

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

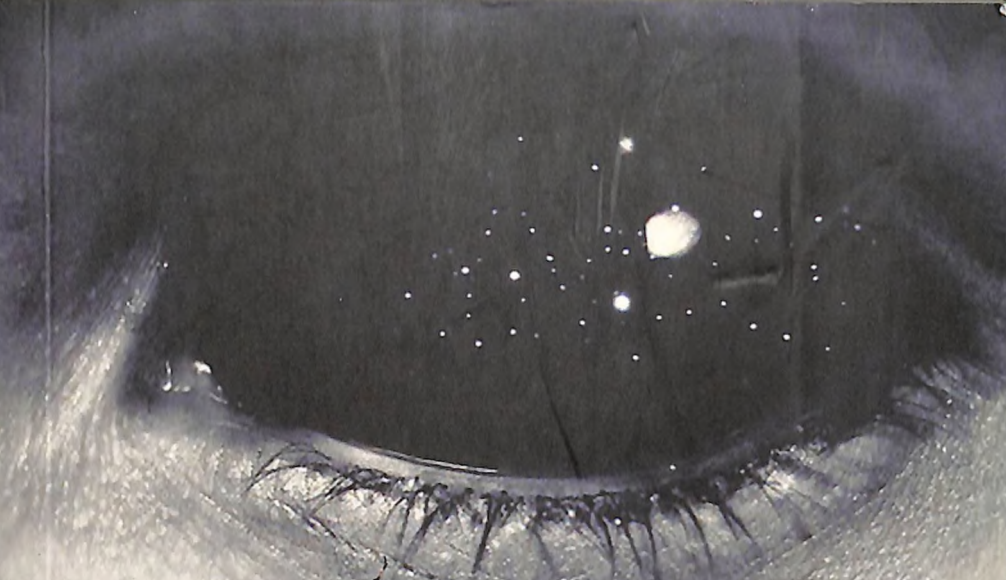
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KORKU LUKLAR

*“Artık gerilim türünde farklı hiçbir şey yazılmıyor diye dert yandığınızda,
karşınıza KORKULUKLAR gibi bir şaheser çıkıyor.”*

STEPHEN KING

MICHAEL MARSHALL

KORKULUKLAR

Kim bunlar? Ne istiyorlar? Neden öldürüyorlar?

Korkunun ne olduğunu biliyorsan, onların kim olduklarını da biliyorsun.

Pensilvanya'da, uzun paltolar içinde iki adam kalabalık bir restorana sakince girer ve yavaşça, sistematik olarak 68 kişiyi vurur. Silahlarını tekrar dolduracak kadar rahattırlar.

Kaliforniya'da, genç bir kız seçkin bir İngiliz turiste yaşadığı şehirle ilgili bilgiler vermektedir. Genç kız, bu gece evine dönemeyecek.

Montana'da, yas tutan bir adam, ailesini öldüren kazaya anlam vermeye çalışmaktadır. Babasının özel koltuğuna gizlediği notu bulduğunda kafası iyice karışır: "Biz ölmedik."

Birbiriyle ilgisi yok gibi görünen üç olay... Tüm bunlar hayal bile edilemeyecek bir korku ağının ilk işaretleriydi. Onlar Korkuluklar'dı. Hiç kimse kim olduklarını ve neden öldürdüklerini bilmiyor. Ama ne pahasına olursa olsun durdurulmak zorundalar.

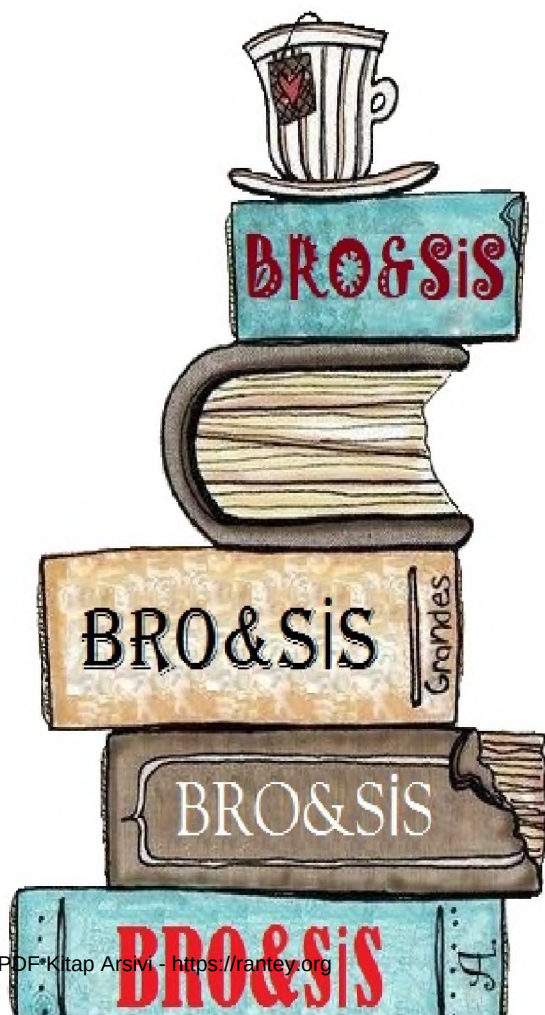

ISBN-13: 978-605-86312-6-7

₺20:00

9 786058 631267

KORKU LUKLAR

MICHAEL MARSHALL

Ücretsiz E-kitaplar Arsivi - <https://rantey.org>

ISBN: 978-605-86312-6-7

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 25700

MATBAA SERTİFİKA NO: 32296

KORKULUKLAR

Michael Marshall

Özgün Adı: The Straw Men

© 2002 by Michael Marshall Smith

© Bu kitabın Türkiye'deki yayın hakları Diyojen Yayıncılık'a aittir.

Yayın yönetmeni: Erdem Boz

Çeviren: Dilan Toplu

Kapak tasarımı: Tuğçe Ekmekçi

Baskı : SEM Ofset Matbaa Hizmetleri Tic. Ltd. Şti.

SEM OFSET MATBAA HİZMETLERİ TİC. LTD. ŞTİ.

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. Emintaş San. Sit. No: 101/33

Zeytinburnu/İstanbul

Cilt : SEM Ofset Matbaa Hizmetleri Tic. Ltd. Şti.

DIYOJEN YAYINCILIK TİC. LTD .ŞTİ

Yıldıztepe Mah. 37/18 Sk. No:10 Bağcılar / İstanbul

info@diyojenyayinevi.com

1. baskı: Diyojen Yayıncılık, İstanbul, 2015

Genel Dağıtım: **YELPAZE DAĞITIM**

Tel: 0212 544 46 46 / 544 32 02 – 03

Faks: 0212 544 87 86

E-posta: info@yelpaze.com.tr

KORKU LUKLAR

MICHAEL MARSHALL

Çeviren: Dilan Toplu

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

İŞTE GERÇEK

Bobby masaüstündeki bir yer imine tıklayınca tarayıcı açıldı ve birkaç saniye sonra, yalnızca bir kelimenin yazılı olduğu sayfa önümüzdeydi: GELİYORUZ.

Ama bu kez altı çiziliydi ve Bobby imleci üstüne getirince ok işareti bir ele dönüştü.

“Linke dönüşmüş,” dedi ve kelimenin üzerine tıklayınca, şifreyi girmemizi isteyen ufak bir kutu belirdi. “Ah kahretsin.”

“Korkuluklar,” dedim.

O da yazdı. Bir süre sonra, üzerinde beyaz bir yazı olan yemyeşil bir ekran belirdi.

İŞTE GERÇEK

**Öldürenler Özgür olacak:
Öldürmeyenler, Hasta olanlardır.**

Jane Johnson'a

TEŞEKKÜRLER

Zihnimde bir kıvılcım çakmasına sebep olan o cümleyi söyleyen Doug Winter'a; o fikrin buralara kadar gelmesini sağlayan Susan Allison, Chris Smith ve Jim Rickards'a; yorumları için Linda Shaughnessy, Bob Bookman ve David ve Magaret Smith'e; destekleri için de Nicholas Royle, Howard Ely, Conrad Williams, Stephen Jones ve Adam Simmon'a teşekkürlerimi sunuyorum.

Ve tabi ki başımı çarpıp durduğum duvardaki çatlakları görmeme yardımcı olduğu ve durduğumda benim yanımda olduğu için özellikle Paula'ya olmakla birlikte, her zamanki gibi tüm aileme sevgiler.

PALMERSTON, PENNSYLVANIA

Palmerston'ın ne büyük bir şehir olduğu ne de en iyi günlerini yaşadığı söylenebilirdi. Yol kenarına bırakılmış bir şey gibi, orada öylece duruyordu. Bir geçmiş ve bir zamanlar bir geleceği vardı ama şu durumda bu geleceğin beklenenden çok daha az şey vaat ettiği, daha kirli ve uyuşuk olacağı ve tarihin sayfalarından bile dışlanacağı görülebiliyordu. Suyu, normal bir şekilde akıtamayacak kadar çok sızdıran eski ve paslı bir musluğun ağzı gibi.

Şehir, Allegheny Nehri'nin kıyısında, heybetli tepelerin gölgesi altında uzanıyordu ve deli değilseniz ya da delice vakit harcamazsanız sayamayacağınız kadar çok ağaç vardı. Eskiden demiryolu oldukça yakından, nehrin öbür kıyısından geçerdi, fakat yetmişli yılların ortasında istasyon kapatıldı ve rayların da büyük bir kısmı kaldırıldı. Kalanlarsa kimsenin umursamadığı, hatta okul çocuklarının bile pek ziyaret etmediği bir müze haline geldi. Arada bir birkaç turist gelip eski ve çirkin fotoğraflara göz atacak ve sonra da hızla yola koyulup uzaklaşacaktı.

Neden orada olduklarını bilmeyen yan sokakların oluşturduğu bir T kavşağının etrafına kurulmuştu şehir. Ana kavşak-

ta, boyaları dökülmeye başlamış olsa da, gökyüzünün soğuk mavisine karşı hâlâ çekici duran ahşap bir kilise vardı. Altıncı yoldan batıya doğru, Allegheny Nehri'ni görmek için giderken yapacağınız gibi –ki bu, buradan geçmeniz tek muhtemel sebebidir – sola dönerseniz ana caddeye çıkardınız. Buradaki birkaç banka ve mağazadan, eskilerin camları ayna kaplı; pek de değerli olmayan antikalarla çerçevelenmiş yenilerinse temizlenmeye ihtiyacı vardı. Vitrinlerin düzensizliği, her şeyin yerli yerine oturması için daha çok zaman gerektiğinin bir göstergesiydi. Caddenin güney tarafında, kocaman bir alanı kaplayan, güzel bir Viktoryen ev vardı. Birkaç yıl boş kalmış olan bu evin pencereleri hasarsız olsa da, boyaları kiliseninkinden de berbat durumda ve bazı tahtaları sökülmeğe üzereydi.

Acıkırsanız kendinizi büyük olasılıkla caddenin ilerisinde, Demiryolu Müzesi'nin yanındaki McDonald's'ta bulurdunuz. Çoğu insan böyle yapardı yani. Palmerston kötü bir yer değildir, sakindir ve dost canlısı insanlarla doludur. Düşük suç oranı ve Susquehannock Eyalet Ormanı'na yakın oluşuyla, dünyanın güzel yerlerinden biridir. Kaderin size kazık attığını bir kez bile düşünmeden burada doğmuş, çocuklarınızı burada yetiştirmiş ve burada ölmüş olabilirsiniz.

Ama bunların arasında yapacak fazla bir şey yoktur.

30 Ekim 1991 Çarşamba günü, öğle yemeği saatinde, McDonald's oldukça kalabalıktı. Masaların çoğu çoktan dolmuş, kasaların önündeyseniz dört sıra halinde kuyruklar oluşmuştu. Biri dört, biri altı yaşında olan ve anneleriyle birlikte bir kaçamak yapmaya gelen iki kız çocuğu, Chicken McNuggets istedikleri için yaygara koparıyorlar, onların dışındaki herkese, menülere hak ettikleri saygıyla bakıyordu.

Yerel halktan olmayan üç kişi vardı o gün, bu da Palmers-ton turizmi açısından tarihe geçecek günlerden biri demekti. İçlerinden biri, köşedeki masalardan birinde oturan, takım el-biseli, orta yaşlı bir adamdı. Adı Steve Harris olan bu adam, tam bir hayal kırıklığıyla sonuçlanan bir satış görüşmesi için gittiği Chicago'dan dönmekteydi. Oturduğu yerden Viktoryen evin İtalyan tarzında yapılmış kulesi görünüyordu. Yemeğini yerken bir yandan da, bugüne kadar hiç kimsenin bu evle ilgilenmemiş, onu düzenlemeye, tamir etmeye zahmet etmemiş olmasının ne kadar şaşırtıcı olduğunu düşündü.

Diğer ikisi, İngiliz bir çiftti ve tesadüfen, hemen onun ya-nındaki masada oturuyorlardı. Mark ve Suzy Campbell, birkaç yüz kilometre yol gidebilmek için sabah kahvaltısını es geçmiş ve oldukça acıkmış halde buraya gelmişlerdi. Güzel bir resto-ran hayal ediyorlardı ama kasabada ufak bir tur atınca bundan vazgeçmiş ve burger yemek üzere buraya gelmişlerdi. Elle-rindeki sandviçleri iştahla yerken, yanlarındaki masada otura-nın konuşkan bir kasaba sakini olduğunu öğrenince memnun olmuşlardı. Trent adındaki adam uzun boylu, kırklı yaşlarda, bakır rengi güzel saçları olan biriydi. Sahili takip eden birkaç günlük bir yolculuk yapacaklarını öğrenince, pek hevesli ol-masa da onaylayan bir tavır takındı. Yapanı anlayabildiği ama kendisinin yapmak istemeyeceği bir şeyden bahsedilmiş gibi; kibrit kutuları toplamak, tırmanmak ya da bir meslek sahibi olmak mesela. Teorik olarak İngiltere'ye aşinaydı; dolu bir ta-rihi ve başarılı bir rock müzik sektörü olduğunu biliyordu ki ikisi de onun ilgi alanındaydı.

Sonunda sohbet edecek konuları tükendi ve paylaşabilecek-leri tüm deneyimlerini birbirlerine anlatmış olmaları nedeni-yile duraksadı. Suzy, bu karşılaşmadan hoşlandığı için biraz ha-yal kırıklığına uğramış gibiyken Mark'ın aklı, yapmak istediği

alışverişteydi. Önceki gece kaldıkları otelin barmeni, cızırtılı radyo istasyonları arasında gezinip bangır bangır dinleyebileceği bir şey ararken, klasik müzik çalan bir istasyona denk gelmiş ve bir an, harika bir an, Goldberg Çeşitlemeleri'nden bir parça duyulmuştu. Mark, radyo istasyonunu, dağlarda bir yere kurulmuş ve gelebilecek saldırılara karşı Garth Brook plaklarıyla önlem alınmış tek kişilik bir yer olarak hayal etti. Takip eden birkaç saat boyunca, köpeklerin sadakati ve evliliğin kırılğanlığın, güzel balladlara karşı dönüp durduğu aklından Bach hiç çıkmadı. Bu yüzden bir CD alıp arabada dinlemek istemişti ama Palmerston'da klasik müzik satan bir mağaza yoktu.

Trent'le sohbet etmek Campbell'ların yolculuğunda planlanmamış bir gecikmeye sebep oldu. Onunla sohbet etmeseler 12.50'de buradan çıkmış olacaktı. Suzy'nin canı sigara içmek istiyordu fakat içerde bulunan uluslararası işaretli tabelalar ve onların okunmaması imkansız olan yazıları, bunun yasak olduğunu oldukça açık bir biçimde belirtmişti. Steve Harris'in hiç acelesi yoktu ve hâlâ o eve bakıyor, ne kadar edebileceğini düşünüyordu.

12.53'te, restoranın orta yerinde bir kadın çılgık attı.

Bu kısa, net bir ifadeydi ve açıkça acil bir durumu belirtiyordu. İnsanlar yaptıklarının farkında bile olmadan yoldan çekilerek ana koridoru boşalttılar. Kadının bu tepkisine sebep olanların, biri onlu yaşlarının sonunda, diğeri de yirmilerinin ortasında olan, ikisi de uzun mantolar giyen iki genç olduğu ortaya çıktı... Ve ellerinde yarı otomatik birer tüfek bulundurdıkları.

Odadaki ışık birdenbire son derece parlak bir hale geldi, sesler alışılmadık şekilde net ve anlaşılırdı. Sanki biri yüzünüze kapadığı bir yastıkla sizi dünyadan uzaklaştırıyormuş da şimdi vazgeçmiş gibi. Bir iş günü, öğle vaktinde McDonald's'ta

oturuyorsanız, kahveniz, içebileceğiniz sıcaklığa ancak ulaşırsanız ve havanın kararmaya başladığını fark ettiyseniz, bir an aklınız dinginleşir. Bir trafik kazasında, çarpışmadan hemen önceki an olduğu gibi. O boşluk, o an, size yardımcı olmak için var olan bir şey değildir. Bir kaçış yolu ya da Tanrı'nın bir armağanı da. Yapabileceğiniz tek şey, ölümü memnuniyetle karşılamak ve neden hâlâ ölmediğinizi merak etmek olabilir ancak.

Trent'in yalnızca "Billy?" diyecek kadar bir vakti oldu ve ardından iki adam da ateş etmeye başladı.

Ana koridorda duruyor, omuzlarına sabitledikleri tüfekleriyle hızlı ama sakın bir şekilde ateş ediyorlardı. İlk kurban, yüzünde şaşkın bir ifadeyle yere düşerken adamlar işlerine devam ettiler. Kendilerinden daha üst konumdaki birine; bu göreve layık olduklarını ve ellerinden gelenin en iyisini yaparak bu işi tamamlayacaklarını göstermek istiyor gibilerdi.

Bir saniye kadar—ve iki kişi daha öldükten – sonra, bir anda restorandaki herkes şaşkınlıktan kurtulmak istercesine çılgınlığa başladı. Kaçmaya, saklanmaya ya da diğer insanların arkasına geçip kendilerini korumaya çalışıyorlardı. Birkaç kişi kapıya doğru koştu ama silahlar anında onlara döndü ve hepsi vuruldu. O esnada açılan ateş, turistleri de vurdu ve Mark Campbell, tam da karısının yüzü, kurşunların ikisini de durduran kristal cama yapıştığı anda başının arkasından vuruldu. Hemen ardından Trent, kendini silahlı adamların önüne atmak gibi bir işe kalkışırken yarı yolda öldürüldü. Bazıları böyle bir şeyi aklına bile getirmeyecek kadar temkinliydi, aksini yapanlarsa hayatlarını en çabuk kaybedenler oldu.

İnsanların çoğu sadece kaçmaya, uzaklaşmaya çalışıyordu. Bedloe Sigorta Şirketi'nin başkan yardımcısı ve onun hiçbir işe yaramayan asistanı da, on iki küçük çocuk da. Herkes

kaçmayı denedi ve dolayısıyla herkes birbirinin yolunu kesti. Çoğu, yerde yatan yaralıları ve ölümlere takılarak düştü ve kolları, kalçaları çıktı. Önlere çıkan kimse olmayanlarsa kaçmaya çalışırken vuruldu ve masalara, duvarlara, hâlâ hayatta olan çalışanın, kendi idrarı içinde oturan bir top haline gelip arkasına saklanmaya çalıştığı tezgaha çarptılar. Kadın, yattığı yerden Duane Hillman'ın, son zamanlarda birlikte tren yolunda gezindikleri genç adamın sarsılan ayağını görebiliyordu. Adam kibar biriydi ve prezervatif kullanmayı teklif etmişti. Vurulmakla kalmayıp bir de elinde kızgın yağ taşıırken yere düştüğünü bildiği için, ona bakmaya cesaret etmedi. Etrafında olup bitenleri görmez ve kendini yeteri kadar küçültebilirse, işlerin yoluna gireceğini umuyordu ki tezgahı delip geçen bir kurşun, omurgasına saplandı.

Kaçmayı bile denemeden, gözlerini kocaman açmış bir şekilde pozisyonlarını koruyanlar vardı. Mermiler ciğerlerine, kasıklarına, midelerine saplanmadan çok önce, ruhları orayı terk etmişti zaten. İçlerinden en azından biri, yakın zamanlarda, babasını yavaş yavaş öldüren kanserin kendisinde de olduğunu öğrenen bir kız, olup bitenin o kadar da kötü olmadığını düşünüyordu. Tabi yaşasa ve söylediklerine dikkat etse, hastanedeki genç doktor—izlediği dizideki kötü karaktere benzediği için ona pek de güvenemiyordu – onu kurtarabilirdi.

Heykel gibi duran diğer insanların, temkinli olmak için böyle sebepleri yoktu. Kendilerine bir seçme şansı dahi verilmeden, hareket edemez hale gelmişlerdi.

Kurbanlarla dolu olan bu odada saldırganlar, birer tanrı gibiydi. Rasgele yönlere ateş açmaya devam ederek her an odanın beklenmedik bir köşesini vuruyorlardı. Şarjörlerini birkaç defa yenilediler ama bunların hiçbirisi, aynı ana denk gelmedi. Kendilerinden son derece eminlerdi ve olay esnasında tek kelime bile etmediler.

O öğlen McDonald's'ta olan seksen dokuz kişiden yalnızca kırkı, son atışın o boğuk sesini duyabildi. Onların da on dokuzu akşam olmadan ölünce, bilanço altmış sekize çıktı. Hayatta kalanlardan biri, tezgahın arkasına saklanan kızdı. Bir daha asla yürüyemedi ve Tanrı'yı bulmadan önce alkolik oldu, sonra onu yine kaybetti. Küçük kızlardan biri de kurtuldu ve Iowa'daki teyzesinin yanına gönderildi, böylelikle görece daha sakın bir hayatı oldu. Trent'in arkadaşlarından biri de hayatta kalmayı başarmıştı, dört yıl sonra da Laguna Plajı'nda sahil güvenlik ekibine katıldı.

Steve Harris de kurtulanlar arasındaydı. İlk ölenlerden biri olması gerekirken, masasının altına girmeye çalıştığı sırada üzerine düşen Suzy Campbell'ın cesedi sayesinde kurtulmuştu. Kadının ağırlığı onu aşağı çekip kafasını çarparak yere düşmesine sebep oldu ve birkaç dakika sonra çoktan ölmüş olan kocası da onlara katıldı. Campbell'ların ikisi de, yemek yedikleri sırada arabalarına biri girerse çalınmasın diye ceplerine koydukları pasaportlarına bakarak tanınamayacak haldeydi ama bir kısmı İngiltere'de güzelce bavula yerleştirilmiş, diğerleriyse Boston'ın Back Bay bölgesindeki Gap indirimlerinden ucuza alınmış olan kıyafetleri, manılamayacak kadar kusursuz görünüyordu. Ufak bir tehdit, kapıdan çıkıp kiralık arabalarına binmeleri ve yollarına devam etmelerine yeterli olurdu. Belki de bundan daha güzel bir gerçeklikte, Mark Goldberg Çeşitlemeleri'ni yol üstünde bir kasabada bulur ve günün geri kalanı boyunca, ısıtılı yaprakları olan ağaçlarla dolu bir yolda ilerlemeye devam ederlerdi. Etrafta onlardan başka kimsenin olmadığını fark etmeden, tüm gün ve gece boyu otobanın derinliklerine doğru ilerlerdi.

Ama bu dünyada, başka bir insanın hayatını, Steve Harris altlarında kıpırdayamadan yatarken güçlkle de olsa kurtarmışlardı. Adamın tek görebildiği kollar, bacaklar, kargaşa

ve ölümdü. Hissedebildiği tek şeyse vücudundaki kesiklerin sızlaması ve nerdeyse bir beyin sarsıntısına dönüşen, bazı günler hiç geçmediğini düşündüğü şiddetli baş ağrısıydı. Ona, neredeyse herkesin öldüğü bir olaydan sağ çıktığı için korku ve hayranlık karışımı bir hisle bakan genç bir hemşire, tüm geceyi Pipersville hastanesinde onu uyanık tutmaya çalışarak geçirdi ki Steve Harris kesinlikle, uyumayı buna tercih ederdi.

Ama bu sonraydı, tıpkı kurşunların yapamadığını başaran, 1995 yılında geçirdiği kalp krizi gibi. O Viktoryen evin satılık olup olmadığını hiçbir zaman öğrenemedi ve ölene kadar çalıştı.

Silah seslerinin, ölmekte olan insanların öksürüklerinin ve çığlıkların arasında, giderek yaklaşan sirenlerin sesi duyulmaya başlamıştı. Adamlar belki bir yirmi saniye kadar daha, ateş etmeye devam ettiler ve tezgahın yanında, bir anneyle kızlarının kısa bir süre saklanmayı başardığı bir köşeyi temizledikten sonra durdular.

Etraflarına bakındılar, yüzlerinde en ufak bir tepki yoktu. Genç olan, Billy, bir adım geri çekildi ve gözlerini kapattı. Diğeri onu tam yüzünün orta yerinden vurdu. Billy'nin bedeni yerde kasılmaya devam ederken adam yere çöküp ellerini kanla yıkadı. Sonra ayağa kalkıp odayı tekrar gezdi, sakın ve telaşsızdı. Ana caddeden gelmekte olan polis arabalarına bakmaya bile tenezzül etmedi, artık her şey için çok geçti.

Sonra kendini hazır hissedince, Campbell'ların arkasındaki kırık camdan atladı ve gözden kayboldu. Eski demiryolunu takip ederek kaçıyordu, asla da yakalanamadı.

Kimse adamın eşkalini tam olarak veremiyordu, bu yüzden zamanla, olayla olan tüm ilişkisi kayboldu ve tüm suç, yalnızca arkadaşı olduğunu zannettiği birinin söylediklerini yapan genç bir çocuk olan Billy'nin üstüne kaldı.

Olayın üzerinden on yıl geçti.

1 . KISIM

“Tepeden, tepede değil...”

—FRANK LLOYD WRIGHT,
TALIESİN'İN MİMARİSİ'NDEN

BÖLÜM BİR

Cenaze töreni güzel olmuştu; katılım fazla, insanlarsa törene uygun giyinmişti ve kimse çıkıp “Bu onların öldüğü anlamına geliyor,” dememişti. Kasabanın sınırına yakın bir kilisedeydik. Buna ne deneceğine ya da neden Harold Davids’in bıraktığı talimatlara uyulması gerektiğine dair en ufak bir fikir yoktu. Bildiğim kadarıyla ailemin dini bir inancı yoktu, tatlı bir ateistlik ve Tanrı’nın, eğer var olsaydı, muhtemelen Amerikan ürünü olan güzel bir otomobil kullanıyor olacağına inanmak dışında.

Organizasyon esas olarak Davids’in ofisi tarafından yönlendirilmiş, bana da gelmekten başka, yapacak pek bir şey kalmamıştı. Son iki günümün çoğu, Best Western’in lobisinde geçmişti. Eve gitmem gerektiğini biliyor olsam da bununla yüzleşmeye hazır değildim çünkü. Kötü bir romanın büyük bir kısmını okumuş ve otellerde görebileceğiniz tarzdaki dergileri bayağı bir karıştırmıştım. Tek öğrendiğim de bir kol saatine ne kadar para saçılabilceği oldu. Her sabah erkenden kalkıp ana caddede yürümeye niyetleniyor fakat en fazla otoparka kadar gidebiliyordum. Dyersburg, Montana’daki alışveriş cadde-

sinde ne gibi alternatiflerim olduğunu biliyordum artık ama ne kayak takımı arıyordum ne de bir “sanat eseri.” Akşamları otelde yemek yiyor, öğlenleri de oda servisindeki sandviçlerle besleniyordum. Tüm yemekler, kızarmış patatesle birlikte servis ediliyordu ama patateslerin dokusu, topraktan tabağıma gelene kadar ne kadar fazla işleminden geçtiklerini gayet iyi anlatacak kadar kötüydü. Patates almamak neredeyse imkansızdı, bunu garson kıza iki kez belirttim ancak gözlerindeki paniği görünce pişman oldum.

Vaiz, ölümün neden ilk anda görüldüğü kadar büyük bir kapanış olmadığını anlattıktan sonra kiliseden çıktık. Ayrıldığımıza üzülmiştüm, içeride güvende hissediyordum çünkü. Dışarısı soğuk ve sessizdi. Mezarlığın arkasındaki Gallatin tepeleri, sanki bir cama resmedilmiş desenlermişçesine sessizdi. Yan yana iki mezarlık hazırlanmıştı ve gömme işlemine tanıklık edecek yaklaşık on beş kişi vardı. Davids, asistanı gibi görünen biriyle birlikte gelmişti. Mary, beyaz saçlarını sıkı bir topuz yapmış, yanımda duruyordu. Çizgilerle dolu olan yüzü soğuktan kaskatıydı. Diğer insanlarıysa hayal meyal hatırlıyordum.

Papaz birkaç kelime daha söyledi, bu tarz olayların acısını hafifletmek için birkaç rahatlatıcı yalan. Muhtemelen bunlar, etraftaki insanların bir kısmı için yeterli olmuştur, bense başımdaki şiddetli ağrıya odaklanmış olduğum için, onu güçlkle duyuyordum. Sonra mesleği bu olan, yani bu işi her gün yapan iki adam, tabutları toprağa koydu. İpler ellerinden yavaşça kayd ve tabutlar, hâlâ hayatta olanların durduğu hizadan bir metre seksen santimetre derine, ölçülerek hazırlanmış olan çukura indirildi. Rahatlatma amaçlı birkaç cümle daha telaffuz edildi fakat bu kez, daha hızlı, sanki geçiştirmeye çalışılır gibilerdi. Sanki kilisenin kapanma saati gelmiş gibi. Ters giden bir şeyler olduğunu fark ettirmeden, insanları ahşap kutular içinde yeraltına koyamazdınız.

Son bir cümle daha sarf edildi ve tören son buldu, hepsi bu kadardı. Artık Donald ve Philippa Hopkins'in başına hiçbir şey gelemezdi. En azından üzerinde durmaya degecek bir şey.

Cenazeye gelenlerden bazıları, amaçsızca hâlâ etrafta oyalanıyordu. Bir süre sonra kocaman gökyüzünün altında tek başıma kaldım ama sanki iki farklı kişilik taşıyordum içimde. Biri, boğazı düğümlenmiş ve bir daha asla hareket edemeyecekmiş gibi hissediyor; diğeri, neden mezarların yanında bir heykel gibi dikildiğini ve uzaktan arabalarıyla geçip Dixie Chicks dinleyen ve para meseleleri hakkında endişeleri olan insanları düşünüyor, ikisi de diğeri aptalca buluyordu.

Orada sonsuza kadar duramayacağımı biliyordum, kimse de böyle bir şey beklemiyordu zaten. Ayrıca bu hem saçma hem de amaçsız bir şeydi ve dışarı çok soğuktu. Sonunda başımı kaldırıp baktığımda, birkaç metre ileride Mary'nin durduğunu gördüm. Gözleri kuru ve böyle bir kaderin çok uzun zaman önce kendisine yazılmış olması gerektiğini bildiği için acı doluydu. Kalkan, onun cenazesi olsaydı, insanlar ne ağlar ne de gülerdi. Dudaklarımı büzdüm, Mary elini koluma koydu ve bir süre, ikimiz de konuşmadan öylece durduk.

Üç gün önce beni aradığında, Santa Barbara, De La Vina'da, küçük ve güzel bir otelin balkonunda oturuyordum. İşsiz olduğum bir dönemdi, ya da yine işsiz kalmıştım diyelim ve üç kuruşluk birikimimi de gereksiz bir seyahate harcıyordum. Önümde, dibini görmeye yaklaştığım güzel bir şarap vardı. O gece içtiğim ilk şişe değildi, bu yüzden de cep telefonum çalmaya başladığında, sesli mesaja düşmesini bekleyecektim. Ama sonra, arayanın kim olduğunu gördüm.

CEVAP VER tuşuna bastım ve "Selam," dedim.

"Ward," dedi ve sustu.

Sonunda telefonun ucundan bir ses duyuldu. Yumuşak ve yapış yapış bir ses. "Mary?" dedim hemen. "İyi misin?"

“Ah, Ward.” Sesi çatlıyor ve çok yaşlı birine aitmiş gibi geliyordu. Oturduğum yerde doğruldum, gelmekte olan şeyin ağırlığını hafifleteceğine inandığım sahte bir “hazır olma” halindeydim.

“Ne oldu?”

“Ward, buraya gelsen iyi olacak.”

Sonunda söyledim. Dyersburg’ün merkezinde bir trafik kazası. İkisi de olay yerinde ölmüş.

Galiba telefonu açtığım an böyle bir şey olduğunu anlamıştım. İkisinin de dahil olduğu bir şey olmasa, arayan Mary olmazdı çünkü. Ama şimdi, Mary’yle birlikte onların mezarlarının başında dikilirken bile, ölümlerini tam anlamıyla hissedemiyor, bunu anlatacak bir cümle kuramıyordum. Bir hafta önce annemin, telefonuma bıraktığı mesaja da bakamıyordum. Henüz bunu sindirememiştim. Hiçbir uyarı olmadan yeryüzünden silinip beni duyamayacakları bir yere, yeraltına gömülmelerini beklemiyordum hiç.

Birden, artık onların cesetlerinin yanında durmak istemediğimi fark ettim ve bir adım geri çekildim. Mary, üzerindeki montun cebinden küçük bir karta takılı bir şey çıkardı; birkaç tane anahtar.

“Bu sabah çöpü çıkardım,” dedi. “Ve dolaptaki birkaç şeyi de attım, süt falan işte. Kokmasınlar diye. Kalan her şey yerli yerinde duruyor.”

Anahtarlara bakarak başımı salladım. Benim anahtarım yoktu, hiç ihtiyacım olmamıştı. Ziyarete geldiğim birkaç seferin hepsinde evde bulmuştum onları. O anda bunun, annemlerin mutfağı ya da oturma odası dışında, Mary’yi ilk görüşüm olduğunu fark ettim. Onların tarzı buydu, evlerine gidersen görüşebilirdin ancak. Kendilerine ait bir yer oluşturmak isterlerdi, hep de öyle yaptılar.

“Senden hep bahsederlerdi biliyorsun.”

Yeniden başımı salladım ama ona inandığım söylenemezdi. Geçtiğimiz on yılın büyük bir kısmında, ailem benim nerde olduğumu dahi bilmiyordu, dolayısıyla söyledikleri her şey, benden çok daha genç biriyle ilgiliydi. Bir zamanlar onlarla birlikte başka bir eyalette büyüyen biricik çocuklarından. Birbirimizi sevmiyor değildik aslında, sadece bizim sevgimiz biraz farklıydı. Onlara konuşabilecekleri çok fazla şey vermemiş, ebeveynlerin komşularına anlatarak böbürlenebilecekleri şeylerden hiçbirini gerçekleştirememiştim. Ne bir karım ne çocuklarım ne de bir işim vardı. Mary’nin hâlâ elini uzatmakta olduğunu fark edip anahtarı aldım.

“Ne kadar kalacaksın?” dedi.

“İşlerin ne kadar süreceğine bağlı. Belki bir hafta, muhtemelen daha az.”

“Nerde olduğumu biliyorsun, kendini bir yabancı gibi görme.”

“Merak etme,” dedim çabucak ve tuhaf bir şekilde gülümse dim. Keşke bu konuşmayı benim yerime yapabilecek bir kardeşim olsaydı; sorumluluklarını ve sosyalleşmeyi bilen biri.

O da bana gülümsedi ama sanki işlerin böyle yürümediğini bilir gibi mesafeliydi.

“Sanırım hemen döneceksin,” dedi ve ilerideki yamaca doğru yürüdü. Yetmiş yaşındaydı, annem ve babamdan biraz daha yaşlıydı ve tuhaf yürüyordu. Doğma büyüme Dyersburg’lü eski bir hemşireydi, hakkında bilmediğim daha neler vardı kim bilir.

Mezarlığın diğer tarafında, Davids’in arabanın içinde oturduğunu gördüm, asistanıyla vakit öldürüyor gibi görünse de aslında beni beklediği belliydi. Sorunları halletmeye hazır ve hevesli biri gibi görünüyordu.

Dönüp son bir kez mezarlarına baktım ve yavaş yavaş, ailemin kaybının yol açtığı idari görevlerle yüzleşmek üzere, Davids'in aracına doğru yürüdüm.

Davids, evrakların çoğunu yanında getirmişti ve işlemleri halletmek için beni öğle yemeğine davet etti. Bunu onun ofisinde yapmak daha mı rahatsız edici olurdu bilmiyorum ama beni nerdeyse hiç tanımayan bir adamın gösterdiği bu nezaket hoşuma gitmişti. Dyersburg'un tarihi şehir merkezinde, Teyzenin Yeri diye bir yerde yedik. İçerisi çok katlı ahşap bir ev gibi dizayn edilmiş, elf yapımı gibi görünen mobilyalarla döşenmişti. Menü; yanında bolca soya filizi olan büyük porsiyonlu salatalarla servis edilen organik çorbalar ve ev yapımı ekmeklerden oluşan bir çeşitlilik sunuyordu.

Annem ve babamla hemen hemen aynı yaştaki, heybetli bir burnu olan, uzun boylu ve sıksa Davids, Tanrı'nın cehennemi dünyaya indirmek için çağıracağı türden bir adam gibi görünüyordu. Evrak çantasını açıp bir sürü kağıt çıkarttı ve onları, iş yaptığını belli eder şekilde masaya dizdikten sonra menüyü alıp incelemeye başladı. Davids, Kuzey California'dan buraya taşınıp da onunla tanıştıklarından beri, ailemin avukatıydı. Daha önce onunla annemlerin evindeki organizasyonlarda karşılaşmışlığım vardı; Şükran Günü'nde, Noel'de falan. Ama şimdi o da, bir anda bütün tanışıklığımın biteceği insanlardan biriydi. Bu da mesafenin ve ilişkiyi sürdürme niyetinin, konuşarak ifade edemeyeceğim kadar tuhaf bir karışımına sebep olmuştu.

Neyse ki Davids, tereyağlı liken çorbalarımız geldiği anda, söze başladı. Annem ve babamın ölüm sebeplerinin üzerinden geçti ama hiç tanık olmadığı için, olay son derece basit bir gerçeğe indirgeniyordu. Bir önceki Cuma akşamı 11.05 sularında, briç oynamaya gittikleri arkadaşlarından dönerken,

Benton ve Ryle'in kesiştiği yerde bir otomobille kafa kafaya çarpışmışlar. Diğer araç yolun kenarında park halindeymiş. Otopsi sonucuna göre yolcu koltuğundaki babamın kanında yarım şişe kadar şaraba eş değer alkol, annemdeyse bolca tur-na yemişi suyu bulunmuş. Yolda buzlanma varmış, kavşağın aydınlatması pek iyi değilmiş ve geçen sene aynı yerde başka bir kaza daha olmuş. Hepsi buydu. Ben hiçbir sonuç alamayacağım bir dava açmazsam, bu da o sıradan olaylardan biri olacaktı... açmadım. Söylenecek başka bir şey yoktu.

Sonra Davids işe koyuldu, bu da evin ve içindeki her şeyin, birkaç tane arsanın ve babamın hisse senetlerinin sahibi olmam için imzalamam gereken birçok kağıt demekti. Tüm bunlara ait bir yığın vergi sorumluluğu bana tek tek açıklandı ve imzayla belgelendi. Vergi Dairesi ile ilgili şeyler bir kulağımdan girip öbüründen çıkarken kağıtlara da öylesine göz atıyordum. Belli ki babam Davids'e güveniyordu ve Bay Hopkins, öyle her önüne gelene güvenmezdi. Bu yüzden babam için iyi olan bir şey, benim için de yeteri kadar iyi demekti.

Sonlara doğru, dikkatimin yarısı bile konuşulanlarda değildi, biraz tuz ve biber eklediğim çorbamın tadını çıkarıyor, ağzıma doğru gelen kaşığı izleyip lezzetin zihnimi olabildiğince meşgul etmesini sağlamaya çalışıyordum. Ne zaman ki Davids UnRealty'den bahsetti, ben de ortama döndüm.

Babamın pahalı emlakların satışını başarıyla sürdürdüğü işinin, kapatılacağını anlattı ve prosedür tamamlandıktan hemen sonra, şirket değerinin vereceğim herhangi bir hesaba aktarılacağını söyledi.

"UnRealty'yi tasfiye mi etmiş?" dedim başımı çorbadan kaldırarak. "Ne zaman?"

"Hayır." Davids, bir parça ekmekle tabağını sıyrırken başını iki yana salladı. "Ölümünden sonra böyle yapılmasını istemiş."

“Benim ne dediğimin bir önemi yok mu?”

Pencereden dışarı bakarak parmaklarını çıtlattı. “Bu konudaki kararı oldukça netti.”

Çorbam birdenbire soğumuş ve tadı ot gibi gelmeye başlamıştı, kâseyi ittim. Şimdi Davids’in neden bu işleri cenazeden önce yapmak yerine bugüne bırakmamız konusunda ısrar ettiğini anlıyordum. Masanın üzerindeki belgelerin bende kalacak olan kopyalarını alıp Davids’in verdiği zarfa yerleştirdim.

“Hepsi bu kadar mı?” Sesim kısık ve kesik kesik çıkıyordu.

“Sanırım. Seni bunlarla uğraşmak zorunda bıraktığım için üzgünüm Ward ama olanlara bir an önce alışmak en iyisi.”

Cebinden bir cüzdan çıkarıp hesaba baktı, sanki adisyona güvenmiyormuş da kendisi de kontrol ediyormuş gibi. Eli bir kredi kartına gider gibi oldu ama sonra nakit çıkarttı. Bu yemeği bir iş harcaması gibi göstermek istemediği için böyle yaptığını düşündüm.

“Çok nazıksın,” dedim. O da bunu bir el hareketiyle geçirip %10luk bir bahşış bıraktı. Kalktık ve sohbet etmekte olan turistlerin arasından geçerek restorandan ayrıldık. Dışarıda bir süre durup Üniversite Caddesi’nde gezinen topuklu ayakkabılar giymiş tığ gibi kadınları izledik.

Sonunda Davids ellerini montunun cebine soktu. “Yapabileceğim bir şey olursa lütfen ara. Ölülerini diriltemem elbette ama diğer şeylerde yardımım dokunabilir.”

El sıkıştık ve ifadesiz bir yüzle, hızla caddede ilerlemeye başladı. Ancak o zaman, onun babamın yalnızca avukatı değil aynı zamanda arkadaşı da olduğunu ve zor bir sabah geçirenin yalnızca ben olmadığımı anladım.

Ellerimi yumruk yapmış bir halde otele yürüdüm ve saat 9 olmadan sarhoş oldum. Otelin kapıları arkamdan kapandığı sıra-

da, ilk kokteylim elimdeydi ve ilk yudumu aldığım anda, hata yaptığımı biliyordum. Sorun şu ki, bu olay için bulabildiğim daha iyi bir çözüm yoktu.

Önce bara tünedim ama bir süre sonra, pencerenin kenarındaki masalardan birine geçtim. Peşinen bıraktığım bahşiş, kadehimin yeniden doldurulması için bırakın yerimden kalkmayı, hareket etmeme bile gerek bırakmamıştı. Önce bir bira, sonra viski. Bira, viski. Sarhoş olmanın en garantili yoluydu bu ve dümdüz bir yüzü olan barmen, tıpkı ona söylediğim gibi biri bitmeden diğerini getiriyordu.

David's'in zarfındaki belgeleri çıkarıp önüme dizdim, gözlerim özellikle birine odaklanmış durumdaydı.

Çocukken babamla ilgili tek bir şey biliyordum, o bir iş adamıydı. Bu onun hem işi, hem de kimliğiydi. Homo sapiens iş adamı. Sabahları kalkıp işe gider, akşamları Tanrı'nın da yardımıyla bir kısmını halletmiş olarak eve dönerdi. Annem ve babam geçmişlerinden asla bahsetmez, yeni gelişmelerden de çok nadir söz ederlerdi ama UnRealty'yi biliyordum. Yerel bir firmada birkaç yıl çalıştıktan sonra bir akşam, annemi güzel bir yemeğe çıkarıp artık kendi işini yapacağını söylemişti. Tam olarak bu kelimeleri kullanmıştı, bir bankanın kredi reklamında oynuyormuş gibi. Birkaç insanla konuşup bir iki görüşme yapmış, bir gün bir country kulübünün barına yaslanıp "Kendi bildiğim gibi yaptım," diyen tüm o şirket kahramanlarıyla ilgilenmişti. Kolay değildi muhtemelen ama babamda inanılmaz bir irade gücü vardı. Araba tamircileri, muslukçular, polis memurları ya da gişedekiler. Hiçbiri onunla uğraşmaya kalkmamıştı. Bir restorana girdiğinde, tüm garsonlar birbirlerine doğru düzgün çalışmaları ve çorbalara tükürmeyi bırakmaları gerektiğini söylüyordu sanki. Şirketi ve onun geçmişi, babam hakkında en iyi anladığım şeydi.

Yine de, UnRealty'yi kapatmak istemişti demek. Kararı oğluna bırakmak yerine, yirmi yıllık emeği çöpe atmıştı.

Davids bana bunu söylediği anda, bunun tek bir anlama geldiğini biliyordum. Ailem, işle benim ilgilenmemi istemişti. Bunu düşünmüş olmalarının birçok sebebi olabilirdi. Bir sürü şey satmıştım ama pahalı bir ev, bunlara dahil değildi. Yine de neye benzedikleri hakkında bir fikrim vardı. *Eşsiz Evler* dergisini biliyordum mesela, duPontKONUT'u ve Christie'nin Mükemmel Mülkleri'ni. Kat irtifakını, çiftlik evlerini, el işi yapıların değerini, onbeşinci kanalın manzarasını, sakın bir muhitin sağladığı mahremiyeti biliyordum. Bu elimde değildi, kanıma işlemişti sanki. Talihsiz bir olay yaşayıp da üniversiteyi bırakmadan önce, iki yıl mimarlık bile okumuştum ama sonra çok farklı iş dallarına kaydım. Yine de benim işle ilgilenmemi istememiş ya da bana güvenmemişi. Bunu düşündükçe daha da üzülüyordum.

Bir şey değişir belki diye içmeye devam ettim ama hiçbir şey olmadı. Yine de içtim. Akşam saatlerinde bar sakindi, derken saat on civarında, şık giyinmiş bir sürü kadın ve erkek, şirketteki evrak festivalinden çıkıp bara akın etti. Ortada toplanıp birbirleriyle delirmiş gibi sohbet etmeye, birkaç bira içip kuduracak çocuklar gibi heyecanla hareket etmeye başladılar. O aşamada beynim son derece ağır ve uyuşmuş durumdaydı. Etraftaki gürültü giderek artıyor, sanki tüm o insanlar ellerinde birer kürekle çakıl taşlarını kazıyorlardı.

Masamda oturmaya devam edip istilacılara onları öldürecekmiş gibi bakmaya başladım. Adamlardan birkaçı ceketlerini çıkardı, hatta bir tanesi kravatını bile gevşetti. Alt kademelerdeki çalışanlar patronlarına yanaşıyor, onlarla takılarak gözlerine girmeye çalışıyorlardı. Başarabilirim ben. Üstesinden gelebilirim. Bu adamlar evrak işlerini ve bilanço hesaplarımı iyi biliyor olabilirlerdi ama söz konusu içki dayanıklılığı

olduğunda, hepsi birer yeni yetme sayılırdı. Ben kendime güveniyordum. Benim için çocuk oyuncağıydı. Ama şimdi geri dönüp baktığımda, fark ettiğimden de sarhoş olduğumu görüyordum.

Kapıdan içeri üç tane adam girdi, durup etrafa bakındılar.

Ondan sonra hatırladığım ilk şey, insanların çığlık atarak bir şeylerin arkasına saklanmaya çalıştığıydı. Başta korkmuş-tum ama sonra, kaçtıkları şeyin ben olduğumu fark ettim.

Barın ortasında, kıyafetlerim dökülen biradan ıslanmış halde kayıyordum. Elimde bir silah vardı ve onu, kapıdan giren adamlara doğrultmuş, bir sürü anlaşılmaz emir yağıdırıyordum. Ödleri kopmuş gibi görünüyorlardı, muhtemelen silahlı bir adam size bir şey yapmanızı söylediğinde yapmak isteyeceğiniz ama ne dediği anlaşılmıyorken bunu nasıl yapabileceğinizi bilmediğiniz içindi.

Sonunda bağırmayı bıraktım. Kapıdaki adamlar kısa bir süre altı kişi olup sonra tekrar üçe indiler. Etraf sessizdi ama kalbim her an duracak gibiydi. İnsanlar olayın daha iyiye mi yoksa kötüye mi gideceğini görmek için bekliyordu.

“Affedersiniz,” diye mırıldandım. “Bir yanlış anlaşılma olmuş.”

Silahı tekrar ceketimin cebine koydum ve masadaki kağıtları toplayıp çıktım. Bir masayı, vazoyu ve yüz dolarlık çiçekleri de sürükleyerek düştüğüm sırada, lobiye giden yolun yarısını yürümei başarmıştım.

Sabaha karşı 3’te, buzlu sudan donmuş bir halde, odamda sırt üstü uzanıyordum.

Hem otel yönetimiyle hem de polisle konuşmuştum, ikisi de anlayışlı davrandı ama kaldığım süre içerisinde silahımı onlara bırakmamı söylediler. Cenazenin günümü mahvetmesi-ne izin vermiştim. Gizli bir silah taşıma ruhsatım vardı, bunu

görünce şaşırdılar ama mantıklı bir şekilde, bunu barlarda insanlara doğrudan izin veren bir ruhsatım olmadığını söylediler. Davids'in ofisinden gelen ve artık nakit, 1.8 milyon dolarımın olduğunu söyleyen kağıtlar, kaloriferin üzerinde kuruyordu. Artık kimseye kızgın değildim, babamın vasiyetinin ve anlaşmaların bira kokuyor olması, adamın haklı olduğunun açık bir kanıtıydı.

Bir süre sonra yana dönüp telefonu aldım ve bir numara tuşladım. Altı çalıştıktan sonra, telesekreter devreye girdi. Kendi sesimden bile daha iyi tanıdığım bir ses, Bay ve Bayan Hopkins'in, telefona bakamadıkları için üzgün olduklarını ama bir mesaj bırakırsam beni geri arayacaklarını söylüyordu.

BÖLÜM İKİ

Ertesi sabah saat 10'da, pişman ve üzgün bir halde, annemlerin evinin önünde duruyordum. Üzerimde temiz bir tişört vardı, kahvaltı etmiş ve havuzu temizleyen adama kadar, otele bulabildiğim herkesten özür dilemiştim. Geceyi bir hücrede geçirmemiş olmam şaşırtıcıydı. Bok gibi hissediyordum.

Ev, Dyersburg'ün dağa bakan tarafındaki dar bir yolun sonundaydı. Buraya ilk taşındıklarında şaşırmıştım. İki dönüm kadar bir arsanın üzerine kuruluydu ev ve bahçede onu gölgeleyen birkaç eski ağaç vardı. Boyamaya pek önem vermedikleri belli olan Viktoryenlere ev sahipliği yapmış hemen hemen aynı büyüklükteki evler, etrafına dizilmiş, evin iki tarafı da düzgün bir çitle çevrelenmişti. Yan taraftaki evde Mary yaşıyordu ve pek zengin biri olduğu söylenemezdi. Üniversitede profesör olan bir adam ve doktora yapan eşi de, yakın zamanlarda diğer yandaki eve taşınmıştı. Sanırım evi onlara satan da babamdı. Nazik insanlardı ama onlar da şampanyayla yıkanan tiplerden değildi. İki katlı olan evin zarif bir verandası, bodrumda bir atölyesi ve arka tarafta bir garajı vardı. Hiç tartışmasız, iyi bir muhitte konumlandırılmış güzel bir evdi burası. Biri sizi buraya

yerleştirse şikayet etmezsiniz ama *Ünlülerin ve Zenginlerin Evleri* programı da gelip burada bir çekim yapmazdı.

Mary'nin camdan bakıyor olma ihtimaline karşılık el salladım ve eve doğru yürüdüm. Sahte bir eve doğru yürüyor gibiydim, ailemin esas evi, çocukluğumun geçtiğı yer, geçmişte ve buradan bin beş yüz kilometre kadar batıdaydı. Onlar oradan taşındığından beri Hunter's Rock'a gitmemiştim ama evi hâlâ avucumun içi gibi biliyordum. O evdeki odaların dizilişi, muhtemelen ev denince aklıma gelen ilk şey olacak. Burası, çocuklarla samimi bir ilişki kuramayacak kadar geç evlenilen ikinci bir eş gibiydi benim için.

Kapağı, içindeki çöplerden ötürü aralık kalmış galvanize bir çöp kutusu, kapının hemen yanında duruyordu. Veranda da gazete falan yoktu, Davids'in bu işi hallettiğini düşündüm. Doğru olan buydu ama onların eksikliği, eve şimdiden bir ölü toprağı serpmiş gibiydi. Cebimden, o yabancı anahtarları çıkarıp kapıyı açtım.

İçerisi o kadar sessizdi ki, evin zonkladığını düşünebilirsiniz. Çoğu saçma sapan şeyler olan mektupları alıp kenara koydum ve bir süre, odadan odaya gezinip etrafa bakındım. Ev, tuhaf bir bahçe satışının ön gösterimi gibiydi. Her bir parça farklı evlerden gelmiş ve değerinin çok altına satılıyormuş gibi. Salondaki çam ağacından yapılmış büfenin üzerine düzgünce dizilmiş olan, babamın çalışma odasındaki kitaplar ve annemin 1930'larm İngiliz şiirlerinden oluşan koleksiyonu, hem benden hem de zamandan oldukça iyi korunmuş gibi görünüyordu. Bu şeylerle ne yapacağıma dair en ufak bir fikrim bile yoktu. Onları kutulara yerleştirip tozlansınlar diye bir köşeye mi kaldırmalıyım? Satıp parasını almalı ya da o parayı önemli bir şeyde mi kullanmalıyım? Yoksa tüm bu nesneler için, onları bir ikinci el mağazasından almış herhangi birinden farkım olmadığını bilerek burada onlarla mı kalmalıyım?

O anda mantıklı görünen tek şey, her şeyi olduğu gibi bırakıp evden çıkmak ve bir daha asla geri dönmemektir. Bu benim hayatım değildi, hatta hiç kimsenin değildi artık. Koridordaki düğün fotoğrafı dışında bir fotoğraf bile yoktu evde. Ailemizde de.

Sonunda oturma odasına döndüm. Şimdi bahçe, yola doğru bakıyor ve büyük pencereler, dışarıdaki soğuk ışığı ısıtarak eve alıyordu. Salondaki kanepeyle koltuğun, birbiriyle uyumlu, zarif desenleri vardı. Geniş ekranlı bir televizyon, renkli camlardan yapılmış bir televizyon ünitesinin üzerine konulmuştu. Bir de babamın sandalyesi vardı, koyu renk ahşabın üzerine yeşil kumaştan, harap olmuş bir yadigar. Eski evden buraya getirdikleri tek şey. Sehpanın üzerinde, Frank Lloyd Wright'ın yeni bir biyografisi duruyordu ve babam kaldığı yeri, Denford Market'ten aldığı bir fişle işaretlemişti. İçlerinden biri sekiz gün önce, karışık bir müzik cd'si, havuçlu bir kek, beş büyük şişe maden suyu, az yağlı süt ve bir şişe vitamin almıştı. Bunların büyük çoğunluğu, muhtemelen Mary'nin çöpe attıklarına dahildi ama maden suyu ve vitaminler hâlâ duruyor olabilirdi, "Belki sonra içerim," dedim.

O arada babamın sandalyesine oturup kollarımı yıpranmış kolçaklara koydum, sonra kucağıma geri çekip bahçeyi izlemeye başladım.

Ve uzun bir süre hıçkırarak ağladım.

Çok sonra, eskilerden bir akşam geldi aklıma. On yedi yaşlarında olmalıyım, California'da oturuyorduk. Cuma gecesiydi ve şehir dışına yakın arka sokaklardan birinde, arkadaşlarımla buluşacaktım. Tembel Ed'inki, otoparklı bir kutu gibi görünen barlardan biriydi. İçki içmenin sadece Tanrı'ya karşı gelmekten ibaret olmadığını, aynı zamanda sıkıcı, üzücü ve umutsuz bir durum olduğunu göstermek için Mormonlar tarafından

yapılmış gibi duruyordu. Ed, seçici davranamayacağını ve bilardo masasıyla müzik kutusunun para haznelerini bizim doldurduğumuzun farkındaydı, bu yüzden de ergen oluşumuzu sorun etmiyordu.

Annem yakın arkadaşlarından birine, kadınlar etrafta kalabalık edecek ve sıkılmış görünecek erkekler olmadığında ne yapıyorsa ondan yapmaya gitmişti. Saat altıda babam ve ben mutfaktaki büyük masada oturmuş, annemin dolapta bıraktığı lazanyayı yiyor ve salatadan uzak duruyorduk. Aklım başka yerdeydi, ne olduğunu hatırlamıyorum ama. On yedi yaşındaki halimin zihnini okumak, Borneo'daki bir kabilede yaşayan birinin zihnini okumaktan daha kolay değildi.

Babamın yemeğini bitirmiş ve beni izlemeye koyulmuş olduğunu, bir süre fark etmedim. Sonra ona döndüm. "Ne oldu?" Olabildiğince nazıktım.

Tabağını itti. "Dışarı mı çıkıyorsun?"

Başım la onayladım, tam bir ergen gibi davranıyordum ve ağzıma yemek tıkmaya devam ettim.

Aslında neyi kastettiğini o an anlamalıydım ama yapamadım. Tıpkı, tabağında neden sadece salata bıraktığını anlamadığım gibi. O yeşil şeyleri yemek istemiyordum, bu yüzden de ben tabağıma hiç almamıştım. O da istemiyordu ama annem orda olmamasına rağmen biraz almıştı. Şimdi, neden o kâsedeki salatanın azalması gerektiğini anlayabiliyorum. Aksi halde annem eve gelince doğru beslenmediğimizle ilgili konuşup dururdu çünkü. Kâsedden biraz alıp çöpe atmak, pek de dürüst görünmüyordu ama tabakta biraz vakit geçirmiş yeşillikleri dökebilirdiniz. Ama o zaman, bu son derece saçma gelmişti.

Yemeğim bittiğinde babamın hâlâ orada oturduğunu fark ettim, bu pek de normal bir şey değildi. Genelde yemek bittiği an işine gömülürdü: Tabakları bulaşık makinesine yerleştir-

mek, çöpü çıkarmak, kahve yapmak, bir sonraki işe geçmek ve yorgunluktan ölene kadar bir şeyler doğramak. .

“Sen ne yapacaksın? Televizyon mu izleyeceksin?” dedim bir çaba göstererek. Kendimi yetişkin biri gibi hissetmişim.

Kalkıp tabağını öbür tarafa götürdü, bir an sustuktan sonra söze başladı. “Merak ediyordum da...”

Bu pek eğlenceli görünmüyordu. “Ne?”

“Yaşlı bir adamla bilardo oynar mısın?”

Ona baktım. Ses tonu, normalde kendine duyduğu güveni yansıtmaktan bir hayli uzaktı. Özellikle de kendini küçüm-sediği o an. Buna gerçekten kanacağını düşündüğüne inana-madım, yaşlı değildi ki. Yürürdü, kendinden çok daha genç adamları teniste ve golfte harcardı. Üstelik babam, dünya üze-rinde bilardo oynayacak son insandı. O tipe hiç uymuyordu. “Bilardo oynuyor gibi görünen insanlar”, “Bilardo oynuyor olabilir gibi görünen insanlar” ve “Bilardo oynamıyor gibi gö-rünen ama belki de oynamış olan insanlar”dan oluşan üç tane Venn şeması çizseniz, babam tamamen farklı bir sayfada olur-du. Çoğunlukla olduğu gibi o akşam da The Gap gibi büyük yerlerden alınmamış olan bej rengi bir pantolonla temiz, be-yaz, keten bir gömlek giymişti. Uzun boyu, bronz teni, hafiften kırışmaya başlamış saçları ve güzel kemik yapısıyla, insanda bir güven duygusu oluşturuyordu. Palm Beach ya da Jupiter Island kıyılarında büyük bir teknenin korkuluklarına yaslanıp sanat hakkında konuşuyor olması gerek diye düşünürdünüz. Büyük olasılıkla satmaya çalıştığı sanat eserlerinden. Diğer yandan ben, siyah bir Levi’s ve siyah bir tişört giyiyordum. İkisi de araba motorlarını tamir ederken kullanılmış gibi duru-yor ve muhtemelen öyle kokuyordu. Babam da her zaman ol-duğu gibi kokuyor olmalıydı. O zaman farkında değildim ama şimdi, sanki yanımda duruyormuşçasına net söyleyebilirdim:

kuru, temiz ve güzel bir koku, şömineye atılmayı bekleyen odunlar gibi.

“Bilardo oynamaya mı gelmek istiyorsun?” dedim, aklımı kaçırmadığımdan emin olmaya çalışarak.

Omuz silkti. “Annen dışarıda, televizyonda da bir şey yok.”

“Kasetlere kaydedilmiş bir şeylerin yok mu?” Bu pek olası değildi. Babamın VCR’la, bazı babaların yaşlı köpekleriyle kurduğu gibi bir ilişkisi vardı. Çalışma odasındaki raflar düzgünce etiketlenmiş kasetlerle doluydu, gerçi sabit bir yerde yaşıyor olsam, şu an ben de aynı şeyi yapardım. Vaktim olsa, barkot bile koyardım hepsine. Ama o zaman, bu beni en çok rahatsız eden şeylerden biriydi.

Cevap vermedi. Tabağımdaki artıkları temizledim, farkında olmasam da iyi bir iş çıkarıyordum çünkü anneme olan sevgimi göstermenin zor olduğu bir yaşıyordum ve değerli bulaşık makinesinin bu pisliklerle dolmasını engellemek, kendim de dahil kimseye fark ettirmeden yapabileceğim bir şeydi. Babamın bara gelmesini istemiyordum, bu kadar basitti. Dışarı çıkarken uyguladığım bazı rutinler vardı. Araba kullanmayı seviyordum mesela, bu kendime ayırdığım bir vakitti. Ayrıca çocuklar da bunu tuhaf karşılayacaktı, çünkü tuhaftı zaten. Arkadaşım Dave gelip de babamı gördüğünde muhtemelen aklını oynatacak ve beni orada tüm bunların karşı koyamayacağım bir şekilde emrivaki olarak gerçekleştiğini anlatır bir halde görünce çıldıracaktı.

Babama baktım, işin içinden nasıl çıkacağımı düşünüyordum. Tabaklarımızı kaldırmış, salatanın kalanını dolaba sokmuş ve masayı silmişti. Bir grup adli dedektif, mahkeme kararıyla eve dalıp burada yemek yendiğine dair kanıt bulmaya çalışsa, hiçbir şey bulamadan dönmek zorunda kalırlardı. Bu sinirimi bozuyordu ama bezi katlayıp da fırının tutacağına

asınca, yirmi yıl kadar sonra bu boş evde, babamın sandalyesinde gözlerim yaşlı bir halde otururken ne hissedeceğime dair ilk ipucunu görür gibi oldum. Babamın varlığının kaçınılmaz ya da kalıcı bir şey olmadığını, bir gün o kâsede çok fazla salata kalacağını ve bezin katlanmadan duracağını.

“Evet, neyse,” dedim.

Arkadaşlarımın bu olaya vereceği tepkileri düşününce, hemen toparlanıp evden çıkmamızı sağladım. Kırk dakika erken çıkıyorduk ki diğerleri genelde geç kaldığı için bu bize kimseyle uğraşmak zorunda olmadığım bir saat kadar bir zaman kazandırırđı.

Babam yolcu koltuğuna oturdu ve Ed’in mekanına gittik. Arabayı barın önüne çekince babam etrafa bakınıp “Burada mı takılıyorsunuz?” dedi.

Biraz savunmacı bir tavır takınarak öyle olduğunu söyledim. Biraz homurdandı. İçeri doğru yürürken, beni babamla görünce Ed’in yaşımla dalga geçebileceğı geldi aklıma ama artık çok geçti. Birbirimize pek de benzemiyorduk aslında, bu yüzden onu tanıdığım yaşça büyük biri zannedebilirdi. Sena-tör falan gibi biri, ne bileyim.

İçerisi nerdeyse boştu, tanımadığım birkaç yaşlı adam, kösedeki bir masada takılıyordu. Saat ilerleyene kadar, etraf genelde تنها olurdu. İstikrarsız bir yaşam formu gibiydi biraz; müzik kutusunda arka arkaya iki yanlış şarkı seçimi yapılırsa, tüm yaşam sona erecekti sanki. Ed’in gelmesini bekleyip barın önünde oyalanırken, babam tezgaha yaslanıp etrafı incelemeye koyuldu. Görülecek pek fazla bir şey de yoktu aslında; yıpranmış tabureler, hatırı sayılır derecede toz, loş bir ortam ve neonlar. Babamın burayı sevmesini istemiyordum zaten. Sonunda Ed geldi ve beni görünce sırtıttı. Genelde ilk biramı içerken onunla sohbet ederdim, bu yüzden muhtemelen bu gece de aynı şeyin olmasını bekliyordu.

Ama sonra babamı gördü ve durdu. Kaçıp saklanacak değildi elbette ama bir tereddüt etti ve yüzündeki gülümseme, yerini tarif edemeyeceğim bir ifadeye bıraktı. Babam burada takılan tiplere pek benzemiyordu, bu yüzden Ed, nasıl bir harita okuma hatasının onu buraya düşürdüğünü tahmin etmeye çalışıyor olmalıydı. Babam dönüp ona başıyla selam verince Ed de karşılık verdi.

Bunun bir an önce bitmesi için ölüyordum. “Babam,” dedim.

Ed yeniden başını salladı ve bir muhteşem erkek sohbeti daha böylece sona erdi.

İki bira istedim, beklerken, bilardo masasına doğru ilerleyen babamı izliyordum. Çocukken, mağazalarda insanların onun yanına gelip konuşmaya başlamasına alışmıştım. Onu mağaza müdürü falan zanneder, her ne sorunları varsa onun çözebileceğini düşünürlerdi. Böyle bir barda da kendi evindeymiş gibi görünmek bir başarıydı, bu yüzden içimde ona karşı hafif bir saygı uyandı. Bu çok özel ve nadir bir şeydi; bir gün sizin de hoşunuza gidecek bir hale geleceğini düşündüğünüz insanlara tahammül göstermek. Ama onlar hiç değişmezlerdi.

Onun yanına gittim ve oyuna başladık, o andan sonra da işler kötüleşti. Üç oyunu da ben kazandım ve her biri uzun, yavaş oyunlardı. Çok da berbat değildi aslında ama tüm vuruşları yüzde beş oranla iskalıyordu, bu yüzden ben yeniyordum. Fazla konuşmadık, sadece eğilip vuruşlarımızı yapıyor ve kaçanları dikkate almamaya çalışıyorduk. İkinci oyunun bitiminde ben topları dizerken, babam gidip bir bira daha aldı. Onun bir birada kalacağını düşündüğüm için ben kendimin-kini yavaş içmiştim, bu yüzden de çoğu duruyordu. Üçüncü oyuna geçtik, diğerlerinden daha iyi olsa da, o da çekilmezdi. Sonunda babam istekasını rafa bıraktı.

“Bu kadar mı?” dedim umursamaz davranmaya çalışarak. İstemeyeceğini bildiğim için, bir oyun daha oynamanın riskini almıştım.

Başını salladı. “Pek dışine göre değilim.”

“Ne yani, ‘Çok iyisin evlat,’ falan demeyecek misin?”

“Hayır,” dedi kibarca, “çünkü değilsin.”

Beş yaşındaki bir çocuk gibi kırgın, ona bakıyordum. “Pe-kala,” dedim sonunda. “Övgü için sağ ol.”

“Bu bir oyun.” Omuz silkti. “Sorun iyi olmaman değil, bunu umursamaman.”

“Ne?” dedim şaşkınlıkla. “Bunu bir teşvik kitabında falan mı okudun? Doğru anda söylediğiniz bir söz, çocuğunuzu yönetim kurulu başkam yapabilir falan mı diyor?”

Nazıkçe: “Ward, bir pislik gibi davranma.”

“Sensin pislik,” diye homurdandım. “Benim berbat olduğumu ve buraya gelip, daha önce *hiç* oynamadığın halde beni yenebileceğini düşünmüştün değil mi?”

Bir süre elleri pantolonun cebinde, durup bana baktı. Tuhaf bir bakıştı bu; mesafeli ve beni ölçer gibi ama yine de, sevgi dolu. Sonra gülümsedi.

“Neyse,” dedi ve çıktı. Yürüyerek eve gittiğini düşündüm.

Masaya dönüp biramı aldım ve tek seferde bitirdim. Sonra onun toplarından birini deliğe sokmaya çalıştım ama çok alakasız bir yere vurdum. O an, ondan gerçekten nefret ediyordum.

Bir hışımla bara doğru yürüdüm, Ed ikinci biramı hazırlamış beni bekliyordu. Para vermeye yeltendim ama istemedi. Daha önce bunu hiç yapmamıştı, taburelerden birine oturdum ve birkaç dakika boyunca hiçbir şey söylemedim.

Yavaş yavaş diğer şeylerden konuşmaya başladık: Ed’in yerel politika ve feminizm hakkındaki görüşlerinden – ikisine

de eleştirel bir bakış açısıyla yaklaşıyordu – ve ormanda inşa etmeyi düşündüğü bir kulübe hakkında. İlk iki konu hakkında ciddi bir fikri olduğunu ya da bir gün o kulübeyi yapacağını düşünmesem de dinliyordum. Dave içeri girdiğinde de, her zamanki gibi davrandım.

Gece fena değildi; konuştuk, içtik, yalan söyledik. Müthiş bir oyun çıkarmasak da bilyardo oynadık. Sonra çıkıp arabaya doğru yürüdüm ve sileceklerden birinin altına sıkıştırılmış olan notu görünce durdum. Babamın el yazısıydı ama her zamankinden çok daha küçük yazılmıştı.

“Bunu ilk seferde okuyamıyorsan taksiye bin. Ben yarın arabayı alman için seni buraya getiririm,” yazıyordu.

Notu buruşturup atsam da, arabayı dikkatli kullandım. Döndüğümde annem uyumuştı ve babamın çalışma odasının ışığı yanıyordu ama kapısı kapalıydı, bu yüzden ben de doğruca odama çıktım.

Sabah, kendime bir kahve yapmak için kalkmak dışında, öğlene kadar orda oturdum. Güneş tepeye çıkıp da gözüme girmeye başlayana kadar. Bu içinde olduğum büyüyü bozdu ve bir daha asla oturmayacağımı bilerek o sandalyeden kalktım. Rahat değildi bir kere. Minderi lime lime olmuş, içindeki şeyler topaklanmış, birkaç saat böyle kıpırdamadan oturunca da popomu acıtmıştı. Mutfağa dönüp fincanımı duruladım ve kuruması için ters çevirip bıraktım, sonra fikrimi değiştirerek bezle kuruladım ve yerine kaldırdım.

Koridorda, ne yapacağıma karar veremez halde dikiliyordum. Bir yanımda, bir evlat olarak otelden ayrılıp burada kalmaya başlamamı söylüyor diğer yanımsa bunu istemiyordu. Hem de hiç. Parlak ışıklar, bir burger, bir bira ve benimle ölüm dışında bir şeylerden konuşacak birini istiyordum.

Birden sinir ve üzüntüyle oturma odasına, telefonumu sehpadan almaya gittim. Belim, o berbat sandalyede oturmaktan ağrıyordu.

Sandalye. Belki sabahtan beri yer değiştirip yeni gölgeler yaratan güneş ışığındandı. Ya da daha büyük bir olasılıkla, birkaç saat ağlamanın zihnimi dinginleştirmesinden. Ne olursa olsun, şimdi ona bakarken minder gözüme biraz tuhaf geliyordu. Nokia telefonumu yavaşça cebime koyup kaşlarımı çatarak sandalyeye bakmaya başladım. Sandalyenin bir parçası olan minderin ortası, kesinlikle şişkin görünüyordu. Uzanıp dürttüm, bira sert gibiydi.

Belki kabartılmış, belki de içi yeniden doldurulmuştu. Taşla. Doğrudum, bunu boşverip evden çıkacaktım. Kafamı yavaş yavaş toparlıyordum ki başka bir şey dikkatimi çekti.

Nesneleri yerleştirmenin bir düzeni vardır, diğerleriyle arasındaki ilişkiye göre, uygun bir konum bulur ve oraya koyarsınız, özellikle de büyük şeylerden bahsediyorsak. Bazı insanlar bunu anlamaz. Mobilyaları ellerine nasıl gelirse öyle koyar ya da hepsini duvara dayarlar, köşelere koyar ya da herkesin televizyonu görebileceği şekilde ayarlarlar. Babam her zaman mobilyaların böyle konulduğuna emin olur, biri bir şeyi kılmıdatırsa da sinirden delirirdi. Ve şimdi babamın sandalyesi, olması gereken yerde durmuyordu. Çok da uzakta değildi aslında, bu yüzden herhangi birinin bunu fark edeceğini sanmıyordum. Diğer mobilyalardan ayrık, kendi başına gibi duruyordu. Gözüme yanlış gelen bir şeyler vardı.

Önünde çömeldim ve minderin sandalyeyle birleştiği çizgiyi inceledim. Örgü bir bant, birleştikleri yeri kapatıyordu. Yıpranmış ve yırtılmıştı. Bir ucunu tutup çekince kolayca yerinden çıktı ve bir zamanlar dikili olduğu belli olan bir açıklık göründü.

Elimi içeri soktum. Parmaklarım kuru ve hışır hışır bir şeylerin arasında geziniyordu, muhtemelen kesilmiş köpük barçalarıydı bunlar. Ortada, sert bir şey buldum ve çıkardım.

Bu bir kitaptı. Karton kapaklı, tehditkar bir gerilim romanı. Annemin bir hevesle kitapçıdan alıp o gün bitireceği bir kitap. Ama okunmuşa benzemiyordu, kapağı düzgünce katlanarak açılmamıştı mesela ve annem, kitaplarını asla yıpratmazdı. Bu hiç de mantıklı görünmüyordu, sandalyenin içine kazara girecek hali yoktu sonuçta.

Sayfaları karıştırdım, kitabın ortasında küçük bir kağıt parçası vardı. Çıkardım, tek satırlık bir nottu ve babam tarafından yazılmıştı.

“Ward,” yazıyordu. “Biz ölmedik.”

BÖLÜM ÜÇ

Güney Vermont'ta berrak ve serin sularıyla, dağların eteğinde-ki sarp yamaçların arasından, taşların üzerinden akan bir dere. Gökyüzü, ağaçların birkaç karış yukarısında başlıyor sanki, yavaş yavaş azalan ışığın etkisiyle, buz grisi bir pamuk şekere benziyor. Yerdeki yapraklar, kırılmış renkli cam parçaları gibi ve hafif bir karla kaplanmış. Derenin, kırk beş metre aralıkla konulmuş iki köprü tarafından birbirine bağlanan kıyılarında küçük Pimonta köyü bulunuyor. Köydeki yirmi evin yarıdan fazlası, ya yalnızca yazları kullanılıyor ya da tamamen terk edilmiş. Gecekondularından birinin yanında, eski bir Buick duruyor, oksitlenmiş gövdesi, bir fırtına bulutunun renginde. Diğer evlerin önlerinde de araçlar var. Sağlam olanlar, sahiplerinin birçok çocuğu ve bir köpeği olduğunun göstergesi gibi. Etrafta, derenin sesi dışında hiçbir şey duyulmuyor. O da o kadar uzun süredir akıyor ki, şırıltısı insanı rahatsız eden bir ses değil, bir renk gibi geliyor. Pimonta Inn'inki de dahil olmak üzere birkaç bacadan, ağır ağır süzülen dumanlar görünüyor. Nehrin kenarındaki bu otel, yenilenmiş ve sezonun bu son haftasında nerdeyse tamamen dolu.

Köprülerden birinde, kenara dayanmış suyun akışını izleyen bir adam vardı; John Zandt. Boyu 1.80'e yakın olan adam, soğuktan korunmak için kalm bir mont giymişti ve mont, geniş omuzlu ama tıknaz olan vücudunu ortaya koyuyordu. Birkaç bavulu uzun bir yol boyunca taşıyabilecek ya da biriyle kavga ediyor olsa, çok sert vuracak gibi bir havası vardı ve ikisi de doğruydı. Koyu renk saçları kısaydı, köşeli olan yüzüyse orantılı. Sakalı bir iki günlük olmalıydı. Bir haftadır Pimonta Inn'de; bir yatak odası, bir banyo ve şömineli küçük bir oturma odasından oluşan bir süitte kalıyordu. Kasaba tarzına göre döşenmiş olan oda, son derece konforluydu. Günlerini dağlarda ve vadilerde yürüyüş yaparak geçiriyor, parlak giyimli yürüyüşçülerin ayılar bulunduğunu söylediği bölgelerden uzak durmaya çalışıyordu. Zaman zaman artık bir yığın tah-tadan başka hiçbir şeye benzemeyen eski malikanelere denk geliyordu. Ne kadar uzun süre dinlerseniz dinleyin, hiçbir ses duyamazdınız. Bir zamanlar birilerinin yolunun üzerinde olan bu evler, yeniden keşfedilmemiş alanlara dönüşmüştü. Rotalar başka yollara çevrilmiş ve diğerlerini de vahşi doğaya terk etmişti. Kim bilir, belki de sonsuza kadar.

Zandt böyle yerlerde oturup oralardaki hayatları düşünmeyi severdi. Sonra da kalkıp yoruluncaya ve otele dönme vakti gelinceye kadar yürürdü. Akşamları otelin rahat oturma alanında vakit geçiriyor ve diğer misafirlerle ya da otel sahipleriyle sohbet etmekten kibarca kaçınıyordu. Kemikleşmiş bir kitleden ve memnuniyetten söz eden kitaplarla dolu küçük bir de kütüphane vardı. Son birkaç haftada belki kırk kişi ona başarıyla selam vermişti ama sorsan ne adını bilirler ne de onu tarif edebilirlerdi.

Yavaş hazırlandığı zamanlarda mükemmel olan akşam yemeğinden sonra odasına çekilip ateş yakıyor ve dayanabildiği

kadar oturuyordu. Son zamanlarda çok fazla rüya görür olmuştu ve bazen bu rüyalar Los Angeles'la, çoktan ellerinden uçup gitmiş ve bu nedenle de kaçılması mümkün olmayan hayatıyla ilgili oluyordu. Geçmişte alkolü de eroini de denemiş ve yüksek miktarlarda kullansa bile, yardımcı olmadıklarını görünce bırakmıştı. Bugünlerde uyanınca yatağında uzanıp sabahı beklemekle yetiniyor ve boşluğu düşünüp duruyordu. Kendini öldürmeyi hiç denememişti, böyle bir insan değildi çünkü. Olsaydı, şimdiye çoktan ölmüştü.

Şimdi giderek kaybolan ışıktaki köprüye dayanmış dururken, bundan sonra ne yapacağını düşünüyordu. Parası vardı, bunun bir kısmı da sıkı çalışarak geçirdiği yazdan kalmaydı ve belki de artık yola koyulup yeniden şehre dönme zamanının geldiğini düşünüyordu. Belki de Güneyde bir yere. Gerçi soğuğu ve karanlık ormanları sevdiğini fark etmişti. Motivasyonuna ket vuran bir etmen de, daha fazla paraya ihtiyacının olmayışıydı ya da elinde var olanla yapmak istediği bir şeyler olmayışı. Ayrıca binaların arasında geçirilen koca bir ömürden sonra, şimdi o şehir hayatı son derece anlamsız gelmeye başlamıştı. Boş yollar ve uçsuz bucaksız araziler, aradığı şeye çok daha yakındı.

Yolun kuzey tarafından yaklaşan bir arabanın sesini duyunca o tarafa döndü. Bir süre sonra, buralarda alışılan vakitten çok daha önce yakılmış olan farlar, tepeye doğru gelmeye başladı. Kısa bir süre sonra da köye dönüp küçük marketi ve videokaset satan mağazayı geçerek otelin dışında durdu. Simsiyah ve yeni bir Lexus'tu bu.

Motor soğurken arabadan hafif tıkırtılar geliyordu. Birkaç dakika boyunca inen kimse olmayınca, Zandt içindekilerin kendisini izlediğine emin olana kadar arabaya baktı. Nebraska'daki kasvetli bir yerden aldığı ucuz ve yabancı bir markaya ait olan kendi arabası, onunla birlikte başka odalara da ev

sahipliği yapan binanın önünde ve anahtarları da cebindeydi ama Lexus'a yaklaşmadan oraya gitmesinin yolu yoktu. Dönüp köprüden geçebilir ve diğer taraftaki evlerin arasından yürüyüp tepeye yönelebilirdi ama aklında bir plan yoktu. Kaldığı yerin parasını peşin ödemiş olması gerektiğini biliyordu, normalde böyle yapardı ama buraya geldiğinde elinde nakit yoktu ve saat çok geçti. En yakın kasabadaki bir ATM'den para çekmek son derece açık bir iz olacağından bunu da yapmamıştı ama bu yüzleşme, iki hafta öncesine aitti. Altından akmakta olan suya bakarak beklemeye başladı.

Arabanın yolcu kapısı açıldı ve çok uzun olmayan koyu renk saçları, yeşil takımı ve ortalama boyuyla bir kadın indi. Dikkat çeken bir yüzü vardı, bu da onu ya düz ya da güzel bulacağınız anlamına geliyordu. Çoğu insan, tercihini ilkinden yana kullanırdı ki o da bunu hiç sorun etmezdi. Yol boyunca koruduğu sessizlik, onunla sadece üç saat önce tanışan ve onu buraya, Pimonta'ya getirme görevi verilmese saatler önce evine dönmüş olabilecek olan Ajan Fielding'i rahatsız etmişti zaten. Fielding'in neden buraya sürüklendiğine dair hâlâ bir fikri yoktu ve bu da onu aynı şekilde rahatsız ediyordu çünkü bu resmi bir görev sayılmazdı. Sadece kendisine söyleneni yapıyordu. Hak ettiğinden çok daha az değer gören bir yetenekti bu.

Kadın kapıyı, köprüdeki adamın da duyduğunu bildiği hafif bir klak sesiyle kapattı ve otelin önünden yürüyüp de eski bir çömlekçinin tahtalarla kapatılmış binasını geçip köprüye gelene kadar, adam ne kımıldadı ne de ona baktı.

Adama birkaç metre kalana kadar ilerleyip durdu, biraz tuhaf hissediyor biraz da üşüyordu.

"Merhaba Nina," dedi adam, hâlâ ona bakmıyordu.

"Çok çekici, etkilendim."

Döndü. "Güzel takım, tıpkı Dana Scully gibi olmuşsun."

“Bugünlerde hepimiz öyle görünmek istiyoruz, bazı erkekler de buna dahil.”

“Arabadaki kim?”

“Yerel bir ajan, Burlington’dan. Beni buraya bırakacak kadar nazik bir adam.”

“Beni nasıl buldun?”

“Kredi kartından.”

“Doğru,” dedi. “Uzun bir yol gelmişsin.”

“Sen buna değersin.”

Bir zamanlar çekici bulduğu fakat şimdi bir kez daha ne kadar sıradan olduğunu fark ettiği bu kadına şüpheyle bakıyordu.

“Peki, ne istiyorsun? Hava soğuk ve acıkıyorum. Birbirimize söyleyecek bir şeyimiz varsa şaşıracağım.”

Kadın bir an, yine güzel göründü... ve incinmiş. Sonra bu onun için hiçbir şey ifade etmiyormuş, asla da etmemiş gibi devam etti.

“Yine oldu,” dedi. “Bilmek istersin diye düşündüm.”

Topuklarının üzerinde dönüp arabaya doğru yürüdü. O daha kapıyı açmadan araba çalıştı ve iki dakika sonra vadi yeniden bomboş ve sessizdi. Köprünün üzerinde beti benzi atmış ve ağzı açık bir şekilde duran adam hariç.

Dağların etrafındaki virajlı ve dar yolların her dönemecinde arabayı kaydırsa da otuz kilometre kadar güneyde, onu yakalamayı başardı. Vermont’ın güneyi, hız yapmaya hiç de elverişli değildi, iki kez buzlu yerlerde kaymıştı. Zandt ne bunun ne de onun yaklaştığını son anda fark eden buralı sürücülerin hızlandığını fark etti, arabaları kendi haline bırakıyorlardı. Sonra Wilmington’da bir kavşağa çıktı, Lexus’tan hiçbir yönde iz yoktu. Kadının, medeniyete giden bir uçağa binebileceği en yakın yere gittiğini düşündü ve bu yüzden de sola, 9. Yola

dönüp Keene'e, New Hampshire eyalet sınırına doğru ilerlemeye başladı.

Yol genişleyince daha hızlı gitmeye başlamıştı, kısa bir süre sonra Lexus'un arka lambaları görüldü. Yol kenarındaki ağaçların arasından bir belirip bir kayboluyorlar ya da yokuşun diğer tepesinden göz kırpmıyorlardı. Sonunda Hardsboro'nun güneyindeki bir düzlükte, gölgelerle dolu olan gökyüzünün bir yansıması gibi görünen soğuk gölün yanındaki yolda, onları yakaladı.

Selektör yaptı, bir tepki yoktu. Yaklaşıp yeniden selektör yaptı. Bu defa Lexus biraz hızlandı. Zandt de gaza sonuna kadar bastı ve Nina'mn camdan ona baktığını gördü. Şoförle konuşuyordu ama yavaşlamadılar.

Zandt gazı kökledi ve önlerine geçip arabasını çevirdikten sonra, motor durmadan indi. Fielding de indi, elini cebinden çıkarmaya hazırlanıyordu.

"Çek şunu," dedi Zandt.

Ajan, iki eliyle silahı tutuyordu. O arada Nina arabanın diğer tarafından indi ve çamura basmamaya çalışarak dikkatle yürüdü. "Sana söylüyorum," dedi Fielding. "Geri çekil."

"Sorun değil," dedi Nina. "Kahretsin, gitti ayakkabılar."

"Bizi yoldan çıkarmaya çalıştı, saçmalama."

"Muhtemelen sadece konuşmak istiyordur, insan burada yalnızlık çekebiliyor."

"Külahıma anlatsın," dedi Fielding. "Ellerini arabanın üstüne koy."

Nina arabanın etrafından dolaşıp yola çıkana kadar, Zandt kıpırdamadı.

"O olduğuna emin misin?" dedi sonra.

"Emin olmasam bunca yolu gelir miydim?"

"Yaptığın işleri hiçbir zaman anlamadım ki. Sen soruma cevap ver."

Fielding bağırdı. “Şu ellerini arabanın üstüne koysana sen artık.” Silahın emniyeti açılırken çıkan o yumuşak mekanik ses duyuldu.

Zandt ve Nina dönüp ona baktılar. Adam öfkeden deliriyordu. Nina, üzerinde “kiralık” yazan büyük beyaz bir Ford’un onlara doğru geldiği yola baktı. Araç, içindekiler göl manzarasını görebilsin diye ağır ağır ilerliyordu.

“Sakin ol,” dedi Nina. “Amirine bu durumu açıklamak zorunda kalmak istemezsin herhalde?”

Fielding arkasına baktı ve arabanın, yüz metre kadar uzakta bir tepede kenara çektiğini görünce silahını indirdi. “Neler olduğunu söyleyecek misiniz?”

Nina başını hayır anlamında salladı ve Zandt’e döndü. “Eminim, John.”

“Peki, neden oraya gitmek yerine bana geldin?”

Omuz silkti, bu her zaman yaptığı hareketlerden biriydi. “Aslına bakarsan bilmiyorum. Burada olmamalıydım ve kesinlikle seninle konuşuyor da olmamalıydım. Üstüme gelmeye devam etmek ister misin yoksa bir yere gidip konuşalım mı?”

Zandt başını bir kısmı simsiyah, bir kısmıysa buz grisi olan göle çevirdi. Diğer kıyıda ufak bir açık alan ve yanında bir düzine odun yığılı olan ufak bir tatil evi vardı. Prefabrik evlere ya da bir katalogdan sipariş edilmiş bir şeye benzemiyordu, daha çok biri ya da birileri, uzun geceler boyunca heyecanla çizim yapmış, bir kat daha fazla olsun diye uğraşmış gibiydi. Bir kez daha, Zandt başka biri olmak istedi. Belki bu evde yaşayan adam ya da şimdi suyun kenarındaki bir çalılıkta durmuş ağaçları izleyen, parlak renkli anoraklarıyla birer trafik lambası gibi duran turistlerden biri.

Sonunda başını sallayarak teklifi kabul etti. Nina gidip Fieldings’le konuştu ve bir dakika geçmeden, adamın silahı

ait olduğu yere girmişti bile. Zandt başını çevirdiği an, Fieldings arabaya girmiş, yüzündeki ifade düzelmişti.

Nina, kolunun altında büyük bir dosyayla Zandt'in arabasının yanında bekliyordu. "Ona seninle gideceğimi söyledim," dedi.

Nina arabaya binince, Zandt Lexus'a doğru yürüdü. Fielding, ifadesiz bir suratla ona bakıyordu, motoru çalıştırdı ve camı açtı.

"Bu seferlik böyle olsun," dedi.

Zandt gülümsedi. Bu gülümsemeyi mutluluktan başka her şeyle ilişkilendirebilirdiniz. "Başka sefer olmayacak."

Fielding başını eğdi, "Bundan ne anlam çıkarmam gerekiyor?"

"Bir daha karşılaşsak ve bana silah çekersen, güzel bir göl, bir ajanın parçalarıyla dolacak. Ekosistemin bundan zarar görüp görmemesi de umurumda değil."

Zandt, adamı ağzı açık halde bırakıp arabasına döndü.

Fielding, ortalığı toz duman ederek arabasını geri aldı ve orta parmağını göstermek için durduktan sonra gaza basıp gitti.

Zandt arabasına bindiğinde, Nina'nın kolları bağlı ve bir kaşı havada, oturmuş onu izlediğini gördü.

"İnsan ilişkilerin iyiye gidiyor bakıyorum da," dedi. "Belki de bir yerlerde ders vermeli, bir kitap falan yazmalısın. Ciddiyim, bu bir yetenek. Karşı koymaya çalışma da tadını çıkar. Elinden geleni yap."

"Kapa çeneni Nina."

Sessizce Pimonta'ya döndüler. Nina, kucağında dosyayla otuyordu. Köye vardıklarında hava kararmış ve birkaç araba daha eve dönmüştü. Birçok pencerenin ışığı yanıyordu. Zandt, arabayı otelin önüne park edip motoru kapattı. O, kapıyı açmak için bir hamle yapmayınca, Nina da istifini bozmadı.

“Hâlâ yemek yemek istiyor musun?” dedi sonunda.

Araba giderek soğuyordu ve şimdiden, yemek özlemiyle dolu oldukları her hallerinden belli olan iki çift, önlerinden geçip binaya doğru gitmişti.

Sanki bir süredir orada değilmiş de yeni gelmiş gibi döndü Zandt. “Sana bağlı.”

Nina neşeli görünmeye çalışıyordu. “Benim için sorun yok.”

“Burada var. Akşam yemeği saat altı buçuktan dokuza kadar. Ya şimdi yeriz ya da sabahı beklemek zorunda kalırız. Sabah kahvaltısı da yedi ile sekiz arasında ve oldukça ufak.”

“Ne—bunlar dışında burger yiyebileceğin hiçbir yer yok mu? Ya da burada daha geç saatlerde bir sandviç falan yapamıyorlar mı?”

Zandt başını çevirdi, bu defa gülümsemesi oldukça gerçekçi görünüyordu. “Buralardan olmadığın nasıl da belli.”

“Tanrı’ya şükür, değilim. Benim geldiğim yerde canın ne zaman isterse yemek yiyebilirsin. Parayı uzatırsın, onlar da sana yemek verir, modern ve kullanışlı bir şey. Yoksa doğada bunları unutacak kadar uzun süre mi kaldın?”

Cevap gelmeyince Nina birden dosyayı yere attı ve kapıyı açtı. “Burada bekle,” dedi.

Zandt, ön camdan onun binaya gidişini izliyordu. Günlük yürüyüşünü yaptıktan sonra hissettiği açlık çoktan gitmişti. Ürperdi. Kendisini tanıyan birileriyle olmaya alışık değildi, bu yüzden hem tuhaf hissediyordu hem de hisleri ve düşünceleri birbirine karışmıştı. Uzun zamandır sürekli geziyor, yer değiştiriyordu, karşılaştığı insanlar sadece; kendisine içki servisi yapan barmen, arka bahçede çalışan bir çocuk, benzin istasyonunda arabasını doldururken boş boş bakan bir adam olmuştu. Uzun bir süredir hiçbir şey düşünmek zorunda kal-

madan yaşıyordu, geçmişiyile hiçbir bağlantısı olmadığı için rahattı ama şimdi, Nina'nın varlığı bunu değiştirmişti. Bir gün daha erken ayrılmış olmayı dilerdi, kadının onu bulamamasını. Ama Nina'nın inadinı herkesten iyi biliyordu, onu bulmayı kafasına koymuşsa, ne yapar eder bulurdu.

Yerde duran dosyaya baktı, kalın bir şeydi. Ne dokunmak ne de içinde ne olduğunu görmek istiyordu, çoğunu zaten ezbere biliyordu. Kalanlarsa muhtemelen benzer şeyler olacaktı. Dosyanın onda yarattığı şey, hissizlik ve korkunun bir karışımıydı. Pamuklara sarılmış jiletler gibi.

Kapanan bir kapının sesini duydu ve Nina'ya baktı. Elinde bir şeylerle otelden çıktığını görünce arabadan indi. Dışarısı iyice soğumuş, gökyüzü kurşun rengine bürünmüştü. Kar geliyordu.

"Tanrım," dedi Nina. Nefesi hemen buhara dönüşüyordu. "Şaka yapmıyormuşsun. İnsanlar burada, sadece yaşamak için yemek yiyor herhalde. Yine de bunu almayı başardım." Elinde bir şişe İrlanda viskisi vardı. "Çok gerekli olduğunu söyledim."

"Artık içmiyorum."

"Eh, ben içiyorum. Sen oturup bakabilirsin." Kapıyı açıp dosyayı aldı. Zandt, Nina'nın o yokken dosyayı inceleyip incelememediğini anlamak için, dosyanın konumuna baktığını fark etti.

"Nina, niye buradasın?"

"Seni kurtarmaya geldim," dedi. "Geri dönüşünü kutlamaya."

"Ya dönmek istemiyorsam?"

"Döndün bile, sadece haberin yok."

"Bu ne demek şimdi?"

"John, burası buz gibi. Gel içeri girelim. Eminim kapalı bir yerde de böyle ruhsuz bakabilirsin."

Şaşkınlıktan güldü. “Bu biraz kaba olmadı mı?”

Nina omuz silkti. “Kuralları biliyorsun. Bir kadınla yatarsan, ömrünün sonuna kadar onun kölesi olmaya mahkûm olursun.”

“O başlatmış olsa bile mi? Ve bitirmiş?”

“Sen de canını dişine takıp uğraşarak karşı koymuştun hatırladığım kadarıyla. Hangi barakada kalıyorsun?”

Zandt odasını işaret edince, Nina yürümeye başladı. Arabasına atlayıp gitmek için bir an tereddüt etse de, sonunda o da peşinden gitti.

BÖLÜM DÖRT

Nina ayaklarını sehpa uzatmış, eski koltuklardan birinde otururken Zandt de şömineyi yaktı. Kadının odayı incelediğinin farkındaydı; zarif ama eski halılar, şık fakat harap olmuş mobilyalar, yalnızca bir otelcinin beğeneceği tablolar. Zemin kirli beyaza boyanmış ve Nina'nın ayaklarının dibine, çiçeklerle dolu bir vazo konmuştu.

“Ee, Martha Stewart ne zaman geliyor?”

“Sen gider gitmez,” dedi banyoya bardakları almaya giderken. “Onunla ben, bir türlü karşı koyamıyoruz işte.”

Nina gülümsedi ve alevleri izlemeye koyuldu. Çatırdayan alevler, yakılmış olmaktan memnun, giderek büyüyordu. Uzun zamandır gerçek bir ateş görmemiş gibi bakıyordu Nina, aklına çocukluk anıları gelince, tüyleri diken diken oldu.

Zandt dönünce, Nina şişeyi açıp kendine bir bardak viski koydu. Adam hâlâ ona katılmak istemiyor gibi görünüyordu ama bir süre sonra, diğer sandalyeyi de o aldı. Odanın sıcaklığı giderek artıyordu.

Nina, bardağı iki eliyle tutup dudaklarına götürürken bir

yandan da ona bakıyordu. “Ee, John, görüşmeyeli nasılsın?”
Zandt oturdu ve ona hiç bakmadan, “Anlat hadi,” dedi.

Üç gün önce, Santa Monica, California’da Sarah Becker adında bir kız, 3. caddedeki Promenade’da bir bankta oturuyor, on dördüncü yaş gününde hediye edilen müzik çalarda bir CD dinliyordu. Evdeki bilgisayardan, adının ve adresinin yazılı olduğu bir çıktı alıp onu şeffaf bir bantla müzik çalara yapıştırmıştı. Aletin düzgün krom yüzeyini bozma fikrinden nefret etse de, kaybetme riski canını daha çok sıkıyordu. Müzik çalar bulunduğunda, İngiliz Manic Street Preachers grubunun *Generation Terrorists* albümünü dinlediği anlaşıldı. Gruba The Manics de deniyordu ve Sarah’ın okulunda, çok da popüler değillerdi. Bu da onun, onları dinlemesinin sebeplerinden biriydi. Diğerleri alıngan pop prensesleri ya da tatsız bir grup erkekten oluşan müzik grupları için ölüp bitiyor veya bir hip-hop şarkıcısı, başka birinin Malibu’daki güvenli malikanesinde yazdığı müziğin üstüne, geçen yılın popüler argolarından oluşturduğu sözleri okurken kafalarını sallıyorlardı. Sarah ise, bir zamanlar birileri için bir anlam ifade ediyormuş gibi duran şeyleri dinlemeyi seviyordu. Bunun yaşıyla ilgili olduğunu düşünürdü, on dört yaşına geldiyseniz, artık çocuk sayılmazdınız. En azından bugünlerde böyleydi, 2002 yılının Los Angeles’ında. Ailesinin bunu anlaması pek kolay olmamıştı ama artık onlar bile bu gerçeği kabulleniyorlardı. Kendilerince onlar da bu fikre alışıyor, Neandertallerin, ilk Cro-Magnonları görüşü gibi, bu değişimi fark ediyorlardı.

Barnes and Noble’ın karşısındaki çeşmenin yanından, yani oturduğu yerden, akşamın bu saatinde sokaklar oldukça ıssız görünüyordu. Kitapçıya girip çıkan birkaç kişi olmuştu ve iki katlı binanın camlarından; dergileri ve kitapları karıştıran, bilgisayarlar üzerine bir şeyler okuyan ya da senaryo yazımı

hakkında bilgi veren kitaplarda büyümlü bir şeyler arayan diğerklerini de görebiliyordunuz. Önceki yıl, Londra'ya iki haftalık bir tatile gitmişlerdi ve oradaki kitapevlerini görünce çok şaşmıştı. Çok gariplerdi; yalnızca kitap. Ne bir kafe ne dergiler ne de tuvalet vardı. Yalnızca raflar dolusu kitap. İnsanlar gelip kitapları alıyor, ödedikten sonra da çıkıp gidiyorlardı. Annesi bunun bir açıdan güzel olduğunu düşünse de Sarah'a göre bu, İngiltere hakkındaki berbat şeylerden biriydi. Sonunda büyük ve yeni bir Borders bulmuşlar, içerde The Manics'in albümünü görünce de, Sarah buraya bayılmıştı. İngiliz müzik grupları süperdi, The Manics özellikle süperdi. Aslında Londra genel olarak süper bir yerdi, işte o kadar.

Şarkıcının kendisini "lanetlenmiş bir köpek" olarak nitelememesine eşlik ederek başını sallarken bir yandan da etrafı izliyordu. Hemen hemen üç bloklu bir alana yayılan bu caddenin diğerk ucu, daha çok restoranlarla doluydu. Babası onu yirmi dakika kadar önce buraya bırakmıştı ve tam saat dokuzda da almaya gelecekti, ayda bir yaptıkları gibi. Broadway Cafe'de arkadaşı Sian'la buluşması gerekiyordu. İki hanımefendi, oturup akşam yemeği yiyeceklerdi. Restoran, kızının ergenliğine alışmak için, bulabildiği tüm kapıları açmak gibi bir çözüm bulan Sian'ın annesinin fikriydi, yanlışlıkla biri kapalı kalır da aralarındaki ilişki mahvolur diye korkuyordu. Sarah'ın annesiye bu dönemi oldukça kolay atlatmıştı: biraz, etrafındaki herkesin Monica Williams gibi olmasının biraz da, o yaştaki Zoë Becker'm da aynı şeyleri yaptığını fark etmesinin etkisiydi bu. Sarah'ın babasının karşı çıkma hakkı vardı elbette ve Sarah uzun ve korku dolu bir an boyunca, bunu kullanacağını düşünmüştü. Birkaç ay önce, uyuşturucu endüstrisinde yaşanan yeniden yapılanma sonucu, çetelerin karıştığı birkaç cinayet işlenmiş ama sonunda, yapılan uzun pazarlık-

lar sonuç vermiş ve net olarak belirlenmiş saatler ve yerlere bırakılıp oralardan alınmak, telefonun şarjının tamamen dolu olduğunu göstermek ve bilinmeyen yerlerden uzak durmak konusunda anlaşmaya varılınca, o da izin vermişti. Bu artık haftalık sosyal takviminin bir parçasıydı.

Sorun şu ki, bu akşam geldiklerinde, Sian köşede değildi. Michael Becker kafasını uzatıp sokakta sağa sola bakınmış ama onu görememişti.

Parmaklarını direksiyonda tıngırdatarak mırıldandı. “Nerede bu efsanevi Bayan Williams?” Warner Bros için hazırladığı diziyile ilgili bir sorun çıkmıştı ve bu yüzden oldukça stresliydi. Gergin olduğu halde sakin kalmaya çalışıyordu. Sarah, sorunun ne olduğunu bilmesede, babasına göre o sektörde, işlerin yanlış gitmesinin binlerce yolu olduğu halde, istediği gibi olmasının tek bir yolu olduğunu biliyordu. Babası ona ilk bölümün taslaklarını göstermiş ve potansiyel izleyici kitlesi olduğunu düşünerek, onun fikrini bile almıştı. Aslında şaşırtıcı bir şekilde, Sarah bu dizinin güzel olduğunu düşünüyordu. *Buffy* ve *Angel*’dan iyiydi hatta. Sarah, Buffy’nin tam bir işkence olduğunu, o İngiliz çocuğun da, kendisi her ne kadar öyle düşünmese de, Hugh Grant’le hiç alakası olmadığını düşünüyordu. Ne onun gibi konuşabiliyor ne de öyle görünebiliyordu. *Dark Shift*’teki kahramansa daha becerikli, daha az gösteriş meraklısı ve sızlanmaya da daha az meyilliydi. Ayrıca Sarah fark etmemiş olsa da bu karakter, Michael Becker’ın kızından esinlenilmişti.

“İşte orda,” dedi Sarah, yolun ilerisini göstererek.

Babası kaşlarını çattı. “Ben göremiyorum.”

“Evet, sokak lambasının altına, Hennessy ve Ingels’in oraya doğru bak.”

O anda pisliğin biri, arkalarından kornaya bastı ve babası da arka camdan adama baktı. Evde asla kimseye kızmazdı

ama bazen bu öfkesini dış dünyaya göstererek atıyordu. Sarah, okulda yeni öğrenmiş olduğu için bunun, asfalt ormanlarda ortaya çıkan ve resmi olmayan bir hiyerarşiden kaynaklandığını biliyordu ama babasının bugünlerde yanlış bir maymuna çatmasından da korkmuyor değildi. Michael Becker, babalarının da hata yapabileceğini ve yaşın, hataların bedelini öderken hiçbir önemi olmadığını bilmiyor gibiydi.

Sarah kapıyı açıp indi. “Ben koşarım, sorun değil.” Ve aradaki LeBaron’un içindeki sabırsız adam onları geçerken, babası hiçbir şey demeden izledi.

Sonra döndü, yüzü değişmişti. Bir an için aklında olay örgüleri ve insan psikolojileri olmayan, dünyayı senaryolardan ve para kazanmaktan ibaret görmeyen bir insan gibi göründü Sarah’a. Yorgun ve bu yüzden kafeine ihtiyacı olan biri gibi görünüyordu, babası gibi.

“Görüyoruz,” dedi Sarah ve göz kırptı. “Yolda kalp krizi geçir.”

Saatine baktı. “O kadar vaktim yok. Belki onun yerine bir prostat sorunu yaşarım. Dokuzda?”

“Tam dokuzda ordayım. Ben hep erken geliyorum, geç kalan sensin.”

“Tabi. Taataya, küçük hanım.”

“Taataya, baba.” Kapıyı kapatıp babasının yola dönüşünü izledi. El sallayarak ufak bir veda ettikten sonra, gözden kaybolmuştu: Ne istediklerini ekranda görmeden bilemeyen ve yazdığı kelimelere para ödeyen insanların merhametine kaldığı dünyaya çekilmişti yine. Onun gözden kayboluşunu izlerken Sarah’ın emin olduğu tek bir şey vardı. İş ona bir sevgili getirmiyordu.

Sian, lambanın altında falan değildi elbette. Sarah sadece babasının eve, oradan da işe daha çabuk gidebilmesi için öyle söylemişti. On dakika kadar geçtikten sonra telefonu çaldı.

Arayan oydu. Sunset'te, annesinin arabasının yanındaydı ve sinirden deliye dönmüştü. Sarah, Sian'ın annesini duya-biliyordu. Kadın, başlarının dertte olduğunu görünce muhtemelen pornolarda gördüğü gibi bir fantezi hayal etmiş olan talihsiz bir tamirciye ateş püskürerek emirler yağdırıyordu. Sarah, adamın yalnızca bunun *olmayacağını* değil, arabayı bir an önce tamir etmezse başına neler geleceğini de fark etmiş olmasını umdu.

İki şekilde de, Sian yetişemeyecekti ki bu da Sarah'ı zor durumda bırakmıştı. Babası eve gitmiş olamazdı henüz ve yolda da muhtemelen, senaryoyu nasıl iyileştireceğine ve can alıcı noktaları keşfetmeye odaklanmış, hatta belki ortağı Charles Wang'e telefonda, dizinin durumunun iyileştirilmesi için ricalarda bulunuyordu. Ertesi sabah stüdyoyla, dizinin kaderiyle ilgili önemli bir toplantı vardı ve bu toplantı, kafeinsiz içeceklerle kolesterolsüz omletler içeren bir kahvaltı eşliğinde yapılacaktı. Babasının en çok da bu tarz toplantılardan nefret ettiğini biliyordu, çünkü hiç kahvaltı yapmaz ve yapar gibi davranmaktan da hoşlanmaz, bunun yüzünden de çatal bıçakla uğraşmak yerine tostuyla oynardı. Onu daha fazla sıkıntıya sokmak istememişti, küçük kardeşi Melanie'nin yeteri kadar dert olacağını biliyordu zaten.

Bu yüzden, onu aramak zorunda olmadığını fark etti. İki saat kadar vakti vardı, sonra babası gelecekti. Alışveriş merkezinde gezebileceği pek çok mağaza vardı ve çoğu hâlâ açıktı. Bir Frappuccino alıp takılabilir, Antropoloji'de dolaşip hediyelik eşyalara bakabilirdi. B&N'in müzik bölümündeki albümleri, belki de sonunda dinlemeye değer bir şey bulmuşlardır diye dinler, hatta gidip kafede bir salata bile yiyebilirdi. Yani kısaca, vakti geldiğinde buluşacakları yerde olursa ve babasının o anki durumuna göre Sian'ın gelmediğini ya da her

zamanki gibi bir akşam geçirdiklerini söylerse hiçbir sorun olmayacaktı.

Sian'ı arayıp, Bayan Williams'ın Sarah'ın annesini arayarak bu planı bozmayacağından emin olmak istedi. Ama ulaşamadı, muhtemelen arabaları tamir edilmişti ve şu an telefonun çekmediği bir yerden geçerek dönmeye çalışıyorlardı. Yine de annesinin bu durumdan haberi olsa, çoktan etrafta gezinen helikopterler görür ve içlerinden birinden iple sarkan Bruce Willis onu kurtarmaya geliyor olurdu.

Sian'a bir mesaj bırakıp Starbucks'a girdi. Kafeye giderse, her zaman yaptıkları gibi salata yiyerek şimdiden diyet yapmak yerine, ne isterse yiyebileceğini fark etti. Ne isterse. Mesela kocaman, az pişmiş etiyle bir çizburger ve patates kızartması.

Yetişkin olmak böyle bir şey herhalde diye düşündü ve bu hoşuna gitti.

Kahvesi bitmek üzereyken, The Manics de kulağında son sesle şarkı söylemeye devam ediyordu. O sırada, kitapçıdan çıkan uzun boylu bir adam takıldı gözüne. Kısa bir süre hızla yürüdüktan sonra durup gökyüzüne baktı. Hava henüz kararmamış olsa da alacakaranlık yavaş yavaş kayboluyordu. Cebinden bir sigara paketi çıkarttı ve içinden bir tane alabilmek için, elindeki ağır kitap torbasıyla birkaç dakika boğuştu, Sarah'ın dikkatle onu izleyip eğlendiğinin farkında değildi. Onun yerinde olsam, torbayı yere koyardım diye düşündü Sarah ama belli ki bu, adamın aklına bile gelmemiştir.

Sonunda sinirlenerek fıskıyeye doğru yürüdü ve poşeti bir kenara koydu. Sigarasını yaktıktan sonra ellerini beline koyup etrafa bakındı ve sonra onu gördü.

“Merhaba,” dedi. Sesi son derece yumuşak ve neşeli geliyordu.

Şimdi daha yakından görünce, adamın kırk yaşma yakın olduğunu düşündü. Adamın arkasında bir lamba olduğu ve bu yüzden yüzünü görmek zorlaştığı için, bunu nasıl bildiğinden emin olamadı. Ama adamda o yaşa has bir şeyler vardı.

“Bir daha söyle.”

“Ee, merhaba?”

Bilmiş olmanın verdiği hazla başını salladı. “İngiliz’sin.”

“Tanrım, o kadar belli oluyor mu?”

“Eh, yani bir İngiliz *aksanın* var.”

“Ah, tabi.” Sigarasından bir nefes daha alıp banka baktı. “Oturabilir miyim?”

Sarah omuz silktilti, omuz silkmekeyi iyi bildi. Ne evet demiş olurdunuz ne de hayır. Neyse, bank yeteri kadar genişti ve birkaç dakika sonra salata yemeye gidecekti zaten. Ya da burger. Hâlâ karar vermemişti.

Adam oturdu. Üzerinde fitilli kadife, pek de yeni görünmeyen bir pantolon ve kaliteli görünen ince bir ceket vardı. Elleri kocaman, iyi bir yerde boyatılmış sarı saçları düzgün ve yüzü de oldukça güzeldi. Öğrencileriyle yatmayan ama istese bunu çok rahat yapabilecek olan karizmatik bir fen ya da sosyal bilimler öğretmeni gibi.

“Oyuncu falan mısınız?”

“Ah hayır, öyle önemli biri değilim. Tatile geldim sadece.”

“Ne kadar kalacaksınız?”

“Birkaç hafta.” Cebinden parlak, kromdan yapılmış küçük bir şey çıkardı. Üstünü açınca, bunun taşınabilir bir küllük olduğu ortaya çıktı.

Sarah büyük bir ilgiyle onu izliyordu. “İngilizler çok sigara içer, değil mi?”

“Evet,” dedi İngiliz olmayan adam. Sigarasını söndürdü ve küllüğü tekrar cebine koydu. “Korkmuyoruz.”

Kısa bir süre sohbet ettiler. Adam, Los Angeles'ta gezdiği yerleri saydı; bilinen turistik bölgelerden bir seçmece. Elindeki Barnes and Noble torbasının, yıllardır sahip olduğu kitaplarla dolu olduğunu ya da Politika ve Ekonomi bölümünde bir saat boyunca kendini diğer müşterilere fark ettirmeden oturup camdan dışarıyı izleyerek Sarah'ın gelmesini beklediğini söylemedi. Onun yerine, başka nereleri görmesi gerektiğine dair tavsiyeler istedi.

Kendisine verilen görevleri ciddiye alan Sarah, La Brea katran havuzlarını, Rodeo Yolu'nu ve Los Angeles'ın geçmişini de geleceğini de gözler önüne seren Watts Kulesi'ni önerdi. Ayrıca kendi kendine, Rodeo'da, o kadife pantolonu, geçen yıl Antibes'e tatile giden Sian'ın sık sık söylediği gibi, bu kadar *bonne marché** görünmeyen bir şeyle değiştirebileceğini düşündü.

Sonra adam bir süre sessiz kaldı, Sarah da bunun kendisi için, vitrinlere bakına bakma yemek yemeye doğru gitmesi için uygun bir fırsat olduğunu düşündü. Adam dönüp ona baktığında, o da veda etmeye hazırlanıyordu.

"Çok güzelsin," dedi adam.

Bu önerme doğru olsa da olmasa da – Sarah'ın aklı şu an daha önemli bir şeydeydi – şüphesiz ki "Dikkat et, adam bir manyak," demenin başka bir yoluyla.

"Teşekkürler," dedi, bir yandan da kaçmaya çalışıyordu. Bir an için hava soğumuş gibi hissetti ama sonra kendini toplayınca, her şey normale döndü. "Neyse, sizinle konuşmak güzeldi."

"Affedersin," dedi adam çabucak. "Biraz garip oldu biliyorum. Sadece bana kendi kızımı hatırlattın da, o da senin yaşlarında."

* *Bonne marché*: Fiyatı kalitesinin üzerinde olan. (Çev. N.)

“Pekala,” dedi Sarah. “Ne güzel.”

“Blighty’de o,” diye devam etti adam, Sarah’ı duymamış gibi. “Annesiyle beraber. Onları tekrar görmeyi ne kadar istiyorum bilemezsin. Öyle böyle değil.”

Sonra gözlerini ondan kaçırıp etrafına bakındı. Sarah, utandığını düşündü ama aslında adam, yirmi saniyedir bunu hesaplıyor, her şeyin amacına uygun olmasını, ona hiçbir şekilde bakmayarak sağlamaya çalışıyordu. Böyle konularda iyiydi, bir nevi yetenek. Artık ayakta duran kıza birkaç santimetre daha yanaştı.

“Neyse,” dedi Sarah, “gitmem lazım.”

Adam, bakışlarını yeniden kıza odaklayarak gülümsedi. Sonra Sarah’ın elini kapıp beklenmedik bir güçle sıkmaya başladı. Sarah sessizce bağırdı ve dengesini kaybederek banka düştü, karşı koyamayacak kadar şoktaydı.

“Bırak beni,” dedi, sakın olmaya çalışıyordu. Zemin ayaklarının altından kayıyor gibiydi, baş dönmesi gibi bir his. Birini aldatırken ya da bir şey çalarken yakalanmış gibi hissetti.

“Güzel kız.” Elini daha da sıktı. “Kaçırılmayacak bir fırsat.”

“Lütfen bırak beni.”

“Ah kapa çeneni,” diye mırıldandı, o yapmacık İngiliz aksanı birden kaybolmuştu. “Seni küçük fahişe, saçmalama.” Kısa mesafeden sıkı bir yumrukla, tam yüzünün ortasına vurdu.

Sarah’ın kafası arkaya doğru savruldu ve kocaman açtığı gözleri, sersemlemiş gibi bakıyordu. Olamaz, diye düşündü. İç sesi giderek azalıyor ve korktuğunu belli ediyordu. Olamaz.

“Bir baksana Sarah,” sesi kısık ve ısrarlıydı. “Tüm bu şanslı insanlara bak, senin yerinde olmayan insanlara.”

Caddeyi gösterdi. Bir sokak aşağısı kalabalıktı, mağazalara girip çıkan insanlar, restoran menülerine göz atanlar. Sarah’ın etrafındaysa hiç kimse yoktu.

“Eskiden buralarda sadece otlar vardı, anlıyor musun? Boş bir sahil şeridi, kayalar, deniz kabukları. Kumda birkaç iz. Sessiz olursan, o zamanki halinin sesini duyabilirsin, tüm bu saçma şeylerden önceki halini.”

Yaşlı gözlerini kırparken, adamın ne demek istediğini anlamaya çalışıyordu Sarah. Belki de yapabileceği bir şey vardı, beklenmedik son bir çaba, bir çıkış yolu. “Ama insanlar görmez,” diye devam etti adam. “Bakmazlar bile, kördürler. Gönüllü olarak kördür hepsi, bu makineye sıkışıp kalmışlardır.”

Saçından tutup yüzünü Barnes and Noble’ın içini görebileceği kadar çevirdi. Orada da bir sürü insan vardı. Okuyan, bekleyen, birbiriyle sohbet eden. Bir akşam saati kitapçıdayken neden dışarı bakasınız ki? Baksanız da bankın üzerindeki karanlık figürlerden başka ne görebilirsiniz? Görseniz bile bu neden tuhaf olsun?

“Seni şu an, burada becermeliyim aslında,” dedi öfke dolu bir tonda. “Sadece yapabileceğimi göstermek için. Kimsenin umursamadığını. Etrafında daima tanımadığın insanlar varken bir şeylerin ters gittiğini nasıl söyleyebilirsin? On beş kilometrekarelik bir hastalık alanında, küçük bir virüse ne olduğu kimin umurunda?”

Sarah, bundan kurtulmak için bir çıkış yolu olmadığını ve asla da olmayacağını fark etti ve çılgılık atmak için tüm gücünü topladı. Göğsünün şiştiğini hisseden adam, hemen eliyle Sarah’ın ağzını kapadı.

İki parmağıyla üst dudağını tutuyor, böylece çılgılığın duyulmasına engel oluyordu. Sarah karşı koymaya çalışsa da, adamın ağırlığıyla iki kat daha güçlü hale gelen el, kırırdamasına izin vermedi ve kafasını bastırmaya devam etti.

“Kimse bize bakmıyor,” dedi adam o nefret dolu sükûnetini koruyarak. “Bunu ben sağladım. Kimsenin görmediği yerlerde gezebilirim.”

Kızın ağzından belli belirsiz sesler geliyor, belli ki bir şeyler söylemeye çalışıyordu. Adam, anlamış gibi yaptı.

“Hayır, değiller. Yolda falan değiller, evdeler. Annen mutfakta Picasso’culuk oynuyor, babansa küçük kardeşinle birlikte bahçede. İkisi de çıplak, ilginç bir görüntü. Hatta bazıları bunu müstehcen bile bulabilir.”

Aslında Melanie ve Sarah’ın annesi, Simpsons’ın tekrarlarını izliyordu. Zoë Becker’in asla unutmadığı, George Bush’un Springfield’a taşındığı bölümü. Michael Becker odasında hırsla bir şeyler yazıyor, sonunda her şeyi yoluna koymanın bir yolunu bulmuş olduğunu umuyordu. Sadece ilk on dakikayı düzeltebilse ve bazı karakterlerin yirmi yaşından büyük olması *gerektiği* fikrini verebilse, hiçbir sorun kalmayacaktı. Ama kahretsin ki bunu başaramayıp hepsini daha genç yapmış ve Wang’in istediği gibi hepsini lisede toplamıştı. Birkaç kilometre ötede, Sarah’ın mesajını ancak dinleyen Sian Williams, arkadaşının Sokakta Tek Başına macerasını biraz kıskanmış durumdaydı.

“Kıvranıp durmaya devam edersen,” dedi “dişlerini sökeirim. Yaparım, emin ol. Kolay olmaz ama buna değer. Gerçekten eşsiz bir ses çıkıyor.”

Sarah çıt çıkarmadan duruyordu, bir süre ikisi de kımıldamadı. Adam böyle oturmaktan zevk alıyor gibiydi, işlek bir caddenin orta yerinde özel bir anı paylaşıyorlarmış gibi, kız acıdan bağırarak gibi oldu.

Sonra adam derin bir nefes aldı, güzel bir dergiyi, istemediği halde kenara bırakmak zorunda olan bir adam gibi. Sarah’ı da çekerek ayağa kalktı. Müzik çaları hafif bir sesle yere düştünce adam önce dönüp baktı, sonra da onu öylece bıraktı.

“Hoşça kalın, iyi geceler iyi insanlar,” sokağın diğer tarafına doğru bakarak. “Hepiniz cehennemde yanacaksınız ve ben, sizi oraya götürmekten memnuniyet duyardım.” Sağ

kolu, ağzını sıkıca kapayana kadar Sarah'ın yüzünde döndü, diğer eliyle de kitap torbasını aldı. "Ama bir randevum var ve gitmemiz gerekiyor."

Sonra uzun ve hızlı adımlarla, Sarah'ı çekiştirerek arabasını park ettiği caddeye çıktı. Sarah'ın ona uymaktan başka çaresi yoktu, adam oldukça iri yarı ve güçlüydü.

Kapıyı açıp onu saçından yakaladı ve yüzüne yakından baktı. Adamın yüzünü bu kadar yakından görmek, Sarah'ın aklındaki her şeyin korkudan uçup gitmesine neden oldu.

"Gel hayatım," dedi. "Arabamız bizi bekliyor." Sonra hemen gözlerinin üzerine doğru bir kafa attı.

Sarah'ın dizleri güçsüzleşti, aklından geçen son şey, oldukça alelade bir düşünceydi. Komodininde, günlük gibi kullandığı bir defter vardı. Son zamanlarda yazdıklarının çoğu seksle ilgiliydi. Hayatın henüz tanışmadığı ama çok yakında tanışacağını düşündüğü bu parçasıyla ilgili bir sürü düşünce. Çoğu, Sian'ın ona anlattıklarından ibaretti ama kendi hayal gücünü de kullanmıştı elbette, ayrıca televizyondan, filmlerden ve pek de pornografik sayılamayacak o dergilerden öğrendiklerini de.

Defter saklanmıştı ama bulunması çok da zor değildi. Öldüğünde annesi ve babası bunu bulacak ve başına gelenlere kendisinin davetiye çıkardığını göreceklerdi.

Nina, bunların çoğundan bihaber olsa da, anlattığı olay buydu. Bildiklerini anlattıktan sonra da bardağındaki içkiyi fondip yapmıştı. Zandt'inkiyse hâlâ olduğu gibi duruyordu.

"Dört tanık, Sarah Becker'ın 7.12 ve 7.31 arasında bankta olduğunu söylüyor. Adamı tarif ederken 'Göze batan pek bir şeyi yoktu, belki biraz uzun boylu,' , 'Kahretsin, bilmiyorum ki,' ve 'Yani, şey, sıradan bir adamdı,' gibi laflar edilmiş. Ne ten rengini biliyoruz ne de yaşını ama beyaz ve sarışın olduğunu söyleyenler var. İki kişi uzun bir palto giydiğini söyler-

ken, bir kişi de spor bir ceket giydiğini belirtti. Gittiklerini kimse görmemiş, onca insandan çok da uzakta olmamalarına rağmen. Kıza yanaşmadan önce kitapçıda takıldıysa bile, kimse onu fark etmemiş. Bir başka tanık, en yakındaki yan yolda, modelini ve rengini net olarak veremediği bir araba gördüğünü söylüyor. Plakayı gizlemek için aracın önüne bir çöp konteynırını yerleştirilmiş olabilir, ki bu çok basit görünse de, oldukça yüksek bir özgüven ve rahatlık gerektirir. Herhangi biri konteynırın yerini değiştirebilirdi, ayrıca yasak bir yere park etmiş. Neyse, araba ayrıldığında saat 8.15’miş.”

“Kızın babası Promenade’ın güney çıkışına 9.07’de geliyor ve her zamanki yerine park edip birkaç dakika bekliyor. Ne kızı ne de Sian Williams gelince, restorana gidiyor. Çalışanlar, onun tarifine uyan müşterilere servis yapmadıklarını ama Williams adına yapılmış ve kimsenin gelmediği bir rezervasyonları olduğunu söylüyorlar. Diğer aileyi arayınca, arabalarında oluşan bir sorun yüzünden yemeğin son anda iptal edildiğini öğreniyor. Araba kontrol edildi ama tuzak olup olmadığını henüz tam olarak bilemiyoruz.”

“Michael Becker kızla bizzat konuşmak istemiş ve sonunda, Sarah’ın babasını rahatsız etmemek için, her zaman ki buluşma saatine kadar vakit öldüreceğini söylediği mesajı öğrenmiş. Kızını bulabilmek için tüm sokağı aramış ama hiçbir iz yokmuş. Sonunda, caddenin öbür ucundaki Barnes and Noble’a kadar gitmiş ve bankın altına dikkatle bakınca kızının Sony müzik çalarını bulmuş. Aletin kızına ait olduğu kesin, hem üzerinde etiket var hem de müzik çaları alan zaten babası. İçindeki CD, en sevdiği gruba ait, odasında posterleri bile var. Becker daha sonra bölge şerifini, Los Angeles Emniyeti’ni ve tuhaf ama menajerini aramış, adamın polislere karşı daha etkili olacağını düşündü herhalde. Sonra da karısını arayıp kızı taksiyle eve dönerse diye evden ayrılmamasını söylemiş.”

“Bütün bölge aranmış ama nafile. Müzik çalarda da kızınkinden başka parmak izi bulunamamış. Bankın etrafında yüzlerce izmarit var ama failin sigara kullanıp kullanmadığını bile bilmiyoruz. Tanıklardan biri onu sigarayla gördüğünü sandığını söylemiş, bu yüzden de zavallının biri şu an laboratuvarda bir çuval dolusu izmaritte DNA arıyor.”

“Baba yapmış olamaz mı?”

“İmkânı yok. Birbirlerine çok yakınlanmış, olması gerektiği şekilde yani. Yine de birkaç gündür insanlar bu ihtimali de düşünüyor ama biz onun olduğunu sanmıyoruz. Zaman akışı da olaya uymuyor zaten. Adamın ortağını da eledik, Charles Wang. O sırada New York’taymış.”

Zandt bardağını yavaşça alıp bitirdi ve geri koydu. Olayın bu kadarla kalmadığını biliyordu. “Ee?”

Nina ayaklarını indirdi ve uzanıp yerdeki dosyayı aldı. Dosyanın içinde, onlarca dokümana ek olarak bir de ince, kahverengi zarf vardı. İçindekini çıkarınca, bir fotoğraf olduğu anlaşıldı.

“Bu ertesi gün, akşama doğru Becker ailesinin evine gelmiş. Takriben dört buçukla altı arasında. Bahçeden eve doğru giden patikada bulunmuş.”

Fotoğrafta bir kıza ait, açık lila rengi, düzgünce katlanmış bir kazak vardı ve çizgili bir kurdeleyle bağlanmış gibi görünüyordu.

“Bir saç örgüsüyle bağlanmış. Sarah’ınki hem uzunluk hem de renk bakımından buradakine uyuyor. Adli ekip Sarah’ın tarağından aldığı örneklerle bunları karşılaştırıyor, çok yakında sonuç alırız.”

Zandt bardağının yeniden doldurulduğunu fark etti ve içti. Viski, kupkuru olan ağzını yaktı ve midesini bulandırdı. Kafası, olması gerekenden daha yükseğe uçmuş bir balon gibi boynunun üzerinde uçuyordu sanki.

“Dik Adam.”

“Yani,” dedi Nina tedbiri elden bırakmadan. “İki üç yıl önceki olaylardaki kurbanların aileleriyle ve o zaman bu işe dahil olan tüm polislerle konuştuk. Karakteristik bilgilerin gizli tutulduğuna hemen hemen ikna olmuş gibiyiz ama yine de bir kopya katil olabilir elbette. Ama internet de dahil tüm kaynakları taradım ve ‘Teslimatçı’ ya da ‘Dik Adam’ kelimelerini içeren bir şey bulamadım.”

“İnternet mi?”

“Evet,” dedi kuru kuru.

“Bu o,” dedi. Kendinden bu kadar emin olmasındaki ironiyi, yalnızca o görebiliyordu.

Nina ona baktıktan sonra, istemeye istemeye tekrar dosyaya uzandı. Bu defaki fotoğrafta kazağın ipi çözülmüş ve katları da açılarak düzgünce sergilenmişti. Sarah’ın adı, çok şık olmasa da düzgün harflerle, kazağın önüne işlenmişti.

“İsmi yazarken kullanılan saç koyu kahve. Sarah’ın olamayacak kadar kuru, bu yüzden de bir süre önce kesilmiş olduğunu düşünüyoruz.”

Zandt yavaşça cebine uzanıp bir paket Marlboro ve bir kutu kibrit çıkartırken bekledi. Odaya geldiklerinden beri sigara içmemişti, etrafta küllük de yoktu. Adamın sigarayı çıkaran elleri son derece sakindi ve kibriti yakarken pür dikkat kutuya bakıyordu, buna rağmen Nina’nın ne yapmaya çalıştığını sezmiş gibiydi. Üçüncü denemede, ıslak olduğunu düşünmeye başladığı kibriti yakmayı başardı.

“Önce kahverengi saçı test ettirdim. Uyuyor John, bu Karen’in saçı.”

Nina onu bir süre yalnız bırakıp dışarıda, soğukta bekleyerek karanlığı dinledi. Ana binadan bastırılmaya çalışılan kahkahalar duyuluyor, camdan gördüğü sarmaş dolaş çiftler, ertesi

gün için yürüyüş planı yapıyordu. Binanın diğer tarafındaki açık kapıdan, bir çalışanın yıkamakta olduğu tabakların sesi duyuluyordu. Yolun diğer tarafındaki çalılıkların arasından bir hışırtı duyulsa da hiçbir şey çıkmadı.

Geri döndüğünde, Zandt hâlâ bıraktığı gibi oturuyordu ama yeni bir sigara yakmıştı. Dönüp ona bakmadı.

Hepsini ortaya mı koymalı yoksa kenarlara mı yaymalı diye düşündüğü odunlardan, ateşe biraz daha attı ve sandalyeye oturup bir içki daha aldı. Sonra tüm gece oturdular.

BÖLÜM BEŞ

Akşamüzeri polisle ve hastaneyle konuşmuş, ondan önce de komşulara uğramış ve bunların tümünü planlayarak yapmışım.

Evden polisi arayınca, Memur Spurling diye biri çıktı karşıma, neyse ki olaydan sonra bara gelip beni sorgulayan polisler gibi değildi. Spurling ve ortağı, o gece olay yerinden geçen bir motosikletli tarafından aranmış ve dolayısıyla da olay mahallini ilk görenler olmuşlar, ambulans ve itfaiye ekipleri gelene kadar bekledikten sonra da cesetlerin taşınmasına yardım etmişlerdi. Hastaneye kadar ambulansı takip etmişler ve orada, David ve Philippa Hopkins'in yolda hayatlarını kaybettiğini öğrenmişlerdi. Cesetlerin kimliği, üzerlerinden çıkan ehliyetlerle tespit edilmiş, takip eden iki saat içinde de avukatları Harold Davids ve komşuları Mary Richards, bu bilgiyi doğrulamıştı.

Memur Spurling, ailemin ölümünü araştırmamı oldukça hoş karşıladı. Ve bana onlarla ilgilenen doktorun adım verdikten sonra, ondan yardım alabileceğimi söyledi. Sonra ben, bana vakit ayırdığı için teşekkür ettim, o da bana şans diledi. Telefonu kapatırken, silahımı almak için karakola gittiğimde

onunla karşılaşmamayı diledim ama muhtemelen, olaydan zaten haberdardı. Bir doktordan yardım alma fikrini öylesine vermiş gibi görünmüyordu çünkü.

Doktoru bulmak, polisle konuşmaktan çok daha zor olacağı benziyordu; aradığımda mesaisi bitmişti ve bu bilgiyi almak, canından bezmiş hemşireler ve daha başka birçok kızgın, kim olduğu belli olmayan insanlarla yapılan görüşmeler sonucunda mümkün olmuş, hastaneye döndüğünde bile onunla görüşebilsem kendimi şanslı saymam gerektiğini öğrenmiştim. Acil servis hâlâ hayatta olanlar için vardı, öldüğünüz zaman pek de hoş bir anı olmuyordunuz ve artık sizin için yapabilecekleri bir şey kalmamış oluyordu.

Hastaneye gittim ve sessizce bir saat kadar bekledim. Sonunda Dr. Michaels lütfedip odasından çıktı ve benimle konuştu. Yirmili yaşlarının sonunda, son derece bitkin ve korkunç derecede kendiyile barışık biriydi. Bir süre bana patronluk tasladıkdan sonra, zaten bildiğim şeyleri tekrarladı: Gövdede ve kafada ağır travma izleri ve geldiklerinde zaten yapılacak hiçbir şeyin kalmamış olduğu. Bir de hepsi buysa, artık onu rahat bırakabilir miymişim. Yapılacak işleri ve görülecek hastaları varmış. Yüzünü daha fazla görmeye meraklı değildim, bu yüzden memnuniyetle ve hızlıca, onunla birlikte yürüyüp hastaneden çıktım.

Gökyüzü kararış, sonbahar akşamlarının erkenden çöken karanlığı kendini göstermişti. Otoparka rasgele bırakılan arabalar, tepedeki lambanın altında aynı renkmış gibi görünüyor ve birbirlerinden hiçbir farkları kalmıyordu. Biraz uzağımda, sigara içen ve sessizce ağlayan genç bir kadın vardı.

Şimdi ne yapmam gerektiğini düşündüm. Notu bulduktan sonra bir süre sehpanın üzerinde oturmuştum ama ne baş dönmesi ne de midemdeki bulantı geçmemişti. Kitabın diğer kısımlarına göz atınca başka bir şey olmadığını görmüştüm. Ama o nottaki yazının babama ait olduğuna emindim.

“Ward,” yazıyordu, tam da beklediğim gibi bir yazıyla. Ne çok küçük ne kocaman, ne çok bastırılmış ne de silik yazılmış. “Biz ölmedik.” Babam bunu bir kağıt parçasına yazıp kitabın birine tıkmış, onu da sandalyesinin içine yerleştirdikten sonra, kumaşın örgüsünü bile yenilemişti. Öldüklerini inkar eden ve ancak öldüklerinde bulunabilecek bir not. Başka ne gibi bir sebeple onlar yokken bu evde olabilirdim ki? Sandalyesinde ne yapıyor olabilirdim? Notun bulunduğu yer, onu oraya koyan kişinin, eve geldiğimde bu eski sandalyeye oturacağımı biliyor olduğunu gösteriyordu, bu odadaki en rahatsız sandalye bu olmasına rağmen hem de. Görüldüğü üzere, haklı da çıktılar. Burada oturdum hem de uzun bir süre. Öldüklerinde bunu yapmam mantıklı, ya da en azından sandalyeye bakmam, elimi üzerinde gezdirmem. Bu tam olarak, ailesinin yasını tutan bir evladın yapacağı türde bir şey.

Ama – beni yiyip bitiren de bu – bu onların ölmeden önce en azından içlerinden birinin, ölümlerinden sonra neler olabileceğini düşündüklerinin de bir göstergesiydi. Olayı tüm detaylarıyla düşünmüşler ve benim davranışlarım üzerine de varsayımlarda bulunmuşlardı. Neden? Neden ölümü düşünümler ki? Çok tuhaf ve mantıksızdı.

Gerçekten öldüklerini düşünürsek tabi.

Son birkaç günün komik bir oyun olduğu, ailemin aslında ölmediği fikri, kafa kafaya gerçekleşen bir trafik kazası söz konusu olduğundan, inanmakta biraz güçlük çektiğim bir şeydi. Bir yanımda, Mary’den gelen telefonda beri her gece beni uyandıran yanımda, bu fikre dört elle sarılmıştı. Ailemi çok önemsemiyor ve bir şekilde UnRealty’nin bana kalmasını diyor olabilirdim ama şimdi onları geri istiyordum. Ama herhangi bir şekilde yaralandığınızda, vücut hemen iş başına geçer, akyuvarlar bölgeye akın edip onarıma ve hasarlı bölgeleri kapatmaya başlar. Elleri geçen her kum torbasını o bölgeye

atarak, deliği kapatmaya çalışan kurtarma ekipleri gibi. Vücut kendini korumayı bilir, zihnimiz de öyle. Bu biraz tembel ve kusurlu bir iştir, özensiz işçiler tarafından yapılmış gibi. Fakat yine de, dakikalar içinde savunma mekanizması travma bölgesine hücum eder ve köşelerini törpüleyip yarayı kapatır. Elinize batan ve orada kalan bir cam parçası gibi, asla kaybolmaz ve en ufak bir hareket, sinir uçlarına dokunup yeniden acı vermesine sebep olur. Ama o an ne kadar acı duyarsanız duyun, elinize bir bıçak alıp yarayı tekrar açmak istemezsiniz.

Kapıyı düzgünce kilitleyerek evden çıktım ve Mary'ye gittim. Beni gördüğüne hem şaşırdı hem de sevindi ve tehlikeli miktarda kahve ve kek ikram etti. Onun nezaketi karşısında ezilerek ve kendimi işe yaramaz hissederek, anne ve babamın, kazadan önceki birkaç hafta boyunca nasıl normal göründüklerini ve Memur Spurling'in de daha sonra söylediği gibi, cesetlerini Mary'nin teşhis ettiğini dinledim. Aslında bunu zaten biliyordum, ben Santa Barbara'daki odamda zil zurna sarhoş otururken aradığında, Mary söylemişti. Yine de yeniden duymaya ihtiyacım vardı. İki gün boyunca otelde oturmak yerine, gidip cesetleri bizzat görebilirdim elbette. Ama yapmadım ve artık bundan utanç duyuyordum. Oysa o zaman kendimi, onları öylece uzanan birer et parçası olarak görmektense, eskiden oldukları gibi hatırlamanın daha iyi olacağını söyleyerek kandırıştım. Bunun biraz doğruluk payı vardı aslında ama daha çok korkmuştum, bunu yapmak canımı sıkacaktı ve bunu istemiyordum.

Mary'den çıktıktan sonra, diğer komşulara gittim. Genç bir kadın, kapıyı hemen açtı ve beni süzmeye başladı. Kendine güvenen sağlıklı bir kadın gibi görünüyordu ve üzerinde, bolca boya damlası olan bir tişört vardı. Arkasındaki, son derece kötü bir renk tercihiyle boyanan duvar, neredeyse bitmiş görünüyordu. Kendimi tanıttım ve komşularının başına gelenler-

den söz ettim. Olayları zaten biliyordu, tahmin ettiğim gibi. Taziyelerini sundu ve bir süre sohbet ettik. Konuşmanın hiçbir aşamasında, annemle babamın kafasını paramparça eden kazanın, beklenen bir şey olduğuna dair bir ifade kullanmadı. Her şey bildiğim gibiydi.

Daha sonra polisi aradım ve hastaneye gittim. Doktorla konuşup otoparka çıktıktan sonra, üç kişinin teşhisinin yeterli olduğuna kanaat getirdim. Annem ve babam ölmüştü ve ancak bir aptal bundan şüphe etmeye devam edebilirdi. İstersem ertesi gün Davids’le konuşabilirdim – onun da ofisine gitmiştim aslında ama orada olmadığı için not bırakıp çıktım – ama onun anlatacakları da, muhtemelen aynı yere çıkacaktı. Not, görüldüğü gibi değildi. Benim üzüntümü geçirmeye çalışmıyor ya da olanları değiştirmiyordu.

Ama bir sebebi olmalıydı. O sebep, ikisinden birinin aklını yitirmiş olması olsa bile. Not bana bir şey anlatmaya çalışıyordu ve bunu öğrenmeliydim.

Garaja ve babamın bodrumdaki atölyesine baktım. Aradığım belli bir şey olmalıydı ama ne olduğunu bilmediğim için öylece bakıp durdum. Matkaplar, freze tezgahları, ne işe yaradığını bilmediğim diğer aletler. Çeşitli ebatlarda vidalar ve çiviler, düzgünce sıralanmıştı. Yerde bir sürü talaş vardı ve artık babam öldüğüne göre, ne yaparken çıktıklarını bilemeyecektim. Hiçbir şey olması gerekenden farklı görünmüyordu, her bir parça tam da babamdan beklenecek bir dikkat ve özenle yerine yerleştirilmişti. Eğer eşyalarının düzeni, ruh halinin bir göstergesiye, babamda değişen hiçbir şey yoktu.

Tekrar eve döndüm ve önce alt katı aradım. Mutfak ve ambar, oturma odası, babamın çalışma odası, yemek odası ve verandanın, etrafı camla çevrilerek bir güneş odasına dönüştürülen kısmı. Burada daha dikkatliydim. Her minderin ve kilimin

altına, her mobilyanın arkasına baktım. Dolabın içine ve televizyonun altına da. Ama teknolojik şeyler ve birkaç DVD hariç hiçbir şey yoktu. Mutfaktaki dolapların hepsini boşalttım, fırının ve kilerin içine baktım. Koridordaki kitaplıkta duran ya da annemin makarnaların yanına dizmiş olduğu her kitabı elime alıp salladım, bir sürü kitap vardı, bu yüzden uzun sürdü. Özellikle babamın merdiven altındaki çalışma odası, ki ilk oraya baktım. Çalışma masasının çekmecelerini ve tüm rafları talan ettim, meşe dolaptaki her dosyaya baktım. Bu biraz mahremiyet ihlali gibi gelse de, bilgisayarını açıp oradaki birkaç dosyayı bile karıştırdım. Ben beni seven hiç kimsenin, dizüstü bilgisayarımı karıştırmasını istemezdim. Sanki tüm hayatımı görüyor ve beni ateşe veriyorlar gibi hissederdin çünkü. Kısa bir süre sonra, bilgisayardaki her şeyi okumanın çok uzun süreceği belli oldu, zaten faturalardan ve sıradan yazışmalardan başka pek de bir şey yok gibi görünüyordu. Başka bir yerden bir şey bulamazsam dönmek üzere, bilgisayarı açık bıraktım ama babam bilgisayar delisi bir insan değildi. Bu yüzden başka bir mesaj bıraktıysa, bu muhtemelen her parçasına dokunabileceği bir yerde olacaktı.

Çok uzun zaman geçmeden yorulmaya başladım. Fiziksel bir şey değildi, onu es geçebilirdim ama duygusal yoğunluk beni mahvetti. Ailemin hayatını baştan sona kurcalamak, özellikle de belli şeyler, acımın daha da artmasına sebep olmuştu. UnRealty'nin sattığı ilk ev için yapılan kontratın çerçevelenmiş bir fotokopisi mesela. Üzerindeki logonun elle çizilmiş gibi göründüğünü yeni fark etmiştim, muhtemelen annemin işiydi bu. Çocukluğumda yapılan yemeklerin olduğu, lazanyanın malzemelerini okurken bile burnuma kokuların geldiği bir tarif defteri.

Biraz ara verip mutfaktan bir soda aldım ve on beş dakika kadar orada oturdum. Bir kez daha kendimi onların yerine koyup bir sonraki adımın ne olabileceğini düşünmeye çalıştım. Sandalyedeki notu, dikkatimi çekebileceğini düşündükleri için sandalyeye koyduklarını varsayarak, bir sonrakinin de öyle bir yerde olacağını düşündüm. Ama nerede olabileceği hakkında bir fikir üretemiyordum, her şeyin altını üstüne getirmeme rağmen bir şey bulamamıştım.

Üst kat da aynı şekilde, tam bir fiyaskoydu. Odalarında ki yatağın altına bakmış, tüm çekmeceleri aramıştım. Derin bir nefes aldıktan sonra, gardiroplarını karıştırmaya başladım, özellikle de tanıdık gelen kıyafetleri: Babamın eski ceketi, annemin eski püskü el çantaları. Birkaç şey bulmuştum; bilet parçaları, fişler, biraz bozuk para. Ama hiçbirini bir şey ifade eder gibi görünmüyordu. Dolabın babama ait olan tarafının arkasına düzgünce dizilmiş olan kravatlara göz gezdirdim, çoğunu daha önce hiç görmemiştim.

Kendimi koridorun tavanındaki minik kapaktan yukarı çekerek tavan arasına bile baktım. Babam buraya bir lamba asmakla yetinmiş, başka da hiçbir şey yapmamıştı. Dolayısıyla etrafta tozdan ve bomboş olan iki bavuldan başka hiçbir şey yoktu.

Sonunda aşağı indim ve babamın sandalyesine döndüm. Akşam olmak üzereydi, hiçbir şey bulamamıştım ve kendimi aptal gibi hissediyordum. Belki de boşu boşuna kuruntu yapıyor, kendi kendime teoriler üretiliyordum. Sandalyeye oturup notu tekrar okudum ama bunu yapmak, anlamını değiştirmiyordu.

Gözümü kağıttan kaldırıncı, televizyon yeniden dikkatimi çekti. Sandalyeyle olan konumu, tesadüf olamayacak kadar orantılıydı, bu da aklıma bir fikir getirdi. Sandalyenin eski yeri konusunda haklıysam, belki de sadece dikkatimi minde-

re çekmek için değil, aynı zamanda beni bir sonraki ipucuna yönlendirmek için koymuşlardı onu buraya.

Kalktım ve televizyonun altındaki bölmeyi örten cam kapakları açtım. Daha önce bulduklarımdan farklı bir şey yoktu. Bir VCR, bir DVD oynatıcı ve eski filmlere ait iki DVD. Başka hiçbir şey yoktu.

Hiç videokaset yoktu mesela.

Evin hiçbir yerinde videokaset görmemiştim. Çalışma odasında iki, misafir yatak odasında da bir raf dolusu DVD vardı ama tek bir videokaset bile yoktu.

Babam yarı profesyonel bir izleyici sayılırdı ve hatırladığım kadarıyla evin her yerinde videokasetler vardı eskiden. Peki şimdi onca kaset nereye gitmişti?

Hemen çalışma odasına döndüm, alçak bir rafa konulmuş ikinci bir VCR olmasına rağmen, burada da hiç kaset yoktu. Dolabı ya da çekmeceleri tekrar aramakla uğraşmadım, daha önce bakmıştım zaten. Atölyede, garajda ya da evin diğer yerlerinde de yoktu. Bir önceki Şükran Günü'nü hatırlamaya çalıştım, uğrayıp yirmi dört saat kalma lütfünde bulunmuştum. Ama kasetleri gördüğümü hatırlamıyordum, *görmediğimi* de. O sıralar zamanımın çoğunda kütük gibi sarhoş oluyordum.

Babam DVD'leri ev teknolojisinde uzun zamandır beklenmekte olan bir gelişme olarak görmüş ve videokasetlerin devrinin bittiğine kanaat getirip bahçede ateş yakarak bir şenlik düzenlemiş olabilirdi ama zannetmiyordum. Çöpe de atmış olabilirdi elbette ama bunu da pek olası bulmadım. Yıllar geçtikçe izlemek istediklerinin azaldığını fark etmiş olsa bile, en sevdiklerini atmazdı. Sizi seven ve hayatınızdaki şeylerin önemini bilen birinin, yokluğunu fark edeceği bir şeyleri ortadan kaldırmak, bir mesaj verme yöntemi olabilir mi diye düşünmeye başlamıştım.

Ya bu teorim doğrudu ya da saçma bir şeylerin peşinden koşturup duruyordum. Ama bütün evi aramıştım, şimdi ne bulmaya çalışacağıma dair – zorlama da olsa – bir fikrimin olması bir şey değiştirmezdi. Onu zaten bulamamıştım. Acıkıyor ve giderek sinirleniyordum. Bilmem gereken bir şey olduğunu düşünüyorlarsa niye böyle uğraşıyorlardı ki? Neden telefonda söylememişlerdi? Ya da Davids’e bir mektup bırakmamışlardı? Ya da bir e-mail? Bu hiç mantıklı değildi.

Ama o an, evden ayrıldığımda bunun kesin bir ayrılık olacağını biliyordum ve böylesi daha iyi olacaktı. Yaranızın olabildiğince sağlam bir kabuk tutmasını isterdiniz.

Dışarıdaki lambaları yakıp verandaya çıktım ve bakındım. Yerdeki tahtaların hiçbirisi gevşek falan değildi, olsa bile içeride ne kadar bir boşluk olacağını kestiremiyordum. Bir tarafta kocaman, ahşap bir kutu vardı ama yorucu birkaç dakikadan sonra, içinde odunlar ve örümcek ağlarından başka bir şey bulunmadığını anladım. Bahçeye doğru yürüyüp binadan biraz uzaklaştım ve eve baktım.

Baca, yatay tahtalar, pencere camları. Üst kattaki odalar, yatak odaları, misafir odası.

Yeniden içeri girdim. Babamın çalışma odasının önünden geçerken gözüme bir şey çarptı. Durup bir adım geri geldim ve tekrar baktım, gördüğüm şeyden emin olamamıştım. Bir iki saniye sonra uyandım: VCR.

Aptal gibi, VCR’ların ikisinin de içine bakmamıştım. Odaya girip VCR’ın önünde eğildim ve ÇIKAR tuşunu bulana kadar makineyi inceleyip durdum. Tuşa basınca tuhaf bir ses çıktı ama hiçbir şey olmadı. Sonra bunun, kaset bölmesine yapııştırılan bant yüzünden olduğunu fark ettim.

Birinin kaset koymasını engellemek için bir uyarı ya da babamın bunu yanlışlıkla yapmasının önüne geçmek için yapıl-

mış bir şey miydi bu? Sanmıyordum, makine bozulmuş olsa gidip değiştirirdi.

Bandı sökmeye çalıştım ama oldukça sağlamdı. Ceketimin cebinde duran çakıyı çıkardım, iki ayrı parçası vardı. Biri, bir şeyleri kesmek için kullanabileceğiniz keskin bir bıçak, diğeriyse bir tornavida. İkisini de kullanmak zorunda kaldığınız durumların sayısı, şaşılacak kadar fazlaydı. Bıçak tarafını açıp bandı kestim.

İçerde bir şey vardı. Tuş düzgünce çalışabilene kadar bandı kesmeye devam ettim ve sonunda, kaset çıkmayı başardı.

Elime alıp uzun bir süre baktım.

Yavaşça doğruluyordum ki, merdivenlerden babamın sesi duyuldu.

“Ward? Sen misin?”

Kısa bir şoktan sonra, bedenim, oranın aksine, güvenli bir yer arama çabasına girişti. Bambaşka bir yerde olmak istiyordu, neresi olduğu hakkında bir fikri de yoktu, Alabama belki. Güvende olmak için her yönü denedi.

Geri geri kaçmaya çalışırken elimdeki kaset yere düştü, ben de boylu boyunca yere uzanmak üzereydim. Kaseti alıp suçüstü yakalanmış ya da bir tehlike sezmiş gibi, içgüdüsel bir şekilde cebime koymuştum. Ayak sesleri son basamakları da indikten sonra bir süre kesildi, sonra da çalışma odasına yöneldi. Sesin sahibini görmek istemiyordum.

Babam değildi elbette. Yalnızca, nereden geldiği belli olmayan ve onunkine benzeyen bir ses. Kapıdaki Harold Davids’ti; yaşlı, gergin ve huysuz görünüyordu.

“Tanrım,” dedi. “Ödümü kopardın.”

Rahat bir nefes aldım. “Bir de bana sor.”

Davids’in gözleri ellerime kayınca, bıçağın hâlâ elimde

olduğunu fark ettim. Tam katlayıp cebime koymaya hazırlanıyordum ki kasetin orda olduğu geldi aklıma.

Kibar olmaya çalışarak sordum. “Ne arıyorsun burada?”

“Mesajını aldım da,” dedi gözlerini yavaşça yüzüme doğru kaldırarak. “Otel arayıp odanda olmadığını öğrenince burada olduğunu düşündüm.”

“Kapıyı çaldığını duymadım.”

“Kapı aralıktı,” dedi, sesinde belli belirsiz bir öfke vardı. “Ben de evin boş olduğunu duyan birilerinin eve girdiğini sandım.”

“Sadece benim.”

“Evet gördüm, sorun yok öyleyse.” Gülümseyerek bir kaşını havaya kaldırıncı, kalp atışlarım da yavaşça normale döndü.

Koridora dönünce, neden aradığımı sordu. Ben de önemli bir şey olmadığını, vasiyetle ilgili bir şey soracağımı ama sonra hallettiğimi söyledim. Soğuk bir şekilde başıyla onayladı ve oturma odasına doğru ilerledi.

“Ne güzel bir oda,” dedi bir süre sonra. “Burayı özleyeceğim. Arada bir uğrar gelen postalara bakarım, sakıncası yoksa.”

“Elbette.” Ona karşı kötü bir hissim yoktu ama evde daha fazla kalmasını da istemiyordum. Babamın çalışma odasına, bilgisayarı kapatmak için döndüğümde, sürücülerden birinde hemen bir yedekleme başlattım.

Bilgisayarı kapatıp dışarı çıktığımda Davids ön kapıda, yüzünde yine canlı bir ifadeyle beni bekliyordu.

Onunla birlikte yürüdüm. Hiç acelesi yokmuş gibi hareket ediyor, bana evle ilgili planlarımı soruyordu. Satma konusunda henüz bir karara varamadığımı söyledim ve her iki konuda da önerdiği yardıma teşekkür ettim. Bir beş dakika kadar da, onun o kocaman siyah arabasının önünde durup havadan sudan konuştuk. Sanırım bana bir iki tane restoran tavsiye etti ama artık aç hissetmiyordum.

Sonunda sürücü koltuğuna oturdu ve ölmeye hiç niyeti olmadığını gösteren bir tavırla kemerini bağladı. Dönüp eve son bir kez baktıktan sonra, başıyla bana selam verdi. Aramızdaki durumun biraz değiştiğini hissetmiş ve Davids'in, Don Hopkins'in oğlunun, dekoratif olmadığı oldukça açık olan bir bıçakla ne yaptığı sorusunu, daha sonra düşünmek üzere aklına kazıyıp kazımadığını merak ettim.

Onun köşeyi dönmesini bekledikten sonra, kendi arabama bindim ve diğer tarafa gittim.

BÖLÜM ALTI

Az miktar para ve biraz tatlı dil, odama bir VCR almama yetti. Ya otel düşündüğümünden daha iyiydi ya da bardaki maharetim, ihtiyaçlarımın dikkate alınması gerektiği konusunda otel müdürünü ikna etmişti. Basit bir kablo işini bir türlü beceremeyen aptal genci, giderek artan bir sabırla bekledim ve işini bitirince de hemen gönderdim.

Cebimdeki kaseti çıkartıp dikkatle inceledim, üzerinde hiçbir yazı yoktu.

Kahve siparişim gelene kadar bekledim, güzel bir ortam yaratmak istiyordum. Sonunda geldi. Hâlâ yeteri kadar sıcaktı ve inanılmaz ama patates kızartmasıyla birlikte servis edilmiyordu.

Kaseti makineye yerleştirdim.

Dört saniye kadar, yalnızca bozulan kayıt ve hiçbir şey anlatmayan bir cızırtı vardı.

Sonra bir rüzgar sesi ve yüksek bir dağın yamacında bir çayır. Uzaktaki karla kaplı tepeler, neresi olduğunu anlamama izin vermeden gözden kayboldu. Kameranın bulunduğu alan,

karla kaplı hafif bir yamaçtı ve sert görünümlü, ne bir kafe-ye ne de kayak eşyaları satan mağazalara benzeyen bir bina, manzarayı bölüyordu. Etrafta ne bir insan ne de araba vardı, sezon bitmişti muhtemelen. Kamera yan döndü ve başka bir binayla kara bulutları gösterdi. Birkaç saniye bu manzara ekranda kaldıktan sonra, rüzgarda savrulan bir kıyafetin sesi duyuldu.

Sonra görüntü, bir iç mekandan devam etmeye başladı. Kamera, gizlenmeye çalışılır gibi aşağıda tutuluyordu ve bu sahne, yalnızca birkaç saniye sürdü. Kaseti geri sardım ve görüntünün en net olduğu kısımda durdurdum. Elimdeki şey, dünyanın en iyi VCR'ı değildi ve görüntü biraz atladı ama katedrallerinkine benzer bir tavanı olan ve kayak yapanlar için ayrılmış bir locaya benzeyen yeri biraz daha iyi görebildim. Bir tarafta muhtemelen resepsiyona ait olan bir masa vardı fakat o an boştu. Onun arkasındaki duvarda, ederinden çok daha fazla değer gören eserlerde sıkça rastlandığı gibi, saçma ve kocaman bir tablo vardı. Deniz taşlarından yapılmış büyük bir şöminenin sol tarafını görebiliyordum, dekoratif alevler hoş bir hava yaratıyordu. Sehpaların etrafına güzelce yerleştirilen ceviz rengi koltukların her biri, eski Batının vahşi yaşamına dair tüm izleri taşıyordu: Bir kartal, bir ayı, bir Amerika yerlisi. Bunların hiçbirine artık çok fazla rastlanmıyordu.

Görüntüyü yeniden oynattım ve bu kez, sahne değişmeden hemen önce, içeri birinin girmekte olduğunu fark ettim. Kori-dorda bir ayak sesi ve duvarda bir gölge vardı.

Ve sonra son bir kez daha dış mekan, binanın otoparkı. İlk çekimin ardından bir süre geçmiş gibi görünüyordu, aynı gün çekildiği varsayılırsa tabi. Rüzgar azalmış ve gökyüzündeki bulutlar, yerlerini güzel bir maviliğe bırakmışlardı. Sonra az önce içinde olduğumuz yer olduğunu düşündüğüm beton bir bina görüldü. Önünde, karın içinde duran birkaç kişi vardı.

Hepsi koyu renk giyindiği ve sohbet ediyorlarmış gibi birbirine yakın durdukları için kestirmek zordu ama yedi ya da sekiz kişilerdi. Yüzleri görünmüyor, rüzgardan başka hiçbir şey duyulmuyordu; son anda kamerayı tutan kişi her kimse, onun söylediği kısa bir cümle hariç. Üç kez dinledim ama hâlâ anlaşılmıyordu.

Sonra oradaki adamlardan biri kameraya doğru koşmaya başlayınca, görüntü kesildi ve ekran yeniden karıncalandı.

Kaseti durdurup ekrandaki görüntüye baktım. Gördüklerimle ne yapacağımı bilmiyordum. Beklediğim şey değildi bu. Görüntünün kalitesi, çekimin dijital bir kamerayla yapıldığını gösteriyordu ama evde öyle bir şey görmemiştim. Video, kuze-ye yakın olan herhangi bir yerde çekilmiş olabilirdi; Rockies, Idaho, Utah ya da Colorado'da. Ama Montana'da, muhtemelen de yakın bir yerlerde olması daha olasıydı. Bu tarz yerleri biliyordum. Zenginlere ait arazilerdi bunlar, ülkenin en güzel yerleri onlara ait arazilere dönüştürülür, böylece yolda yürürken sıradan insanlara rastlamak gibi bir endişeleri olmazdı. Bazılarının güvenlik kapısı olur, bazılarıysa buna bile ihtiyaç duymazdı. Ayağını kapıdan içeri attığın an, hoş karşılanıp karşılanmadığını anlardın. Hırsızlık yapmayı düşünen herhangi biri hemen geri çekilir ve kendi deliğine dönerdi.

Babam, kayak bölgelerine yakın yerlerde oturan insanlarla tanıyor olmalıydı, hatta aralarında evini ondan alanlar bile vardı muhtemelen. Ne olmuş yani?

Kaseti yeniden başlattım.

* * *

Bu kez gerçek bir gürültü. Müzik, bağırışlar, yüksek sesle konuşmalar. Oldukça yakından çekilen bulanık bir yüz, kah-

kahalarla gülüyordu. Ve o arkaya doğru düşünce, bu gürültülü eğlenceye katlanmak zorunda olan bir bar meydana çıktı. Arkasında sıra sıra dizilmiş şişelerin ve bir aynanın olduğu uzun bir tezgah, odanın bir duvarını kaplamış durumdaydı. Onun etrafında sürü halinde takılan kadınlı erkekli bir grup hem birbirlerine hem barmene hem de tavana bağıryorlardı. Çoğu genç görünüyor, birkaç tanesiyse orta yaşta olduklarını gizleyemiyordu. Herkes sigara içiyor gibi görünüyor, loş sarı ışık bu yüzden dumanlarla kaplanıyordu. Duvarlar kimi rengarenk kimi siyah beyaz olan posterlerle süslenmişti. Arka planda haddinden fazla çalıştırılan bir müzik kutusu vardı ama sesi o kadar çok açılmıştı ki, kolonlar cızırdıyor, şarkının ne olduğu bile anlaşılmıyordu.

Bunun kasetteki ilk görüntüden çok daha eski olduğu barızdı. Sadece 8mm'den dönüştürülmüş gibi görünen kayıt değil, insanların üzerindeki kıyafetler de – eğer bu bir retro parti değilse – bunun 70'lerin başından kaldığını söylüyordu. Korkunç renkler, korkunç pantolonlar ve korkunç saçlar. Hallerine bakarak bunun, derli toplu görünmenin suç kabul edildiği zamanlardan kalma olduğunu düşünebilirdiniz. Verdiğim tepkiler, o zamanlar ailelerinin vermiş olduğu tepkilerle muhtemelen aynıydı: Bu uzaylılar da *kim*? Ne istiyorlar? *Kör*ler mi?

Kamera bar tarafına doğru dönüp sallandı ama bu öyle bir hareketti ki, onu kullanan adamın ya sanrı gördüren bir ilaç aldığını ya da zil zurna sarhoş olduğunu düşünürdünüz. Bir ara kamera öyle bir hızla ileri atıldı ki adam (ya da kadın) düşüyor zannettim. Zaten bu hareketin hemen ardından da bir öksürme krizine dönüşen temadi bir kusma sesi geldi ve bu esnada yere eğilen kamera, haliyle biraya bulanmış zemini gösterdi. Sonrasında yeniden doğrularak, sanki bir otomobilin arkasına bağlanmış gibi savaşına devam etti. Kamerayı tutan kişinin babam olabileceği fikrini aklımdan atmaya çalışırken

hem eğlenmiş hem de utanmış bir halde kaşlarını kaldırdım. Yanlarından geçtiği insanlar ona el sallıyor ya da bağırıp sesleniyordu ama kimse adını kullanmadı.

Sonra kamera birden bir köşeden döndü ve her tarafta insanların olduğu bir bar alanı belirdi, ortada da bir bilardo masası vardı. Diğer tarafta bir adam, masanın üzerine eğilmiş atış yapmaya hazırlanıyordu. İri biriydi, kocaman bir burnu vardı ve tüm yüzü saç, bıyık ve favorileriyle kaplanmıştı. Kollarının birazını kaybetmiş bir ayı gibi görünüyordu. Arkasında sendeleyip duran ve onu ayakta tutan tek şey gibi görünen istekaya dayanmakta olan sarışın bir kadın vardı. Oyuna odaklanmaya çalışıyormuş gibi bir yüz ifadesi takınmıştı, kaşlarını çatmış dikkatini toplamaya çalışıyor ama sanki dünya ondan uzaklaşıyormuş gibi görünüyordu. Eşi de farklı sayılmazdı, vuruşunu ayarlamak için uzun süredir uğraşıyordu. Masanın diğer tarafında, kameraya daha yakın bir çift daha vardı ve onlar da birer isteka almıştı. Sırtları kameraya dönük olsa da birbirlerine sarıldıklarını görebiliyordunuz, ikisinin de uzun ve kahverengi saçları vardı. Kız, büyük beyaz bir bluzun altına, koyu mor bir etek giymişti; adamın üzerindeyse İspanyol paça bir pantolon ve daha yeni yapılmış gibi görünen bir Afgan yelek vardı.

Sarışın kız başını masadan kaldırıp kamerayı gördü ve bir çığlık attı, net olarak o noktayı gösteriyor ama ne gösterdiğine emin olamıyordu; sanki önüne üç tane resim konmuş da hangisine bakacağını karıştırmış gibi. Bilardo oynayan adam da başını kaldırıp baktı ama sonra gözlerini devirip oyuna döndü. Kahverengi saçlı çift de arkalarına dönünce, az önceki utançım kayboldu.

Kamerayı taşıyan kişi babam değildi, çünkü bu kahverengi saçlı çiftin annem ve babam olduğuna emindim.

Ağzım açık bir şekilde ekrana bakarken babam kameraya sırtıttı ve orta parmağını gösterdi. Annem de dil çıkardı ve ka-

mera, nihayet vuruşunu yapmayı başaran adama döndü ama bu oldukça isabetsiz bir vuruştı.

Durdurup geri sardım.

Annem ve babam döndü. Biri sırtıarak parmağını gösterirken diğeri de dil çıkarıyordu.

Yeniden durdurdum ve onlara bakmaya başladım.

Annem hiçbir zaman şişman bir insan olmadı ama zamanla biraz daha rahat etmeye başlamış ve yıllar içerisinde bir römork tarafından çekilen yolcu uçakları gibi dingin bir zarafetle ilerlemişti. Şimdi ekranda gördüğümse gayet orantılı, elli beş kiloluk bir kadındı. Ne düşündüğümün farkında olmadan, onu bir barda başka bir erkekle görsem delireceğim geçti aklımdan. Böyle birinin yanında dururken bir magandaya dönüşebilirdiniz. Babam da fena görünmüyordu gerçi: onu hiç bu kadar yapılı görmemiştim ama buna rağmen oldukça güzel hareket ediyordu. Oyuncu falan olabilirmiş. İkisi birlikte oldukça formda, sağlıklı ve şehvetli görünüyordlardı. Gerçek, yaşayan, seks yapan bir çift gibi. Hepsinden önemlisi, genç görünüyordlardı. Tuhaf bir şekilde *genç* görünüyordlardı.

Görüntüler bir beş dakika kadar daha devam etti. Babamı, o gece onun bana baktığı gözlerle izleyip bilardo oynadığını görmem dışında önemli bir şey olmamıştı. Oynayabiliyordu da. Gerçekten iyi oynuyordu. Ayı adam kendi vuruşunu kaçırıp da masadan uzaklaşınca, yeşil alana doğru eğilen babam olmuştu. En kolay atışı bulmak için dolanmaya bile teşebbüs etmedi: önündeki topa vurdu ve deliğe sokmayı başardı. Ondan sonra masanın etrafında sessizce dolaşıp bilerek umursamaz bir tavır takınarak etrafına bakındı; tüm topları deliğe sokmayı bekleyen, oyuna bu amaçla başlayan birinin yüzünde görebileceğiniz bir bakıştı bu. Bir sonraki atışı da dönerek yuvaya girdi, ondan sonraki de. Sanki deliğin içinde topları geri sektiren elastik bir parça varmış gibi. Annem neşeyle babamı

alkışlayıp poposuna bir şaplak attı. Ortadaki deliğe de hızla bir top soktuktan sonra masanın ortasında duran siyah topu gönderdi ve daha o deliğe bile girmeden arkasını döndü. Bu oyun burada biter dostum.

Yeniden gözlerini deviren ayı kılıklı adama göz kırptı. Kameramanın bir pislik oluşuna alıştığı gibi, babamın onu bilar-doda ezmesine de alışmış gibi görünüyordu. Bu her zamanki işleri, bunlar da birbirlerini oldukça iyi tanıyan insanlardı.

Annemin sarışın kızla dans etmeye başlaması dışında önemli bir şey olmadı. Kollarını ve bacaklarını ayrı ayrı yönlerde hareket ettirip parmaklarını şaklatarak salmıyordu. Bu dansı filmlerde, televizyonda yapan profesyonel dansçıları görmüştüm ama annemin müziğe ayak uydurarak ağzı hafif aralık ve gözleri hafifçe kapalı halde yapışını izlemek bir başkaydı.

Harikasın kızım, diye düşünürken buldum kendimi. Gerçekten harikaymışsın.

Ayı, büyük bir külfetmiş gibi masayı yeni bir oyuna hazırlarken babamın bir bar taburesine oturup bira yudumladığını görmem dışında önemli bir şey olmamıştı. Hâlâ dans eden annem ona, o da anneme göz kırptı ve o an, onların odadaki diğer insanlar kadar sarhoş olmadığını anladım. İyi vakit geçiriyorlardı ama bir işleri vardı ve Pazartesi sabahı uyan-dıklarında, ona gitmeye hazır olacaktı. Bunu düşününce, üzerindeki o yeleğe ve salaş tişörte aldanmamam gerektiğini, babamın çoktan emlak işine girmiş olduğu zamanlarda olduğumuzu fark ettim. Fazla birkaç kilo ona gerçekten de daha iyi oturmıştı. Geniş omuzları bu kiloya uyum sağlıyor ve onu şişman biri yerine güçlü biri gibi gösteriyordu. Biraz daha kilo alsa formunu kaybetmeye başladığı ama o an, bir tepsi bira taşıırken ona rast gelseniz, hiç bulaşmak istemezsiniz. Ama yine de bu kiloları yakın zamanda aldığını ve kendini pek de rahat

hissetmediğini söylemek mümkündü. Arada bir omuzlarını, sözde masaya eğilip durmaktan kalan kasılmaları geçirmek ister gibi geri itiyor ama bence daha çok, dik durduklarına emin olmaya çalışıyordu. Daha sonra yürüyüşü ve spor salonlarını keşfetmiş ve bir daha asla böyle görünmemişti. Ama o akşam, onu bir şey yaparken görmüştüm: saçma ve masum bir şeydi bu ama Dyersburg'deki otel odamda o görüntüleri izlerken ağzımdan, biri karnıma bir yumruk atmış gibi bir ses çıkmıştı.

Bir sigara yakarken – ki içtiğini hiç bilmiyordum – farkında olmadan tişörtünü biraz kaldırıp bırakmış ve böylece küçük göbeğinin üzerinde daha iyi durmasını sağlamıştı. Kaseti geri sarıp bir kez daha oynattım. Ve bir kez daha. Videonun arka planında kalan bu görüntüye, ekrana yaklaşıp gözlerimi kısarak daha yakından bakmaya çalışıyordum. Yanılıyor olamazdım, bunu ben de yapmıştım. Babamı tanıdığım bunca zaman içerisinde, hiç bu kadar açık, anlaşılır ve kişisel bir şey yaptığını görmemişim. Bu vücudunun farkında olan ve eğlenceli bir gecenin ortasında bile ondaki bir kusuru gizlemeye çalışan bir adamın yapacağı türde bir şeydi. Bu daha önce de yaptığı bir şeydi muhtemelen ama henüz bir tik haline gelmemişti. O tişörtten, bira fiçilerinden ve şerefe seslerinden, annemin dansından ve babamın bir zamanlar iyi bir bilardo oyuncusu olmasından çok, bu hareket onların ölü olduğunu hatırlatmıştı bana.

Nihayet masa yeniden hazırlanınca, babam topa ömrü boyunca unutamayacağı bir vuruş yaşatacakmış gibi kalktı. O anda film ya da makara atlamış gibi, görüntü birden kesildi.

Ben durduramadan da başka bir şeye atladı.

Başka bir iç mekan. Bir ev. Bir oturma odası. Karanlık ve mumlarla aydınlatılmış. Az ışığın da etkisiyle kalitesi düşen filmin görüntüsü puslu. Fonda kısık sesli bir müzik çalıyordu ve bu kez bunun, *Hair*'in soundtrackinden olduğunu anlamış-

tım. Yerde doluluk seviyeleri değişen bir sürü şarap şişesi ve çoktan taşmış olan kütblaları vardı.

Annem alçak bir kanepeye uzanır gibi oturmuş bir şarkı mırıldanıyor, ayı adam da kafasını onun kucağına koymuş göğsünde bir sigara sarıyordu.

“Oğlancıyı koysana yine,” diye geveledi. “Onu koy.”

Kamera hafifçe yan döndü ve yerde yüzüstü uzanan başka bir adamı gösterdi. Sarışın kız onun arkasında oturuyor ve adamın sırtına düzgünce dizilmiş şamdanlarla ilgileniyordu. Belli ki bir mobilya sayılabilecek kadar uzun süredir koma halindeydi, ben de bir önceki görüntülerde kamerayı taşıyan kişinin o olduğunu düşündüm. Kızın belinden yukarısı yavaşça ve belli belirsiz bir hareketle öne doğru eğiliyor, kız güçlkle kendini ayakta tutabiliyordu. Şimdi etrafında daha az şamata olduğundan, başta görüldüğünden daha büyük olduğunu fark etmiştim. Onlu yaşlarında falan değil yirmilerin sonlarındaydı – hatta belki otuzların başında – ve bu sahneler dahil olmak için biraz fazla yaşlıydı. Eğer şu an 70’lerin başında çekilen bir videoyu izliyorsam, annemle babamın da aynı yaşlarda olması gerektiğini fark ettim.

Bu da benim çoktan doğduğum anlamına geliyordu.

“Onu koy,” diye ısrar etti ayı ve kamera ona dönerek yüzüne yaklaştı. “Onu koy.”

Şu anda kamerayı taşıyanın babam olduğunu kanıtlayan bir ses, gülererek mikrofona “Hayır,” dedi. Baygın adamdan çok daha iyi bir iş çıkarıyordu. “Milyonlarca kez dinledik onu.”

“Çünkü güzel bir şarkı,” dedi ayı, şiddetle başını sallıyordu. “O güzel çünkü, sözleri falan...hadi ordan.” Kamera, yere düşürdüğü sigarayı göstermek için geri çekildi, adam her şeyi elinden alınmış gibi görünüyordu. “Siktir. Şimdi yeniden başlamam gerekecek. Doğduğumdan beri bunu sarmaya çalışıyordum ya. Hatta doğmadan önce bile. Lanet olası Thomas

Jefferson başladı buna ve tamamlama işini de vasiyetinde bana bıraktı. Bu sigarayı bitirebilir ya da Monticello'yu alabilmişim. Ben de binayı boş ver, ben sarmayı istiyorum dedim. Tüm hayatım boyunca onu sardım, sadık ve iyi bir hizmetçi gibi. Ve şimdi ellerimden uçup gitti.”

“Gitti,” dedi sarışın kız ve kıkırdamaya başladı.

“Günaydın Yıldız Işığım”ın tek bir notasını bile kaçırmadan annem, uzandı ve kağıdı ayının titrek pençelerinden aldı. Tek eliyle tutup işaret parmağıyla da tütünü yerleştirdikten sonra uyuşturucuya uzandı.

“Sar onu Philipper,” diye bağırdı ayı, bu olanlar onu neşelendirmişti. “Sar, sar, sar.” Kamera sigaraya yakınlaşıp geri çekildi. Neredeyse tamamdı.

Bu aşamada şaşkınlıktan gözlerim kocaman açılmıştı. Annem bir sarma hazırlıyordu.

“Onu koy,” diye yalvarmaya başladı ayı. “O oğlancı şarkıyı aç. Hadi Don, büyük Don, adamımsm Don, aç Don, onu aç.” Annem hâlâ şarkısına devam ediyordu.

Kamera kayıp yürümeye başladı ve odadan çıkarak koridora geçti. Yerde bir yığın mont duruyordu. Solda bir mutfak, sağdaysa merdivenler olduğunu gördüm. Bu bizim eski evimizdi, Hunter's Rock'taki. Tüm dekor ve mobilyalar, benim hatırladığım zamankinden farklı ama odalar aynıydı.

Kamera koridoru geçip de yukarı çıkarken ben de gözlerim kocaman açılmış bir halde kaseti izliyordum. Bir an, karanlığa bir de ses eklendi. Aşağıdan duyulan ayının sesi, “Anal seks... Oral seks... Oğlancılık...” diye şakımaya çalışıyordu.

Babam merdivenlerin tepesine ulaşınca bir an durup bir şeyler mırıldandı ve sonra yeniden yürümeye başladı. Nereye gittiğini fark etmiştim. Artık aşağıdan gelen ses kesildiği için tek duyduğum onun nefes alıp verışı ve odamın kapısını açarken ayaklarının halıda çıkardığı sest.

Başlangıçta içerisi karanlıktı ama koridordan gelen ışık yavaş yavaş odamı aydınlattı ve duvarın dibindeki yatağında uyuyan beni gösterdi. Beş yaşlarımdaydım. Tek görebildiğiniz başım ve yanağımın, tam da ışığa denk gelen bir parçasıydı. Koyu renk pijamaların içindeki bir omzum bir de. Duvar alacalı bir yeşil, halıysa kahverengiydi; her zaman oldukları gibi.

Babam hiçbir şey yapmadan ve hiçbir şey söylemeden, iki dakika boyunca öylece durdu. Yalnızca kamerayı tutup uyuyuşumu izledi.

Aşağıda farklı bir şarkı açılmış gibi, kayıttaki ses değişti bir süre sonra. Ve halıdaki ayak seslerine benzer bir şey duyulmaya başlandı. Sonra kesildi. Babamın yanında duran kişinin annem olduğunu bilmek için sesini duymama ya da onu görmeme gerek yoktu.

Kamera birkaç dakika boyunca yataktaki çocuğun, yani benim üzerimde durdu ve sonra yavaşça kayarak sola döndü. Başta gittiklerini düşünmüştüm ama soma kameranın bir yere yerleştirilip diğer tarafa çevrildiğini fark ettim.

Yüz seksen derece döndükten sonra durdu.

Annem de babam da doğrudan ekrana bakıyordu, yüzleri çerçeveyi dolduruyor ama dip dibe değil, yan yana duruyorlardı. İkisi de sarhoş ya da uçmuş gibi değildi. Bana bakıyor gibilerdi.

“Merhaba Ward,” dedi annem yumuşak sesiyle. “Şu an kaç yaşındasın merak ediyorum.”

Kameranın üzerinden bir yere, muhtemelen de yataкта uyuyan şekle baktı. “Kaç yaşındasın merak ediyorum,” diye tekrar etti. Sesinde tam olarak anlayamadığım bir hüznü vardı.

Babam da kameraya bakıyordu, şu anki halimden beş ya da altı yaş daha gençti. O da sessizce konuştu ama gözlerinde öyle büyük bir sevgi yoktu.

“Ve ne hale geldin merak ediyorum.”

Yine karıncalanan ekran. Biri odamın önünden bir servis arabasıyla geçiyordu.

Kaseti durdurmadım, kımıldayamıyordum.

Son sahne de 8mm'den kopyalanmıştı ama sanki bu defa renkler daha solgun, yıpranmış, zaten mat olan yüzeyler daha da donuklaşmıştı. Koyu renk saçlar ve noktalar ekranda bir görünüp bir kayboluyor, arkadaki hareketin ölçülü olduğu izlenimini veriyordu.

Büyük bir pencereden, puslu sarı renkteki güneş ışığı sızıyor; dışarıda hızla yanından geçilen ağaçların yaprakları gözden kaybolurken sesleri duyulmaya devam ediyordu. Bir trenin düzenli tıkırtısı ve ne olduğunu çıkaramadığımı başka bir ses daha.

Annemin hâlâ genç olan yüzü. Daha kısa ve briyantinle daha koyu görünen saçları. Pencereden dışarı, yanından geçtikleri kasabaya bakıyordu. Sonra kameraya döndü, gözleri başka bir yere bakıyor gibiydi, cansız cansız gülümsedi ve kamera yavaşça yere indi.

Birden geniş bir caddeye geçti görüntü. Neresi olduğunu kestiremiyordum. Yolun kenarlarına park edilen araçların renkleri ve şekilleri, bir de yürüyen insanların kıyafetleri dikkatimi çekmişti. Arabalar gösterişli, takım elbiselerse tam tersiydi. Elbiseler için ikisinin arasında bir yerde diyebilirdiniz. Böyle şeylerin tarihçesini tam olarak bilmem ama 60'ların sonları olduğunu tahmin ediyordum. Görüntüler, fırtına öncesi sessizlik gibi bir his veriyordu insana.

Kamera, yürümeye başlamıştı. Arada bir annemin kafası ekranın solundan görüntüye giriyor, babam onun arkasında ve sağındaymış gibi görünüyordu. Kaydetmeye çalıştıkları şeyin ne olduğu belli değildi, ilginç bir sokakta değillerdi çünkü. Sağ tarafta büyük bir mağazaya benzeyen bir yer, soldaysa küçük

bir meydan vardı. Ağaçlardaki yapraklar yorgun görünüyordu. Kamerayı öylece havada tutmaya devam etti babam. Ne aşağı indiriyor, ne yukarı çıkarıyor ne de yanlara çeviriyordu. Bir şey göstermeye çalışmadılar ya da birbirleriyle konuşmadılar. Bir süre sonra yolun karşısına geçip bir ara sokağa döndüler.

Görüntü yeniden değişti. Bu kez şehir merkezinden daha uzakta gibi görünen daha dar bir sokaktaydılar. Bir yamaçtan yukarı yürür gibilerdi. Kameranın önünde yürüyen annemin omuzları görünüyordu, durdu.

“Burası nasıl?” dedi dönerek. Şimdi bir iş kadını gibi, güneş gözlüğü takmıştı. Kamera bir an duraksayıp sarsıldı, sanki babam gözünü kameranın lensinden alıp da etrafına bakınmış gibi.

Onun sesi duyuldu: “Biraz daha ileri.”

Birlikte belki bir dakika kadar daha yürüdüler ve yeniden durdular. Kamera hızla kendi etrafında dönerek yüksek bir yerde kurulmuş olan şehrin ortasında, iki tarafında da uzun binalar olan caddenin hızlı bir görüntüsünü gösterdi. Burası tuhaf bir şekilde tamdık geliyordu. Tabelalar marketlerin ve ucuz restoranların varlığını gösterirken yukarıdaki pencereler apartmanlara ait gibi görünüyordu. Marketlerin dışındaki insanlar başlarında şapkalarla aldıkları poşetleri düzenliyorlar; diğerleriye mağazalara girip çıkıyorlardı. Öğlen yemeği vaktinde hareketlenen işlek bir mahalle.

Annem kameraya dönüp başım salladı. Bu onun kararıydı ama pek de istekli görünmüyordu.

O günün ilerleyen saatleri. Biraz daha farklı bir manzara ama aynı tepe. Daha önceki görüntü sabah saatlerindeydi ama şimdi gölgeler daha uzun. Akşamüstü olmuştu ve sokaklar neredeyse boştu. Annem kollarım salmış duruyor, başka bir yerden tuhaf bir uğultu geliyordu. Bunun trendekiyle aynı ses olduğunu fark ettim.

Babam bir şeye dokunmaya çalışmış gibi, kamerada ufak bir hareket oldu. Sonra annem ilerledi, ya da babam geri geldi bilemiyorum. Babam derin bir nefes aldı.

Ve otuz beş yıl sonraki zamanda da ben.

Annem, iki yanında duran iki küçük çocuğun elini tutuyordu. İkisi de aynı yaşta gibi görünüyor ve biri sarı biri mavi olsa da aynı şeyi giyiyorlardı. Bir yaşından biraz daha büyük, belki de on sekiz aylıktilar ve sallanıp duruyorlardı.

Kamera onlara yakınlaştı. Birinin saçları daha kısa kesilmiş, diğeri biraz daha uzun bırakılmıştı ama yüzleri birebir aynıydı.

Kamera geri çekildi ve annem birinin elini bıraktı. Uzun saçları, sarı kazağı ve yeşil çantası olanı. Diğerrinin yanma çöktü.

“Hoşça kal de,” dedi. Mavili çocuk ne olduğunu anlayamamış gibi ona bakıyordu. “Hoşça kal de Ward.”

Çocuklar birbirlerine baktılar ve kısa saçlı olan, ki görünüşe bakılırsa bu bendim, emin olmak için yeniden annesine baktı. Ve annem elimi tutup havaya kaldırdı.

“Hoşça kal de.”

Elimi salladı ve beni kollarına alıp ayağa kalkınca diğerr çocuk da kollarını uzatıp kaldırılmayı bekledi. Cinsiyetini tam olarak kestiremiyordum.

Annem sokakta yürümeye başladı.

Acele etmeden ölçülü adımlarla yürüyor ama arkasına bakmıyordu. Babam da annemin peşine takılıp ilerlemeye başladığı halde kamera, diğerr çocukta kaldı. Onu orada öylece bıraktılar.

Tepede sessizce duran çocuk giderek uzaklaştı. Ağlamamıştı bile: En azından biz duyamayacak kadar uzaklaşana dek.

Ve sonra kamera köşeyi dönünce, çocuk gözden kayboldu.

Görüntü yeniden karıncalandı ve bu kez, başka bir şeyle devam etmedi. Bir dakika içerisinde de cihaz kapandı ve beni ekrandaki yansımamla baş başa bıraktı.

Kumandayı alıp geri sardım ve görüntüyü dondurdum. Bir tepede tek başına bırakılmış olan çocuğun görüntüsüne bakarken elim, şaşkınlıktan açık kalan ağızıma gitti.

BÖLÜM YEDİ

Kapak açıldı ve yukarıdan loş bir ışık gelmeye başladı.

“Merhaba canım,” dedi adam.

Sarah, adamın yüzünü göremiyordu ama sese bakılırsa, kafasının hemen arkasında oturuyor olmalıydı.

“Merhaba,” dedi olabildiğince ciddi bir sesle. Ondan uzak olmak, aralarına mümkün olduğunca fazla mesafe koymak için bir iki santimetre olsun uzaklaşmak istedi ama o kadarını bile yapamıyordu. Umursamaz gibi görünme planına sadık kalmaya çalışarak sakın olmayı denedi. “Bugün nasılsın? Hâlâ biraz delisin galiba.”

Adam güldü. “Beni kızdıramazsın.”

“Kızmanı isteyen kim?”

“Niye böyle konuşuyorsun o zaman?”

“Annem ve babam meraktan deliye dönecek, korkuyorum. O yüzden pek nazik olamayabilirim.”

“Anlıyorum.”

Sonra uzun bir süre sessiz kaldı, Sarah da bekledi.

Beş dakika kadar sonra, yüzüne doğru gelen bir el gördü, bir de bir bardak su. Adam bir şey demeden bardağı ağzına da-

yayınca, Sarah hemen dudaklarını araladı ve içebildiği kadar içti. Sonra el yeniden kayboldu.

“Bu kadar mı?” dedi Sarah. Ağzı biraz tuhaf hissettiriyordu; temiz ve ıslak. Suyun tadı, yetişkinlerin çok matah bir şeymiş ve dünyanın en lezzetli şeyi oymuş gibi içişlerinden yola çıkarak hayalinde yarattığı şarabın tadı gibiydi. Ama bir kez içtikten sonra, şarabın tadının bozuk bir şey gibi olduğuna karar vermişti.

“Ne bekliyordun?”

“Hayatta kalmamı istiyorsan sudan fazlasını vermen gerekir.”

“Bunu nerden çıkardın peki?”

“Çünkü aksi takdirde beni çoktan öldürmüş ve çıplak olarak bir yere bıraktıktan sonra karşıma geçip otuz bir çekmeye başlamış olurdun.”

“Bu söylediğin pek de hoş bir şey değil.”

“Az önce söylediklerimi hatırlatırım. Kendimi pek iyi hissetmiyorum, sen de manyağın tekisin, bu yüzden nazik davranmam gerektiğini düşünmüyorum.”

“Ben manyak değilim Sarah.”

“Öyle mi? Kendini nasıl tanımlıyorsun peki? Sıra dışı mı?”

Güldü, hoşuna gitmiş gibiydi. “Ah kesinlikle.”

“O lanet Ted Bundy gibi mi?”

“Ted Bundy aptalın tekiydi,” dedi, neşesi bir anda kaybolmuştu. “İlgiyi seven bir aptal ve sahte bir adam.”

“Pekala,” dedi onu sakinleştirmeye çalışarak. Ama içten içe, şimdi deli olduğu kadar azametli olduğunu da düşünmeye başlamıştı. “Özür dilerim, onun da hayranı sayılmam. Sen çok daha iyisin. Şimdi yemeği hak ettim mi?”

“Belki sonra.”

“Harika, sabırsızlanıyorum. Küçük küçük kes ki yutabileyim.”

“İyi geceler Sarah.”

Adamın ayağa kalktığını duyunca, o sahte rahatlığı hemen kayboldu. Planı işe yaramamıştı, hem de hiç. Adam onun korktuğunu biliyordu.

“*Lütfen* kapağı kapatma. Zaten kıpırdayamıyorum.”

“Korkarım bunu yapmak zorundayım.”

“*Lütfen*...”

Kapak yerine kondu ve Sarah yeniden karanlığa gömüldü.

Uzaklaşan ayak seslerini ve kapanan kapıyı duydu, sonra ortalık yeniden sessizleşti.

Ağzının etrafını yalayıp bulabildiği bütün suyu emmeye çalıştı. Şimdi o ilk şoku atlattığı için, suyun tadının evde tüketiklerinden farklı olduğunu anladı. Başka bir kaynaktan geliyor olmalıydı, bu da evden oldukça uzakta oldukları anlamına gelirdi, tatillerde olduğu gibi. Bu da bir şeydi, en azından artık bildiği bir şey vardı. Ne kadar çok şey bilirse o kadar iyiydi.

Sonra, suyun mineralli olabileceğini, şişe suyu olabileceğini düşündü. Bu durumda tadın farklılığı hiçbir anlam ifade etmezdi. Sadece farklı bir marka olabilirdi ama Sarah buna takılmadı. Yine de üzerinde düşünmeye değerdi; ne kadar fikri olursa o kadar iyi. Ailesinden bahsettiğinde adamın yine, onları nasıl öldürdüğünü anlatmaması gibi mesela. Sarah'ı kaçırdığında onlara neler yaptığını anlatmaya çok hevesli görünüyordu, belki de buradan bir şey çıkarabilirdi. Hâlâ hayatta olduklarını ve diğer tüm şeyleri onu korkutmak için söylemiş olduğunu umdu.

Belki de yanılıyordu. Karanlıkta uzanıp ellerini sıktı ve bağırılmaya çalıştı.

KISIM II

“Çok az insan başka kişilerden,
uluslardan ya da inançlardan
nefret etmeden mutlu olabilir.”

—BERTRAND RUSSELL

BÖLÜM SEKİZ

Uçak 22.05'te Los Angeles'a indi. Nina'nın elinde yalnızca el çantası ve dosya varken, Zandt taşıyabileceği her şeyi yüklenmiş olmasına rağmen dik durmaya çalışıyordu. Dışarıda onları bekleyen bir araç vardı; öyle ahım şahım ya da resmi bir şey değil, yalnızca Nina'nın uçaktayken arayıp Zandt'i Santa Monica'ya, kendisini de eve götürmesi için çağırdığı bir taksi.

Karanlıkta bir belirip bir kaybolan ışıklar, tabelalar, seçilemeyen yüzler, etraftan gelen hışırtılar ve diğer seslerle; kalbinin asla sizin olduğunuz yerde atmadığı ama hep yakınlarda bir köşede, yolun sonunda ya da o heybetli binaların diğer tarafında, siz oradan haberdar olana dek altın çağlarını geride bırakan yeni bir gece kulübünde olduğunu hissettiğiniz şehrin sıradan bir gecesi daha. Şurada burada bir sürü ucuz otel, tozlu likör dükkanları, nerden geldiği belli olmayan arabaların satıldığı alanlar; sokak köşelerinde bekleyen ve akıllarında tek bir pozitif düşüncenin bile olmadığı zavallı insanlar; borsada adı bile geçmeden onlarca sefil hayatı yutmaya hazırlanan işlerin yürütüldüğü bir yığın betonarme ambar. Sonra yavaş yavaş daha düzenli yerleşimlerin olduğu bölgeler ve Venice. Dışardan bakınca, kendini yeniden piyasaya çekmeye çalışı-

yor gibi görünüyordu. Bazı evler, saçma bir uluslararası tarzda yapılmıştı ve oldukça pahalıydı. Arada bir, 1950'lerden kalma eski püskü şeylere rastladınız, o günlerin şaşaasını yeniden yaşatan şeylere. Ama artık çoğu harap olmuş ve Helvetica ile yazılmış acımasız bilgi panolarıyla donatılmıştı, Araf'ın resmi yazı tipiyle. Helvetica, kendini iyi hissetmenizi sağlamak için tasarlanmamıştır, ya da size macera veya kalbinizi ısıtacak bir şeyler yaşatmak için. Helvetica size kârın azaldığını, fotokopinin bakıma ihtiyacı olduğunu ve bu arada kovulduğunuzu söyler.

Nihayet, Santa Monica. Daha güzel evler, küçük ofisler, Japon yemekleri ve *London Times* bulabileceğiniz yerler. Zamanında güzel bir iskelesi olan ama şimdi o günlerin çok geride kaldığını bilen bir deniz. Yukarıda The Palisades, işlek Ocean Caddesi ve sonra oteller ve restoranlar. Buranın bir zamanlar bir kasaba olduğu hissi. Belki de bu hissi veren, bu insanların belli bir sebepten ötürü burada olduğunu düşündüren şey denizdi. Bazı yerlerde insanlarla arasındaki ilişkinin, onları etkilemekten öte olduğunu görebilirdiniz. Mağazalar, kafeler, gidilip görülecek, gezilip alışveriş yapılacak yerler. Burada yaşayabilir ve kendinizi rahat hissedebilirdiniz, Becker ailesinin de son zamanlarda yaptığı gibi. Gerçek bir yer değildi belki ama Los Angeles'ın çoğu böyleydi ve gerçek olan yerlerinde de yaşamak istemezsiniz. Gerçek, silahları olan ve akşamdan kalma olan insanlar içindi. Gerçek, kaçmak istediğiniz şeydi. Los Angeles'sa büyülmüş bir yer olduğuna inanıyor ve zaman zaman bunu hissettiriyordu da. Ama elbette bunun çoğu, ortaklaşa kabul edilmiş bir masaldan ibaretti. Bir köşede bir gün bir yıldız olacağınızı hayal ederken diğer tarafta, bir an sonra öleceğinize inanırdınız. Gördüklerinizin bir illüzyon olduğunu bilseniz de bir yanınız inanmak isterdi.

Nina “Döndüğüne sevindin mi?” deyince, Zandt homurdandı.

Denize çıkan Wilshire ve Santa Monica yollarının kesiştiği yerde, Ocean Caddesi’ndeki on katlı, soluk sarı renkteki bir bina olan The Fountain’da, taksiden indi. Burası, sanatsal dekorasyonu sayesinde olduğundan daha şık görünen bir yerdi. Aslında pahalı olan daireler, yeniden kiralanmaya başlandıktan önce, bir süre otel olarak kullanılmıştı. Arka taraftaki havuz doluydu ve etrafında büyük ama nadiren kullanıldığı için gereksiz olan bir oturma alanı vardı. Geniş açıklığa, bitkilere ve gölgelikli sandalyelere rağmen, eksik olan bir şey vardı. Zandt bu lobiye, 1993’te çalıştığı bir cinayet davasından ötürü aşınaydı: Avrupalı bir aktör ve genç bir fahişe, kontrolden çıkan bir fantezi. Elbette ki adam, paçayı kurtarmıştı. Zandt, olayın hangi odada olduğunu hatırlayamadı ama şu anda kaldığı büyük ve güzel döşenmiş, deniz manzaralı süit olmadığı kesindi. Çantasını oturma odasına bırakıp mutfığa bakındı. Boş dolaplar, hafif bir toz. Aç değildi ve yemek pişirmeyi düşünmek bile zor geliyordu ama The Fountain’ın bir barı ya da oda servisi yoktu. Burası uzun süreli kalınacak bir yer değildi, o da o yüzden ve konumu nedeniyle burayı seçmişti.

Odasından çıkıp asansörle aşağı indi ve bir süre binanın dışında dikildi. Nina da taksiden inmiş ve ertesi gün, öğlene doğru buluşmak üzere sözleşmişlerdi. Uçaktan ve hatta daha önce de Pimonta’dan, Büro’nun Westwood kolunu arayıp haber vermişti ama muhtemelen, arada bir gidip bizzat görünmesi de gerekiyordu. Otoparktaki arabaları izlerken, bir şey, öylece durup beklemesine sebep oldu. Nina arka sokaktan dolaşarak gelir ve onun ne yaptığını izlerse hiç şaşırılmazdı. Zandt uzman olduğu için falan değil, neler olduğunu bilmek için yapıyordu bunu. Her şeyden haberdar olmak hoşuna gidiyordu.

Beş dakika sonra köşeyi dönüp Arizona'ya doğru ilerledi ve birkaç sokak sonra Üçüncü Cadde'deki Promenade'a geldi. Arizona Caddesi, Michael Becker'ın, kaybolduğu gece kızını bıraktığı yeri.

Sola dönüp Promenade'm batısına, Sarah Becker'ın en son görüldüğü yere gitmeye karar verdi. Saat on bire geliyordu, kızın kaçırıldığı saatten çok daha geçti yani. Hemen hemen tüm mağazalar kapanmış, sokak müzisyenleri çoktan gitmiş, diğerlerinden çok daha uzun süre kalan Frank Sinatra taklidi bile ortadan kaybolmuştu ama bir önemi yoktu. Zanlı ve kurban olmadan, şartlar zaten yeteri kadar bozulmuş oluyordu.

Bir gözü etraftan geçen insanlardaydı. Katiller, özellikle de anlık bir öfkeden daha fazlası nedeniyle cinayet işleyenler, sıklıkla olay yerine geri dönerdi. Gelir ve filmi geri sarıp o anı yeniden yaşarlardı. Gözüne çarpan birileri olmasını beklemiyordu elbette ama yine de izlemeye devam etti. Nina'nın, yasak olmasına rağmen, bir arabanın park edilmiş olduğundan bahsettiği ara sokağa girdi ve bir süre etrafa bakındı. Bir şey görmek niyetinde değildi, sadece orada olmak istiyordu.

"Birini mi bekliyorsun?"

Zandt dönünce, zayıf ve yakışıklı, genç bir adam gördü. En fazla on sekiz yaşındaydı. "Hayır," dedi.

Çocuk gülümsedi. "Emin misin? Bence bekliyorsun. Hatta beni bekliyor olabileceğini düşünüyorum."

"Hayır. Ama biri bekleyecek. Bu gece değil, burada değil ama bir gün mutlaka."

Çocuğun yüzündeki tebessüm kayboldu. "Polis misin?"

"Hayır, sadece işlerin nasıl yürüdüğünü anlatıyorum sana. Git kendine aydınlık yerlerde buluşacak bir sevgili bul."

Starbucks'a girip kendine bir kahve aldı ve çıkıp Sarah'ın kaçırıldığı banka oturdu. Çocuk gitmişti.

Böyle bir olayın bir iz bırakacağını düşünürsünüz, ünlü bi-

rinin yüzü gibi mesela ama olmaz. İnsan zihni, yüzleri tanıma-ya odaklıdır; mekanlara gelince iş değişir. Dış görünüşte, olay basittir. Yüzünüzü tanıyan ne kadar insan varsa o kadar ünlüsünüz demektir, kimlik aramamıza gerek kalmaz. Bir yabancı olmak yerine, geniş ailemizin bir parçası gibisinizdir: güçlü bir ağabey, güzel bir kız kardeş, nazik ebeveynler, sosyal ortamlarımızın yok olmaya yüz tuttuğunu unutturacak sahte akrabalar. Ama mekanlar söz konusu olduğunda, orada yaşanan olaylar hatırlanır ve bunu bir kenara bırakıp yeterince uzun bir süre orada oturursanız, hiçbir şey hissetmemeye başlar, o olayın henüz yaşanmadığı bir ana gidersiniz. Bu, zamanda geri gitmeye en yakın olabileceğiniz andır, geçmişe. Bıçağı mutlak çekmecesinden çıktığı halde tutabilmek, kana bulanmadan önce; her şeyin yalnızca bir olasılıktan ibaret olduğu o anda.

Orası da herhangi bir yerden farksız hale gelene kadar o bankta oturdu, sonra biraz daha.

Cinayet masasında dedektif olarak çalıştığı yıllarda Zandt, oldukça fazla sayıda seri katille uğraşmak zorunda kalmıştı. Kurallara göre böyle işlerle FBI ilgileniyordu; Quantico'daki Davranış Bilimi Laboratuvarı, Profil Çıkarma Prosedürleri, şık takım elbiseleri ve güzel saç kesimleriyle Jodie Foster ve David Duchovny'ler. Katiller gibi, federaller de sıradan insanlardan farklıydı. Ama sekiz yıl içerisinde Zandt, sefil bir ölümlü, bir cinayet masası dedektifi olarak kendini, sonunda seri katil olarak tanımlanabilecek birinin çalışması olduğu ortaya çıkan çok sayıda cinayet davasının ortasında bulmuştu. Bunlardan ikisi tutuklanmış ve Zandt, iki olayda da anahtar isim olmuştu. Bu konuda bir yeteneği olduğu aşıkardı ve bu da hemen fark edilmişti. İlki, Venice Sahili'nde dört yaşlı kadının cinayetinden sorumlu bir adamın davasıydı ve Zandt'in olaya katılımı tesadüf eseri gerçekleşmişti. İkincisindeyse ola-

yın başından beri FBI'la çalışıyordu ve Nina Baynam'la da bu şekilde tanışmıştı.

1994 yazında, dört siyahî çocuğun cesetlerinden kalanlar, şehrin çeşitli bölgelerinde yarı gömülü olarak bulunmuş; vücutların parçalanış şekli ve her bir kurbanın yanına bırakılan videokasetler, cinayetlerin aynı kişinin işi olduğunu kanıtlamaya yetmişti. Kurbanların tümü uyuşturucu bölgelerinden kaçırılmış ve üçünün adı, daha önce de bu işle ve fahişelikle anılmıştı. İlk iki cinayet, alt sınıf insanların toplumdan temizlenmesi olarak yorumlanmış ve halkın büyük çoğunluğu tarafından görmezden gelinmişti. Tekrarlanmaya devam edince, o kadar ufak bir olay olmadığı anlaşıldı. Cesetlerin yanına bırakılan kasetler, kurbanların son günlerinin ne kadar korkunç geçtiğinin birer göstergesi olan bir ya da iki saatlik çekimlerden oluşuyordu. Her bir kasetin üzerinde çocuğun resmi, adı ve “Gerçek Şov” yazısı bulunuyordu.

Gazeteler katile “Oyuncu Direktörü” adını taktılar, kurbanların aileleri dışında herkes bunu oldukça komik bulmuştu. Bu teatral olayların gerçek olduğunun utanç verici kanıtı olan ailelerin yası, görmezden gelindi, ta ki halkın dikkatini çekmek için yardım etmeleri istenene kadar. Bu tarz olaylarda akrabalar genellikle olayın dışında kalan, izleyen taraf olurlardı, oynayan değil ve esas ilgiyi çeken daima aktörlerdir. Tanıma olanağı elde ettiğimiz, gazetelerde ve televizyonlarda arkadan verilen ışıkla çekilmiş pozlarını gördüğümüz bir yüz. Bir kişilik istiyorduk, bir yıldız.

İlk çocuğun cinayetiyle Zandt ilgilenmiş, ikinci bir kurban daha ortaya çıktıktan sonra, FBI devreye girmişti. Nina, genç olmasına rağmen bir önceki yıl Teksas ve Louisiana'da uzun ve zorlu bir vakada çalışmış tecrübeli bir ajandı. Zandt'in içgüdüleri ve ayak işleri, Nina'nın cesetlerin bulunduğu yerlerle ilgili analizleri ve failin, kamerayı kaydettirdiği gerçeğinin or-

taya çıkması üzerine, katil yakalandı. Otuz bir yaşında beyaz bir erkekti, klip endüstrisinde grafik tasarımcı olarak çalışan ve çocukken, çoktan unutulmuş filmlerde ufak tefek roller kapmış biri. Zandt'in yaptığı sayısız sorgulamadan sonra suçunu itiraf etmiş, olay hakkında detaylar ve kurbanlarından aldığı nesneleri – her birinin sağ elini – koyduğu hazır kahve kavanozlarının nerde olduğuna dair bilgiler vermişti. Sonunda da, tekniğini geliştirmek için deney olarak kullandığı iki eski kurbanın daha yerini söyledi ve böyle davranmasını, çocukken sette taciz edilmiş olmasına bağladı. Her hikayenin içinde halkın ilgisini çekecek bir iddia. Bu iddianın kanıtlanması imkansızdı elbette, hikayenin sonu da, mahkeme gününü beklerken, başka bir mahkum tarafından sivriltilmiş bir bıçakla boğazı kesildiğinde geldi. Besin zincirinin iki ucunda da kurbanlar vardır: tecavüzcüler ve katiller bile, kendilerinden aşağı görececek birine ihtiyaç duyarlar, çocuk katilleri de bu konum için biçilmiş kaftandır. Nihayetinde Oyuncu Direktörü'nün hikayesi ölümsüzleşti ve çokça web sitesiyle kitapta kendine yer bulmayı başararak ünlendi. Adı Oyuncu Direktörü olan bir video düzenleme yazılımı ve Atlanta'da, koyu kırmızı lekelerle süslenmiş bir kanepeyi Oyuncu Koltuğu adıyla satışa sunan bir firma, bu olayın getirdiği kısa süreli şöhretin tadını çıkardı.

Soruşturma on üç hafta sürdü ve bunun son sekizinde, John ile Nina yatıyordu. İlişkileri, zanlının tutuklanmasından kısa bir süre sonra son buldu. İlk hamleyi yapan ve bunu sürdüren Nina'ydı, dolayısıyla o da bırakınca aralarındaki şey sona erdi. Zandt, aslında sevgi dolu ve güzel bir ilişkileri olduğu halde, o ara tatsız bir dönemden geçtikleri karısına bundan hiç bahsetmedi. Ne onu ne de kızını kaybetmek istiyordu, bu yüzden ilişkileri sona erince çok rahatladı.

Sonraki birkaç yıl boyunca, Zandt çeteler arası çatışmalar, aile içi kavgalar ve yol kenarında vurulmuş olarak can çeki-

şirken bulunup hastaneye geldiklerinde çoktan ölmüş olan kimliği belirsiz cesetlerle uğraşmaya devam ederken, ara sıra Nina'yla buluşup yemek yediler. Bazı olayları çözmüş, bazılarındaysa başarısız olmuştu ama bir şekilde devam ediyordu. Nina ise Yellowstone'da işlenmiş ve oldukça göz önünde olan bir çifte cinayetin, şehrin kuzeyinde ve son olarak da Oregon'da görülmeye başlanan ortadan kaybolma vakalarının peşindeydi ve henüz hiçbirini çözülememişti. Gerçek dünyada, kanunlar nedeniyle kapalı kapılar ardında tutulan ölümler ve suçların dışında, işler her zamanki gibi devam ediyordu. Bosna karıştı, Başkanın başı purolarıyla derde girdi, e-maili, Frasier'ı, PlayStation'ı ve Sheryl Crow'u fark ettik.

Sonra 12 Aralık 1998'de, Los Angeles'ta bir kız kayboldu, on altı yaşındaki Josie Ferris. Beverly Bulvarı'ndaki Hard Rock Cafe'de bir arkadaşının doğum gününü kutluyorlardı, 21.45'te herkesle vedalaşıp Ma Maison'a doğru yürümeye başladı, otelin önündeki taksilerden birine binmeyi umuyordu. Beverly Bulvarı bir arka sokak ya da ufak bir yer değil, oldukça işlek bir caddeydi ve o akşam, hem otelin dış avlusu hem de karşısındaki Beverly Center Alışveriş Merkezi'nin fuayesi kalabalıktı. Tüm bunlara rağmen üç yüz metrelik bir alanda, genç kız ortadan kayboldu.

Josie'nin eve dönmediğini gören ailesi, 00.50 civarında durumu polise bildirdi. Telefonda kendileriyle yeteri kadar ilgilenilmediğini düşünen çift, çareyi bizzat merkeze gidip form doldurmakta buldu. Bay ve Bayan Ferris nüfuzlu insanlardı, bu yüzden polis, kısa sürede olayla daha çok ilgilenmeye başladı, en azından onların duyabileceği alanda. Ama maalesef bunun bir etkisi olmadı, kızlarını bir daha, asla canlı olarak göremediler.

İki gün sonra, evlerinin önüne bir kazak bırakıldı. Üzerinde, daha sonra genç kıza ait olduğu anlaşılan saçlarla işlenmiş bir yazı vardı: Josie. Kazak, on altıncı doğum gününde, en iyi arkadaşı tarafından hediye edilmişti ve kolunda SDD harfleri işliydi: Sonsuza Dek Dostuz. Öyle de oldular. Sonsuzluk, belediklerinden çok daha çabuk gelmişti. Giysiyle beraber bırakılmış bir not, bir para talebi yoktu. Polis, meseleyi, etrafta kimin olduğunu göz önünde bulundurmaya gerek kalmayacak kadar ciddi bir şekilde ele almaya başladı. FBI'ın yerel bölgede yetkili özel ajanı olan Charles Monroe'nun liderliğinde bir ekip oluşturuldu ve kapıya bırakılan kazak haberi, olduğu gibi basına dağıtıldı. Olayın üzerinden bir ay geçmesine rağmen, kızın nerde olduğuyla ilgili en ufak bir gelişme kaydedilememişti.

1999'un Ocak ayının sonlarında ve Mart'ın başlarında, iki kız daha kayboldu. Elyse LeBlanc sinemaya, Annette Mattison ise arkadaşının evine gitmiş ve ikisi de bir daha dönmemişti. Genel olarak ikisi de Josie Ferris'e benzeyen özellikler taşıyorlardı; biri on beş diğeri on altı yaşında, uzun saçlı kızlar. LeBlanc ailesi de Mattison ailesi de hali vakti yerinde insanlardı ve iki tarafın kızları da çekici ve zeki olsa da, bunlar, üç olayı birbirine bağlamak için yeterli olamayacak kadar yaygın özelliklerdi.

Ama iki kazak daha gelince, işler değişti. Yine ailelerin evine güpegündüz bırakılmışlar ve yine kızların isimleri, kendi saçlarıyla kazaklara işlenmişti. Zanlıyla bundan başka bir bağlantı kurulamadı ve olayın ciddiyeti FBI'ı, ikinci ve üçüncü kayboluşu gizli tutmaya itti. Kaçırma olayını gerçekleştiren failler genellikle, bunu gizli tutmaya çalışırdı. Ama yokluğu anında fark edilecek kızlar seçmesine ve yaptığı teslimatlara bakılırsa, bu kez farklı bir durumla karşı karşıya kalmışlardı. Bu adam, bir an önce ilgi çekmek istiyordu.

Reddettiller.

Annette Mattison'ın kayboluşundan bir hafta sonra, Griffith Parkı'nda piknik yapan bir grup, genç bir kadın cesedi buldu. Kel olmasına, ciddi yanıklarına ve doğada maruz kaldığı bozulmalara karşın, yeni yapılan bir diş tedavisi ve göze çarpan mücevheri sayesinde, cesedi teşhis etmek zor olmadı. Bu, Elyse LeBlanc'tı. Ortalıkta olmadığı sürenin neredeyse yarısı boyunca ölü olduğu, ancak bulunduğu noktaya daha yeni getirildiği anlaşıldı. Hâlâ hayattayken ufak tefek birçok kafa travması geçirmiş fakat bunlardan hiçbirini, ölümüne neden olmamıştı. Ceset hemen Washington'daki laboratuvara gönderilse de, ne eşyalarında ne de üzerinde katile ait bir şey bulunamadı. Yerel polis ve Sacramento'dan gelen FBI ekibi tarafından parkta yapılan aramalar, ne Josie Ferris'in ne de Annette Mattison'ın orda olduğunu gösterdi.

Bu olaydan sonra basın ambargosu kaldırıldı ve tanıklara yapılan çağrılardan; yalan ihbarlar, arayan deliller ve yanlış yönlendirmeler dışında bir şey çıkmadı. Aileler, o yaşlardaki kızlarına kalabalık gruplar halinde gezmelerini tembihliyorlardı.

On gün sonra, Josie'nin cesedi, Laurel Kanyonu yakınlarındaki bir yol kenarında, çalılarının arasında, LeBlanc'ların kızınıninkine benzer bir halde bulundu. Ama bu kez, iğrenç bir cinsel saldırının izlerine de rastlandı.

O sırada katile bir isim takılmış, medya ona "Teslimatçı Çocuk" demeye başlamıştı. Bu, "çocuk" diyerek statüsünü düşürmenin ve onu küçümsemenin, bir avantaj sağlayacağı düşüncesiyle gayri resmi olarak Ajan Monroe tarafından önerilmiş bir isimdi. Üç güzel ve başarılı genç kızı, işlek caddelerden kaçırıp öldüren, cesetlerini halka açık alanlara atan ve bunların tümünü, hem görünmeden hem de iz bırakmadan yapmayı başaran biri, bir şekilde bu alaydan rahatsız olacaktı.

Ve bu kızgınlıkla da kendini yakacak.

Nina aynı fikirde değildi, bu ve başka sebepler nedeniyle de, resmi olarak işin içinde olmamasına rağmen davayı John Zandt'le tartışıyordu. Oyuncu Direktörü vakasında birlikte iyi iş çıkarmışlardı, bu yüzden burada da fikrini almak istedi.

Zandt kendi görüşlerini aktarmış ancak pek de heyecanlanmamıştı. Nina bu davalara, artık Zandt'in ayak uyduramayacağı kadar büyük bir ciddiyet ve şevkle yaklaşıyordu. Evliliği yeniden rayına oturmuş, kızlarıysa çocukluktan gençliğe adım atmış, ailelerini bir arada tutan bir etmen haline gelmişti. Kızıyla çalan sarı renk saçlarını annesinden, yeşil lekeli kahverengi gözleriniyse babasından almıştı. Çok yüksek sesle müzik dinliyor, odası daima dağınık oluyor, internette çok zaman geçiriyor ve ara sıra üstü başı sigara kokuyordu. Tartıştıkları oluyordu elbette ama Jennifer, onunla olmaktan hoşlandığı için, sıkıcı olduğunu düşündüğü halde onunla alışverişe çıkıyordu. Babasıyla konuşurken genellikle onu dinliyor ve esneyesi gelse de bunu savuşturuyordu. Birkaç kez uyuşturucu kullanmış, kokain denemiş ve bir defasında pahalı bir çift küpe çalmıştı ama ailesi bunları bilmiyordu. Bilseler, onu sonsuza dek cezalandırırlardı, oysa böyle endişelenmelerine gerek kalmıyordu. Bunların tümü, artık hoş görülebilir davranışlar kategorisindeydi.

Diğer her şey gibi Zandt de biraz daha yaşlanmıştı ve olabilecek kötü şeyleri düşünmekle gereğinden fazla vakit geçirmek istemiyordu. İşini yaptıktan sonra eve dönüyor ve evdeki hayatına devam ediyordu. Çoklu cinayet vakalarının görüldüğü iki soruşturmadan sonra, suçluların zihnine girmeye çalışmaktan sıkılmıştı. Bu belli bir noktaya kadar dayanabileceğiniz bir şeydi.

Şöhretlerinin arkasındaki gerçeklere bakıldığında, seri katillerin filmlerde gösterildiği gibi etkileyici birer dahi, kanlı bir sanatı sürdüren son silahşor ya da şeytani bir karizması olan

adamlardan çok daha farklı olduklarını biliyordu. Daha çok alkolik ve akli dengesi yerinde olmayan tiplerdi hepsi. Onlarla konuşmak ve yaptıklarını mantıklı bulmak imkansızdı; dışarıdakilerin asla anlayamayacağı ve ulaşamayacağı bir yerde, kendi dünyalarında yaşıyorlardı. Her biri diğerinden farklı olabiliyordu. Bazıları gerçek bir canavar gibiyken, diğerleri insanları öldürme ve onları sevenlerin hayatlarını mahvetme eğilimi dışında, gayet düzgün bir insan profili çiziyordu. Jeffrey Dahmer, normal insanların asla yapmayacağı tarzda şeyler yapma tutkusuna başlangıçta tüm gücüyle karşı koysa da başarısız olmuştu, hem de nasıl. Yakalandığında merhamet dilemek ya da polisle oynamak yerine suçlarını ve bunlardan duyduğu üzüntüyü itiraf etti. Sosyopat bir katil olmasına rağmen, elinden geldiğince iyi davransa da, on altı genç erkeği akla hayale gelmeyecek şekillerde öldürdüğü gerçeği, değişmedi.

Diğer katiller şöhretlerinin tadını çıkarıp, asla yeri doldurulamayacak kayıplar verdirdikleri ailelerin acısıyla dalga geçmek suretiyle, medyanın manipölasyonlarına ortak oluyorlardı. Yaptıkları şeyle eğlendiler; duruşmalarından sonra çıkan gazete manşetlerine bakarak, nihayet hak ettikleri ilgiye sahip olduklarını görüp memnun oluyorlardı. Ama bu onların kötü olduğunu değil farklı olduğunu gösterir. Ted Bundy. Oyuncu Direktörü. John Wayne Gacy. Phillipe Gomez. Yorkshire'lı Karındeşen. Andrei Chikatilo. Bazıları daha yakışıklıydı, bazıları daha etkili, bazıları zeki, bazıları da ya deliliğin sınırında ya da çoktan o çizgiyi bile aşmış. Bazıları oldukça sıradandı ama bir kısmını kilometrelerce uzaktan görseniz, kaçık olduğunu anlayabilirdiniz. Hiçbiri seçilmiş ya da şeytani bir dokunuşa maruz kalmış değildi, yalnızca diğer insanların canına kıymak için yanıp tutuşan, onlara işkence ederek ve onları küçük düşürerek cinsel tatmin yaşayan adamlardı hepsi – içlerinde kadınlar da vardı elbette – şeytan değil. Nevrotik takıntılarından ötürü kabul edilemeyecek

şeyler yapıyorlardı sadece. Bir insan ya iyi ya da şeytani olmak zorunda değildi; kapının kilidini on defa kontrol etmeden ya da mutfağı toplamadan rahat edemeyenlerin de bulunduğu geniş bir aralıktı bu. Seri katiller kendilerinden korkmazlardı; esas korkulması gereken, diğer insanlar gibi hissetmeden de insan olunabileceği gerçeğiydi.

Zandt, bir seri katilin oluşumuna sebep olacak etmenleri biliyordu. Şiddete meyilli ve baskıcı bir anne, tacizci ya da silik bir baba, erken yaşta ve zorla gerçekleşen bir cinsel deneyim; özellikle de ebeveynlerden ya da kardeşlerden biriyle veya bir hayvanla. Amerika, Sovyetler Birliği ya da Almanya gibi, nüfuslarına oranla çok sayıda seri katil yetiştiren ülkelerden birine mensup olmak, küçük yaşta ceset görmek, kafaya alınan bir yara, ergenlikte ağır metal zehirlenmesine maruz kalmak – kimyasal olanlara, müzik türüne değil – içlerindeki potansiyelin ortaya çıkmasına sebep olan tetikleyici bir olay yaşamak. Bunlardan hiçbirisi gerekli ya da yeterli sebep değildi; daha çok, diğerleri gibi yaşayamayan huzursuz, nevrotik ve şiddet dolu dürtülerin yettiği bir toprak oluşturmaya elverişli bir sendromun parçalarıydılar. Sokaklarımızdaki gölgeler, karabasanlar.

Yeteri kadar katil görmüştü ve daha fazlasını istemiyordu. Kendi düşüncelerinde Oyuncu Direktörü'nü hep Oyuncu Direktörü olarak görmüştü, o kadar. Adamı gerçek adıyla düşünmek yerine, onun kurbanlarında gördüğü o gerçekdışılığı kendisine yüklemek için çok uğraşmıştı. O, altı genç çocuğa hak ettikleri saygıyı göstermekten acizse, Zandt de an azından aynı şeyi ona yapmakla yükümlüydü.

Bu sırada uyuşturucu, aşk ya da para nedeniyle işlenen cinayetlerle ilgilenmeye devam edip iş arkadaşlarıyla içmeye gitti; Nina'nın, Josie Ferris, Elyse LeBlanc ve Annette Mattison vakalarındaki bağlantıyı bulma çabasını dinledi; karısıyla yemek yedi; kızını gideceği yerlere bıraktı ve spor yaptı.

15 Mayıs 1999'da, Karen Zandt okuldan çıktıktan sonra eve dönmedi.

Başta iyi ihtimalleri düşündüler, sonra en kötüsünü. Bir hafta sonra, bir kazak geldi.

Zandt Nina'yı arayınca, genç kadın iki iş arkadaşıyla beraber geldi. Kazak paketlenmemişti ve bu kez, üzerine işlenmiş bir isim yoktu. Üstelik kazak, Karen'ın da değildi. Onunki şeftali rengiyken bu, siyahtı.

İçinde, tüm ofislerde ve evlerde kullanılan sıradan bir kağıda Courier fontu ile yazılmış bir çıktı vardı.

Bay Zandt,

Bir "teslimat". Gerisi için beklemeniz gerekecek.

Üzüntünüzü ve çalışmalarınızı gördüm ve işte cevabım.

Dik Adam

Bir ay sonra, Hollywood Tepeleri'nde bir kanyonda, Annette Mattison'ın cesedi bulundu. Elyse LeBlanc'la aynı durumda ve tıpkı onun gibi, üzerinde hiçbir delil olmadan. Kaçırılan başka hiçbir kız olmadı, en azından kaçırılışı bir kazakla ilan edilen bir kız.

Ve başka hiçbir ceset bulunmadı.

İki saat sonra, Promenade neredeyse ıssız bir yer haline geldi. Barnes & Noble ve Starbucks kapandı ve insanlar bankın yanından gelip geçmeye başladı. İçinde eşyalarının bulunduğu küçük el arabalarıyla, geceyi geçirmek için Palisades'e doğru yürüyen serseriler, ellerini yana açmış oturan ve caddeyi izleyen bir adam görüyor ama yanına gidip para istemekten çekiniyorlardı.

Sonunda Zandt kalkıp kahve bardağını çöpe attı ve o an, kitapçıya girip Dik Adam'ın, Sarah Becker'ı izleme fırsatı bulduğu noktaları keşfedebileceğini fark etti. Bu konuda herhangi bir kanıt olmasa da, adamın saldırıya geçmeden önce kurbanlarını izlediğini düşünüyordu. Hepsini değilse bile çoğunu. Karen bir istisna olmuş olabilirdi; belki de Dik Adam bir şeyler anlatmaya çalışıyordu ama Zandt buna pek ihtimal vermedi. Kızlar birbirine çok benziyordu ve tüm kaçırma eylemleri, kusursuzca planlanmıştı.

Barnes & Noble bekleyebilirdi, muhtemelen sonsuza kadar. Nina'nın kendisini geri dönmeye ikna etmesine izin vermişti. Ona anlattığı ve gösterdiği şeylerin yarattığı şokun da payı vardı tabi. Ayrıca bu kez işlerin farklı olacağına inanmak istemişti; şehrin içinde koşturmaktan, adamın peşinde dolanmaktan, geceleri bağırırmaktan ve kızını ondan alan adamı bulamamaktan fazlasını yapabileceğine. Zandt'in hayatını ellerinin arasından almış ve yerle bir etmişti o adam. Ama bu gece, o inancı kaybetti.

Yolda bir marketten alışveriş yaparak The Fountain'a geri döndü. Binanın lobisi boştu, resepsiyon masası da. Müzik bile çalmıyordu ki bu da etrafta kendisinden başka hiçbir şeyin olmadığını hissettirdi. Asansör, bunun kendisi için zor bir iş olduğunu belirtircesine bir yavaşlıkla çıkıyordu.

Suyun kaynamasını beklerken, CNN'in dünyada olup biten olayları, bir işadınının öğle yemeği sohbetlerine dahil edebileceği konu başlıklarına indirgeme çabasını izledi. Birkaç dakika sonra, bir son dakika haberi geldi. Orta yaşlı bir adam, öğle saatlerinde İngiltere'de bir kasabanın ana caddesine gelip elindeki tüfekte sekiz kişiyi öldürmüş, on dördünü de yaralamıştı.

Kimse sebebini bilmiyordu.

BÖLÜM DOKUZ

Sabah saat sekiz gibi, arabamın yolcu koltuğunda bir elimde latte, diğerinde bir sigarayla oturuyordum. Gözlerim kupkuru ve kocamandı ve sigara içtiğime pişman olmuştum bile. Eskiden içerdim, hem de çok ama çok uzun bir süre içtim. Sonra bıraktım, kötü bir şey olduğunu anlamıştım ama dün gece, karanlık yollarda yavaş ve amaçsızca araba kullanırken, sanki sonsuz bir tüneller dizisinden kurtulmaya çalışıyormuşum gibi, bana yardım edebilecek tek şeyin sigara olduğuna kanaat getirmiştım. Bir süre sigara kullanınca, elinizde yanan yapraklardan oluşan bir rulo bulunmadan eksik hissettiğiniz bazı durumlar oluyor. Sigaranız olmayınca etrafınızda hiçbir dost yokmuş gibi, elinizde hiçbir ipucu yokmuş gibi ve yapayalnız hissediyorsunuz.

Dyersburg'un yüz seksen kilometre kadar güneydoğusunda kalan küçük bir kasaba olan Red Lodge'un ana caddesine park etmiştim. Arabamda oturuyordum çünkü kahvemi aldığım yer –önlüklü ve gamzeli garsonları olan tertemiz ve ufak bir yer – tütün yasağı konusunda oldukça kararlıydı. Bugünlerde içtiğiniz kahvenin kalitesi, kafenin sigara içmenize gösterdiği

toleransla ters orantılı oluyordu. Latte çok iyiye, duvarda sigara içenlerin doldurulmuş kafalarını görebilirdiniz. İstemeye istemeye kahvemi alıp çıkmış ve arabamın ön camından, Red Lodge'un yavaş yavaş güne başlamasını izlemeye koyulmuş-tum. Önümden geçen insanlar, tatile gittiğinizi kanıtlamak için alınan o hediyecek eşyaların olduğu mağazaları açıyor; ellerinde boya kutularıyla gelen adamlar, caddenin öbür tarafındaki bir evi daha güzel görünsün diye boyuyorlardı. Ve giydikleri kar kıyafetleri sayesinde neredeyse yusuvarlak olan turistler.

İkinci sigaramın yarısındanayken, durup sigarayı yere attım. Kendimi suçlu hissettirmekten başka hiçbir yardımı olmuyordu. İrademin, bulutlu bir gecede uzak yıldızlardan gelen ışıklar kadar güçsüz olduğunu bilerek sigara paketini alıp, yakınlardaki bir direğe çivilenmiş olan, sağlık ve temizlikle ilgili öğütlerle süslenmiş bir çöp kutusuna attım. Paket, içeri girerken kenarlara dokunmadı bile. Ama elbette etrafta bunu görecek kimse yoktu, asla olmazdı. Profesyonel bir basketbol oyuncusu olup sayı yapmayı başardığınızda insanların bunu görüyor olması garip olmalıydı.

Otelden çıkış yapmamış, sadece videoyu makineden alıp dışarı çıkmıştım. Bara gitmeyi düşünüyordum ama benim zayıf ahlak anlayışım bile bunun uygunsuz olacağına kanaat getirdi ve kendimi önce arabama doğru giderken, sonra da onu kullanırken buldum. Dyersburg'un etrafında dolanıp, annemlerin kaza yaptığı yerden iki defa geçtim. Videokaset, yanımdaki koltukta duruyordu ve ikinci geçişimde, bir faydası dokunacakmış gibi, ona baktım ama olmadı. Aksine hafif bir ürperti yaşadım.

Bir süre sonra hızlanıp oradan uzaklaştım. Haritaya bakmıyor, aklıma estikçe bir yerlere saparak ilerliyordum.

Sonunda gökyüzü aydınlanırken, I-90 yoluna çıktım ve tekrar kahve gibi bir şeye ihtiyacım olduğunu fark edip, insanların yeni güne başlamaya hazırlandığı saatlerde, Red Lodge'a saptım.

Kendimi boş ve sersem gibi hissediyordum. Açtım belki ama bunu söylemek zordu. Zihnim, uzun bir süre yanlış vitesle gitmeye zorlanmış gibi bitkindi.

Kasetteki eski görüntülerde görünen çiftin annemle babam olduğu kesindi; en yeni çekimdeyse kamerayı kullananın babam olduğundan neredeyse emindim. Üç sahne de, birlikte ya da tek tek, bir anlam ifade ediyor olmalıydı. Yoksa niye aynı kasete konulsunlar ki? Son görüntünün çekildiği anı hayal etmekte bile zorlanıyordum, küçük çocuğun sokağın ortasına bırakıldığı anı. Aklıma gelen ilk şey, hemen hemen benimle aynı yaşta bir kardeşim olduğu fikri, hâlâ en mantıklı önerimdi. Annemin vücut dili ve ikimizin üzerindeki kıyafetlerin benzerliği, bunu gösteriyordu. Ya çocuk benim ikizimdi, ya da öyle olduğuna inanmamı istiyorlardı. İkincisi biraz saçma görünüyor olsa da, bir yerlerde terk edilmiş bir kardeşim olduğu fikrini kabullenmeye hazır mıydım? Ya da ailece evden uzak bir yere gidip –ki bunun önceden planlanıp trenle gidilen bir yer olduğunu düşünüyordum – çocuğu bıraktığımıza? Ve babamın bu anı kaydettiğine? Bunun tek bir sebebi olabilirdi: Bir gün benim de olanları öğrenmemi istediklerine karar vermeleri ve kısa bir film dışında hiçbir şeyin beni ikna etmeyeceğini bilmeleri. Gece boyunca bu sahneyi tekrar tekrar düşünüp farklı bir açıklama bulmaya çalışsam da yapamamıştım. Aklıma en çok takılansa, bunun ne kadar sıra dışı bir şey olduğuydu. Çocuğu bırakma için uygun bir yer aramışlar, hatta birini beğenmeyip sokakta biraz daha yürümüşlerdi. Kalabalık bir yer seçmişlerdi; yolun karşısındaki işyerleri ve evlerin, çocuğun kısa sürede fark edileceğini garanti ettikleri bir yer.

Ama bu olayı iyileştirmek yerine çok daha kötü yapıyor; bunu üzerine daha çok düşündüklerini, daha planlı olduklarını ve olayın daha gerçek olduğunu gösteriyordu. Çocuğu öldürmüyor, ondan kurtulmaya çalışıyorlardı. Bunu nasıl yapacaklarını planlamış ve uygulamaya geçmişlerdi.

İkinci çekim, daha sıradan bir şeydi. Daha önce hiç anlamadığımı fark ettiğim insanların geçmişini görmenin tuhaflığını atlattıktan sonra, görüntülerin aslında bir sosyal aktivite olduğunun farkına varmışım. Görüntülerdeki diğer insanları tanımıyordum ama buna şaşırmadım. Yaşlandıkça arkadaş grubunuz daralır; değişir ve yer değiştirirsiniz. Bir zamanlar vazgeçilmez olduğunu düşündüğünüz insanlar önce önemini yitirir, sonra da bir Noel kartındaki isimlerden öteye geçemezlerdi. Sonunda bir gün, onlarca yıldır birbirinizi görmediğinizi, kutlama kartlarının kesildiğini, arkadaşlığınızın hatıralardan, akılda kalan birkaç sözden ve unutulmaya yüz tutmuş birkaç deneyimden ibaret bir şeye dönüştüğünü fark edip kızsınız. Bu, hayatınızın sonuna kadar aklınızın bir köşesinde durur ve o zaman, devam etmiş olmayı dilersiniz; hiçbir şey için değilse bile, sizi gençken tanıyan, mezar kaçkını halinizin sadece yeni moda olduğunu ve bir zamanlar bundan çok farklı olduğunuzu bilen birine sahip olmak güzel olacağı için.

Esas olay, kameraya konuştukları kısım ve o an söyledikleri sözlerdi. Sanki bir gün bunu izleyeceğimi biliyor ya da böyle düşünüyorlarmış gibi. Onların yerinde olsam daha neşeli olurdum. “Ne haber evlat, nasıl gidiyor? Geçmişten sevgilerimizle.” Ama annemin sesi hiç de böyle gelmiyordu, aksine üzgün ve bitkin gibiydi. Hele babamın son cümlesi, aklımda dönüp duruyordu: “Ne hale geldin kim bilir.” Bahsettiğin insan beş ya da altı yaşlarında ve o an yanında uyuyan biriye, bu nasıl bir söz? UnRealty’yi bana vermek yerine kapatmayı

seçmeleri, bununla örtüşüyordu aslında: kendi oğulları olan bir insana duyulan güvensizlik. Hayatımdan gurur duyduğumu söyleyemem ama en azından, bir çocuğu sokak ortasında bırakıp gösteriş olsun diye bir de kaydetmedim.

Babamın bir kamerası olduğuna ya da bunu kullandığına dair hiçbir şey hatırlamıyordum, böyle şeyler izlediğimizi de. Bir akşam hep beraber oturup izlerken, o zamanki saçlara ve kıyafetlere gülünmeyecek ya da herkesin nasıl kilo aldığıyla dalga geçilmeyecekse, niye ailesini kaydederd ki bir insan? Madem bir zamanlar böyle bir insandı, neden video çekmeyi bıraktı? O filmler nerde?

Geriye yalnızca ilk görüntü kalıyordu, en yakın tarihli olan. Kısa ve anlamsız olduğu için, kilit nokta bu olmalıydı. Babam bu karışımı hazırlarken, o boş görüntüyü en başa koyduysa, bunun bir sebebi olmalıydı. Çekimin sonunda bir şey söylüyordu, rüzgarın anlaşılmasız kıldığı bir şey ve bunun ne olduğunu duymak zorundaydım. Belki kasetin amacını anlamama yardımcı olur belki de olmazdı ama en azından, o zaman tüm verilere sahip olmuş olacaktım.

Arabanın kapısını kapatıp telefonumu aldım. Yardıma ihtiyacım vardı. Bobby'yi aradım.

Beş saat sonra, otele dönene kadar, Montana'nın pek de küçük olmayan bölgelerinden birine, Billings'e gitmiş ve tavsiyeleri haklı, beklentilerimi ise yalancı çıkaran bir dükkan bulmuştum. İstedğim şeyi yapabiliyorlardı ve dolayısıyla oradan, cebimde bir DVD-ROM'la ayrıldım.

Lobiye girince, yalnızca cenazenin birkaç gün sonrasına kadar yer ayırttığım aklıma geldi ve uzatmak için resepsiyona gittim. Kız, gözlerini televizyondan ayırmadan bana başını salladı. Spiker, Billings'e doğru giderken radyoda duyduğum, İngiltere'de yaşanan katliamın detaylarını tekrarlıyordu. Gö-

rünüşe göre yeni bir şey yoktu, aynı şeyleri tekrarlayıp duruyor bir mit haline getiriyorlardı. Adam, birkaç saatliğine bir yerde saklandıktan sonra kendini öldürmüştü ve muhtemelen o saklanırken, polisler de bir açıklama ya da suçlayacak bir şey bulmak umuduyla evini talan etmişti.

“Korkunç bir şey,” dedim, kızın dikkatini çekip çekemeyeceğimi kontrol etmek için. Lobideki panolar, otelin hafta boyunca geniş kapsamlı şirket toplantılarına ev sahipliği yapacağını söylüyordu ve ben kendimi bir anda odasız bulmak istemiyordum.

Hemen cevap gelmediğinden tekrar denemek üzereydim ki ağladığını fark ettim. Gözleri dolmuş, hatta bir damla yaş, ~~yanağından akmaya başlamıştı.~~

“İyi misiniz?” dedim, şaşırmışım.

Bir rüya görüyormuş gibi bana dönüp yavaşça başını salladı. “304 numaralı oda için iki gün daha. Tamamdır efendim.”

“Harika. Siz iyi misiniz?”

Yanağındaki yaşları çabucak sildi. “Ah evet, sadece üzuldüm.”

Sonra tekrar televizyonu döndü.

Asansörün kapılarının kapanmasını beklerken, ona bakmaya devam ettim. Lobide kimse yoktu ve o da bir camdan bakar gibi kıpırdamadan, hâlâ televizyonu izliyordu. Binlerce kilometre ötedeki bir ülkede yaşanan bu olaya, orada bir akrabasını kaybetse, ancak bu kadar üzülebilirdi. Keşke bunun, bende de aynı oranda bir empati yarattığını söyleyebilseydim ama öyle olmadı. Umursamadığımdan değil, sadece olay benimden kalbime geçemiyordu. Dünya Ticaret Merkezi’ndeki o korkunç ve şok edici olay farklıydı; o kendi sınırlarımız içinde, çocukken kumbaralarında aynı para birimini biriktiren insanların kurban gittiği bir trajediydi. Bunun bir fark yaratmaması gerektiğini bilsem de engel olamıyordum.

Odama çıkınca gardıropta duran bilgisayarımı alıp masanın üzerine koydum ve çalıştırdım, açılmasını beklerken de cebimdeki DVD-ROM'u aldım. Babamın videokasetini, kiralık arabanın tekerleğine güzelce saklamıştım, elimdekiyse onun dijitalleştirilmiş bir kopyasıydı. PowerBook uyanma ritüelini – duş, güzel bir kahve, gazetelere göz atmak ve bu kadar uzun sürmesine her ne sebep oluyorsa onlar – gerçekleştirdikten sonra, DVD'yi yandaki hazneye yerleştirdim. Masaüstünde bir disk göründü. Video, dört büyük MPEG dosyası halinde kaydedilmiş ve hepsini, çözünürlüklerini koruyarak aktarmak hem uzun sürdüğü hem de birden fazla disk gerektirdiği için, kimsenin bakmadığı bir anda baştaki ve sondaki çekimlerle, ortadakinin evde geçen kısmını yüksek çözünürlükte, bardaki uzun kısımıysa daha düşük bir kalitede almıştım ki buna rağmen uzun sürdü. Tümü, on sekiz gb'lık diske zar zor sığıdı.

Önce OyuncuDirektörü'nü kullanmayı denedim, eski ve işe yaramaz bir düzenleme yazılımıydı bu, ama bazen, diğerleriyle yapamayacağınız şeyleri yapmanıza olanak sağlıyordu. Öyle bir takıldı ki, bilgisayarı yeniden başlatmak zorunda kaldım. Bu yüzden de normal programlara dönüp videoyu oynatmaya başladım.

Dağlık bir yerde çekilen ilk bölümü ileri sarıp son on saniyenin bir kaydını aldım ve kaydettim. Sonra ayrıştırıcı bir program kullanarak dosyanın görüntü kısmını çıkarıp sesi yalnız bıraktım. Görüntüde ne olduğunu zaten biliyordum: siyah montlar giymiş bir grup insan. Esas bilmek istediğim, kameramanın ne söylediği idi.

Dosyayı kaydedip video yazılımından çıktım ve bir dizi ses işleme programı yükledim. Sonraki yarım saat boyunca kaydı kurcalayıp değişik filtreler kullandım. Genliği arttırmak sesi bozdu ama daha yüksek çıkmasını sağladı; gelişigüzel kü-

çültmeler ve ses azaltılmalarsa daha da anlaşılma hale getirdi. Söyleyebileceğim tek şey, iki ya da üç kelime olduğıdu.

Sonra ciddileştim ve konuşmadan hemen önceki kısmın da bir kaydını aldım. Arka plandaki rüzgar sesinin frekansını analiz ettikten sonra, diğer kayıta bir filtre çalıştırarak bu sesi çıkardım ve biraz daha net bir şey elde ettim. Biraz daha düzenleme yapınca, duyduğum şey kelimelere dönüşmeye başladı. *Kor kular? Kalo kular?* Elimden gelen her şeyi yaptıktan sonra bir kulaklık takıp kaydı bittikçe tekrar çalacak şekilde ayarladım ve gözlerimi kapattım.

Belki kırk kez dinledikten sonra, anlamıştım. “Korkuluklar.”

Kaydı durdurdum ve kulaklıkları çıkardım. Ne duyduğumdan emindim. Korkuluklar. Sorun şu ki, bu hiçbir anlam ifade etmiyordu. Bir indie rock grubunun adına benziyordu ama kayıttakilerin kedi gibi ciyaklayarak yaptıkları albümlerle para kazandıklarını zannetmiyordum. Grup üyeleri birlikte kayak otellerinde kalmaz, kendilerine ülkenin faklı uçlarında saray yavrusu malikaneler yaptırıp yalnızca para alacakları zaman buluşurlardı. Bunca uğraşın sonunda tek yaptığım, kayıttaki şeyleri biraz daha anlaşılma kılmak olmuştu. Videoyu, tekrar DVD’den izledim, farklı bir format, yeni bir şey görmeme sebep olur belki diye. Olmadı.

Bir süre sandalyede oturup boş boş etrafa baktım, gecenin de bana uymaya başladığını hissediyordum. Arada koridordan geçen insanların, yoldaki arabaların ya da tanımadığım ve tanışmayacağım insanların seslerini duyuyordum ve bunlar da hiçbir anlam ifade etmiyordu.

Saat altı gibi telefonum çalınca sıçrayıp uyur uyanık cevap verdim.

“Hey,” dedi bir ses, arkadan başka insanların ve anlaşılmaayan bir müziğin de sesi geliyordu. “Ward. Benim, Bobby.”

“Dostum,” dedim gözlerimi ovuşturarak. “Yardımanın için sağ ol, Billings’teki yer işimi gördü.”

“Süper, ama bu yüzden aramadım. The Sacagawea mı ne öyle bir yerdeyim, bar gibi bir şey. O tarz. Ana caddede, kocaman bir tabelası var.”

Sonunda uyanmıştım. “Dyersburg’te misin?”

“Aynen öyle, yeni indim.”

“Nerden çıktı şimdi bu?”

“Ee, sen aradığında biraz sıkılmıştım ve söylediğin şeylerden yola çıkarak biraz araştırma yaptım.”

“Neyle?”

“Bir şeyler işte. Ward, kaldır kışını da buraya gel. Bira aldım ve seni bekliyorum, söyleyeceğim şeyler var dostum ve bunu telefonda yapamam.”

“Neden?” Bilgisayarımı toplamaya başlamıştım bile.

“Çünkü şok olacaksın.”

BÖLÜM ON

The Sacagawea, yol üstündeki büyük bir moteldi. İki yönde de sekiz yüz metre uzaktan okunabilen, kocaman ve rengarenk, dikkat çeken bir tabelası vardı. Ailemi ziyarete geldiğim ilk seferde, orada on dakika kadar kalmıştım. Verdikleri oda altmışlı yılları yansıtan, müze standartlarında gibiydi ve yerdeki halılar birer posta benziyordu. Başta bunun müthiş olduğunu düşündüm ama yakından bakınca, odanın nerdeyse benim doğduğum yıllardan beri yenilenmemiş olduğunu fark ettim. Oda servisinin de olmadığını öğrenince, çıkış yaptım. Oda servisi olmayan bir yerde kalmayacaktım, o kadar da değil.

Lobi ufak, rutubetli ve klor kokusuyla doluydu, muhtemelen hemen yanındaki ufak havuzdan dolayı. Resepsiyon masasındaki yaşlı ve buruşuk ahmak, beni üst kata yönlendirmiş ve bunu konuşmak yerine tuhaf bir bakışla yapmıştı. Bara çıkınca sebebini anladım, hiçbir canlılık belirtisi yoktu. Ortada bir servis alanı, garson bir kız, kenarda antika sayılabilecek kumar makineleri ve sakın sakın onlara para atan, en az onlar kadar yaşlı insanlar. Tür olarak, nasıl yaşayacağımızı iyi biliyorduk. Odanın ön tarafındaki büyük pencereler, otoparkı ve

yoldan gelip geçen arabaları önünüze seren bir manzara vaat ediyordu. Etraftaki birkaç çift, bunun odadaki garip havayı dağıtmasını umar gibi yüksek sesle konuşup sohbet ediyor ama bu, hiçbir işe yaramıyordu.

Pencerenin yanındaki masalardan birinde, Bobby Nygard oturuyordu.

İlk cümlesi, “Bu Sacagawea saçmalığı da ne?” oldu.

Karşısına oturdum. “Sacagawea, Lewis ve Clark’la çalışan Kızılderili bir kız. Yerlilerle anlaşmalarını ve ölmemelerini falan sağlamış işte. Keşif seferleri buradan pek de uzakta yapılmamış, Bitterroot Dağları’na giden yolda.”

“Teşekkürler Profesör. Ama bugünlerde ‘kız’ demek yasak değil mi? Söyleyince seksist falan olmuş olmuyor musun?”

“Muhtemelen öyle,” dedim. “Ve umurumda bile değil. *Squaw*’dan* iyidir.”

“Öyle mi dersin? Belki de değildir. ‘Zenci’ gibi bir şeydir, bir onur göstergesi. Devletin baskıcı taraflarının sözlerini alıp gururla kullanmak gibi.”

“Her neyse Bobby. Seni gördüğüme sevindim.”

Göz kırptı ve bardaklarımızı tokuşturduk. İki yıldır yüz yüze görüşmemiş olsak da, Bobby hâlâ aynı görünüyordu. Benden biraz daha kısa, biraz daha yapılıydı. Kısa saçlar, daima neşeli görünen bir yüz ve genel olarak bakılınca, hiç sorun çıkarmadan basketbol maçına götürebileceğiniz birinin havası. Eskiden ordudaydı ve zaman zaman hâlâ öyle görünüyordu, televizyonda gördüklerinizden çok daha farklı bir ordu elbette.

İçkilerimiz bitince Bobby bardağını masaya bıraktı ve etrafına bakındı. “Tam bir bok çukuru bence.”

“Ee, niye geldin buraya?”

*Amerika’da Kızılderili kadınlar için kullanılan kaba bir sözcük. (Çev. N.)

“Dışarıdaki tabela gayet güzeldi ve beni buraya çekti. Niye? Daha iyi bir otel mi biliyorsun?”

“Hayır, Dyersburg’e niye geldin demek istedim?”

“Anlatırım. Sen nasılsın? Başın sağ olsun dostum.”

Birden, belki de arkadaşım saydığım biriyle oturduğundan, ailemin ölümü tekrar aklıma geldi. Ne yapmış olurlarsa olsunlar, hayatımın sonuna kadar arada bir böyle olacağını biliyordum ama şimdi beklenmedik bir şekilde canımı acıtmıştı. Bir şey söylemeye niyetlenip durdum. Çok yorgundum, kafam karışık ve üzgündüm. Bobby, bardağını bir kez daha benimkine tokuşturdu ve içtik. Bir süre sessizliği koruduktan sonra konuyu değiştirdi.

“Ee, neler yapıyorsun bakalım? Hiç anlatmadın.”

“Pek bir şey yok.”

Bir kaşını kaldırdı. “Bu ‘Kurcalama,’ anlamında bir ‘Pek bir şey yok’ mu?”

“Hayır, sadece anlatmaya geçecek bir şey yok. Henüz denemediğim bir iki sektör daha olabilir ama çok da farklı olacaklarını sanmıyorum. Ben camdan dışarıyı izlemeye devam edeceğim ve işverenler de bugünkü ekonomi koşullarında, bunun ne kadar önemli olduğunu asla anlayamayacaklar gibi görünüyor.”

“Çekingenlik ve ticari basiretsizlik.” İki bira daha söyledi. “Hep böyle olmaz mı zaten?”

Genç ve depresif görünen kız içkilerimizi getirdikten sonra, bir süre sohbet ettik. Az önce bahsettiğim iş, CIA’deydi. Görüldüğünden çok daha sıradan bir iş. Yedi yıl onlarla çalışmış ve Bobby’yle de bu sayede tanışmıştım. O sahada, ben-se ofiste olmama rağmen kısa sürede kaynaşmıştık ama ben birkaç yıl önce, düzenli olarak her yıl yalan makinesiyle test yapmaya karar verdikleri zaman, işten ayrılmıştım. Canlarını ülkeleri için ortaya koydukları onca yıldan sonra kendilerine

duyulan güvensizliğin apaçık bir şekilde ortaya konması, çoğu çalışanı rahatsız etmiş ve ayrılan çok insan olmuştu. Bense, bazı şeyler yaptığım için ayrılmıştım. Korkunç şeyler olmadıklarını söylemem lazım, ama yine de hapse girmenize sebep olabilecek türde şeylerdi. CIA, dünyanın en şeffaf organizasyonu olmasa da, çoğu zaman, çalışanlarının ciddi suçlardan uzak durmalarını isteyen bir kuruluştur. Ben de bazı bağlantılarımı kullanarak para kazanmış, bulduğum açıklardan biraz nakit kaçırmıştım ve hepsi buydu, sıra dışı bir şey değil. Doğruyu söylemek gerekirse, asla sıra dışı bir şey yapmamıştım, hiçbir konuda.

Şimdi Arizona’da yaşıyor olsa da, Bobby hâlâ zaman zaman onlar için çalışıyor ve bazı eski dostlarıyla görüşüyordu. Onlardan ikisi, milis güçleri ortaya çıkarmak için kurulan birimde çalışmaya başlamıştı ki bunu duymak, işi bıraktığıma sevinmemi sağladı. Bu bulaşmak istemeyeceğiniz türden bir işti, en azından hayatınıza değer veriyorsanız. Onlardan biri, Johnny Claire isminde zayıf ve deli bir çocuktur ve Oklahoma’daki bir ormanda konuşlanan, silah fanatiği, etkisiz bir grupla birlikteydi. Johnny, bir yerde tutunamayacak kadar garip bir insan olsa da, benim yerime onun olması daha iyiydi.

“Pekala,” dedi Bobby bir bira daha aldıktan sonra. “Artık bana niye bu taşrada olduğunu ve amatör bir çekimi neden dijital ortama aktarman gerektiğini söyleyecek misin?”

“Belki,” dedim, aklımdan geçenleri çaktırmadan ağzımdan laf alışına hayran olarak. İşinin bir parçası olan bu yetenek, artık bir alışkanlık haline gelmişti. Tanıştığımız zamanlarda, soru odalarında Orta Doğulularla çok vakit geçiriyor ve sonunda hepsini konuşturmayı başarıyordu. Buradan takip bölümüne geçmiş, sonra da görüntü analizi konusunda uzmanlaşmıştı. “Tam olarak değil ve *kesinlikle*, neden bir uçağa atlayıp bana bira ısmarlamak için üç eyalet geçtiğini anlatmadan olmaz.”

“Tamam,” dedi. “Tamam, ama önce bir şey sorayım. Nerde doğdun sen?”

“Bobby...”

“Söyle bir.”

“Biliyorsun işte. County Hastanesi, Hunter’s Rock, California.” Bilgiler ağzımdan hemen çıkıvermişti, nerde doğduğumu adım gibi biliyordum. Bu, hayatta öğrendiğiniz ilk şeylerden biriydi.

“Aynen öyle. Söylediğini hatırlıyorum, hatta insanların artık Hunter’s’daki kesme işaretini kullanmıyor oluşuna kızmıştın.”

“Beni deli ediyorlar.”

“Haklısın, tam bir skandal. Şimdi, bugün konuştuğumuzda, çocukluğunla ilgili bir videodan bahsettin ve konuşmamız bittiğinde bilgisayarlarla dolu bir odada, günlük mastürbasyonumu yapmış ve internette gezinebileceğim kadar gezinmiş, yapacak hiçbir şeyim olmadan oturuyordum.”

“Güzel düşünce,” dedim. “Umarım o mastürbasyon kısmı ben telefodayken olmamıştır.”

“Sen öyle san,” dedi gülerek. “Ben de, “Aa belki de biraz Ward’un hayatını kurcalayabilirim,” diye düşündüm.”

Onun arkadaşım olduğunu ve bunda kötü bir şey olmadığına biliyordum ama yine de bunun izinsiz yapılmasından ötürü biraz rahatsız hissetmiştim.

“Biliyorum, biliyorum,” dedi rahatlatmaya çalışarak. “Sıkılmıştım, ne yapayım? Affedersin. Neyse, bilgisayarı çalıştırdım ve birkaç tuşa bastım. Baştan söyleyeyim, bilmediğim bir şeye rastlamadım. Birkaç sebepten soruşturmaya alınmış ve delil yetersizliğinden bırakılmış falan. Ayrıca bir tanık, ifadesinden vazgeçmiş. 1985’te New York’taki bir uyuşturucu işi, Columbia’daki bir grup öğrenciyi ele verince bozulmuş.”

“Hepsi de adi heriflerdi,” dedim savunmaya geçerek. “İrk-çı pislikler. Ayrıca bir tanesi kız arkadaşıyla yatıyordu.”

“Neyse. Zaten bunları anlatmıştın, ayrıca umurumda da değil. Bunu yapmasaydın CIA’e gelmezdin ve tanışamazdık ki ben de buna üzülürdüm. Dedğim gibi, ya bilmediğim bir şey yok ya da çok iyi saklamışsın. Çok çok iyi, ki bunu öğrenmek isterdim. Sadece meraktan.”

“Olmaz,” dedim. “Her erkeğin sırları olmalı.”

“Aslında Ward, senin de var, bu kadarını söyleyebilirim.”

“Bu ne demek?”

“Bir saat kadar geçmesine rağmen hiçbir şey bulamadığım için sinirlenmiştim ve Hunter’s Rock’ın kayıtlarına bakmaya karar verdim, kesme işaretiyle söyledim merak etme. Ailenin ev adresini ve taşınma zamanlarını biliyordum, oraya 9 Temmuz 1954’te, sanırım bir Cuma günü taşınmışlar. Vergilerini ödüyor ve işlerini yapıyorlarmış. Baban Golson Emlak’ta ma-aşlı bir çalışırken annen de bir mağazada yarı zamanlı olarak çalışıyormuş. Beş yıldan biraz daha uzun bir süre sonra, sen doğmuşsun.”

“Evet,” dedim nereye varmaya çalıştığını merak ederek. Başını salladı.

“Hayır. Hunter’s Rock’taki County Hastanesi’nin, o gün doğan bir Ward Hopkins adına kaydı yok.”

Dünyam sallanıyor gibiydi. “Anlayamadım?”

“Ayrıca Bonville’deki General ya da James B. Nolan, ve hatta üç yüz kilometrelik bir yarıçapta hiçbir yerde, böyle bir kayıt yok.”

“Olamaz da zaten. Ben County’de doğdum, Hunter’s’da.”

Kendinden emin bir şekilde yine başını salladı. “Hayır.”

“Emin misin?”

“Emin olmakla kalmayıp beş yıl öncesi ve sonrasını da kontrol ettim, sayamadığın için ya da belki kibirden, yaşını

doğru söylemiyor olabilirsin diye. Ama Ward Hopkins falan yok, hatta herhangi bir Hopkins bile yok. Nerde doğdun bilmiyorum ama Hunter's Rock'ta ya da yakınlarında olmadığına emin olabilirsin.”

Ağzımı açtım ama bir şey söyleyemeden kapattım.

“Belki de çok önemli bir şey değildir,” deyip bana baktı.

“Ama bunun dijitalleştirme işinle bir ilgisi olabilir mi?”

“Tekrar oynat,” dedi.

“Daha fazla dayanabileceğimi sanmıyorum Bobby, gerçekten.”

Bana baktı. Odamdaki sandalyelerden birine oturmuş bilgisayarımınla uğraşıyordu. Ona MPEG'leri göstermişim ve o videoları, bir gün için yeteri kadar izlediğimi düşünüyordum. Hatta belki bir ömür için. “Emin ol, tekrar tekrar izleyince farklı bir şey görmüyorsun.”

“Tamam, o zaman ses dosyasını aç.”

Uzanıp imleci dosyanın üstüne getirdim ve iki kez tıkladım.

Filtreden geçirilmiş halini birkaç kez dinledikten sonra kaydı durdurdu ve başını sallayarak beni onayladı. “‘Korkuluklar,’ gibi geliyor kulağa, haklısın. Bunun ne anlama gelebileceği hakkında bir fikrin yok mu?”

“Yalnızca ‘başka bir şey yerine kullanılmak’ geliyor aklıma ki bundan da bir şey çıkaramıyorum. Senin?”

Bardağını aldı, yarım şişe Jack Daniel's içmiş durumdaydık. “Düşünebildiğim tek şey maşa olarak kullanılan alıcılar.”

Hak verip düşünmeye başladım. Yaşları küçük olduğu, sabıkalı oldukları ya da izinleri olmadığı için silah satın almaması gereken insanların, bunun için uyguladığı yöntemden bahsediyordu. Gerekli özellikleri taşıyan bir arkadaşınızla mağazaya girmeniz yetiyordu, pazarlığı siz yapıp istediğiniz silahı buluyordunuz ve ödeme zamanı gelince, parayı veren

– maşa alıcı – arkadaşınız oluyordu. Elbette ki mağaza sahiplerinin, böyle bir şeyi fark ettikleri anda buna engel olması gerekir ama çoğu bunu yapmaz. Satış satıştır, oradan çıktığınızda ne yaptığınız kimin umurunda? Gidip de onun annesini vurmadığınız sürece oralı bile olmazlar. Tabii ki dürüst ve erdemli silah satıcıları da var ama her Amerikalı gencin ve küçük hanımın, bir silahla doğması gerektiğini düşünenlerin sayısı hiç de az değil. Bu küçük, ağır makinelerin temel amacının birinin hayatına kastetmek olmasından rahatsız olmayan, silahların ahlaki değerleri olmadığını ve onları kötü yapan şeyin kullanıcılar olduğunu düşünen adamlar. Genellikle ten rengi siyah olanlara ve uyuşturucu kullanan beyazlara, böyle bir mağazada asla satış yapılmaz.

“Öyle olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Pek olası görünmüyor,” diye kabul etti. “Gerçi son yıllarda onlarla ilgili bir durum söz konusu. Federaller ve bazı şehirler, satış konusunda bu kadar rahat olan ve bu işi açık açık yapan dükkanları kapatma kararında. Şehirlerde kullanılan silahların çok büyük bir kısmı, piyasaya bu yolla çıkıyor. Çok sayıda silah alıp sokaklardaki çocuklara satan adamlar var. Birkaç dava, test aşamasında bekliyor ve galiba içlerinden biri bir yıl önce sonuca ulaştı. Ne çıktı bilmiyorum ama ne olursa olsun bunun ailenle ne gibi bir ilişkisi olabileceğini kestiremiyorum.”

“Ben de,” dedim. “Bildiğim kadarıyla babamın hiçbir zaman bir silahı olmadı. Ayrıca herhangi bir meseleye bu kadar sert yaklaştığını da hatırlamıyorum ama bunlar, bir oda dolusu silahının olması gerektiğini gösteriyor. Ayrıca, anlamıyorum işte.”

“Araştırdın mı peki?”

“Nerde? Özlü Sözler Ansiklopedisi’nde mi?”

Gözlerini devirdi. “İnternette elbette.”

“Hayır, tabi ki.” İnterneti severim, gerçekten. Ne zaman bir yazılıma, Bogotá’daki hava durumunu öğrenmeye, bir kadın fotoğrafına ya da bir şeyler indirmeye ihtiyacım olsa mode-mi çalıştırdım ama bir bilgi kaynağı olarak berbat bir yerdi. Gözünüze çarpmak için çırpınan milyarlarca veri, aradığınız şeyin üstüne basıp çıkıyor, onu görünmez yapıyordu sanki. Ne zaman bir şey arasam, nasıl oluyorsa, hep *Sayfa bulunamadı* hatasıyla karşılaşılıyordum.

“Yeniliklere kapalı bir adamsın Ward.” Telefon kablosunu takmaya geçmişti bile. İçimden sabahki sigara paketini çöpe atmamış olmayı dileyerek, onu rahat bıraktım.

Beş dakika sonra konuştu. “Büyük arama sitelerinden bir şey çıkmadı, küçüklerden de. Güvenlik önlemlerini es geçebilen programları bile kullandım ve hiçbir şey yok.”

“İnternet senin için bu demek işte. Hafızasıyla ilgili problemleri olan sağır ve aptal bir kâhin.” Söylediğimden pişman olmuş gibi görünmek için hiç çaba sarf etmedim.

“Bu aradığımız şeyin orda olmadığı anlamına gelmez. Sadece eğer varsa, arama motorlarında görünmez olan yerlerde olduğu anlamına gelir.”

“Bobby, orada bir şey olduğuna inanmak için hiçbir sebe-bimiz yok. Bu sadece bir söz, tek bir kelime. Birkaç maymuna yeteri kadar zaman tamsan, içlerinden biri er ya da geç bunu yazar klavyede. Ama bu, HTML öğrenip de kullanıcı sayısını gösteren bir sayaç ve reklamlarla dolu bir sunucuya bunu yazacağı anlamına gelmez. Yapmış olsa bile, bunun videokasetle ne ilgisi olabilir ki?”

“Yapacak daha iyi bir işin mi var?”

“Var,” dedim hemen. “Şişe bitmek üzere, yorgunum ve do-layısıyla daha fazlasına ihtiyacım var.”

“Daha sonra yaparız.”

“Neden sonra? Zaten hiçbir şey olmadığını gördün.”

Bobby, gözlerini kısmış perdelere bakarken bir yandan da parmaklarını masaya vuruyordu. Beyninin çalıştığını neredeyse görebiliyordum. Sıkılmışım ve viski; beynimi uyuşturuyor, ağırlaştırıyordu. İki günde bu kadar çok şey öğrenmek, her şeyi unutmak istememe sebep olmuştu.

“Evde başka bir şey olmalı,” dedi sonunda. “Gözden kaçırdığın bir şey.”

“Bir ampulün içine falan sakladılarsa neden olmasın. Evin altını üstüne getirdim diyorum, orada başka bir şey yok.”

“Ne aradığını bilince işler değişir. Sen başka bir not daha olduğunu sanıyor ve onu arıyordun. Sorun bu. Videolar tesadüfen aklına geldi.”

“Hayır,” dedim. “Aklıma geldi, çünkü ev ona göre düzenlenmişti. Babamın bunu yapmak için...”

Hemen kalkıp laptop çantasını talan etmeye başladım.

“Ne oluyor?”

“Bilgisayarının hard diskini yedeklemiştim. Orası bakmadığım tek yer, bir ‘yer’ sayılırsa tabi.”

Bobby’nin yanındaki sandalyeye oturup diski bilgisayara yerleştirdim ve açıldığı gibi, arama bölümüne “korkuluklar” yazdım. Makine bir süre vızıldayarak çalıştı.

ARAMANIZLA EŞLEŞEN ÖĞE YOK.

Sadece “korkuluk” olarak denedim. Değişen bir şey olmadı.

“Pekala, bu kadar. Bar beni bekler.” Kalktım, onun da bana katılmasını bekliyordum. Oysa başka bir şeyler aramaya başladı. “Şimdi ne yapıyorsun?”

“Diskteki tüm metinlerin içeriğini taratıyorum. Bu korkuluk olayı önemli bir şeyse, dosyanın o isimle kaydedilmemiş olması mantıklı olur, o kadar aşık olmasını istemezsin. Ama *içlerinde* olabilir.”

Bu mantıklı bir öneriydi, bu yüzden bekledim. Sürücü hızlı çalışıyordu ve bu sayede tarama birkaç dakikada bitti.

Sonra cevabımızı aldık: Yazı hâlâ hiçbir yerde yoktu.

Bobby küfür etti. “Sana ne halt söylemek istiyorsa niye bir mektup falan bırakmamış ki?”

“Ben de aynı şeyi milyonlarca kez sordum ama cevabı hâlâ bilmiyorum. Hadi gidelim.”

Hâlâ oturuyordu. “Bak,” dedim. “Bunu benim için yaptığımı biliyorum ve minnettarım. Ama son yirmi dört saatte öğrendiğim şeyler, ailemin sıyırmış olduğunu ve bir zamanlar bir ikizim olduğunu ya da *gerçekten* deli olduklarını ve böyle düşünmemi istediklerini gösteriyor. Günlerdir bir şey yemedim, bu sabah aptal gibi bir sigara yaktım ve şimdi yüz tane daha içmek istiyorum ve buna karşı koymak tüm enerjimi alıyor. Benden bu kadar, ben bara iniyorum.”

Bana döndü ama gözleri başka yere bakıyor gibiydi. Bu bakışı daha önce görmüştüm ve beni duymadığı, işini bitirene kadar da duymayacağı anlamına geldiğini biliyordum.

“Orda görüşürüz,” deyip çıktım.

BÖLÜM ON BİR

Gençken gururlandığım bir şeyi hatırlıyorum, sivrisineklerin beni ısırmadığı gerçeğini. Doğru yerlere tatile gittiysek ya da yılın yanlış zamanında bir okul gezisine katıldıysam; etrafımdaki insanların çoğu, ne kadar önlem alırlarsa alsınlar – kremler, spreyleyler, sineklikler – vücutlarında deli gibi kaşınan kırmızı kabarcıklara sahip olurken bana hiçbir şey olmuyordu. Belki ayak bileğimde bir ısırık, o kadar. Böbürlenmek için tuhaf bir şey olduğunu düşünebilirsiniz ama genç olmak nasıldır bilirsiniz. Evrenin merkezi olmadığınızı keşfedince, farklılığınızı ortaya koyan bir şey bulma çabasına girersiniz. Ben, böcekler tarafından ısırılmayan çocuktum. Bu ismi unutmayın bayanlar baylar ve ona saygı duyun: Karşınızda Isırılmayan Çocuk, Sivrisineksiz Genç. Sonra, yirmili yaşlarımın sonuna doğru bir gün, her şeyi yanlış anladığımı fark ettim. Ben de herkes kadar ısırlıyordum, tek fark, o kadar alerjik olmayışımı. Bu yüzden kabarcıklar oluşmuyordu. O zaman, bunun o kadar da önemli bir şey olmadığını görebilecek ve diğer insanlardan o kadar da farklı olmayı isteyecek kadar büyümüşüm ama hâlâ “özeldim”, sadece düşündüğüm anlamda değildi. Ben de herkes gibi ısırlıyordum, bu yüzden Isırılmayan Çocuk ortadan kaybolmuştu.

Barda oturup Bobby'yi beklerken bu düşünceyi kafamdan atmak oldukça zordu. Ailem, hayatım, birden hiç anlayamadığım şeyler haline gelmişlerdi. Sanki geçmişimdeki her şeyi tekrar görüyor ve tüm bunların bir film seti olup olmadığını anlamaya çalışıyor gibiydim. Aslında gerçekten de genellikle aynı şeyleri görüyordum. CIA'den beri, doğru düzgün bir varlığım olmamıştı ve Bobby'yi görmek, bunu hiçbir şeyin yapamayacağı kadar net gösterdi. Birçok iş denemiş; otellerde, restorantlarda ve bölgesel havaalanlarında yaşamış, yabancılarla konuşup herkes için yazılan tabelaları okumuştum. Etrafımdaki herkes, tıpkı televizyondaki aileler gibi mutlu ve huzurlu görünüyordu. Hepsi bir hikayenin parçasıydı sanki ama benim hiçbir şeyim yoktu. "Burada doğdun" kısmı beklenmedik bir şekilde koparılmış ve geriye ifşa edilmemiş bir sürü boş sayfa bırakmıştı.

Barmen meşguldü ve bir kez daha, iyi bir müttefik olabileceğini kanıtladı. "Geçen geceki olay" gerginliğini, lafı hemen oraya getirerek ortadan kaldırdı.

"Sonra yine silahını çıkaracak mısın?"

"Bana biraz fıstık verirsen hayır."

Verdi. İyi bir barmen olduğuna karar vermiştim. Etrafta o şirket robotları yoktu, köşede oturan yaşlı dörtlüden başka kimse yoktu hatta. İçeri girdiğim zaman, suratsız suratsız bana bakmışlardı ama onları suçlamıyordum. O yaşa gelince, ben de genç insanlara kızacaktım. O ufak tefek genç yüzlere şimdi bile kıızıyordum. Çok yaşlı insanların böyle garip ve huysuz olmaları bence çok normaldi. Arkadaşlarının yarısı ölmüş, çoğu zaman kendilerini işe yaramaz hisseden ve bekledikleri en önemli olayın, hayatlarını sonlandıracak olduğunu bilen insanlardı onlar. Spora gitmenin her şeyi güzelleştireceğine, Cuma gecesi hoş biriyle tanışacaklarına, kariyerlerinin birden inanılmaz bir yükselişe geçeceğine ya da bir film yıldızıyla

evleneceklerine inanıp mutlu olma lüksleri bile yoktu. Onlar yolun diğer tarafında, ağırlara ve kötü gören gözlere sahip gri bir düzlükte, kemiklerindeki soğukluğu hissederek çocuklarının ve torunlarının, onların uyardıkları hataları yapmasını izlemekten başka bir şey yapmıyorlardı. Huysuz oldukları için onları suçlayamazdım hatta sokakta içip sarhoş olan, küfür eden, daha çok ihtiyarın olmadığına şaşırıyordum bile. Nüfus oranları böyle giderse, muhtemelen bir sonraki trend bu olacaktı gerçi. Uyuşturucu alıp çılgına dönen seksenlikler çetesi. Gerçi çılgına dönmektense hafifçe delirmeleri daha olası gibiydi, belki her akşamüstü bir saat falan.

Bir süre sonra köşedekiler, son moda bir enstrüman çıkarıp çalmaya başlamayacağımı ya da cinsellikte çığır açmayacağımı anlamış olmalılar ki kendi işlerine döndüler, ben de benimkine döndüm: aynı barda takılan, birbirine karşı tedbirli iki tür gibiydik.

İki saat kadar geçmişti ki, Bobby uzun adımlarıyla içeri girdi. Köşedeki masamda oturduğumu görünce, içtiğim şeyden iki tane daha söyleyip yanıma geldi.

“Ne kadar sarhoşsun?” Yüzünde tuhaf bir ifade vardı.

“Birden ona kadar ölçersek,” dedim, “kendime bir F veririm.”

“Güzel,” dedi. “Bir şey buldum, yani galiba.”

Birden gerildim ve doğruldum, elinde bir yığın kağıt vardı.

“Resepsiyondakiler yazıcıyı kullanmama izin verdi,” dedi. “İçkiler nerde kaldı?”

O anda barmen elinde bardaklarla geldi. “Başka ceviz?”

“Ah hayır, sadece ikimiziz.” Sonra uzunca bir süre güldüm, güldüğüme eminim. Barmen uzaklaştı, Bobby de sabırla kendime gelmemi bekledi ki bu hatırı sayılır bir vakit aldı. Bir an aklımı yitiriyorum zannettim.

“Tamam,” dedim sonunda. “Dökül bakalım.”

“Önce internette bir arama daha yaptım. Korkuluklar hakkında adam gibi bir şey yoktu ama ‘korkuluk’un başka ne için kullanıldığını anlatan bir ansiklopedi buldum. Vicdansızlık – sanırım korkulukla gerçek insan arasındaki farktan kaynaklanıyor – ve son yüzyılda, mahkemelerde yalancı tanıklık yapan adamlar için de kullanılmış.”

“Başka bir deyişle kanunsuz aptal adamlar,” dedim. “Ne olmuş?”

“Sonra da direkt diske baktım,” dedi beni duymazdan gelerek. “Gizli dosyaları, disk bölümlerini, her yeri taradım. Hiçbir şey çıkmadı. Sonra pek de fazla olmayan yazılımlara baktım.”

“Babam bir bilgisayar delisi değildi, bu yüzden evdeki bilgisayarı karıştırma zahmetine girmedim.”

“Doğru ama interneti kullanmış.”

Omuz silktilim. “E-mail için. Bir de işyerinin sitesi vardı, onunla da başkası ilgileniyordu gerçi. Eskiden arada bir girip bakardım.” Onları telefonla aramaktan daha kolay geliyordu bu. Üniversiteyi bıraktığımdan beri, ne yaptığımdan pek de haberleri olmamıştı. Okulu niye bıraktığıma ve kimin için çalıştığıma dair en ufak bir fikirleri bile yoktu. Ailem hiçbir zaman siyasete karışan insanlardan olmamıştı ama bulduğum videonun da açıkça gösterdiği üzere 1960’larda onlar da vardı. Aptal Pantolonlar Yazı’nda* oradaydılar ve o işlere elbette ki karışmışlardı. Dolayısıyla oğullarının CIA için çalıştığını öğrenmek, pek kabul edebilecekleri bir şey olmazdı. Ben de bunu onlardan gizlemiştim, bunun diğer her şeyi gizlediğim anlamına geldiğini fark etmeden. Tabi şimdi, onların benden gizlediği şeyleri düşününce, bu biraz tuhaf geliyordu.

* Aşk Yazı olarak bilinen 1967 yazına, giyilen kıyafetlerden ötürü yapılan bir gönderme. (Çev. N.)

Bobby başını salladı. “Explorer ve Navigator’ı vardı ve gö-
rünen o ki ikisini de bolca kullanmış. Her birinde milyonlarca
yer imi olan devasa bir zula.”

“Ne gibi şeyler?”

“Adını sen koy. Referanslar, online mağazalar, spor.”

“Porno yok mu?”

Gülümsedi. “Hayır.”

“Tanrıya şükür.”

“Hepsine tek tek baktım. Gerçeği saklamak için adını de-
ğiştirmiş diye en önemsiz görünenlere bile.”

“Hep söylerim, çok kurnazsın.”

“Baban da öyleymiş. Emlakçılıkla ilgili yüz altmış yer imi-
nin bulunduğu bir klasörün içinde, bir tanesinin adını değiştir-
miş: ‘Son satılan Mizner/Kıyı arsaları.’ Bu sana bir şey ifade
ediyor mu?”

“Addison Mizner, 1920’lerde 30’larda çalışan bir mimardı.
Miami’de, Palm Beach’te birçok güzel yer inşa etti, İtalyan vil-
la tipinde. Çok revaçtaydılar ve muazzam paralara satıldılar.”

“Acayip şeyler biliyorsun. Neyse, link, evlerle ya da ar-
salarla ilgili bir site yerine boş bir sayfaya çıktı. Kahretsin,
çıkmaza girdim diye düşündüm. Sitenin, bir resmi gizleyen
transparan bir grafik olduğunu fark etmem birkaç dakikamı
aldı. Bunu halledince, tuhaf linklerin yönlendirdiği başka say-
falara girdim.”

“Nasıl tuhaf?”

Başını salladı. “Tuhaf işte. Bildiğimiz anasayfalar gibi gö-
rünüyorlardı; bir sürü gereksiz detay, kötü bir imla ve berbat
renkler. Ama hepsi birleşince, insanı uyuşturuyordu sanki.
Ters giden bir şeyler vardı, sanki siteler sahteymiş gibi.”

“Niye biri sahte anasayfa hazırlasın ki?”

“İşte,” dedi, “benim de merak ettiğim bu. Linklerin çoğun-
da ya 404 hatalarıyla ya da boş sayfalarla karşılaştım. Ama

liste uzayıp gidiyordu ve her sayfada, yalnızca bir link işe yarar görünüyordu. Sonra şifreler girmeye başladım. Başta tek başıma kırabileceğim basit Java kodlarıydı, diskinde bulduğum bazı işe yarar şeyleri de kullandım. Bu arada daha fazla RAM'e ihtiyacın var, lanet şey beş kere falan çıktı. Sonra – umarım bu sorun olmaz, odandan birkaç uzun mesafe görüşmesi yaptım – bu konuda uzman olan arkadaşlarımdan yardım aldım. UNIX kullanıp, izlerini falan takip etmek zorunda kaldım. İşini oldukça iyi bilen birileri. Bilgileri bulandırmış.”

“İyi de niye ki?” dedim. “Herkes esas siteyi yer imine kaydedip bir sonraki sefer orayı kullanarak girebilir. Neden internetin amacı doğrudan erişim derdinden kurtulmakken, iz bırakmaya uğraşsın ki?”

“Benim tahminim adresin sürekli değiştiği yönünde,” dedi Bobby. “Her neyse, sonunda varış noktasına ulaştım.”

“Ne varmış peki?”

“Hiçbir şey.”

Ona baktım. “Ne?”

“Hiçbir şey. Hiçbir şey yoktu.”

“Bobby,” dedim. “Bu iş gerçekten canımı sıkmaya başladı, ne demek ‘hiçbir şey’?”

Kağıtları bana uzattı. En üsttekinde, ortaya yazılmış olan kısa bir cümle hariç hiçbir şey yoktu: GELİYORUZ.

“Hepsi buydu,” dedi. “İçinde tek bir kelimedenden başka hiçbir şey olmayan bir şeyi saklamak için saatler süren bir uğraş. Diğer sayfalar sadece oraya gitmek için kullandığım yolu ve gereken hileleri gösteriyor. Ayrıca son sayfanın IP adresini aldım ve takip ettim.”

Çoğu internet adresi, söylemesi kolay olmasa da kelimelerle ifade edilebilir ama aslında, internet bilgisayarları, onları tamamen sayısal adreslerden ibaret olarak görür.

“Neredeymiş peki?”

“Alaska,” dedi.

“Ne tarafta? Anchorage mı?”

Başını salladı. “Hepsi bu. Alaska. Sonra Paris, Almanya, California.”

“Ne?”

“Yer değiştiriyor. Bir orada bir burada görünüyor ve bana sorarsan aslında hiçbirinde değil, gölgelenmiş. Dahi değilim belki ama ne yaptığımı biliyorum ve bunun gibi bir şeyi daha önce hiç görmedim. Bazı arkadaşlarım araştırıyor şu an ama ne olursa olsun tuhaf bir şeyler var.”

“Günaydın.”

“Sadece başına gelenlerden bahsetmiyorum. Bu benim işimin bir parçası. Bunu nasıl yaptıklarını ve kim olduklarını bilmem lazım.” İçkisinden kocaman bir yudum alıp ciddi bir ifadeyle bana baktı. “Senden ne haber? Şimdi ne yapmayı planlıyorsun, içmekten başka tabi?”

“Kasette üç bölüm var. Sonuncusuyla ilgili bir şey yapamam... o çocukla.” “İkizim” demek üzereyken son anda caymışım. “Neresi olduğu hakkında hiçbir fikrim yok, ayrıca üzerinden otuz yıldan fazla zaman geçmiş. Dünyanın herhangi bir yerinde olabilir o çocuk, hatta ölmüş bile olabilir. İkinci kısımdan da bir şey çıkmaz gibi görünüyor. Bu yüzden o dağlık alanı araştıracağım.”

“Mantıklı,” dedi. “Ben de sana yardım edeceğim.”

“Bobby...”

Başını salladı. “Gıcıklık yapma Ward. Ailen kazada ölmedi bunu sen de biliyorsun.”

Biliyordum galiba, bir süredir hem de. Ama kendime bile itiraf edememişim.

Bobby bunu benim yerime yapmış oldu. “Öldürüldüler,” dedi.

BÖLÜM ON İKİ

Nina bahçede Zoë Becker’la birlikte oturuyordu. Gece soğuktu ve daha önce önerdikleri çayı reddettiğine pişman olmuştu. Zandt kadınla konuşup kızın odasını gezmişti ve şimdi babayla birlikte içerideydi. Saat geç olmasına rağmen, Becker’ların ikisi de, kapılarına gelen dedektifleri görünce şaşırmamıştı. Hayatları zaten, gerçeklik olarak gördükleri şeyden çok çok uzaklaşmıştı. İki kadın bir süre konuşmuş fakat en sonunda sessizliğe gömülmüştü. Zoë, bacak bacak üstüne atmış, ayağını sallıyor ve onu izliyordu. En azından gözleri o yöne bakıyordu ama Nina, kadının herhangi bir şey gördüğünden bile şüpheliydi. Bir boşlukta sürüklenmektense, ayağının hareketi biraz olsun anlamlı geliyor olmalıydı. Sessizlik Nina’nın hoşuna gitmişti çünkü kadının konuşmak isteyeceği şeyleri biliyordu. Kızı hâlâ hayatta mıydı? Nina, geri döneceğini düşünüyor muydu? Yoksa Zoë’nin bunca zamandır yaşadığı bu ev, artık boşluğu ve sessizliği, hayatlarının orta yerindeki kapkara bir deliğe mi dönüştürecekti? O odanın duvarında, hiçbirinin şans eseri denk geldikleri birkaç sefer dışında adını bile duymadığı bir grubun posterı asılıydı. Artık ne anlamı vardı ki?

Nina'nın ne buna ne de buna benzer sorulara verilecek bir cevabı vardı ve bu yüzden, kadın konuşacak gibi olunca korkarak ona döndü. Ama Zoë konuşmak yerine, ne ilk ne de son kez, ağlamaya başlamıştı. Nina uzanıp ona destek olmaya çalışmadı; bazı insanlar yabancıların tesellisini kabul eder, bazılarıysa buna karşı çıkardı ve Bayan Becker, ikinci gruptaydı.

Bu yüzden arkasına yaslanıp, oturma odasına açılan Fransız kapılarına doğru bakmaya başladı. Michael Becker, koltuğun kenarına oturmuş, Zandt ise kanepenin arkasında dikilmeyi uygun görmüştü. Gün boyunca Zandt, olaydan başka hiçbir şeyden bahsetmemiş, aralarında bu konu dışında beş cümleden fazla bir konuşma geçmemişti. Günün erken saatlerinde, henüz alışveriş ve kalabalık başlamadan, Sarah Becker'ın kayborduğu yere; sonra da çevresi hakkında fikir edinmek için okuluna gitmişlerdi. Zandt görüş alanlarını, ulaşım noktalarını, sevecek birini bulmak için beklenebilecek noktaları keşfetmeye çalışmış; sanki adamdan bir iz bulma şansı yüksekmış gibi, uzun bir süre bununla uğraşmıştı. Ve okuldan ayrıldıklarında sinirliydi.

Dik Adam'ın önceki kurbanlarının ailelerini ziyaret etmişlerdi, zaten ellerinde, görüşmelerin orijinal kayıtları vardı ve yeni bir şey çıkacağını sanmıyorlardı. Nina, Zandt'in bu görüşmeleri ezberlediğini ve ailelere, unutmaya çalıştıkları şeyleri hatırlatabileceğini biliyordu. Onlarla konuşmak sadece ortalığı daha da karıştıracaktı. Ayrıca Nina, Zandt katile yaklaşmalarını sağlayacaksa, bunun öğrendiklerinden çok hissettikleri sayesinde olacağını düşünüyordu.

Zandt'i ailelerden uzak tutmasının bir sebebi daha vardı. Kurbanların ailelerinin, polisi arayıp da soruşturmanın nasıl gittiğini soracak kadar tahrik edilmesini istemiyordu. Çünkü John Zandt'i tekrar bu davaya dahil ettiğini kimse bilmiyordu ve biri öğrenirse her şey biter, bu kez yalnızca disipline git-

mekle kalmaz kariyerinden de olurdu. Becker'larla onu görüş-türme riskini almak zorunda kalmıştı ve bunu yaparken, çiftin son zamanlarda çok fazla polis ve dedektifle haşır neşir olmalarından ötürü Zandt'i hatırlamayacaklarına ya da herhangi birine ondan bahsetmeyeceklerine güvenmişti, en azından öyle umuyordu. Umut ettiği bir diğer şeyse, Bay Becker'la konuşmanın, Zandt'in zihninde bir kıvılcım çaktıracığıydı.

Ve öyle bir şey olursa, bunu Nina'ya da anlatırdı.

“İstersen tekrar üstünden geçebilirim.”

Michael Becker, olup biteni iki kez anlatmış ve tüm sorulara hemen, kısa ve öz cevaplar vermişti zaten. Zandt, adamın işe yarar bir şey bilmediğini biliyordu. Aynı zamanda genç kızın kayboluşundan önceki birkaç hafta boyunca, babasının dış dünyada olup biteni fark edemeyecek kadar işiyle meşgul olduğunun da farkına varmıştı. İstemedi.

Becker birden başını ellerinin arasına alıp yere bakmaya başladı. “Soracak başka *hiçbir* şeyiniz yok mu? Bir şeyler daha olmalı. Bir şey olmalı.”

“Büyülü bir cümle yok, varsa da ben bilmiyorum.”

Becker başını kaldırdı, diğer polisler hiç böyle şeyler söylememişlerdi. “Hâlâ hayatta olduğunu düşünüyor musunuz?”

“Evet.”

Becker, polisin kendine güvenini görünce şaşırmıştı. “Diğer herkes, kızım çoktan ölmüş gibi davranıyor. Böyle söylemiyorlar ama akıllarından geçen bu.”

“Yanırlıyorlar, en azından şu an için.”

“Neden?” Adamın sesi çatallı çıkıyor, solukları düzensiz geliyordu. Tutunacak bir şeylere ihtiyacı vardı.

“Bu tarzda bir katil kurbanını öldürdükten sonra, genellikle cesedi saklar ve kimliğinin belli olmaması için elinden geleni yapar. Bunu yalnızca polisin işini zorlaştırmak adına

değil, yaptıklarını kendilerinden bile gizlemek adına yaparlar. Bundan önceki üç kurban da açık alanda, kendi kıyafetleri ve eşyalarıyla bulundu. Bu adam kimseden saklanmıyor, kurbanlarının kim olduğunu ve onlarla işinin bittiğini görmemizi istiyor. İşinin bitmesi de, kurbanların bir süre sağ kalmasını gerektiriyor.”

“İşinin bitmesi...”

“Daha önceki kurbanlardan yalnızca biri cinsel tacize uğramıştı. Diğerlerindeyse ufak tefek kafa travmaları dışındaki tek hasar, saçlarının kazınmasıydı.”

“Ve öldürülmeleri elbette.”

Zandt karşı çıktı. “Cinayet, bu gibi durumlarda zarar sayılmaz, aksine zarar görme sürecini sona erdiren şeydir. Olay yeri inceleme ekipleri tam olarak emin olamıyorlar ama tüm kızlar, kaçırıldıktan bir hafta kadar sonra öldürülmüş gibi görünüyor.”

“Bir hafta,” dedi kasvetle. “Beş gün oldu zaten.”

Zandt cevap vermeden önce bir sessizlik oldu. Konuştukları süre boyunca gözleriyle odayı tarayıp durmuş ancak şimdi, daha önce görmediği bir şey fark etmişti. Bir masaya dizilmiş okul kitapları. Küçük kıza ait olamayacak kadar ileri seviyede görünüyordular, diğer adamın kendisine baktığını fark edince konuya döndü. “Biliyorum.”

“Başka bir sebebin daha varmış gibi konuştun.”

“Sadece onu henüz öldürmediğine inanıyorum.”

Becker dalga geçer gibi güldü. “‘İnanmıyorsun’ öyle mi? Tamam o zaman, çok rahatlattın gerçekten.”

“Sizi rahatlatmak benim görevim değil.”

“Hayır,” dedi ifadesiz bir yüzle. “Değil sanırım.” Birkaç dakika süren sessizlikten sonra ekledi: “Böyle şeyler gerçekten oluyor değil mi?”

Zandt, adamın ne demek istediğini biliyordu. Çoğu insa-

nın yalnızca haberlerde gördüğü ya da gazetelerde okuduğu şeylerin gerçekten olabileceğinden bahsediyordu. Ani bir ölüm, boşanma, sakat kalma, intihar, uyuşturucu bağımlılığı ve etrafınızda durup kendi aralarında mırıldanan üniformalılar: “Sürücü durmadı.” Böyle şeyler oluyordu. Onlar da en az mutluluk, evlilik, vücudunuzu ısıtan güneş kadar gerçekti ve geçmeleri, çok daha uzun sürüyordu. Eski hayatınıza tekrar dönemeyebilirdiniz. Şanslı olanlardan olamayabilirdiniz. Ve daha bir sürü şey.

“Evet, oluyor.” Diğer adama fark ettirmeden, elini masadaki kitaplardan birinin üzerine koyup sert kapağını elledi.

“Sence onu geri alma şansımız nedir?”

Soru oldukça açık bir şekilde ve rahat bir ses tonuyla sorulmuştu ve Zandt buna hayran kaldı. Masadan ayrılıp adama döndü.

“Hiç olmadığını varsayıp ona göre davranmalısınız.”

Becker şaşkın görünüyordu, bir şey söylemeye çalıştı ama başaramadı.

“Her yıl böyle adamlar tarafından neredeyse yüz kişi öldürülüyor. Hatta belki daha fazlası, hem de sadece bu ülkede. Ve katillerin neredeyse hiçbiri, asla yakalanamıyor. Yakaladığımızda, bir kaplanı kafese kapatmışız gibi büyük bir yaygara koparıyoruz ama bu hiç de doğru değil. Her gün bir yenisi doğuyor. Yakaladığımız azınlık şanssız ve aptal olanlar ya da hata yapmaya başladıkları bir noktaya sürüklenenler. Çoğunluğu asla yakalanmaz. Bu adamlar öyle olağandışı insanlar değil, insanlığın bir parçası hepsi. Diğer türlerde olduğu gibi, en iyi olanın hayatta kalma yarışı. En zekinin.”

“Bu Teslimatçı Çocuk zeki mi?”

“Onun adı bu değil.”

“Gazeteler ona böyle diyordu, polis de.”

“Onun adı Dik Adam, en azından o böyle söylüyor. Ve evet,

zeki. Bu onu çöküşe götüren şey olabilir, ona hayran olmamızı deli gibi istiyor. Ama diğer yandan...”

“Yani yakalanmayabilir ve siz onu bulmazsanız biz de Sarah’ı bir daha asla göremeyiz.”

“Onu tekrar görürseniz,” dedi Zandt kalemını ve not defterini cebine koyarken, “bu tanrıların size bir hediyesi olacaktır ve siz de bunu öyle görmelisiniz. Bir daha hiçbiriniz, eskisi gibi olamayacaksınız. Bu kötü bir şey elbette ama doğru.”

Becker ayağa kalktı. Zandt daha önce, bu kadar yorgun olduğu halde uykusuz görünen başka kimseyi görmemişti. Ve o bilmesede, Michael Becker da onun için aynı şeyi düşünüyordu.

“Ama uğraşmaya devam edeceksiniz?”

“Elimden gelen her şeyi yapacağım. Onu bulabilme şansım varsa, bulacağım.”

“O halde neden bana en kötüyü beklememi söylüyorsunuz?”

Ama o anda Fransız kapılarından eşi ve diğer FBI ajanı girdi ve polis, başka hiçbir şey söylemedi.

Nina, ikisine de onlara vakit ayırdıkları için teşekkür etti ve gelişmelerden haberdar edileceklerine dair söz verdi. Soruşturmayla ilgili bilgi vermeden bu ziyaretlerinin bir formaliteden ibaret olduğunu ima etmeyi de unutmadı.

Michael Becker, ajanlar bahçeden çıkana dek onları izledi ve gözden kaybolmalarına rağmen, bir süre orda dikilip dışarıya baktı. Arkasında, küçük kızları Melanie’ye bakmak üzere yukarı çıkan Zoë’yi duydu. Kızının uyuyor olduğundan şüpheliydi, önceki yıl gördüğü kabuslar geri dönmüştü ve bunun için onu suçlayamazlardı. Uyuduğu kısa süreli uykular bile, onu yeteri kadar canından bezdiriyordu. Hâlâ onun uyuyabilmesi için uydurduğu tekerlemeyi söylediğini biliyor ve bu da

onu korkutuyordu. O, Sarah ya da yeni nesil korku filmlerinin yönetmenleri ne düşünürse düşünsün, bu ironinin hiçbir faydası yoktu. Kanlar ve kemiklerle dolu bir yerde, ironi bir işe yaramıyordu. Yıllar önce Sarah ile gece korkularını konuşmuşlardı. Kız, daima her şeyi sorgulayan bir çocuk olmuş ve buna bağlı olarak da insanların neden karanlıktan korktuğunu sormuştu. Michael Becker da; bunun daha ilkel dönemlerimizden kaldığını, o zamanlar açık alanlarda uyunduğu ve vahşi hayvanlar geceleri gelip insanları avlayabildiği için, bunun içgüdülerimiz arasında kendine yer edindiğini anlatmıştı.

Sarah hâlâ inanmamış gibi görünüyordu. “Ama bu çok çok uzun zaman önceymiş,” demişti. On yaşında olmanın verdiği kendinden eminlikle, bir süre düşündükten sonra eklemişti: “Hayır. Başka bir şeyden korkuyor olmalıyız.”

Michael şimdi, onun haklı olduğunu biliyordu. Korktuğumuz şey canavarlar değildi, onlar yalnızca kendimizi rahatlatmak için uydurduğumuz fantezilerdi. Esas kendi türümüzün neler yapabileceğini biliyorduk ve esas korktuğumuz da buydu.

Sonunda kapıyı kapatıp mutfığa gitti ve kahve yaptı. Bu, son zamanlarda, bu saatlerde yaptığı bir ritüel haline gelmişti. İki fincan ve bir küçük kap ılık sütle birlikte, hepsini tepsiye koyup oturma odasına giderdi. Belki bir iki tane de kurabiye ki Zoë’nin yediği tek şey buydu. Televizyonda rasgele bir şey açıp oturur ve zamanın geçmesini beklerlerdi. Eski filmler en iyileriydi, Sarah’ın daha doğmamış olduğu ve tüm bunların gerçekleşmiş olamayacağı zamanlarda çekilen şeyler. Bazen biraz konuşuyor, çoğunluklaysa sus pus oturuyorlardı. Zoë, telefonu yanından hiç ayırmıyordu.

İngiltere’ye son gidişlerinde aldıkları çam ağacından yapma dolaptan iki fincan alırken, aklından polisin söyledikleri geçiyor ve her cümleyi yeniden düşünüyordu. Fark etti ki, kızı

kaybolduğundan beri ilk kez, bir umut ışığı hissetmişti. Sabaha bu his geçmiş olacaktı ama geçici de olsa, varlığı onu rahatlatmıştı. Böyle hissediyordu çünkü adamın anlatmaya çalıştığı şeyi anlamıştı. Polisin söylemedikleri, söylediklerinden çok daha önemliydi.

Kadın ajan kimliğini göstermiş fakat adam, adını hiç söylememişti. Bir şeyleri dile getirmenin büyüüne inanan, olayları isimlendirip kelimelere dökmenin, onları hafifleteceğine inanan adam; Michael Becker'ın da, kızını kaçıran adamın önceki cinayetlerinden olabildiğince fazla şey çıkarmaya çalışmasını sağlamıştı. İnternete bakmış, gazete kupürlerinin kopyalarını bulmuş, hatta çözülmemiş suçlar üzerine bir kitabı bile incelemişti. Bütün bunları, işini ve diğer şeyleri kenara bırakmak pahasına yapıyordu. Sarah'ın kaybolduğu geceden beri *Dark Shift*'e elini bile sürmemişti. Aslında içten içe, bunu hiç yapamayacağını düşünüyordu ama ortağı hâlâ bunun far- kında olmadan, stüdyoyla yapılacak olan görüşmeyi erteleyip duruyordu. Adamın parası çoktu ve bağlantıları da yorulmak bilmeyen adamlar gibi görünüyorlardı. Wang, Michael'ın hayal bile edemeyeceği kadar iç içeydi şehirle. Ona asla bir şey olmazdı.

Michael'ın, araştırma yaparken öğrendiği ve duyduğu üzere, LeBlanc'ların kızı, Josie Ferris ve Annette Mattison dışında, kaçırılan bir kız daha vardı. Daha önce iki seri katilin tutuklanmasında rol oynayan bir polisin kızı. Kulaktan kulağa bunun, babasının başarısını cezalandırmak adına yapılmış bir uyarı olduğu fikri yayılıyordu. FBI'm karşı çıkmasına rağmen soruşturmada yer almış ve açıkça çuvalladıkları sırada, başarılı bir ilerleme kaydettikleri yanılgısına kapılmıştı. Sonra birden ortadan kayboldu. Adı John Zandt'ti. Teslimatçı Çocuk, Michael Becker'ın da bildiği üzere tutuklanamamıştı. Kaçırılma olaylarından bir yıl sonra yayınlanan bir haberde,

Bayan Jennifer Zandt'in, ailesine yakın olmak için Florida'ya döndüğünden söz ediliyordu fakat gazeteci, dedektife neler olduğuyla ilgili bir bilgi edinememişti.

Michael, bu gece televizyonda ne olursa olsun, karısıyla konuşması gerektiğini düşünüyordu. Bugün onlarla görüşmeye gelen polisin kim olduğuyla ilgili fikirlerini söyleyecek ve bugüne kadar içinde bulundukları korkunç durumu paylaştıkları, iyi niyetli diğer polisler geldiğinde, bu ziyaretten onlara bahsetmemeyi önerecekti.

Ve bir şey daha. Kelimelere olan güveni derinden sarsılmış olsa da; kolonlar ve mimariler uzay için neyse, sözcükler ve isimlerin de gerçeklik için öyle olduğuna inanmaya başlamıştı. Onu canlandırıyorlardı. Tıpkı DNA'nın gelişigüzel kimyasalları alıp tanınabilir şeyler haline getirmesi gibi, dil de açıklanamayan fenomenleri alıp hakkında bir şeyler söylenebilen ve böylece değiştirmek adına bir şeyler yapılabilecek olan durumlar haline getiriyordu.

Artık Teslimatçı Çocuk yoktu, ona Dik Adam diyecek ama bu sırada da, kendini en kötüsüne hazırlayacaktı. Polis haklıydı ve bundan da önemlisi, Sarah'ın da böyle isteyeceğini biliyordu.

Lanet olsun. Eğer kader böyle bir kurban istiyorsa, defolup gidebilir.

Sarah Becker'ın kaçırıldığı caddeden yedi sekiz metre uzaklıktaki bir kafe olan Smorgas Board'un dışarısında oturuyorlardı. Bir saattir oradaydılar ve mekan kapanmak üzereydi. Onlardan başka yalnızca birkaç metre ötedeki bir çift vardı ve keyifsiz keyifsiz, kocaman fincanlarda bir şeyler içiyorlardı.

“Bir şey mi düşünüyorsun, yoksa etrafı mı izliyorsun?”

Zandt önce cevap vermedi. Nina'nın yanına oturmuş soka-

ğı izliyor, neredeyse hiç kımıldamıyordu. Kahvesi soğumuş, içtiği tek sigaranın da çoğu, kendi kendine yanarak tükenmişti. Akli tamamen başka bir yerdeydi. Bu hali Nina'ya bir avcıyı hatırlatıyordu, oturup sıkılmadan, öfkelenerek dikkatini dağıtmadan saatlerce beklemeye hazır bir hayvanı.

"Hepsi geri dönmez," dedi kızarak.

"Biliyorum," Zandt'in cevabı hemen gelmişti. "İzlemiyorum."

"Saçmalık." Güldü. "Ya izliyorsun ya da bir nöbet geçiriyorsun."

Gülümseyerek Nina'yı şaşırttı. "Düşünüyorum."

"Paylaşma lütfunda bulunur musun?" Kollarını bağlamıştı.

"Bunun bir zaman kaybı olduğunu ve beni neden buraya getirdiğini düşünüyorum."

Nina, bunun gerçek bir gülümseme olmadığını fark etti. "Yardımcı olabileceğini düşündüğüm için." Rahatsız olmuş gibi kımıldadı. "John, bu ne şimdi? Nedenini biliyorsun. Çünkü daha önce bana yardım ettin. Çünkü senin önerilerini dikkate alıyorum."

John bir kez daha gülümseyince, Nina gerçekten ürperdi.

"Geçen sefer ne başardım?"

"Bilmiyorum, sen söyle. Ne oldu?"

"Biliyorsun."

"Hayır, bilmiyorum." Öfkelenmişti. "Bildiğim tek şey ilerleme kaydettiğini söylediğin, sonra işleri gizli tutmaya karar verdiğin ve Büro'dan insanların sana yardım etmesini sağlamış olmama rağmen bana bir şey anlatmamaya başladığın. Ben olmasam asla oradan birileriyle çalışamazdın çünkü kendi departmanın seni bu soruşturmadan almıştı. Sana iyilik yaptım, sense beni işin dışında bıraktın."

"Bana iyilik falan yapmadın," dedi Zandt. "İşine en çok yarayacağını düşündüğün şeyi yaptın."

“Defol git John.” Çok kızmıştı. Diğer masadaki uyuşuk ikili, sahipleri aniden uyanan kuklalar gibi birden dikildiler. Nina’nın öfkesi her yere yayılan kötü bir enerji gibiydi.

Sesini alçaltıp hızlı hızlı konuşmaya başladı. “Gerçekten böyle düşünüyorsan, neden kalkıp o boktan Vermont’a dönmüyorsun? Yakında orası kardan geçilmeyecek, kendini rahatça gömebilirsin.”

“Bana sadece ailemi düşündüğün için mi yardım ettiğini söylüyorsun yani?”

“Elbette öyle. Başka neden olabilir?”

“Karımı aldatmama yardımcı olan sen değilsin sanki.”

“Yok artık. Beline sahip olamayışının suçunu bana atma.”

Birbirlerine baktılar, kısa bir sessizlikten sonra da Nina’nın gözlerinden yaşlar süzölmeye başladı.

Zandt güldü. “Bunun kontrol bendeymiş gibi hissettirmesi mi gerekiyor?”

“Ne?” Sessizce kendine küfretti.

“Bakışlarını kaçırmak. Bir nevi hayvan krallığı olayı. Bana boyun eğmiş gibi yaparak egomu tatmin ediyorsun, şimdi yine ormanın kralı olduğuma göre ne istersen yapacağım öyle mi?”

“Sen gerçekten paranoyaksın John,” dedi ama elbette John haklıydı. Aptallarla çok fazla zaman geçirdiğini fark etti. “Seninle tartışmak istemiyorum.”

“Şu saç olayı hakkında ne düşünüyorsun?”

Kaşlarını çattı, konunun birden değişmesi onu afallatmıştı. “Ne saç?”

“Dik Adam. Niye kızların saçlarını kesiyor?”

“Kazaklar için. İsimleri işleyecek bir şeye ihtiyacı var.”

Zandt bir sigara yakıp karşı çıktı. “Bunun için tümünü kesmesi gerekmez ki. Kızların hepsinin saçları uzundu ama bulunduklarında tamamı kesilmişti. Neden?”

“Onları insanlıktan çıkarıp öldürmeyi kolaylaştırmak için.”

“Olabilir. O zaman hepimiz böyle düşünmüştük ama şimdi merak ediyorum da...”

“Ne düşündüğünü söyleyecek misin?”

“Bu bir cezalandırma yöntemi olabilir mi?”

Nina bunu düşündü. “Ne için?”

“Bilmiyorum. Ama bence bu adam, belli bir amaç için bu özellikteki kızları kaçırıyor. Aklımda bir şey var ve kızların hiçbirisi, buna uymayı başaramadığı için, en önemli şeylerinden birini alarak onları cezalandırıyor.”

Soğuk olması umurunda değilmiş gibi, kahvesinden bir yudum aldı. “İkinci Dünya Savaşı’nın sonunda Fransa’daki işbirlikçilere ne yaptılar biliyor musun?”

“Elbette. Alman istilacıları tüm kalbiyle kabul ettikleri düşünülen kadınlar, saçları kazınmış olarak caddelerde gezdirilmişlerdi. Türümüzün gurur kaynağı olan anlardan biri.” Omuz silkti. “Bu cezalandırma olayında haklı olabilirsin ama bunun kurbanlarla ne ilgisi olabileceğini bulamıyorum. Kızlar düşmanla falan ilişkide değillerdi ki.”

“Belki de.” Zandt konuya olan ilgisini kaybetmiş gibi görünüyordu. Arkasına yaslanıp dalgın dalgın etrafa bakınmaya başladı. Uyuşuk çiftten biriyle göz göze geldi ve gözlerini kaçırmadı ama adam hemen başka tarafa baktı. Sonra arkasına, artık gitseler iyi olacağına dair bir işaret verdi ve kalkıp gecenin içinde kayboldular.

Bu, Zandt’in hoşuna gitmişti.

Nina yeniden odaklanmaya çalışıyordu. “Bu bizi nereye götürür?”

“Muhtemelen hiçbir yere.” Sigarasını çıkardı. “Sadece geçen defa bunun hakkında çok fazla düşünmemiştim. O zaman esas odaklandığım, onları nasıl bulduğuydu, kızların ortak noktasının ne olduğu. Şimdi, neyi yapamadıkları aklıma kurcalıyor. Adamın onları ne için istediği.”

Nina bir şey söylemedi, daha fazlasının olmasını umuyordu. Ama Zandt'in bir sonraki cümlesi, davayla ilgili olmadı.

"Neden benimle yatmayı bıraktın?"

Yine beklenmedik bir hamle gelince durakladı. "Birbiri-mizle yatmayı bıraktık."

"Hayır," başını salladı. "Öyle olmadı."

"Bilmiyorum John. Oluverdi işte. O zaman pek de incinmiş görünmüyordun."

"Öylece kabullenmiştim değil mi?"

"Nereye varmaya çalışıyorsun? Şimdi kabullenmiyor musun?"

"Elbette ki kabullendim, çok uzun zaman önceydi. Sadece daha önce sormadığım soruları soruyorum. Bunu yapmaya bir kez başladın mı, her yerden fırlayıp duruyorlar."

Buna ne cevap vereceğini gerçekten bilmiyordu. "Şimdi ne yapmak istiyorsun peki?"

"Gitmeni istiyorum," dedi. "Gitmeni ve beni rahat bırakmanı istiyorum."

Nina ayağa kalktı. "Keyfine bak. Numaramı biliyorsun, kışını kaldırıp da bir şeyler yapmak istersen ara beni."

Başını yavaşça çevirip kadının gözlerinin içine baktı. "Ne olduğunu bilmek istiyor musun? Geçen sefer?"

Durup ona baktı, yüzü soğuk ve ifadesizdi. "Evet," dedi.

"Onu buldum."

Nina ensesindeki tüylerin diken diken olduğunu hissetti. "Kimi buldun?"

"İki hafta boyunca onu izledim ve sonunda evine gittim. Başka kızları izlediğini görmüştüm, daha fazla dayanamayacaktım."

Otursa mı ayakta mı kalsa, karar veremedi. "Ne oldu?"

"İnkâr etti. Ama o olduğunu biliyordum ve artık o da onu

bulduğumu biliyordu. Zanlı oydu, emindim ama elimde kanıt yoktu ve kaçacaktı. İki gün onunla kaldım, bana kızımın nerede olduğunu söylemedi.”

“John, yapmadım de.”

“Onu öldürdüm.”

Nina ona baktı, doğruyu söylediğini biliyordu. Bir şey söyleyecek gibi oldu ama yapamadı.

“Ve iki gün sonra, kazak ve not geldi.”

Birden çok yorgun görünmeye başlamıştı, başını çevirdi. Yeniden konuştuğunda, sesi duygusuzdu. “Yanlış adamı öldürdüm. Bu bilgiyle ne yapacağın sana kalmış.”

Nina kalkıp Promenade’a doğru yürümeye başladı. Dönüp ona bakmamak için kendini zorluyor, birkaç sokak ötedeki palmye ağaçlarının, esintide sallanan tepelerine odaklanmaya çalışıyordu.

Ama köşeye gelince, durup geri döndü. Adam kaybolmuştu. Dudaklarını ısırarak bir süre bekledi ama kimse görünmedi. Sonra yavaşça, yeniden yürümeye başladı.

Bir şeyler değişmişti. Bu geceye kadar, Zandt istediği gibi yönlendirebileceği birine benziyordu ama kafede onunla oturmak, rahatsız edici bir deneyim olmuştu. Onun kendisinde yarattığı izlenimin bir avcı değil, dövüşten bir saat önce kameralara gülümseyen bir boksör olduğu kanısına varmıştı. Şovun bir kenara bırakıldığı ve dövüşçünün, kendi krallığına çekilip insanlarla göz göze gelmeyi bırakarak kendisi gibi olduğu bir yer ve zaman. Diğer insanlar kimin kazanacağına dair bahse girebilir, takım elbiseleriyle yapmacık tavırlarda bulunabilirdi. Kimsenin kaçmaya yeltenmediği kapalı hayatlar yaşayan başka bir grup, dövüşmenin neden yasaklanması gerektiği konusunda saçmalayabilirdi. Ama ringdekiler için, olay farklıydı. Bunu para için yapıyorlardı elbette ama tek nedeni bu değildi. Bunu yapıyorlardı çünkü bu, oldukları

şeydi. Kaçmanın değil, içlerinde hissettikleri yere girmenin yolunu arıyorlardı.

Becker ailesiyle görüşmek bir hataydı. Zandt, konu hakkında çok az bilgiye sahipti ve bu kadarı bile, Nina'nın ondan ne istediğini sorgulamasına sebep oluyordu. Soruşturmaya eklenecek yeni bilgiler, yalnızca Becker'lardan gelebilirdi, bu yüzden de onlarla konuşmasına izin vermek zorundaydı. Ama o evin bahçesinden çıktıkları anda, kapalı kalması gereken kapıları açtıklarını biliyordu.

Buna ihtiyacı yoktu, hiçbir zaman bir avcı ya da bir katil istememişti. Dik Adam'ı açığa çıkaracak tek şeyin, daha güçlü olduğunu kanıtlayabilecek bir rakip olduğunu biliyordu.

İstediği şey, bir yemdi.

BÖLÜM ON ÜÇ

Adam, oturma odasının ortasındaki sandalyede oturuyordu. Oda, evin önüne doğru bir çıkıntı şeklinde uzanan geniş bir yerdı ve üç duvarı da camdı. İki yanı ağaçlarla çevriliyken, diğeri de eğimli bir yeşil alana bakıyordu. O gün, tüm perdeler çekiliydi. Dışarıdan en ufak bir müdahaleye izin vermeyen kalın perdeler. Adam perdeleri bazen açıp bazen kapatıyor, ne yapacağı hiç belli olmuyordu.

Sandalye, kapıya sırtını dönecek şekilde konumlandırılmıştı. Bu hissi seviyordu, savunmasız olma hissinin verdiği o hafif gerilimi. Teknik olarak biri, gizlice arkasından gelip ona saldırabilirdi. Tabi bunu yapacak olan kişinin bir dizi güvenlik önlemini atlatması gerekiyordu ama bu ihtimal yine de vardı. Bu durum, etrafında olup biteni nasıl kontrol edebildiğinin bir göstergesiydi. Dış dünyadan hiç korkmuyordu ama içeride böyle hissetmeyi seviyordu.

Yüzü pürüzsüz ve kırışksızdı; nemlendirici ve diğeri besleyicileri düzenli kullanmanın faydası. Düzgün kesilmiş saçları, keskin ve parlak gözleri, hafif bronzlaşmış elleri ve bakımlı tırnakları vardı. Çırılçıplak oturduğu sandalyesi, odayı boydan boya kat eden cilalanmış parkelerle belli belirsiz bir açı ya-

pacak şekilde konmuştu. Sıcak bir kahve, yanındaki sehpa da bir tabak dolusu cam bilyeyle yan yana duruyordu ve hemen yakınlarında ince bir yayın vardı. Kahve fincanının neredeyse yarısı, sehpa da değil boşta duruyordu. Sandalye eski, üzerindeki deri yıpranmıştı ve insanda, bir yanında *The New York Times*, arkasında da kenarları alınmış ekmeklerden yaptığı sandviçleri servis etmeye hazır bir uşak varmış gibi bir izlenim bırakıyordu. Koskoca bir kitaplığı; yeşil, mavi ve kırmızı kalemlerle, her biri üç milimetreyi geçmeyecek çizgiler çizerek, sonunda alacalı bir siyah elde edene dek boyamıştı ve bu dekorasyon on yedi kaleme ve uzun haftalara mâl olmuştu. Odanın diğer tarafındaki bir yazı masası, küçük küçük Madonna fotoğraflarıyla tamamen kaplanmış durumdaydı ve bu fotoğrafların tümü, Material Girl zamanlarından öncesine aitti. O albümden sonra, Madonna'ya olan ilgisini kaybetmişti. Ortaya çıkan manzarayı birkaç kat koyu renk cilayla boyadıktan sonra, ilk bakışta ceviz rengi bir kaplama olduğu yanılgısına kapılıyordunuz. Tıpkı kitaplıkta da ancak çok yakından bakarsanız o görüntünün nasıl elde edildiğini anlayabildiğiniz gibi.

Şimdiki projesi, sandalyesinin yanında duran, cam bilyelerle kapladığı sehpayı ilgilendiriyordu. Bilyelerin çapı bir milimetre kadardı ve dört renkten oluşuyorlardı: kırmızı, mavi, sarı ve yeşil. Genetik renkler. Bilyeleri yerleştirmek büyük bir dikkat gerektiriyordu, çünkü onları rasgele dizmek yerine, uzun ve karmaşık bir sisteme göre yerleştiriyordu ki bu hayli çarpıcı bir şeydi. Bu yapıştırma işi bitince, birkaç kat siyah vernik sürecek, alttaki dokudan neredeyse hiçbir iz kalmayana dek her yeri boyayacaktı. Tıpkı yerdeki parkelerden birinin, hatırı sayılır miktarda kibritten oluştuğunun fark edilmeyişi gibi, bunun da altında başka bir şeyin olduğu, kimsenin aklına gelmeyecekti. Altı aydan fazla bir sürede topladığı kibritle-

ri zımparaladıktan sonra, diğerleriyle aynı hale gelene kadar cılamıştı. Her birinin ayrı bir insan tarafından yakıldığına emindi. Benzersizliğin insanlık için çok önemli olduğuna inanıyordu çünkü. Bugünlerde herkes aynı dizileri izliyor, aynı cafcacflı dergileri okuyor ve medya baskısıyla, aynı saçma filmleri izlemeye yönlendiriliyordu. Sığ hayatlarını, tanımadıkları insanların kurallarına göre yaşıyorlar ve son beş dakikayı anlatan MTV programlarını izliyorlardı. “Şu an” her şeyleriydi. Kimse “geçmiş”le ilgilenmiyor, sonsuz bir “şimdi”nin içinde sürüklenip gidiyorlardı.

Masadaki yayın, o sabah postayla gelen yeni bir akademik makaleydi. İnternette bir kısmını görmüş ve daha yakından incelemek için tam bir kopyasını sipariş etmişti. Konu fazla detaylı olsa da, tamamını anlayabilecek kapasiteydi. İlgi alanına giren şeyleri dikkatle okumak, yıllardır yaptığı bir şeydi: genetik, antropoloji, tarih öncesi kültürler. Okul hayatı erken bitmiş olsa da zeki biriydi ve hayattan çok şey öğrenmişti. Hem kendi hayatından hem de başkalarınınkinden. Ölmek üzereyken söyledikleri şeylerden. O anlarda öğrenilecek çok şey oluyordu, her şey gerçeğe daha da yaklaşmış ve vücut, aklın müdahalesi olmadan konuşmaya başlamışken.

Okumaya başlamadan önce kalkıp masanın biraz ilerisine gitti ve üç set sınav çekti. Bir seti, avuçları yerde ve omuz açıklığındayken; diğerini, yine avuçları yerde ama elleri iki yana açıkken; sonuncuyu da elleri yine birbirine yakın ancak bu kez yumruk halindeyken yapmıştı. Her bir set yüzer kez ve aralarında kısa birer mola.

Neredeyse terlememişti bile, bu hoşuna gitti.

Sarah Becker, adamın düzenli hareketinden gelen boğuk sesi duyuyor fakat ne yaptığını anlamaya bile çalışmıyordu. Saatin kaç olduğundan da haberi yoktu ama bunu da bilmek istemi-

yordu. Biyolojik saati gündüz olduğunu, belki öğleden biraz sonra olduğunu söylüyordu. Bu, bazı açılardan gece olmasından iyiydi. Kötü şeyler geceleri olurdu, bu beklenen bir şeydi. İnsanlar karanlıktan korkarlar çünkü karanlık çökmüşse, gece olmuş demektir ve geceleri, bir şeyler sizi almaya gelebilir. Dünyanın işleyişi böyleydi, gündüzün daha iyi olması gerekiyordu. Gündüzler; okula gittiğiniz, öğle yemeği yediğiniz, gökyüzünün mavi olduğu ve tehlikeli insanların olduğu yerlerden uzak durduğunuzda güvenli olan yerlerdi. Eğer gündüzler bile güvenilmez hale gelecekse, bunu düşünmek ya da bilmek istiyordu.

Boynunu yukarı doğru biraz hareket ettirse, alm bulunduğu yerin tavanına değerdı. Etraf son derece karanlıktı, sırt üstü yatıyordu. Ellerini ve ayaklarını her yönde yalnızca beşer santimetre kadar hareket ettirebiliyordu. Uzun zamandır bu konumda yatıyordu, belki dört ya da altı gündür. Üçüncü Cadde'deki Promenade'dan, burada küçük bir pencerenin altında uyanışına kadar hiçbir şey hatırlamıyordu. Birkaç dakika sonra, bir odanın tavanını gördüğünü ve o pencerenin, odanın zeminindeki bir delik olduğunu fark etti. Bulunduğu yer kendi vücudundan yalnızca birazcık daha büyüktü ve gözlerinden çenesine kadar uzanan penceresi, on beş santimetre uzunluğunda, on santimetre genişliğindeydi.

Bağırmağa başlamış ve bir süre sonra, odaya birisi girip kulağına bir şeyler fısıldamıştı. Biraz daha bağırınca, adam yerdeki deliğe bir panel koymuş ve gitmişti. O andan sonra olan tek şey, uyanıp bir kez daha panelin kalktığını görmek olmuştu. Oda karanlıktı ama birinin kendisini izlediğini görebiliyordu. Adamla konuşmayı, ona yalvarmayı, anlaşma yapmayı denemiş ama hiçbir cevap alamamıştı. Bir süre sonra ağlamaya başlayınca, adam, elinde bir beherle göründü ve yüzüne su damlatmaya başladı. Başta kafasını çevirmeye çalışsa

da ne kadar susadığını fark edince, ağzını açıp içebildiği kadar içti. Daha sonra adam paneli tekrar yerine koyup gitti.

Ne kadar olduğunu kestiremediği bir süre sonra adam geri gelmiş ve Ted Bundy konuşmasını yapmışlardı. Sarah bu kez, suyu içti.

Yavaş yavaş zihninin toparlandığını hissediyordu, aldığı ilaç vücudunu terk ediyor olmalıydı. Bunun kötü yanı, artık o mantıksızlık halinde kalamıyor oluşuydu. Burnu ve diliyle paneli itmeye kalkışmış, boynunu olabildiğince uzatmaya çalışmıştı ama konumu, olabildiğince iyi hesaplanmıştı ve bu pozisyonda o kadar hareket etmesi imkansızdı. Bulunduğu yer gibi, bu da tam olarak onun ebatlarında biri için hazırlanmıştı, hatta belki de yalnızca onun için. Sarah, iyi bir fiziğe sahipti. İyi bir patencydi ve yaşlılarına göre çok daha güçlüydü ama buna rağmen, bulunduğu durumdan kurtulmak konusunda başarılı olamamış ve sonunda, uğraşmaktan vazgeçmişti. Babası; çoğu insanların hayatındaki sorunların, değişmesi mümkün olmayan şeyleri değiştirmek için harcadıkları enerjiden kaynaklandığını söylerdi. Hâlâ bunu anlayacak kadar olgunlaşmış değildi ama genel olarak, mesajı almıştı. Çok uzun süredir yemek yemiyordu ve yeni bir enerji kaynağı olacağına emin olmadan, elinde olanı harcamak mantıksızdı. Mücadele etmek aptalca olduğu için kımıldamadan uzanıp Taataya Vuur'u düşünmeye başladı.

Bay Vuur, babasıyla birlikte uydurdıkları bir şeydi. En azından onlar öyle *düşünüyorlardı*. Aslında fikir, annesinden çıkmıştı. Zoë Becker birçok şeye inanırdı, tamam belki genel anlamda inanıyor değildi ama sorgulamazdı da. Astroloji? Yani elbette ki bu bir saçmalık, ama ne yazdığını okumaktan bir zarar gelmez, hem çoğu zaman şaşırtıcı derecede isabetli şeyler söylüyor. Feng shui? Sadece sağduyuya dayalı bir şey elbette ama rüzgar çanları güzel görünüyor ve hoş sesler

çıkartıyorlar, niye almayalım ki? Ve *bazı* insanlar, belli başlı kuşların yolunuza çıkmasının uğursuz olduğuna inanır, böyle durumlarda söylemeniz gereken tekerlemeler ve yapmanız gereken birkaç el işareti vardır ki bunlardan da hiçbir zarar gelmez.

Zoë, bu batıl inançları, zeki bir yayıncı olan ve yürüyüş yapmayı seven annesinden değil, büyükannesinden almış gibi görünüyordu. Michael Becker’ınsa böyle tılsımlarla hiç işi olmazdı, kızının da öyle. Bay Vuur, Michael Becker’ı en çok delirten şeye karşı, aralarında bir şaka olarak çıkmıştı. Ne zaman aileden biri, nazar değdirecek bir şey söylese – en ufak bir şey – Zoë Becker hemen, hapsirani birine “Çok yaşa,” denildiği zamanki kadar kontrolsüzce ve düşünmeden, “Tahtaya vur,” derdi. Biri “Ben asla bu hale düşmem,” dese hemen “Tahtaya vur,” deyip parmaklarıyla masayı tıklattırdı mesela. Biri “Benim hiç bacağımlı kırılmadı,” dese bile bunu söyler ve kocası sinirden deliye dönerdi. Michael Becker bunun gerçeğini bir ifadesi olduğunu belirtir ve kaderi ayartmakla ilgisi olmadığını söylerdi. Bu apaçık, olmuş bir şeyin dile getirilişiydi ve batıl inançlarla bunu birleştirmek son derece saçmaydı. “İki kere iki dört eder – tahtaya vur,” demezsiniz, o halde neden diğer gerçeklerde bu ifadeyi kullanasınız? Böbürlenerek söylenen bir şeye böyle cevap vermek bir derece kabul edilebilir ve açıklanabilirdi, ama yalnızca basit bir *gerçekse*...

Zoë, daha önce de onlarca kez yaptığı gibi bunu dinler ve sonrasında da, bunun dünyanın birçok yerinde – İngiltere’de ve Avusturya’da, benzer durumlarda “Tahtaya dokun,” denir – süregelen bir gelenek olduğunu ve belki de ağaçların güçleriyle ilgili bir temele dayandığını söyler ve neticede hiçbir zararının olmadığını belirtirdi. Ve Michael başını salları, sessizce odadan çıkıp sinir olmaya başka bir yerde devam ederdi.

Sarah, bu konuda babasının tarafındaydı ve zaman içerisinde Taataya Vuur karakterini ortaya çıkarmışlardı. Bu, muhtemelen İskandinav olan kötü ruhun tek işi, sadece gerçekleri dile getirerek kaderi kışkırtan insanları dinlemektir. Sonra da gecenin bir yarısı evlerine girer ve başlarına bela açardı. Taataya etrafınızdayken kendinizi şanslı hissetmeseniz iyi ederdi- niz çünkü bunu bilir ve sizi cezalandırırdı.

Zamanla bu, vedalaşma rutinleri haline gelmişti. Birbirlerine biraz kötülük diliyorlar ve böylece Taataya, kendisine gerek kalmadığını görüyordu. Bir yıl önce Sarah'ın kız kardeşi Melanie, kabuslar görmeye başladığında da işe yarar hale gelmişti. Sarah'ın önerisiyle Michael, bunun Taataya Vuur'un işi olduğunu, geceleri yatağının yanından geçerken ona zarar vermek istediğini söylemişti. Melanie'nin tek yapması gereken bir tekerleme söylemekti – ki bunu yazmak, esas işi olan senaryolarda yaptığından çok daha fazla düzenleme gerektirmişti – böylece Taataya Vuur kendisine ihtiyaç olmadığını anlayacak, gidip başka insanlara bulaşacaktı. Melanie, başta pek inanmayarak da olsa bunu denemiş ve kısa bir süre sonra her gece yatmadan önce o tekerlemeyi söyler hale gelmişti. Zamanla kabuslar bitince, dolaplarının sıkı sıkıya kapalı olduğundan emin olmasına da gerek kalmadı. Annesi bunu onaylamıyor ve kendisi asla Taataya'yı çağırılmıyordu ama bazen adı geçtiğinde gülümserdi. Dünyayla ilgili bazı şeyleri açıklıyordu Taataya ve şimdi, *Dark Shift*'te eroin kullanan küçük bir şeytan konumuna getirilerek rütbesi yükseltilmişti. Ortağı bu fikri, karakterlerin yetenekleri ve geçmişleri kadar sorgulamıştı ama Michael ondan vazgeçmedi.

Sarah şimdi, deli bir adamın evindeki parkelerin altında yatarken, annesinin haklı olup olamayacağını merak ediyordu. Belki de böyle bir canavar, böyle bir ruh gerçekten de vardı ve onunla dalga geçtiklerini, kendilerinden çok emin oldukla-

rım görmüş ve kızmıştı. Belki de onu kaçırın, şimdi karanlık-
ta onu görmeye gelen oydu çünkü ona görünürken kullandığı
maskenin altında bir yüzü yoktu.

Sarah, kocaman açılmış gözleriyle kıpırdamadan yatmaya
devam etti.

“Krüniger Alanı ve Mittel-Baxter Topluluğu” başlıklı makale,
Almanya’nın, tanımadığı bir bölgesinde yapılan arkeolojik bir
keşifle ilgili detayları anlatıyordu. Haritadan bakıp da bağlan-
tıda olduğu kişilerden çok uzak bir bölge olduğunu görünce,
olay yerinden birebir bilgi edinemeyeceğini anlayıp yazıyla
baş başa kalmıştı.

Neolitik bir yerleşim bölgesinin yakınlarında bir mezarlık
keşfedilmiş ve iskeletlerin karbon yaşıyla yanlarında bulunan
kişisel eşyalar, bulunan bölgenin milattan önce sekiz bin yıl-
larından kalma olduğunu göstermişti, on bin yıl önce. Adam
bir süre oturup bu düşüncenin tadını çıkarmış, zamanın bu ke-
sitini gözünde canlandırmaya çalışmıştı. Bu insanlar; şu anda
bilinen dillerden hiçbirini konuşulmazken – yeni dönem arke-
ologlarının seçme deliller ve uyduruk tahminler kullanarak
yaptıkları çıkarımlara inanmıyorsanız – piramitler henüz inşa
edilmemişken yaşamış, ölmüş ve gömülmüş, yemek yemiş,
seks yapmış ve dışkılarını toprağa bırakmıştı. Kahvesinden bir
yudum aldıktan sonra fincanı yine dengede bırakmaya özen
gösterdi ve okumasına döndü.

Kalıntılar yirmi beş set halindeydi. Orta yaşların başlan-
gıcındaki kadınlar, çocuklar, onlu yaşlarının sonunda ya da
yirmili yaşlarının başında olan birkaç erkek ve daha ileri yaş-
lardaki bir adam. Yazının sonundaki ekler, iskeletlerin için-
de bulundukları durumu ve yaşlarını, beslenme şekillerini ve
çevre koşullarını belirlemek için kullanılan teknikleri detaylı
olarak anlatıyordu. Makalenin yazarları, cesetlerin o dönem

Avrupa’da hiçbir yerleşim bölgesinde rastlanmamış bir teknikle gömüldüğünü anlatmış ve mezarların, nasıl o dönemki yaz ve kış dönümleriyle uyumlu olarak yapıldığına dair grafikler koymuşlar ve neyse ki ilkel astronomiden bahsedip lafı uzatmak yerine bunun yıllardır üzerinde durdukları bir tezi nasıl doğruladığına dair kanıtlar sunmuşlardı: Almanya’nın o bölgesinin, yazarların isimlerinden dolayı Mittel-Baxter adı verilen daha karmaşık yapıda bir sosyal yapıya ev sahipliği yaptığı tezini. Akademik olarak pek değer görmeyen ve uzun dönemde bir ehemmiyeti bulunmayan düzensiz ve yalnızca o bölgede hakim bir kültürdü bu.

Adam belgeyi sonuna kadar okuyup ekleri de dikkatle inceledi. Diğer hastalıklı iskeletler hakkındaki raporları, mantıklı olduğunu düşündüğü sonuçlara başını sallayarak okuduktan sonra, o alanda bulunan yaşlı adamla ilgili kısma geldi. Beşe beşlik alanın tam ortasına konulan iskeleti, adamın buraya gömülen ilk kişi olduğunu gösteriyor ve yazarlar da hararetle bunun, adamın yakındaki köyde yaşayan önemli biri olduğunun göstergesi olup olmadığını tartışıyorlardı. Göz çukurlarındaki çift taraflı korozyon – *cribra orbitalia* olarak bilinen bir durum – hayatının çoğunda demir yönünden eksik şeylerle beslendiğini, bu da farklı bir bölgede yaşadığını gösteriyordu. Bitkilerdeki demir miktarı, yetiştiği toprağın kalitesine ve var olan kurşun miktarından etkilenen emiş gücüne bağlıdır. Bu nedenle de farklı bölgelerden gelen insanlar, çeşitlilik gösterirler. Adamın dişlerinden alman kesitlerdeki kurşun ve stronsiyum izotoplarının seviyesi, onu dört yüz kilometre uzaktaki bir bölgeyle ilişkilendirmelerini sağlamıştı. Ayrıca kafatasında, ölmeden çok önce iyileşmiş olduğu için ölümcül olmadığından emin oldukları bir darbeden kaynaklanan bir de lezyon bulmuşlar ve bunun bir savaştan ya da hakimiyet kavgasından

kalmış olabileceğini öne sürmüşlerdi. Bu da adamın uzun ve hareketli bir yaşamı olduğunu gösteriyordu. Bu adam, yazarların ısrarla üzerinde durduğu üzere, daha önce medeniyetle tanışmamış olan ilkel bir topluma Mittel-Baxter kültürünü bizzat getiren kişi olabilirdi ve bölgedeki önemi de, gömülüğü esnasında açıkça gösterilmişti.

Bu bölümü bir kez daha okudu ve kağıtları kucağına bıraktı. Son derece memnun görünüyordu. Bu bulduğu en iyi şeydi; hele ki Cahuachi'deki Nazca bölgesinde, her birinin ağzında fosilleşmiş dışkıları bulunan yedi cesetten çok çok daha iyiydi. Bu ikilinin ortaya koydukları sonuçların aptallığının, bu kadar net bir şekilde ortaya çıkmasını beklemiyordu ama şimdi Mittel ve Baxter'a acımaya başlamıştı. Belki de bu makale, çalıştıkları o Tanrı'nın bile unuttuğu orta batı üniversitesindeki pozisyonlarının gözden geçirilmesini bile sağlayabilirdi. Okulu arayıp bunu bizzat bildirmeyi düşündü. Ama görmek isteyenler için kanıtlar ortada olsa da, kendisine inanmayacaklarından şüphe ediyordu. Arkeologlar buldukları kanıtları önceki tahminlerine göre yargılamakta, çoğu meslek dalından daha kötüydü. Hancock ve Baigent gibi sezgilerine göre mi, yoksa Klaus Mittel ve George Baxter gibi gezip de bulduklarına göre mi hareket ettikleri fark etmezdi: hepsi ne görmek istiyorsa, onu görüyordu. Gelenekçiler yalnızca törensel geçit yollarını, Yenilikçilerse yalnızca uzaylıların indiği alanları buluyorlardı; ikisinin de ne kadar saçma olduğunun önemi yoktu. Bazen gerçekten de haklı olabiliyor ama kendilerini daima haklı buldukları için bunu göremiyorlardı. Ancak kanıtları incelerken tutkularınızdan arınırsanız gerçeği görebilirdiniz.

Kafatasındaki lezyon bir yaralanmayı gösteriyordu, ama Mittel ve Baxter'm fark ettiğinden çok daha önemli bir yaralanmaydı bu: Çoğu insanda maalesef hayatları boyunca etkisiz kalan bir bölgeyi uyandırabilecek kadar güçlü bir çocukluk

yarası. *Cribra orbitalia* kanıtları da aynı şekilde, coğrafi konumla ilgili bir öneme sahip değildi. Gerçekten de demir eksikliğiyle alakalıydı ve bazen de irsi ya da hemolitik anemiyle. Ama çok daha ilginç bir şeyden de kaynaklanıyor olabilirdi. Yüksek miktarda kurşuna maruz kalmak bu soruna yol açabilirdi mesela. Ve biliyordu ki bu, “zehirlenmek” falan değil bir hediye idi. Başka etmenlerle birleşerek genetik yapıda değişikliklere sebep olabilecek, insan genomunun baskılanmış yapılarını uyandırabilecek ve basit olmalarına imkan tanıyabilecek bir değişiklik.

En büyük yanlış, Mittel ve Baxter’ın bu hatalı delil incelemesi değil, bölgenin doğasını anlamak konusundaki yetersizlikleriydi. Alanın ortasındaki adam, elbette ki ilk ölen değildi. En son o ölmüştü. Kendi vaktinde ve kendi elleriyle.

Yaratılışının merkezinde.

BÖLÜM ON DÖRT

Emlakçı dirseklerine dayanarak uzanıp küçük ağzını açtı ve konuşmaya başladı.

“Nasıl bir yatırım yapmak istiyorsunuz peki? Lütfen açık olun. Daha yeni tanışıyoruz Bay Lautner, uygun bir ev arayışımızın daha ilk günleri, biliyorum ama ben lafı dolandırmadan, bunun ikimiz adına da daha kârlı bir anlaşma sağlayacağını söylemek istiyorum. Yani tam olarak ne kadar harcamayı planladığınızı bilirim.”

Arkasına yaslanıp, kartlarını açık oynamanın verdiği rahatlıkla bana bakıyordu. Bu adamı kandırma şansınız yoktu, bunu anlamıştım. Eğer sadece sekiz dolarım ve bozukluklarım varsa ya da parlak taşlarla takas yapmayı planlıyorsam, bunu hemen anlardı. Orta yaşlı, zayıf, kızıl saçlı ve oldukça nadir bir isme sahip bir adamdı; Chip Farling. Onun gibi birçok insanla konuşmuştum zaten ve toleransım giderek düşüyordu.

“Altı civarında bir şey düşünüyorum,” dedim hemen. “Şimdilik. İyi bir şey çıkarsa biraz daha arttırabilirim.”

Gözleri ışıldadı. “Hepsi nakit mi olacak?”

Ben de güldüm. “Evet.”

Chip başını salladı ve küçük ellerini, masanın üzerindeki kağıtlarda gezdirdi. “Güzel,” dedi, kafasını sallamaya devam ediyordu. “Mükemmel. Bu bize epey bir olanak sunar.”

Sonra parmağını bana doğru uzatınca kızdım ama çok geçmeden, bunun bir sonraki hareketine giriş hamlesi olduğunu fark ettim. Elini çenesine koyup uzaklara bakmaya başladı, ben de bunu düşünüyor olduğuna yordum.

Otuz saniye kadar sonra yeniden bana odaklandı. “Pekala, işe koyulalım o zaman.”

Masasından kalkıp parmaklarını çıtlatarak ofisin diğer tarafına gitti, ben de kahvemden bir yudum alıp beklemeye başladım.

İlk olarak UnRealty’ye gitmiştim elbette ama kapalıydı. Kapıya asılmış bir not, onları tercih ettikleri için teşekkür ediyor ve patronun ölmesi sebebiyle, kuruluşun kapatıldığını söylüyordu. Varisinin pislüğün teki olmasının da bunda etkili olduğunu açıklayacak kadar uzatılmamıştı. Cama doğru eğilip içeri baktım. Masaların ve dosya dolaplarının dolu olması, bilgisayarların yerli yerinde, yerel bir mağazadan alınan takvimin duvarda asılı duruyor olması, izinlerin takvimde ve yıllık planda belirtilmiş olması bir şey değiştirmez; tek bir bakışta bir işyerinin ölü olup olmadığını anlayabilirdiniz ve UnRealty’nin artık hayatta olmadığı açıktı. Böyle olacağını zaten biliyordum ama görmek yine de içimi acıtmıştı. Son kırk sekiz saatte öğrendiğim şeylerin, babamın bu davranışını daha açıklayıcı kılıp kılmadığını hiç düşünmediğimi fark ettim. Bunu aklımdan çıkaramıyordum.

Bu yüzden yoluma devam edip yürüyerek bulabildiğim tüm emlakçılara gittim. Küçük bir topluluğun durumunu kabaca anlamak için sokaklardaki emlakçılara bakmanız yeterdi. Cowlick, Kansas’ta gerçekten çok uğraşmanız gerekirdi mesela;

Çünkü herkes evden çıkmaya çalışır ama kimse bir yer almak istemezdi. Söleşmeye koydukları tek şart, ölümlerine sebep olmamanızdı. Tercihen yani. Orta sınıfta olmanız, ticari Brown hareketiyle diğ er işletmelerle karışmış bir iki ofis bulmanıza yeterdi. Ama Dyersburg gibi bir yerde, emlakılardan talepte bulunamazdınız. Bu şehrin fularlardan, galerilerden ve küçük restoranlardan daha fazla sattığı şey bir fikirdi: Tüm yıl böyle yaşayabileceğiniz, sizin de ahşaptan bir şeyler oyup etrafına sağlam bir it diken insanlardan olabileceğiniz ve yüksek tavanlı, kendinize göre yaptıracacağınız bir evde, Tanrı'yla ve melekleriyle birlikteymiş gibi hissedeceğiniz fikri. Amerika'nın her yerinde zengin insanlar, kendi gizlenme yerlerini kendileri yaparlar. Hayvancılık yapılan güzel çiftlikler, yapıldıktan sonra seksen dönümlük arazilere bölünür ve oralarda nefes kesen manzaranın ve tıpkı sizin gibi olan komşularınızın tadını çıkarabilirsiniz. Bunu kötülüyor değılim. Ben de öyle bir manzara, öyle bir hayat isterim; dağların eteğinde ve dünyanın en muhteşem yerlerinden birinde geçen bir hayat. Sadece bunun beraberinde gelen şeyleri sevmiyorum ben. Golf. Bir Lear jet'te hisse. Puro kutusu. Hayatlarını bu kulüplerde ve localarda geçiren, nazik ve insanı ıldırtaacak kadar sakın androidler: Sert el sıkışmalarını ve deri giyimleri seven bl f u adamlar, ameliyatla gerdirilmiş yanakları ve elik gibi gözleri olan kadınlar: bir parçası kin, iki parçası kendini tatmin etme ve   parçası da ürkütücü sessizliklerden ibaret konuşmalar. Sanırım böyle yaşasam delirirdim.

Kısa bir süre sonra Chip geri döndü. Elinde bir dolu broşür ve iki tane de videokaset vardı. "Bay Lautner?" diye soludu. "Hayallerinizi gerçekleştirme vakti."

Mecburen kasetleri inceledim ve arada da ilgileniyormuş gibi mırıldandım. Hiçbiri aradığım şeye benzemiyordu. Sonra ahşap görünümlü, ileri ya sarhoş bir kovboy tarafından

dekore edilmiş ya da aydan getirilmiş kadar temiz görünen modern beyaz kutularla süslenmiş evler sunan broşürlere göz gezdirdim. Değişen tek şey, ki onun da pek değiştiği söylene- mezdi, fiyatların uçukluğuuydu. Önceki emlakçılarda da durum bundan farklı değildi. Tam laf olsun diye Chip'in kartını alıp ayrılmayı ve Bobby'yi arayıp onda işlerin nasıl gittiğini sor- mayı düşünüyordum ki, diğer şaşalı şeylerin arasına gizlenmiş olan kağıdı buldum.

Çekici bir yazı karakteriyle "The Halls" yazılmıştı. "Bir evden daha fazlasını isteyenler için."

Üç paragraflık ilgi çekici bir açıklamayla devam ediyor, Gallatin bölgesindeki küçük bir siteyi anlatıyordu. Doğal ola- rak, kayak merkezlerine oldukça yakın bir yerdeydi ve elbette gözlerden uzak bir alanda. Sekiz yüz dönümlük bir tepede, Zeus'un bile sadece planlara bakarak kendine bir ev almak isteyebileceği, tarif edilemez güzellikte bir site oluşturmuşlar ama bunu satmak için o kadar da çabalamamışlardı. Ne bir fotoğraf vardı ne de fiyat ki bu da ilgimi daha çok çekti.

Sadece pahalı olmasına dikkat ederek rastgele bir broşür daha aldım.

"Buna bir bakmak istiyorum," dedim.

Chip baktı ve keyifle başını salladı. "Harika bir seçim."

"Hazır gitmişken," dedim o anda aklıma gelmiş gibi, "şuna da bir bakalım."

Masadaki kağıdı gösterdim. Neyi kastettiğimi görünce el- lerini birleştirip bana döndü.

"The Halls'da, Bay Lautner," sesi kontrollüydü, "esas olan şey farklılıktır. Para konusunda oldukça uç bir şeye bakıyor- sunuz, altı milyon bunun için yeterli olmaz. Çok daha fazlası lazım."

En güzel ve en zengin tebessümümü takındım.

"Dediğim gibi, ben özel bir şey arıyorum."

* * *

Bir saat sonra, Chip'in golf sohbetini dinliyordum. Yine. Hâlâ. Sürekli dinlemek zorunda kalacağımdan korkmaya başlamıştım. Yola ilk çıktığımızda, daha Dyersburg'ten bile ayrılmamışken, benim bu oyuna ne kadar bağlı olduğumu sorgulamıştı. Önce düşünmeden oynamadığımı söylesem de, "Niye oynayayım Allah aşkına?" demeden önce durmayı başardım. Akıl erdiremiyormuş gibi uzun uzun bana bakınca, buraya yerleştikten hemen sonra bu spora başlamayı düşündüğümü ve diğerleriyle birlikte bunun da, böyle bir ev aramadaki sebeplerden olduğunu söyledim. Beni onayladıktan sonra olayı kendine getirmiş ve golfle ilgili bilmem gereken ne varsa anlatmaya başlamıştı. Buna en fazla on beş dakika daha dayanabileceğimi fark ettim, sonra kendimi öldürmem gerekecekti.

Zaten Big Sky'daki o Sub-Zero beyaz eşyalarla donatılmış, Honduras akçaağaçlarından yapılmış parkelerle döşenmiş ve bir gerizekalının çakıl taşlarından yaptığı bir şömineye sahip olan evi gezmeye katlanmıştım. Sonunda beğenmediğimi göstermek için başımı sallayınca Chip elini omzuma koydu – artık neredeyse kanka olmuş sayılırdık – ve arabaya döndük. Anayola çıkıp dağlara doğru ilerlemeye başladık. Chip bana Tiger Woods'un oyunundaki, ikisi de onun ırkına özgü şeylerden kaynaklanan iki küçük hatayı anlatıyordu. Sabah erken saatlerde açık olan gökyüzü, artık yolla aynı renkteydi. Soğuk ve coşkulu Gallatin Nehri solumuzdan akıyor, diğer tarafta da ağaçlarla dolu ufak bir vadi göze çarpıyordu. İki yanımızda da dik yamaçlarıyla Rockies'de zirve oluşturan dağlar vardı. Bu yolda yeteri kadar ilerleyip de yüksek bir düzlüğe çıktıktan sonra doğuya saparsanız, en son altı yüz bin yıl önce patlayan bir süper volkanın kalderası olan Yellowstone Park'a ulaşırsınız.

sınız. O zamandan beri bu lavlar yer altında toplanıyordu ve babam bir keresinde bana, Yellowstone Gölü yakınlarında duyulan cılız bir vızıltının, kayaların altında yavaşça birikmekte olan basınca ait olduğu hakkında dolaşan söylentiyi anlatmıştı. Yani bu volkan yeniden patlayabilir ve tüm bölgeyi yerle bir ederek bizi yeniden Taş Devri'ne döndürebilirdi, bu da hiç hoş olmazdı elbette. Chip'le geçirdiğim bir saatten sonra, kafamdaki ses sayesinde bu tetiklemeyi kendi başıma başarabileceğimi düşünmeye başlamıştım.

Otuz kilometre kadar sonra, nedenini anlayamadığım halde Chip arabayı kenara çekti. Arabadan inip de bir çite doğru ilerleyince, orada ufak ve gösterişsiz bir kapı olduğunu ancak fark ettim. Şaşırmıştım. Big Sky, böyle yerlerin çoğu gibi, kocaman bir girişe sahipti. Kapıyı süsleyen ağaçlar, Farlingler duyulmadan çok daha önce dikilmiş gibi görünüyordlardı. Ama bu kapı, sanki bir servis çıkışına açılıyor gibiydi. Chip sağ tarafa yanaşıp da dudaklarını kımıldatınca bir diyafon olduğunu gördüm. Sonra doğrulup gökyüzüne bakarak bir süre bekledi. O sırada yağmur yağmaya başladı, sonra Chip dönüp bir şeyi dinledi ve arabaya yürümeye başladı.

O içeri girerken kapı da açılmıştı ve biz girdiğimiz gibi tekrar kapandı. Çimlerin düzleştiği bir yoldan ilerledik, arabayı dikkatli kullanıyordu ama ben yine de olduğum yerde hopluyordum. Biraz çekinmiştim. "Biraz bakımsız sanki, ha?"

Gülümsedi. "Görürsün."

Yol belki bir üç yüz metre kadar devam etti ve ağaçlarla dolu bir alana doğru kıvrıldı. Onları geçerken etrafımız bir anda değişti. Çalıların arasındaki iki tekerlek izinden, kusursuz bir asfalta dönüştü. Hemen dönüp arkama baktım ve anayolun artık, ağaçların arasında kalarak görünmez olduğunu fark ettim.

“Zekice,” dedim.

“The Halls’da hiçbir şey şansa bırakılmaz,” dedi neşeyle. “Evlerini buradan almak isteyenler, mahremiyetlerinin son derece iyi korunacağından emin olabilirler.”

Yol nehirden uzaklaşarak bir çıkıntının ardından döndü ve anayoldan giderek uzaklaşan kıvrılmalarla, bir mecraya uzanan dik bir yamacı takip etmeye başladı. Birkaç dakika sonra, anayolun artık var olduğuna bile inanmak güçtü. Birileri The Halls için gerçekten uğraşmış ve ben de bundan etkilenmiştim. “Bu yer ne zamandır var?”

“İnşaat yedi yıl önce başladı,” dedi Chip, ön camdan yağmuru izlerken. “Daha güzel bir havada göremeyecek olmanız çok yazık. Buralara kar yağdığı zaman, kendinizi ölmüş de cennete gitmiş gibi hissedersiniz.”

“Çok ev sattınız mı buradan?”

“Bir tane bile satamadım. Yalnızca on bölge var ve doldurmak için de hiç aceleleri yok. Dürüst olmam gerekirse broşürleri de onlara hiç fayda sağlamıyor. Biraz fotoğraf koymaları gerektiğini söylemiştim onlara.”

Uzun zikzakların ardından neredeyse yüz elli metre kadar tırmanıp bir tepeye gelmiştik.

“Konuştuğum diğer emlakçıların hiçbiri burayı biliyor gibi görünmüyordu.”

Chip bunun normal olduğunu söyledi. “Bu yalnızca bizim satış yaptığımız bir yer. Artık öyle en azından.”

Bana göz kırptı ve bir an, Bay Farling’in geceleri evine çekildiğinde nasıl bir insan olduğunu görür gibi oldum. Birden kendimi gerçek isimle tanıtmamanın son derece iyi bir karar olduğuna emin olarak başımı çevirdim. Chip, Hopkins adını, ölmüş bir Los Angeles mimarınıninkinden çok daha çabuk tanıyabilirdi; ikinci adamın evleri birçok filme konu olmuş olsa bile.

Son bir virajdan sonra, bir kapı görüldü. Ahşap yerine büyük dağ kayalarından yapılmış ve hafif bir tümseğin üzerine oturtularak arkasındaki hiçbir şeyin görünmemesini sağlamıştı. Yaklaşınca The Halls isminin kapıya, broşürdeki yazı tipinde elle oyulmuş olduğunu gördüm.

“İşte burası,” dedi Chip fuzuli bir neşeyle.

Tümseğin diğer tarafında yol keskin bir şekilde sola dönüyordu. Yarım kilometre kadar uzakta, yüksek bir alan olduğu izlenimine kapılmıştım ama bu da başka bir ağaçlık alanın arkasına gizlenmişti. Arka tarafta iki yönde de uzanan yüksek bir çit vardı ve yine geride kalan her şeyi gizliyordu. Yağmur giderek hızlanırken gökyüzünün rengi de patlamaya hazır olduğunu doğrularcasına kararıştı.

“Golf sahası diğer tarafta,” dedi Chip, birden otomatik pilota geçmişti. “Dokuz delikli, Nicklaus *père et fils* tarzı, *bien sur*. Ne demişler, kim iki Jack’i yenebilir ki? Tabi yılın bu zamanında kapalı ama Thunder Fall ve Lost Creek sadece birkaç dakika uzaklıktayken buna kimin ihtiyacı var ki? Dünya standartlarında dış mekan aktivitelerinin, en zeki ve kültürlü alıcıların memnuniyeti için yalnızca bir adım uzaklıkta olmasının yaratacağı konforu düşünün.”

Gerçekten de düşündüm. Sen de yumruğumu suratının ortasına geçirdiğimi düşün.

“Burası giriş bölümü,” dedi. Karanlıktan fırlayıp görünür hale gelen alçak ve ahşap binalardan oluşan bir yığın. “Kulüp odası, sigara içilmeyen bar ve güzel bir restoran.”

“Hiç burada yemek yedin mi?”

“Hayır, ama bence, ee, oldukça iyi bir yer.”

Arabayı binanın yanındaki otoparka, oldukça pahalı arabaların arasına park etti, indik ve beni kapıya götürdü. Etrafa bakınıp sitenin geri kalanı hakkında bir fikir edinmeye çalışıyordum ama görüşümüz engellenmişti ve yağmur damlaları

her yatay alanı sıırıslıklaı etmeye başladığından hızla ilerlemeye çalışıyorduk.

“Kahrolası yağmur,” diye mırıldandı Chip. Şaşkınlığııı görünce özür diler gibi omuz silkti. “Affedersiniz, bir emlakçııı en büyük düşmanıdır da.”

“Latin komşulardan da mı fena yani?”

Kahkaha atıp sırtımı sıvazladı ve kapıdan içeri girdik.

Etraf son derece sakindi. Sol tarafta koyu renk ahşap masaların ve deri koltukların bulunduğı kulüp odası vardı ve boştu. Odanın diğeri tarafında, diğeri günlerde nefes kesici bir manzara sunduğına hiç şüphe olmayan ama bugün yalnızca gri bir dörtgen gösteren bir pencere vardı. Sağ tarafta oldukça büyük bir şömine ve içinde harlı bir ateş. Fonda oldukça kısık sesli, viyolan ve piyano için yazılmış bir Beethoven sonatı. Kaliteli bir ağaçtan yapılmış olan resepsiyon masasının arkasında bir “sanat” eseri asılıydı. Chip’in çaldığı zile yanıt gelmesini beklerken elimi ceketimin cebine soktum, telefonun çekiyor olmasını ve Bobby’nin telefonunun çalacağını ümit ederek bir tuşa bastım. Aradığım şeyi bulursam bunu yapmak üzere anlaşıştık.

Ve bulmuştum.

İşlemler yarım saat kadar sürdü. Orta yaşlı, pahalı bir saç kesimine sahip, zayıf ve çekici bir kadın bizimle oturarak The Halls’un bana ne harikalar sunabileceğini anlattı. Kusursuz, gri bir takım elbise giyyordu. Parlak mavi gözleri ve güzel cildi de buna eklenince, söylediğı şeylerin doğru olması gerektiğini düşündüm. Adını söylememiştii ki bence bu garipti. Amerikan iletişim tekniğinde, daima kendimizi anlatırız; daha ilk anda, el sıkışırken. Bir teminat göstergesi gibi. Adımı biliyorsan, senin için en iyiyi istiyorum demektir. Seni asla zor durumda bırakmam – ne, ben mi yapacağım bunu? Arkadaşın olan ben?

The Halls'un özünde, Bayan İsimsiz'in anlattıklarına göre, "topluluk" kavramının yeniden şekillendirilmesi vardı, biraz daha iyileştirilmesi. Çalışanlar, ne kadar özel olursa olsun her işinize yardım etmek için her zaman yanınızdaydı. Burada oturanlar onları arkadaşları olarak görüyorlardı belli ki; istediğiniz şeyleri ne olursa olsun, saat kaç olursa olsun, verdiğiniz görev ne kadar zor ya da sıkıcı olursa olsun yapmak zorunda olan değişik arkadaşlar. Restoranın aşçısı daha önce Los Angeles'ta benim bile bildiğim lüks bir restoranda çalışmıştı ve burada oturan insanlara akşam 9'dan gece yarısına kadar yemek servisi yapılıyordu, evlerine kadar. Şarap mahzenleri, beni temin ediyordu ki inanılmazdı. Her bir ev tamamen otomasyonluydu ve internet erişimi standarttı. Anlatıla anlatıla bitirilemeyen golf kulübüne ek olarak bir sağlık kulübü, yemek kulübü ve adını hatırlayamayacağım daha nice'si vardı. Bunların her birine üye olmak zorunluydu ve yarım milyon dolar civarında tutuyordu. Yıllık. Her yıl yani. Kadın bunları anlatırken Chip de ne kadar iyi fırsatlar olduğunu düşünür gibi yanımda kafasını sallayıp duruyordu. Günün yüzüncü kahvesini içerken – en azından The Halls'taki güzeldi – kusmamaya çalışıyordum.

Şu anda fiyatı on bir buçuk milyonla on dört milyon arasında değişen yalnızca üç evleri kaldığını belirterek konuşmasını sonlandırdı ama bu fiyatlar, lüks evler bazında değerlendirildiğinde bile inanılmaz derecede pahalıydı. The Halls'un sakinlerinin ne kadar mutlu olduğuna dair Chip'in de aklına not aldığına farkında olduğum bir şeylerle de sohbeti noktaladı.

"Güzel," dedim nihayet konu kapanınca. "Hadi gidip bir bakalım."

Kadın kibarca bana baktı. "Elbette bu mümkün değil."

"Daha önce ıslandığım oldu," dedim. "Çok defa. Bir kere-sinde yüzmeye bile gitmiştim."

“Sorun hava değil. Müşterinin uygunluğu kabul edilene kadar, The Halls’u ziyarete açmıyoruz.” Boş boş bakan Chip’e döndü.

“Uygunluk,” dedim.

“Hem mali hem de diğer açılardan.”

Kaşlarımı kaldırıp gülümsedim. “Ne?”

“Sözünüzü kesmek gibi olmasın ama söylemek istediği,” dedi Chip, “yolda gelirken de konuştuğumuz gibi The Halls’un son derece...”

“Duydum,” dedim. “Yani anladığım kadarıyla Bayan...?” adını söylemesi için duraksadım ama oralı bile olmadı. Bu kadın benimle dost olmak falan istemiyordu. “*Anladığım* kadarıyla, benim uygun olduğuma karar vermek için talep ettiğiniz o tuhaf prosedürleri atlatana kadar bu odadan ileri gidemem.”

“Doğru.” Zorlu çabalar sonucunda nihayet, küçük ve büyük ellerin, yatma zamanına ne kadar kaldığına karar verebiliyor oluşunu anlayan bir çocuğa gülümser gibi parlak bir tebessümle bana baktı. “Bay Farling’in de anlatmış olması gerektiği gibi.”

“Peki, bunu göstermek için ne yapmam gerekiyor?”

Kadın bir dosyaya uzandı ve bir kağıt çıkardı. Önüme koyarken de ekledi:

“Satın alma işlemi için ödemeniz gereken miktarın olduğu hesap ve beş yıl boyunca kulüp üyeliklerinizi karşılamaya yetecek bir emanet hesabı. Ev kredisi ya da başka seçenekler de kabul edilebilir. Genel bir mali durum bilgisi edinebilmemiz için muhasebecinize ya da başka bir temsilcinize erişim izni. Buranın tüm yönetim kadrosunun ve sizin hazır bulunduğunuz, her iki tarafın temsilcilerinin de katıldığı ve devamındaki işlemlerin de alt komite tarafından takip edileceği bir görüşme. Uzun zamandır bizimle olan ve kurulun, geçmişinizi ve şimdiki durumunuzu da göz önünde bulundurarak referansını

Kabul edecek kadar değerli gördüğü, iki isim vermeniz. Tüm bu saydıklarım sorunsuzca halledilirse eğer, aramıza kabul edilecek ve seçiminizi yapabilmek adına ileri safhalara geçebileceksiniz.”

“Dalga geçiyorsunuz değil mi?”

“Kesinlikle geçmiyorum.”

Tehdit savurmayı denedim. “Siz benim kim olduğumu biliyor musunuz?”

“Hayır.” Dudaklarını yeni iyileşmiş bir yara izi gibi görünen ince bir çizgi haline getirerek gülümsedi. “Sorun da bu zaten.”

Spor salonunda oldukça fazla vakit geçirdiği belli olan genç resepsiyonistin bizi izlediğini fark eder gibi olmuştum. Bir süre kadına bakmaya devam ettikten sonra ben de gülümsedim.

“Mükemmel,” dedim.

Bir an duraksadıktan sonra kaşlarını çattı. “Efendim?”

“Bu tam da aradığım şey. Belli ki Bay Farling istediklerimi gayet iyi anlamış.” Sesim, muhtemelen değişen kişiliğime uyum sağlamak adına çabalamaktan titriyordu. “Benim konumumdaki birinin böyle güvencelere ihtiyacı var ve memnuniyetle söyleyebilirim ki, siz hepsini garanti etmeyi başardınız.”

Bayan İsimsiz, yeniden arkadaşça görünmeye başladı. “Anlaştık o halde?”

“Kesinlikle. Uygun olan evlerin planlarını görme şansım var mı acaba?”

“Elbette.” Dosyadan iki tane deste çıkarıp masaya koydu, ben de çabucak göz attım. Oldukça detaylıydılar ve yanlarına düşülmüş açıklayıcı notlar da vardı. Gördüklerim, beni beklediğimden çok daha fazla etkilemişti.

“Enteresan,” dedim. “Şu anda onları yakından göremediğim için çok üzgünüm ama yine de, bunlar kesinlikle ilgimi

çekmeye yetti.” Planları toplayıp yerine koymaya hazırlanıyordum ki, benim sözde zenginliğime gerçekten sahip olan bir adam, böyle sıradan bir işi benim yapmamı uygun görmeyip başka birine yaptırdı. Ayağa kalktım. Aniden yaptığım bu hareket karşısında ikisi de şaşırarak aceleyle beni izlediler. Elimi kadına uzattım ve tokalaştık.

“Vakit ayırdığınız için teşekkür ederim,” dedim, aklım çoktan başka bir şeyle meşgul olmaya başlamış gibi. “Sanırım aklıma takılan başka bir şey olursa Bay Farling’e sormalıyım.”

“Genel prosedür böyledir. The Halls’u nerden duyduğunuzu sorabilir miyim?”

Sadece bir kağıttan görmüş olmak çok basit duracak gibi geldiği için bir an tereddüt ettim.

“Arkadaşlarımdan,” deyince, belli belirsiz bir hareketle başını salladı. İyi cevap vermiştim.

Başımın altına kadına selam verip Chip’i beklemeden lobiden ayrıldım. Dışarıda tentenin altında durarak yağmuru izledim. Başta abartıyormuşum gibi hissetsem de, şimdi binaların dışarıdan görülemeyecek şekilde inşa edildiğini fark ediyordum. Chip, mahremiyet konusunda şaka yapmıyordu.

Kısa bir süre sonra o da çıktı ve benimle birlikte arabaya kadar yürüdü. Arabaya binerken, başka bir aracın daha kapıya geldiğini ve hızla içeri girdiğini gördüm. Büyük ve siyah bir şeydi, her türlü yolda gidebilecek canavarlardan. Küçük otoparkta bir tur atıp dönerek altı yedi metre kadar uzağımıza park etti.

Kapıyı açıp arabaya binme ve koltuğa oturma süremi olabildiğince uzattım, hatta vakit kazanmak için bir ayağımı diğerinden daha sonra, yavaşça çektim. Ben yerime yerleşirken, az önce ayrıldığımız binadan bir adam çıktı. Benim ebatlarımda, kirli sarı saçları olan bir adamdı ve nereye gittiğini bilerek başı önde yürüyordu. Bize hiç bakmadı, bu yüzden yalnızca

sert yüz hatlarına sahip olduğunu görebildim. O arabasına doğru yürürken, şoför koltuğundan inen bir adam gidip kapısını açtı. Arkası bize dönükken diğer adam, içeri bir çanta yerleştirdi. Büyük, petrol mavisi bir çanta. Tutma yerinde özel bir şerit vardı, üzerinde de LHR harfleri. Sonra ikisi de arabaya bindi.

O sırada Chip de bizim arabayı çalıştırmıştı. Dikkatle geri alıp yola koyuldu ve The Halls'dan uzaklaşmaya başladık.

Chip, dönüş yolumuzun çoğunda sessizdi. Ben ayrıldıktan sonra İsimsiz tarafından haşlandığı ve sorularına yeterli cevaplar veremediği için de kendine kızdığı hissine kapılmıştım. Kim olduğum ve nereli olduğum gibi. Ben bile bir emlakçımın, potansiyel müşterisi hakkında bilmesi gereken ilk şeylerin bunlar olduğunu biliyordum; işlem genetiğinin aminoasitleri. Babamın nadir anlardan birinde bundan bahsettiğini hatırlıyorum: böylece adamın ilgi alanına en uygun şeyleri sunabileceğinden emin olursun.

Chip gördüklerim hakkında neler düşündüğümü sormuştu, ben de The Halls'un vaat ettiklerini gördükten sonra Big Sky'ın hiç şansının kalmadığını söylemiştim. Şaşırmadı. Oraya kaç kişiyi götürdüğünü sordum, cevap; son üç yılda sekiz kişiydi. Hepsi yönetimin talep ettiği işlemlerden geçmişler ve hiçbirine satın alma fırsatı sunulmamıştı.

Ona baktım. “Bu insanlar ortaya on beş yirmi milyonluk hesaplar koyuyor ve hayatlarını açıyor ama *yine de* kabul edilmiyorlar mı? Bu adamları bu evleri satmak mı istiyor başka bir amaçları mı var?”

“Farklılık, Bay Lautner. Onların olayı bu.” Dikkatimin onda olup olmadığını görmek için bana baktı. “Tuhaf bir dünyada yaşıyoruz, bu bir gerçek. Gezegendeki en güzel ülkede yaşıyoruz, en çalışkan insanlara sahibiz ama yine de, aynı yarımkürede

bile olmak istemeyeceğimiz insanlarla dip dibe yaşıyoruz. Bu işin tarihsel bir tarafı var. Kapılarımızı haddinden fazla açtık ve çok geç kapattık. ‘Hadi millet, gelin de bize katılın. Hayat dolu insanlara ihtiyacımız var. Elimizdeki ülke kocaman,’ dedik ama *doğru* insanları aldığımıza emin olmak için yeteri kadar özen göstermedik. Geleceğimizi düşünmedik. Sizin gibi insanlar bu yüzden Batı’ya geliyor. Şehirden ve kalabalıktan uzaklaşıp kendisi gibi olan insanlarla birlikte olmak için. Gerçek yaşama dönmek için. Bu da önemli bir etken olsa da, ırk değil bahsettiğim. Ben bırakılan izlenimden, kaliteden bahsediyorum. Birlikte olması ve olmaması gereken insanlardan. Bu yüzden insanlar Dyersburg gibi yerlere geliyorlar, bu bir filtre gibi ve genellikle de çok iyi çalışıyor – ama yine de şartları sağlamayan insanları elememiz gerekebiliyor. Öğrencileri, kayak delillerini. Otobanın kenarındaki çöpleri yani; anlamayan insanları. Ne yapabilirsiniz ki? Burası özgür bir ülke, insanları durduramazsınız. Yapabileceğiniz tek şey, kendinizi düşünmek.”

“Bunu nasıl yapacağız peki?”

“İnce eleyip sık dokumalısınız. Kendiniz gibi insanlar bulursanız, keyfinizi sürdürmenin yollarını da bulursunuz.”

“The Halls böyle bir yer mi?”

“Bu da onun özelliklerinden biri, evet, ama esas olarak The Halls, eşsiz bir ev yapım fırsatıdır.”

“Paranız olsa buraya taşınır mıydınız?”

Güldü, acı bir gülüş. “Evet efendim, kesinlikle taşınırdım. Ama şu an, sadece komisyon için çalışıyorum.”

Tepeden aşağı inip düzlüğe doğru sürdük. Dyersburg’e döndüğümüzde hava kararmış, yağmur hızlanmıştı. Chip, arabayı ofisinin dışına park edip bana döndü.

“Ee,” sırtıttı. “Ne yapmayı düşünüyorsunuz? Gördüklerinizi değerlendirmek mi istersiniz yoksa sizi ofisime davet edip başka alternatifler sunayım mı?”

Camdan dışarı bakarak “Size birkaç soru sormak istiyorum,” dedim. Yolda kimsecikler yoktu.

“Tabi.” Yorgun görünse de kabul etmişti. Annem hep emlakçılığın, sabit süreli çalışmak isteyen insanlara göre olmadığını söylardı.

“The Halls’la ilgilenmeye yeni başladığınızı söylediniz. Daha önce bunu yapan başka bir firma mı vardı?”

“Evet.” Kafası karışmış görünüyordu. “Ne olmuş ona?”

“Onlar hiç satış yapabildiler mi, biliyor musunuz?”

“Hayır efendim, çok uzun süreli çalışmadılar da zaten.”

“Peki neden bu işi hâlâ onlar yapmıyor?”

“Adam öldü, şirket de kapandı. Ölüysen satış yapamazsın.”

İçimde derin bir sessizlikle başımı salladım. “Buradan bir yer satarsanız komisyonunuz ne oluyor? Dolgundur diye düşünüyorum.”

Dikkatle cevap verdi. “Sayılır.”

Bir an bekledim. “Birini öldürmeye değer mi?”

“Ne?”

“Duydunuz.” Artık gülümsemiyordum.

“Neden bahsettiğinizi bilmiyorum. Siz...ne sanıyorsunuz? Ne demeye çalışıyorsunuz?”

Bu reddedişte hoşlanmadığım bir şey vardı. İnsanların en zor şartlar altında bile ne kadar iyi yalan söylediğini duysanız şaşar ve üzüldünüz. Chip samimi görünüyordu ama benim fazlasına ihtiyacım vardı. Beklemiştim. İyiydim. Ve oyun oynamaktan sıkılmışım.

Chip’i ensesinden yakalayıp savurdum ve alnını sertçe direksiyona vurdum. Bunu sert parçanın burnuna denk gelmesini sağlayacak bir açıyla yapmışım. Sonra yeniden, başımı geri çektim.

“Sana bir soru soracağım,” dedim, yüzünü yeniden direksiyona yaklaştırarak. O esnada sessizce inledi. “Bu defa, cewa-

bına inanmam gerekiyor. Doğruyu söylediğini bilmem gerekiyor ve beni buna ikna etmek için tek şansın var. Anladın mı?”

Heyecanla başını salladığını hissedebiliyordum. Yine geri çektim. Burnu kanıyordu ve alnının ortasında kocaman bir morluk vardı. Gözleri kocaman açılmıştı.

“Don Hopkins’i sen mi öldürdün?”

Hayır anlamında kafasını salladı ve bir süre çocuk gibi delice sallamaya da devam etti. Ben de onu izledim. Hayatım boyunca bir sürü yalancıyla karşılaşmış ve kendim de uzun süre onlardan biri olmuştum. Bunu anlamak konusunda iyiydim.

Chip, babamı öldürmemişti; en azından bizzat.

“Tamam,” dedim boynunu kırmadan önce. “Ama ona ne olduğuyla ilgili bir şeyler bildiğini düşünüyorum. Şöyle yapalım. Benim için bir mesaj götürmeni isteyeceğim, bunu yapar mısın?”

Kabul etti ve gözlerini kıırttı.

“Tepedeki Nazilere birinin onlarla ilgilendiğini söyle. Onlara de ki, ailemin kaza sonucu öldüğüne inanmıyorum ve bunu ödeteceğim. Anlaşıldı mı?”

Yeniden başını salladı. Onu bırakıp kapıyı açtım ve yağmurun içine daldım.

Dışarıda dururken eğilip ona bakınca, ağzının korkudan ve şoktan yamulduğunu ve çenesinden kanlar aktığını gördüm.

Sonra titreyen ellerimle dönüp bir insan bulmaya gittim.

BÖLÜM ON BEŞ

Bobby, annemlerin mutfak tezgahına yaslanmış soda içiyordu. Ben sıırıslıkam içeri girince, dönüp bana baktı. Yürüdüğüm süre boyunca durmadan yağmur yağmıştı.

“Ne yaptın?” diye sordu kibarca.

“Hiç.”

“Peki,” dedi sonunda. Bardağı alıp kalanı bir dikişte içtim. Bunun ailemin son alışveriş listesinden kalan şeylerden biri olduğu, bittikten sonra aklıma geldi.

“Daha var mı bundan?”

“Biraz var.”

“İçme onu.” Bardağı tezgaha koyup masaya oturdum. Sonra biri kulağıma hasta olacağımı fısıldamış gibi birden aklıma geldi ve montumu çıkardım. Pencereden, Mary’nin oturma odasındaki lambanın hâlâ yandığını görebiliyordum. Hâlâ burada olduğumu fark etmemiş olmasını diledim, ona uğramam ayıptı çünkü. Sonra bütün ışıkları açık ve kapısında bir araba olan bir evde olduğumu fark ettim, yani muhtemelen çoktan haberi olmuştu. Pek iyi düşünemiyordum.

Bobby, kollarını bağlamış bekliyordu.

“Ee,” dedim, “günün nasıldı?”

“Hadi ama,” dedi kızarak.

Ben umursamayınca omuz silkip devam etti. “Kazanın gerçekleştiği yere baktım. Çarpıtları arabanın konumuna bakılırsa, annenin hatalı dönüş yapmış olması çok muhtemel. Keskin bir viraj, karanlık ve sis eklenince...”

“Doğru,” dedim bezgin bezgin. “Sonuçta annem sadece, ne bileyim, kırk yıldır falan araba kullanıyor. Muhtemelen daha önce hiç keskin bir viraja girmemiş, burada yaşadığı süre boyunca o kavşaktan milyonlarca defa geçmemiştir. Turna yemişi içmişken bir de sisle karşılaşmak, çok fazla gelmiş olmalı. Şimdi anlıyorum. Arabanın oradaki binaların üzerinden fırlayıp denize uçmamış olması bir mucize hatta.”

Bobby beni duymazdan geldi. “Kazanın olduğu yerin hemen çaprazında ufak bir benzin istasyonu, az ilerisinde de bir video kiralama dükkanı var. Konuştuğum çocuklar, belli ki o gece orada değillermiş. Video dükkanı, iki kardeşin işlettiği bir yer. Konuştuğum çocuk da kardeşinin, polisler gelene kadar olayı fark etmediğinden emin görünüyordu.”

“İki metal yığınının birbirine çarpışını duymamış mı yani? Bir şeyler olduğunu fark etmemiş mi?”

“Böyle yerlerin nasıl olduğunu bilirsin. Tavanda asılı kocaman bir televizyon, kulağını sağır edecek kadar yüksek bir sesle oynayan John Woo filmi, tezgahın arkasında bira ve elinde neredeyse bir sandviç büyüklüğünde sarılmış bir otlar oturan adam. O haldeyken kafasına baltayla vursan gıkını çıkarmaz. O yüzden ben de benzin istasyonuna gittim ve çocuk bana müdürünün telefonunu verdi. Adamı arayıp o akşam orada olan çocuğun adresini ve telefonunu öğrendim.”

“Nasıl yaptın bunu?”

“Soruşturmada polise yardım etmekte olduğumu söyledim.”

“Harika,” dedim. “Yerel polisi peşime takmak için daha iyisini yapamazdın.”

“Ward, bu kimin umurunda?”

“Ben artık bir ajan değilim Bobby. Gerçek dünyada polisler sana istediklerini yapabilirler.”

Bobby, bunun halledilebilir bir mesele olduğunu gösterircesine elini salladı. “Ben de çocuğu görmeye gittim ve onun da bir şey görmediğini öğrendim. Bir ses duymuş ama istasyonun arkasında gezinen bir tip olduğunu düşünmüş. Polisi aramayı düşünürken de dışarıda bir kaza olduğunu, istasyonun güvende olduğunu ve polisin çoktan geldiğini görmüş.”

“Peki,” dedim. Bundan bir iş çıkmayacağını biliyordum ama Bobby ısrar etmişti. “Başka?”

“Sonra da konuştuğumuz gibi buraya gelip etrafa baktım.”

“Bir şey buldun mu?”

Bulamamıştı. “Hayır, en ufak bir şey bile yok.”

“Söylemiştim.”

“Evet,” dedi. “Hem yakışıklısın hem de her zaman haklısın Ward, keşke eşcinsel olsaydım. Başkasını aramama gerek kalmazdı, sen mükemmelsin. Şimdi sen *bana* bir şeyler söyle bakalım.”

“Videonun ilk kısmındaki yerin adı The Halls ve Gallatin Vadisi’nin tepesinde bir yer. Orada oturmak için gerçekten zengin olman gerekiyor ve yeterince iyi olduğunu kanıtlamadan, evleri *görmene* bile izin verilmiyor.”

“The Halls mu? Ne biçim isim bu?”

Derin bir nefes aldım. “Bilmiyorum. Belki Valhalla’yı düşünerek koymuşlardır, belki de Tanrı olduklarına inanıyorlardır. O kadar paraları varken, ben de olup olmadıklarını düşünmüyor değilim.”

“Orası olduğuna emin misin?”

“Hiç şüphe yok. Lobi, videodakinin aynısıydı, tablolar kadar. Aradığımız yer kesinlikle orası ve insanları aralarına almak konusunda çok ama çok katılar.”

“Neden telefon etmedin?”

“Ettim ama orada çekmiyor olmalı. Cep telefonumla aradım ama olmadı.”

“Nasıl bir yer?”

“Sırf gösteriş. Ayrılmadan önce gördüğüm ve çok da dikkatli bakamadığım bir adam dışında, orada oturanlardan birini görmedim. Kabaca, paran varsa ve sıradan dünyalılarla muhatap olmak istemiyorsan, burası tam senlik bir yer. Evlerin planlarına bir göz attım, öyle bildiğimiz lükslerden değil. İş çok iyi birine yaptırmışlar, aklında özel bir şey olan birine.”

“Ne gibi?”

Cebimden bir kalem çıkarıp çizmeye başladım. “Tek tek çezeceğim. Zeminden daha yükseğe kurulmuş yaşam alanları, odanın ortasında konumlandırılmış şömineler, ateşin karşısında ve koridorların tavanında siyah camlar, sayvanlar, yatay çizgili pencereler ve dikkat çekici teraslar.”

Bobby, çizimime baktı. “Ee? Bir şey söyleyeyim mi, bu bana gayet normal bir ev gibi geliyor.”

“Bunların çoğu artık standart tasarımın bir parçası,” diye onayladım. “Ama bu çizimlerdeki kullanımları, birebir Frank Lloyd Wright tarzıydı.”

“Belki de onunla çalışmışlardır.”

“Pek olası değil, beraberinde bir medyumunu da işe almadı-larsa tabii.”

“Onun gibi çizen birini tutmuşlardır, yüzlerce böyle adam vardır piyasada. Ne olacak ki?”

“Olabilir ama bu tarz şeyler artık moda değil, hele ki böyle evlerde. Genellikle petrol krallarına özgü merdivenler, kocaman yatak odaları ve baksanıza-zenginin-değilsem-neyim tarzı şeyler olur.”

“Kulağa müthiş geliyor.”

“Ama yapay. Başlangıçta yaşadığımız yerler doğal çevreye

göre yapılıyordu, çizimlere göre değil. Bu yüzden modern mimarların çoğu kendini verimsiz hissediyor, alanı hiç organik kullanmıyorlar. Wright'ın evleri farklıydı. Girişler, güvenli bir yere geldiğinizi belirtecek şekilde karmaşıktır ve şömineler, mağaranın ortasında yakılan ateşin yerini almaları için ortaya yerleştirilir. Evin içindeki alanlar, içeriği gözlemlemeye, bu da bir savunma mekanizması yaratmaya olanak tanır ve ayrıca, doğal bir alana adaptasyon sağlar. Dış pencerelerdeki bantlar sayesinde, kendinizi gözler önüne sermeden dışarıyı görebilirsiniz. Siyah camlar, istediğinizde dışarıyı görmenize imkan veren ama aynı zamanda da sizi oradan koruyan bir bitki örtüsü görevi görür. İnsanlar, hem saklanabildikleri hem de etrafı gözleyebildikleri zaman kendilerini rahat hissederek; bulundukları alana hakim bir görüş açıları olduğunda ve kendilerini korunaklı, gizli hissettiklerinde. Wright'ın yaptıkları, bu imkanları gerçekleştirir.”

Bobby bana bakıyordu. “Sıra dışı bir adamsın.”

Omuz silktim, utanmışım. “Derste öğrenmişim. Demek istediğim şu ki, bana bunlar gibi başka bir yer daha bulursan, adımları değiştiririm.”

“Cazip görünüyor ama sana güveniyorum.”

“İnsanların evleri görmesine izin vermemelerinin bir sebebi de bu olsa gerek. Genelde böyle bir yere milyonlarını bağlamazsın, bu da başka bir sebepleri olduğunu gösterir.”

“Demek ki tasarımcı bir Wright delisi, ya da dersini dinleyen bir mimar da olabilir. Bunun ne ifade ettiğini anlayamıyorum ve söylersen çok mutlu olacağım.”

“Emlakçıyla kavga ettim.”

“Orada mı?”

“Bana biraz olsun güvenebilir misin? Döndükten sonra, etrafta kimse yoktu.”

“Öldürdün mü?” Soru gayet ciddi idi.

“Tanrım, hayır.”

“Niye böyle bir şey yaptın?”

“Ondan hoşlanmamıştım. Ayrıca eskiden The Halls’la ilgilenen iki şirket vardı, şimdiyse sadece bir.”

Bobby yavaşça başını salladı. “Artık olmayan, babanın şirketi tabi.”

“Çok zekisin.”

“Ayrıca cinayetten bahsetmediğimize göre, aileni bu adamın öldürdüğünü düşünmüyorsun, maddi çıkara rağmen.”

“Bizzat değil ama o da bu işin içinde. Yoksa niye oraya ait bir çekim, kasette olsun ki?”

Birden kalkıp mutfaktan çıktım. Salondan geçerken bir şey beni çekti ama ne olduğunu anlayamayınca devam ettim. Bobby de peşimden geldi ve oturma odasına girdik. Sonra ben, sehpanın yanına gittim.

Üzerindeki kitabı alıp Bobby’ye doğru salladım.

“Bahsi geçen büyük mimar hakkında bir kitap,” dedi. “Ne olmuş? Baban bir emlakçıydı, evlerle ilgileniyordu. Ayrıca o yaşlı bir adam ve yaşlı adamlar biyografi okumaya bayılırlar. Bir o bir de Discovery Channel olmasa...”

“Bobby...”

“Tamam,” teslim oldu. “Bu ilginç bir tesadüf sayılır.”

Tekrar koridora çıktım ve yine durakladım. Sanki içimde dönüp duran ve gitmeye hazır olan bir motor vardı ama nereye gideceğini bilemiyordu. “Burayı iyice aradın mı?”

“Halıyı kaldırdım, parkelerin altına baktım, çatıya çıktım ve el feneriyle kontrol ettim. Telefonların içine bile baktım, burada bir şey yok. Elbette neyin eksik olduğunu da söyleyemem.”

“Ben de,” dedim. “Buraya pek sık gelmezdim, fark ettiğim

tek şey videolardı.” Kaşlarımı çattım. “Bir dakika. Geçen gün buradayken mektupları şuraya koymuştum, şimdi yoklar.” Ona döndüm, bir şeyler bulduğumu biliyordum.

“Sakin ol dedektif. Birkaç saat önce yaşlı bir adam gelip aldı. Babanın avukatı olduğunu söyledi, gagaya benzeyen bir burnu vardı. Onu içeri alıp senin arkadaşın olduğumu söyledim. Sorun etmemiş gibi göründü ama bir yandan da ne götürdüğümü kontrol eder gibi bir hali vardı.”

“Harold Davids,” dedim. “Uğrayacağını söylemişti.”

Bobby gülümsedi. “Ward, başında istemediğin kadar tuhaflık var zaten, bir de üstüne sen paranoyaklaşma.”

Oturma odasından gelen bir gürültü duyup hemen ayaklandık ama yeteri kadar hızlı değildik.

Büyük bir basınç altında hissettiğiniz kadar çok ya da çocukken, daha önce size hiç vurmamış birinden tokat yediğiniz andaki kadar şok edici bir ses değildi. Bir patlamaya yeteri kadar yakınsanız, hissedeceğiniz esas şey, başınızdan ve göğsünüzden gelen çarpma sesidir. Her sesi derin bir hisse dönüştüren bir çarpışma, dünyanın yerinden oynadığını düşündüren bir his. Sesin kendisi, günler sonra duyuyormuşsunuz gibi, daha sonra gelir.

Birden, sert bir şekilde duvara çarpmış ve bir dizi fotoğrafı, yüzüstü girmiş gibiydim. Kapıdan düşen camlarla ve bembeyaz bir ışıkla çevrili olarak yere düşerken bir patlama daha oldu, bu kez daha sessizdi. Bobby’yi kapının parçalarından uzaklaştırmaya ve yerden kaldırmaya çalıştım.

Yerdeki taşların ıslaklığı yüzünden kayıp düşerek ilerlemeye çalıştık. Arkamızda ilkinden çok daha yüksek sesli bir patlama oldu, bu kez etrafımda uçan şeylerin vızıltısını ve sıkışıp dağılan havanın *baamlamasını* duymuştum. Bobby, ellerini kullanarak bizi götürmeye çalışıyordu ki arkaya dönüp bakarak bütün çabasını mahvettim. Tökezledik ve kendimizi

ıslak çimlerin üzerinde kayarken bulduk. Oturma odasının dış duvarı tamamen yok olmuş, içerisiyse yanmaya başlamıştı. Gözlerimi evden alamıyordum. Yanan bir ev görmek, birinin ruhunun alevler içindeki tezahürünü görmek gibiydi, kurtçukların bir mezar yerini talan edişini görmek gibi.

Ben kendimi kurtarmayı başardığımda, Bobby çoktan telefonunu alıp uzaklaşmış, çitin yanından eve bakıyordu. Eve doğru birkaç adım attım, belki de içeri girip yangını söndürebileceğimi düşünüyordum ya da bir şeyler kurtarmam gerektiğini. Bilmiyorum. Sadece yapabileceğim bir şeyler olmalı diye düşündüm.

Küçük bir patlama daha oldu ve evin içinde bir şeylerin kırıldığını duydum. Isı giderek artıyordu ve yağmur hafiflemiş, neredeyse çiselemeye dönüşmüştü. Tüm öğleden sonra bardaktan boşanırcasına yağarken şimdi neden dururdu ki?

Bobby tekrar bana doğru koştu ve telefonunu kapattı. Alnında kanayan ufak bir çizik vardı.

“Yoldalar,” dedi.

Kimden bahsettiğini anlayamamıştım. “Kim yolda?”

“İtfaiye ekibi, hadi gidelim.”

“Gidemem,” dedim. “Bu ailemin evi.”

“Hayır,” dedi kararlılıkla. “Burası bir olay yeri.”

Arabamın yanına geldiğimizde, dikkatle etrafını dolaşıp yerlere baktı ve sonra çamurda emekleyerek arabanın altını kontrol etti. Bitirdikten sonra ayağa kalkıp ellerini silkeledi ve kapıyı açtı, şoför koltuğunun altına göz attıktan sonra kaportayı açıp motora baktı.

“Tamam,” dedi sonunda. “Deneyelim.”

Kapağı kapatıp tekrar şoför koltuğuna döndü, anahtarı takıp bana baktı ve kontağı çevirdi. Motor çalıştı, hiçbir şey patlamamıştı. Bobby derin bir nefes alıp arabanın tepesine vurdu.

“Ama hiçbir şey duymadık,” dedim. “Araba sesi falan.”

“Normal,” dedi, sesi titriyordu. “Böyle yerlerde arka bahçelerde kaybolmak, yolda kaybolmaktan daha kolaydır. Ben olsam arabayı bir yerlerde bırakıp son iki üç yüz metreyi yürüyerek gelirdim. Gerçi bunu yapan ben olsaydım, şu anda bu konuşmayı yapıyor olmazdık. İlk patlamadan sonra nasıl teklemeye devam etti fark ettin mi? Biri bunu aceleyle yerleştirmiş ve her şeyi batırmış.”

“Ne fark eder? İlk patlama yeteri kadar iyi bir iş çıkarmadı mı zaten?”

“Parçalar o alevlenmenin etkisiyle birbirinden ayrılmış. Birileri baya büyük bir olay yaratmaya çalışmış ama o şey doğru düzgün patlayamadan parçalara ayrılmış.”

“Oturma odasında olsaydık, oldukça düzgün olurdu.” Ellerimi yüzüme kapadım. “Chip mesajı iletmış galiba.”

“Öyle görünüyor.”

“Bu durumda...” saatime baktım. “Bu işi yalnızca bir saat-ten biraz daha fazla bir sürede ayarladılar, birinin buraya gelmesi dahil.” Elimdeki bir yaranın baya kanadığını görünce, yarayı ceketimle silmeye çalıştım.

“Dediğim gibi, acele etmişler.”

“Detayları batırmış olabilirler ama olayın genelinde gayet başarılıydılar bence.” Uzaktan gelen siren seslerini duyabiliyor ve sokakta açılan kapıları görebiliyordum.

“Ailemin evini bombaladılar,” dedim inanamayarak. Dönüp eve bir kez daha baktım. “*Bomba*.”

Yanan bir ev, küçük ve kusursuz evlerle dolu bu sokakta, oldukça tuhaf görünüyordu. Mary’nin evine bakmak için döndüm, birkaç ışık ve ön kapı açıktı.

“Birinci sınıf pisliklerle uğraşıyorsun,” dedi Bobby yine arabaya vurarak. “Hadi artık gidelim.”

Ama ben çoktan, kapıya doğru koşmaya başlamıştım, küfür ederek arkamdan geldi. Yolun sonunda, Mary’nin evine

doğru döndüm. Bobby beni omzumdan yakalayıp döndürdüğünde, bahçeye yeni gelmiştim.

Ben onu itip yürümeye çalışırken o da tekrar bana yetişmeye uğraşıyordu ki benim gördüğüm şeyi görünce, benden de hızlı koşmaya başladı.

Yarısı verandada, başı ve omuzları merdivenlerde, bir kolu yana doğru sarkmış bir halde yatıyordu Mary. Başta kalp krizi falan geçirdiğini düşünmüştüm, ta ki eski tahtalara yayılan kanı görene kadar. Bobby dizlerinin üstüne çöküp Mary'nin başını kaldırdı.

“Mary,” dedim. “Ah, Tanrım.”

Beraberce tutup onu düzgün bir şekilde yatar hale getirdik, nefesi kesik kesikti. Yan evdeki alevler, yüzündeki kırışıkları birer çukur gibi gösterecek kadar yeterli ışık saçıyordu. Bobby, kıyafetlerinin arasından kurşun deliklerini bulmaya ve olması gerekenden çok daha yavaş akan kanı durdurmaya çalışıyordu. Mary öksürdü ve ağzından koyu renk bir topak çıktı.

Bundan önce gördüğüm yaşlı kadınlar, yalnızca süpermarket koridorlarını tıkayan, duraklarda otobüs bekleyen, hangi özel günde hangi hediyenin alınacağını bilen, kağıt gibi şeffaf ve soğuk görünen, hayatları boyunca da bunun dışında davranışlarını düşünmediğim insanlardı. Asla sarhoş olan, yasak yerlere girmek için çitlerin üstünden atlayan, biriyle birlikte olduktan sonra o ıslak yatakta onu bırakıp giderken kıkırdayan insanlar olduklarını hayal edemezdim. Onlar birini sevdiğini, bir şekilde hayatta olduğunu, birer anıdan daha fazlası olduğunu ya da evlerinde kendi getirdikleri çiçeklerden başka şeylerin de olabileceğini tasavvur etmediğiniz kişilerdi. Ama şimdi başka birini görüyordum. Bir zamanlar; evrenin o kaçınılmaz işleyişi altında hücreleri iş yapmaz hale gelen, cildi kuruyan, kırışan, kısa kesilmiş gri saçları olan bu kadından farklı olan ve hâlâ içinde bir yerlerde ondan izler taşıyan birini. Yılların

ona bahsettiği bu maske ve yaş, onun asla ve hâlâ gerçek biri olmadığını yanılgısını yaratıyordu.

Sonra boğazı düğümlendi ve idrar torbası boşaldı; koku ılık ve rahatsız ediciydi. Gözleri, ileri sarılmış bir film gibi birden parlaklığını yitirip cansızlaştı. Belki de buna sebep olan havanın soğukluğuymuş ama gözlerimizin önünden alınıp götürülmüş hem de çok hızlı götürülmüş gibi hissediyordum.

Bobby bana baktı, ben ona. Söyleyecek hiçbir şey bulamıyordum.

“Ne oldu?” dedim, on dakikadır söyleyebildiğim ilk şey buydu. “Ne *hالتلار* döndü orada?”

Bobby kafasını bir sağa bir sola çevirerek camdan bakıyor, yanından geçtiğimiz ara sokakları görmeye çalışıyordu. Her yere akşam sessizliği çökmüştü. Mary’nin, üç kilometre kadar arkamızda kalan cesedi hâlâ verandada duruyordu. Bizim onu hastaneye götürebileceğimizden daha hızlı bir şekilde orada dikkat çekecekti ve zaten kurtulması gibi bir olasılık söz konusu değildi, ölmüştü. Bobby de ben de bunu biliyorduk.

Omuz silkti. “Yollarına çıkmış olmalı. Dediğim gibi, biri bahçelerden geçerek kaçtı, o da ses duyup dışarı çıkınca şarjörün yarısını üzerine boşalttılar. Üzgünüm.”

“Birileri beni havaya uçurmak için buraya geliyor ve yanlarında her duruma karşı, susturuculu bir silah taşıyorlar. Zararsız yaşlı bir kadın yollarına çıkınca da, düşünmeden onu harcıyorlar. Bu kadar basit yani.”

“Bu adamlar ciddiler Ward ve senden hiç ama hiç hoşlanmıyorlar.”

Arabayı keskin bir şekilde sola döndürdü ve şehir merkezine çıktık. Bir itfaiye aracı hızla yanımızdan geçti ama eve ulaşmak için kullanabileceği en ters yoldan gitmeye çalışıyordu.

“Nereye gidiyor bu böyle?”

Arkamızda bir korna çalınca Bobby ve ben aynı anda döndük. Pikabın içindeki adam ışığın değiştiğini söylemeye ve gitmek isteyip istemediğimizi öğrenmeye çalışıyordu. Bobby dönüp itfaiye aracının peşine takıldı.

“Yanlış yöne gidiyorlar Bobby.”

“Onlara aynen bana söylediğin adresi verdim ki o da beni buraya getirecek kadar iyiydi.”

“Ama ne bok yemeye...” durdum. Şimdi ikimiz de üstümüzde yanan sarı ışığı görebiliyorduk.

Bobby hiç sinyal vermeden kenara çekti ve arkamızdaki ihtiyar, bir kez daha kornasına basıp yanımızdan geçerken bize baktı. İkimiz de onu dikkate almadık. Best Western Oteli’nin, en azından bir kısmının, yanmakta olduğunu görüyorduk ve ben, Dyersburg’ün nasıl bir anda cehennemden bir köşe haline geldiğini anlamaya çalışarak şaşkın şaşkın bakıyordum.

“Yaklaş,” dedim bayılacak gibi.

Yavaşça ilerledi ve otelin önüne arka yollardan çıkmak için anayoldan ayrıldı. Otelden neredeyse bir kilometre uzakta, tepede durduk. Bulunduğumuz yerden bakınca yangın ufak görünüyordu; yalnızca otuz beş metrelik bir bölgeyi etkisi altına almıştı. Yakın zamanda orada bir toplantı organizasyonu talep edilse, çok sorun olmazdı. Dört itfaiye aracı oradaydı ve biz izlerken de beşincisi eklendi. Caddenin öbür köşesi insanlarla doluydu ve arabanın yanından, onlara katılıp da şovu yakından izlemek isteyen onlarcası daha geçiyordu. Kasabadaki polis güçlerinin yarısı oraya akın etmiş gibiydi.

“Odanın olduğu yerde mi başlamış?”

Cevap bile vermedim, kendimi hiç iyi hissetmiyordum. Bir sebepten; otel odama yapılan saldırı, eve yapılandan daha kişisel gelmişti. Komşularımın, etrafımdaki odalarda bulunan insanların içerde olup olmadığını merak ettim.

“Ward, gönderdiğin şu mesaj...” dedi Bobby. “Tam olarak ne söyledin?”

“Bu çok saçma,” dedim. “Bu iş kontrolden çıktı.” Durdum. “Ev peki? Ne yap...”

“Muhtemelen oraya çoktan birilerini göndermişlerdir. Diğer komşular aramışlardır. Ayrıca sen ağzım burnum demeden eşyaların kurtulmuştu bile.”

“Ne eşyası?”

“Kıyafetlerin değil herhalde. Arkaya bak.” Döndüm ve arka koltuktaki bilgisayarımı gördüm.

“Asla kendine bir barınak bulduğunu zannetme,” dedi parmaklarını direksiyona vurup yangını izlerken. “Ben tedarikli bir adamımdır. İhtiyacın olan şeyleri hep yakınında tutmalısın, bence şu an, Dodge’u havaya uçurmak için iyi bir zaman.”

Gidip birini öldürmek istiyordum ki Bobby aklımı okumuş gibi karşı çıktı. “Bu yangın kontrol altına alındıktan sonra, ilk olarak hangi odanın alev aldığına bakacaklar. Muhtemelen üzerinde biraz uğraşır ve mantıklı bir sonuca bağlarlar ama evi de bu olaya eklediklerinde, kendini bir anda Dyersburg’ün arananları listesinde bulacaksın.”

“Ne sebeple? Ben bir şey yapmadım ki.”

“Annenlerin evi sigortalı mıydı?”

“Evet.”

“Büyük miktarda mı?”

Bir nefes aldım. “Olabilir, dinlememiştim. Sonra Mary’yi de bulacaklar ve zeki polisin biri parmak izi almaya karar verecek. Çok fazla kan vardı, bir iki iz bulabilirler. Parmak izlerin kayıtlarda var mı Bobby?”

“Sanki bilmiyorsun.”

“Benimkiler de. Haklısın, gitme vakti.”

Yirmi dakika sonra Dyersburg havaalanındaydık.

BÖLÜM ON ALTI

Zandt, akşam saat dokuz civarında Beverly Bulvarı'na geldi. Yorgundu, ayaklarına kara sular inmişti ve sarhoştu.

Sabaha karşı saat 3'te, Elyse LeBlanc'ın son görüldüğü yer olan sinemanın önündeydi. Sinemalar da mağazalar ve restoranlar gibi, insanlara o zamanlar garip geliyordu. Tuhaf, sıradan ve abidevi görünüyorlar, sanki onları inşa eden medeniyetleri on yirmi yıl farkla kaçırın kaşıflermişsiniz gibi hissetmenize sebep oluyorlardı. Birkaç saat sonra, Annette Mattison'ın, arkadaşlarıyla birlikte son saatlerini geçirdiği evi izliyordu. Saat 7 gibi çıkıp televizyona giden takım elbiseli kadını tanıdı. Son üç yılda oldukça yaşlanmış görünen Gloria Neiden'la birkaç defa görüşmüştü. Kadının Frances Mattison'la hâlâ görüşüp görüşmediğini merak etti. Kızları iyi arkadaştı ve her zaman, eve birlikte yürüyorlardı. Sonuçta güzel bir muhitte yaşıyorlardı – 90210'da, Dale Lawns'da – ve bir eve yedi haneli bir bedel ödediğinizde, geceleri orada güvenle yürüyebilmeyi umuyordunuz. Zandt iki kadının aralarındaki ilişkinin, tamamen bitmediyse bile gerildiğini düşünüyordu. Zoë Becker Monica Williams'tan bahsederken, kızın

babasının geleceği saate kadar tek başına olmasının sebebi o kadın sayılamayacak olsa da, duygusuz bir ses tonuyla konuşmuştu. Küçük birliktelikleri bozulmuştu. Başınıza böyle şeyler geldiğinde nedenini sorgular ve suçlayacak birilerini aradınız, en kolayı da yakınınızdaki insanlar olurdu.

Bayan Neiden'in arabası geçerken Zandt başını çevirdi. Kadının onu tanınması muhtemeldi ve bu, iki yıl önce belki de tam olarak aynı noktada durup onları izleyen başka bir adam gibi, pek de hoş karşılanmadığını hissettirecekti. Yürüdü, öğlene doğru, Elyse LeBlanc'ın cesedinin bulunduğu Griffith Park'taydı. Bir süre etrafa çiçekler bırakılsa ve kırılmış bir cam kavanozun kalıntılarını bulmuş olsa da, orada böyle bir şey olduğunu hatırlatan hiçbir şey yoktu. Uzun bir süre orada durup milyonlarca insanın çalıştığı, uyuduğu ve yalan söylediği, sırayla aynı yerlerden geçip durduğu puslu şehre baktı.

Bundan kısa bir süre sonra da bir bara girdi ve bir süre sonra bir başkasına. Böyle yavaşça yürümeye devam etti, bir şeyler hissetmeye çalışıyordu. Bu yollardan birçok defa geçmiş ve bunun tek getirisi kan ve kırıklar olmuştu. Nina git-tikten sonra onu harekete geçiren sesleri hâlâ duyabiliyordu – kayıp kızların çığlıklarını – ama şimdi gün ışığı ve biraz da gerçekçilikle, onu bir yere yönlendiremeyecek kadar etkisiz hale gelmişlerdi. Gömleği pantolonunun dışına çıkmıştı ve yanından geçen diğer insanların bakışlarını üzerinde hissedebiliyordu. Bir polisi; insanı ölçüp tartan bakışlarından, şüpheli ve güçlü bakışlarından tanıyabileceğiniz kanıtlanmış bir gerçektir. Zandt, birinin artık polis olmadığını da, hadım edilmiş ve dışlanmış görüntüsünden anlaşılıp anlaşılmadığını merak etti. Bir zamanlar bu şehri iyi biliyordu, burada oturan insanların bir sorunla karşılaştıklarında başvurdukları adam olarak gezinmişti bu caddelerde. Bağışıklık sisteminin bir parçası gibi. Şimdiyse herhangi bir yaptırımını olmadan yaşıyordu, ta-

nınmadan ve şöhreti olmadan, ya da adına ne dersiniz. Çok az insanın yürüdüğü bir şehirde, diğerlerinin dikkatini çekerek yürüyen bir adamdı artık. Burası da bir bozkır kadar ya da gölgeli bir vadi kadar gerçek bir yaşam alanıydı. Death Valley Vermont'tan, Kansas denizin dibinden ne kadar farklıysa, burası da kırsal bölgeden ancak o kadar farklıydı. Tek fark insanlardaydı; savaştan çıkmış gibi yorgun ve üstü başı lekeli olan insanlarda.

Akşamüstü, Laurel Kanyonu'ndaki yolda zikzaklar çizerek yürüyordu. Bir zamanlar orada olan çalılar sökülümüş ve yerine, Annette'in vücudundan birkaç santimetre daha uzun olan kaldırım taşları döşenmişti. O sırada çoktan sarhoş olmuştu ama yolun diğer tarafındaki evde, çitlerin arkasında duran birinin onu izlediği gözünden kaçmadı.

Birkaç dakika sonra, evden bir adam çıktı. Üzerinde yürüyüş pantolonları ve açık gri bir yelek vardı, oldukça sağlıklı görünüyordu.

“Size yardım edebilir miyim?”

“Hayır,” dedi Zandt, gülümsemeye çalıştı ama pek belli olmadı. Çabasını gördükten sonra, adam muhtemelen onu suçlamazdı.

Burnunu çekti. “Sarhoş musun?”

“Sadece bir dakikalığına burada duruyorum, içeri gir. Birazdan gitmiş olacağım.”

“O ne gerçekten?” Adam hafifçe döndü ve arkasında duran elinde bir telefon olduğu görüldü.

Zandt ona baktı, “Ne?”

“Şu kaldırım işte. Niye orda ki? Hiçbir işe yaramıyor.”

“Orada biri öldü, ya da ölü bulundu.”

Adamın yüzü değişti. “Tanıyor muydun?”

“Ölene kadar, hayır.”

“O zaman sana ne? Sokakta mı çalışıyormuş?”

Zandt'in nefesi daraldı. Ölümü en çok üzenler listesinde fahişeler, bağımlılar ve genç zenci erkekler, istenmeyen ev hayvanlarından yalnızca bir tık üstteydi; sanki onlar hiç koşarak annelerine koşmamış, hiç ilk sözcüklerini söylememiş, ya da Noel Baba'nın ne getireceğini düşünerek gece boyu uykusuz kalmamışlardı.

Adam hemen bir adım geri çekildi ve "Polisi arayacağım," dedi.

"Çok geç olur. Belki sen de kaldırıma bir taş daha eklersin ama pek de emin olamıyorum."

Zandt dönüp uzaklaştı ve adamı eskisinden farksız bir halde orada bırakıp gitti.

Sonunda Beverly Bulvarı'na gelince, Hard Rock Cafe'yi geçerken gömleğini tekrar içine sokup ceketini ve omuzlarını düzeltti. Sonra da Ma Maison otele doğru yürüyüp bardaki beyefendilere baktı. Yüzüne bir su çarpsa, barmenden başka hiç kimse onun oraya ait olmadığını fark edemezdi. Yeniden dışarı çıkıp sokağı görebileceği alçak masalardan birine oturdu. Kilometrelerce yol yürüdükten sonra oturduğu koltuk, bir bulut kadar yumuşak geliyordu. Hoş bir genç adam, içeceğini getireceğini söyledi.

Zandt beklerken Josie Ferris'in kaybolduğu sokağa bakıyordu. Burası suçlarla ilişkilendirebileceği son yer değildi ama Karen'in okuluna ya da bir zamanlar ailesiyle birlikte oturdukları eve gitmek istemiyordu. O son olayın yaşandığı yere gitmenin de hiçbir anlamı yoktu, orası tamamen kendi başına yarattığı bir yerdi. Arada bir bağlantı vardı elbette ama şu anda bunun hiçbir faydası yoktu, o zaman da olmamıştı. Öldürdüğü adamın başında dikilmek, kanun haline getirdiğimiz şeylerin ne kadar mantıklı olduğunu kanıtlamaktan başka hiçbir işe yaramamıştı.

Jennifer ne yaptığını biliyordu. Olaydan iki gün sonra kazak ellerine ulaştığında ona söylemişti Zandt. Sonlarını getiren şey bu değildi, en azından başta. Eşi yaptıklarını anlıyordu ve bu hata hariç her şeyi bağışlamıştı. Toparlanmaya çalıştılar ama başaramadılar. Zandt'ın savunulacak bir tarafı yoktu. Ya her an parçalara ayrılacakmış gibi hissetmesine rağmen Karen'ın ortadan kayboluşunun acısını içine gömüp karısı için güçlü duracak ya da kendini tutmadan acısını yaşayacaktı. Böyle yapınca, kadınların hakkı olan o yüksek travma tepesinde kendine bir yer bulamadan güçlü erkek itibarını kaybetmiş oldu. Hislerini dışa vurmak karısının, olaylara dayanmaksa onun göreviydi.

Jennifer'ın annesine gitmeye karar verdiği sırada, o da artık bir polis rolü yapamayacağına karar vermişti. Biri onların altın yumurtasını çalmış ve üzerinde oturan kaz da artık ölmüştü.

Şimdi geri dönüp bakınca hatanın çoğunun kendisinde olduğunu görüyordu. Olaylara sebep olan en büyük etken onun katılığıydı. Jennifer onun kendini bırakmasına izin verebilirdi. Söz konusu hangi kuralların esnetilebileceği olduğunda kadınlar daha iyi kararlar alıyorlardı. İlişkilerin biraz esnekliğe ihtiyacı vardı, özellikle de dayanılmayacak acılarla dolu bir dünyaya karşı umutsuzca ayakta durmaya çalıştıklarını hissettikleri stresli zamanlarda. Güçlü çiftler ufak denge sorunlarıyla yıkılmadan pozisyonlarını koruyabilirlerdi. Bu iki taraflı bir avuntu kaynağı olsa da hayata tutunmasını sağlayan bu fark ediş olmuştu. Bazen insanın hayatım geri alabilmesinin tek yolu dönüp arkasına bakması ve suçun bir kısmının da kendisinde olduğunu görmesidir. Bunu yapmazsanız şize yanlış yapılmış, incitilmiş gibi hissedersiniz ve asla huzur bulamazsınız. Ama “Bu hiç adil değil,” oldukça çocukça bir tepkidir,

insan ilişkilerinin iki yönlü olduğunun farkında olmayan birinin verebileceği bir tepki. Kendinizin de hatalı olduğunu fark edince o acı yavaş yavaş azalmaya başlar. Yaranız ne kadar büyük olursa olsun, kendiniz düşmüş ve bunu fark etmişseniz ağlamazsınız.

Budweiser'ı gelince bir süre, pencereden dışarı bakıyor gibi yaparak yudumladı ama aslında tüm gün yaptığı gibi, gerçekleri farklı bir yönden görmeye çalışıyordu. Üstünde konuşabileceğiniz delillerin olmadığı bir suçla karşı karşıya kaldığınızda yapabileceğiniz en iyi şey bilgileri yeniden düzenleyip başka sonuçlar çıkarmaya çalışmaktır. Çoğu suç doğası gereği, tek bir cümleyle özetlenebilirdi. Parmak izleri, yasak bir ilişki, alenacele gizlenmiş bir bıçak, borçlar ve dayanamayan bir suç ortağı; bunlar mahkemenin işleriydi, olayı bir sonuca bağlamak için gerekenler. Esas suç, tüm zaferiyle birlikte, insanların birbirlerini öldürmesi olarak özetlenebilirdi. Eşlerini öldüren adamlar, kocalarını öldüren kadınlar, çocuklarını öldüren ebeveynler, ebeveynlerini öldüren çocuklar ve birbirlerini öldüren yabancılar. İnsanlar sahip olmadıkları bir şeyi alır, para için ya da sadece içeride birileri var diye binaları ateşe verir. Her olay yargılanıp rafa kalksa bile, gerçek daima ortadadır. Herhangi iki insanı alıp aralarına “öldürdü” kelimesini koyabilirsiniz.

Zandt Dik Adam'ın kurbanlarından istediği şeyin ne olduğu konusunda en ufak bir fikir bile üretememişti. Neden cezalandırıyordu? Onu sevmeyerek ya da isteklerini yerine getirmeyerek mi başarısız olmuşlardı? Çok korkmuşlar ya da yeterince korkmamışlar mıydı yoksa? Hemen pes ederek ve onun çalmaya çalıştığı cesareti göstermeyerek belki de?

Birasının bittiğini fark edince genç garsonu arayarak sandalyesinde döndü. Etrafındaki insanların siparişleri yeni gelmiş gibi görünse de çocuktan eser yoktu. Zandt bir süre diğer

insanları izledi. Kendilerini daha iyi hissetmek için alkol içen yabancılar. Yokluğunu hissettikleri şeyleri biraz olsun törpülemek için. Bunu herkes yapardı. Daha önce görülmemiş bir suç deneyimi yaşayanlar hariç Amerikalılar. Almanlar ve Fransızlar bolca. Ciddi derecedeki melankolileriyle Ruslar ve bira manyağı İngilizler. Evde, barlarda ya da birahanelerde, uzun saatlerini her şeyi bulanıklaştırmakla geçirirler. Alkolün yarattığı o maskeye ihtiyaçları vardır.

Nihayet bir adam geldi. Beyaz bir gömlek hariç üzerindeki her şey siyahtı, tıpkı bir önceki barmen gibi. Ama bu on yaş kadar daha büyük ve gözden kaçmayacak kadar daha asık suratlıydı. Genç olanın senaryosunu birilerine satma ümidi ya da sette “Kestik!” diye bağırma umudu hâlâ canlıyken bu adam, Hollywood yıldızlarının onun sevgisinden mahrum kalarak hayatlarına devam edeceğini kabullenmiş görünüyordu. Şüpheyle Zandt’e baktı. Garson radarı, ona bu adamın ne otelin bir müşterisi olduğunu ne de birini beklediğini söylüyordu.

“Aynısından mı efendim?” Başını yana eğerek, derin bir ironiyle kurmuştu bu cümleyi: İkimiz de o *efendim* lafının hoşunuza gidecek olan olmadığını biliyoruz. Bu daha çok sarhoş ve bu standarda uygun giyinmemiş birine nezaketen söylenmiş bir *efendim*.

“Diğer çocuk nerede?”

“Diğer ‘çocuk’ kim efendim?”

“Daha önce benimle ilgilenen garson.”

“Vardiya değişikliği. Endişelenmeyin, biranız değişmeyecek.”

Garson tepsisini dizine vurarak ağır ağır ilerlerken Zandt bir an için onu vurmaya düşündü. Maaşlarını ödeyen adamlara birer pislik gibi davranan tüm diğer garsonlara ders olması için. Oldukça gecikmeli bir uyandırma servisi olarak. Belki de bu, mağazalardaki tezgahtarlara da ders olurdu, Rodeo Dri-

ve'dakilere bile. Zandt altı yedi yıl önceki yıldönümlerinde yaşanan bir olayı hâlâ hatırlıyordu ve hiçbir zaman da unutmayacaktı. Eşini bir bluz alması için pahalı bir mağazaya götürmüş ve kısa sürede oradan ayrılmışlardı; Jennifer elindeki çantayı tuhaf bir şekilde kavramış, Zandt'se ifade edemediği öfkesinden titremeye başlamıştı. Gömlek çok az giyildi, alırken kendini o kadar değersiz ve küçük hissetmişti ki, gömleğin bununla lekelendiği söylenebilirdi.

Bu hatıra Zandt'in kendini daha da kötü hissetmesine sebep oldu. Peçetelerden birini, bir şey – herhangi bir şey – hakkında not almak üzere kendine doğru çekerken birden durdu. Barın ilerisindeki tezgahın ardında durmuş birasını dolduran garsonu görebiliyordu.

Bir Budweiser. Az önce içtiğinin aynısı. Beklenen de buydu zaten. Önceki garson o ana kadar içtiklerinden kalan borcunu gösteren bir not bırakmış olmalıydı.

Diğer bir deyişle ne istediğine dair bir gösterge.

Tercihlerinin ne olduğuna dair.

Garson elinde birayla geldiğinde, boş bir koltuk ve masaya bırakılmış on dolar buldu.

BÖLÜM ON YEDİ

Ev Malibu tepelerindeydi. Küçük ve motel odalarından oluşturulmuş gibi görünen tuhaf bir yapıydı. Bir odadan diğerine geçmek için dışarı çıkıp ayrı bir yoldan yürüyor ve farklı bir kapıdan içeri giriyordunuz. Bir uçurumun kıyısındaydı ve diğer taraftan da yetersiz bir aydınlatması olan dik ve dolambaçlı yola yakındı. Eskaza gelebileceğiniz bir yer değildi burası. Konumuna göre ucuz bir kirası vardı ve bunun sebebi, zemininin sağlam olmayışıyla yıkılmaktan bir adım ötede olmasıydı. Büyük ve camlarla çevrili bir alanda bir arada olan oturma odası ve mutfak evin en güzel yeriydi ama beton zeminin tam ortasından geçen bir yarık vardı. Etrafındaki alanın yüksekliği beş santimetre civarında farklılıklar gösteren bu deliğe yumruğunuzun büyük bir kısmını sığdırabilirdiniz. Dışarıda, o buraya gelmeden çok önce, çıkan bir yangında boruları yandığı için boş duran bir yüzme havuzu vardı. Geceleri burada uyumak gerçekten yürek istiyordu.

Nina verandada, sırtını duvara yaslayıp bacaklarını yayarak oturmuş ve tüm akşamı böyle geçirmişti. Mânzarasının çoğunu, uçurumun hemen gerisindeki birkaç ağaç ve çalılıkla

birlikte okyanus oluşturunuyordu. Görünürde başka bir ev yoktu ve bu gece, ayakucunda başlamış gibi görünen sis, okyanusu da görünmez kılmıştı. Bazı geceler böyle oluyor ve Nina kendi kendine hangisini daha çok sevdiğini düşünüyordu. Her an her şeyin olabileceği bir yer. Yanma bir kadeh şarap almak niyetindeydi ama unutmuştu ve oturup da üzerine rehavet çökmünce, içeri gidip buzdolabının önüne geçmek ve isteğini yerine getirmek mümkün olmadı.

Tüm gününü Zandt'i aramakla geçirmişti. Otelde ya da Promenade'da yoktu, ya da baktığı diğer yerlerde. Akşamüstü onca yolu gidip eski evinin önünde durmuş ama şimdi başkalarının yaşadığı evde ya da etrafında da Zandt'ten bir ize rastlamayınca kendi evine geri dönmüştü. Bu yüzden de artık yapabileceği tek şey oturmaktı. Arkasındaki oturma odası belgeler, kağıtlar ve notlarla dolu olan kitap raflarıyla donatılmıştı ama ne onlardan birine bakmak ne de Büro'dan biriyle konuşmak istiyordu. Oradaki pozisyonu artık eskisi gibi değildi. Dik Adam kariyerini baltalamıştı. Adamı yakalayamamış olmaları değildi sebep ama elbette bunun da iyi bir izlenim bıraktığı söylenemezdi. Esas neden, kızının kaçırılışından sonra olayla ilişkisi kesilen bir polis memuruna bilgi sızdırmaya devam ediyor olmasıydı. Bundan çok daha hafif sebeplerle işlerini kaybeden ajanlar olduğu göz önüne alınınca, hâlâ görevde olması bir başarıydı ama çok şey değişmişti. Bir zamanlar Monroe her şeyde onun fikrini alıyordu ki bu gelecek vaat ettiğinin bir göstergesiydi ama şimdi ilişkileri kötüleşmiş ve kopma noktasına gelmişti.

Kendini yalnız ve korkmuş hissediyordu ama korkusunun yalnızlıkla bir ilgisi yoktu. Buna alıştı ve açıkça aksini gerektiren çevreye rağmen bunu umursamıyordu da. Zandt'le olan ilişkisini bitirmesinin tek bir sebebi vardı. Onu önemsemeye başladıkça, adamın zaten kurmuş olduğu hayatı mahvet-

me isteği giderek azalıyordu. İşin kötü yanı, bunu zaten yapmış olmasıydı ve bu yüzden Zandt ona bir sebep sorduğunda açıklama yapamamıştı. Bu imkansız değildi belki; cümleler istediği bilgileri iletebilirdi ama aralarında, ona ihanet edilmiş gibi hissettiren bir şeyler vardı: Karen'ın kayboluşundan iki hafta sonra, davetsizce aklına girmiş olduğunu fark ettiği bir düşünce. Madem bu zaten olacaktı, madem ailesi dağılacaktı, o zaman bunu yapanın Nina olmasının da bir zararı olmazdı.

Bu esnada hayatına, sayıları fazla olmasa da başka adamlar girmişti elbette ve dahası da girecekti. Birini bulmak sorun değildi, en azından adamı elinde tutmak gibi bir derdin yoksa. Onu zorlayan daha çok, hiç bitmeyecekmiş gibi görünen korkunç olaylardı. Eğer bu bizim doğamızda varsa, belki de yapılabilecek hiçbir şey yoktu. Türümüzün kendi üyelerine ve diğere hayvanlara yaptıklarına bakarsanız, başımıza gelecek olanları hak edip etmediğimizi sorgularsınız, kendi cezalandırıcımızı kendimizin çağırdığını; Beytullahim'i kırıp geçiren ruhsuz canavarların, evlerine dönmeye çalışan mirasyedi çocuklarımız olup olmadığını.

Dokuz buçuk civarında kalkıp içeri girdi. İçinde yarısı içilmiş bir şarap şişesinden başka bir şey olmayan buzdolabının kapağını açarken göz ucuyla tezgahdaki televizyona baktı. İngiltere'deki olayın görüntüleri ekrana gelmeye devam ediyordu ama sesi kapattığı için söylenenleri, bulunanları ya da iddia edilen şeyleri duyamıyordu. Üzücü birkaç bilgi daha, moralini bozacak birkaç sebep daha.

Kapıyı kapatıp yüzünü şişenin soğuk yüzeyine dayadı ve bir süre öylece durdu.

Dışarıdan gelen bir ses duyunca başını kaldırdı, kısa bir süre sonra sesin kaynağının yola değen lastikler olduğu anlaşıldı. Çabucak yürüyüp yarığın üzerinden atladı ve çantasında duran silahını aldı.

Araba durdu ve anlaşılmayan bir konuşma duyuldu. Ardından kapının kapanma sesi ve bu kez geri geri giden lastikler. Ayak sesleri ve tıklanan kapı. Elini arkasına gizleyerek kapıyı açmaya gitti.

Dışarıda duran adam Zandt'ti. Nefes nefese ve biraz da sarhoş görünüyordu.

“Neredeydin sen?”

“Her yerde.” İçeri girip durdu ve etrafına bakındı. “Odaya yaptığını sevdim.”

“Hiçbir şey yapmadım ki.”

“Onu diyorum işte. Her şey tıpatıp aynı görünüyor.”

“Her hatun iç mekan düzenlemesiyle kafayı bozmuş olacak diye bir kural yok.”

“Var. Ben senin kılık değiştiren bir adam olduğunu düşünüyorum.”

“Kahretsin, yakalandım.” Kollarını bağladı. “Ne istiyorsun?”

“Aslında doğru adamı öldürdüğümü söylemek.”

O elinde şişeyle verandaya çıkana kadar Zandt konuşmaya başlamıştı bile.

“Sorun bunu diğer vakalarda uyguladığımız yöntemlerle çözemiyor oluşumuzdaydı. Normal prosedür işe yaramıyordu. İnsanlar ortadan kaybolduklarında bir şekilde onlarla bağlantısı olan insanları takip ederek olayı araştırırsın. Aileleriyle, arkadaşlarıyla, etraflarındaki insanlarla konuşursun. Ortak bir nokta bulana kadar araştırırsın. Farklı gecelerde, farklı zamanlarda gittikleri bir bar, aynı spor salonuna üyelik, bir arkadaşın arkadaşının arkadaşı. Bu insanların artık ölü olmak dışında da bir ortak noktaları olduğunu söyleyen bir kavşak. Daha önce olan, onların ölümüne *yol açan* bir şey. Dik Adam'da birçok kayıp insan olmasına rağmen sadece tuhaf benzerlikler bula-

bildik. Aynı cinsiyet, hemen hemen aynı yaşlar. Hepsi güzel. Ee, yani? Odalarında oturup bütün gün böyle kızlar bulmak için dua eden çocuklar var. Kadınlar da. Bu bilinçli bir istek, bir davranış bozukluğu değil. Uzun saç hariç. Dikkate değer tek şey bu, bir de kızların ailelerinin mali durumlarının iyi olması. İpsiz sapsız insanlar değiller. Bu da adamın yaptığı şeyin daha da zor olduğunu gösterir, çünkü bu kızları çalmak daha zordur. Kolay lokma değiller.”

Durdu, Nina da bekledi. Zandt ona bakmıyor, hatta varlığının bile farkında değilmiş gibi görünüyordu. Verandanın sonunda dikilen adamın silueti, kapıdan bakıldığında görünmüyordu bile. Yeniden konuşmaya başladığında kelimeler ağzından oldukça yavaş dökülüyordu.

“Bir şeyler arayan bir adam. Eksikliğini çektiği ve yerini doldurmasının tek bir yolu olan bir şey var, bunun da kazara, deneyerek ve yanılarak farkına varmış. Bir süre bunu engellemeye çalışıp iyi bir insan olmuş. Kötü olanı yapmamış ve bunu sadece kendine saklayarak kimseye zarar vermemeyi seçmiş. Bir daha böyle bir şey yapmayacak. Güçsüz biri değil o ve buna ihtiyacı yok, ne şimdi ne de başka bir zaman. Belki asla. Belki de bunu bir daha hiç yapmayacak, geride bırakmayı başarabilecek. Belki de her şey bitmiştir.”

“Ama zamanla... iş değişiyor, zorlaşmaya başlıyor. Konstrasyonunu kaybediyor ve hiçbir iş yapamamaya başladığını fark ediyor. İşine, ailesine ya da hayatına odaklanamıyor ve gerilmeye başlıyor. Aynı fikirler zihnine dönmeye, fanteziler yeniden oluşmaya başlıyor. Huzursuzlanmaya başlıyor ve buna sebep olan şeyi biliyor olması, durumu daha da kötüleştiriyor. Kendisini yatıştırarak tek şeyin ne olduğunu biliyor. Başlattığı seferberliğe yeniden tutunmaya çalışıyor ama yapamıyor. Belki de onları hatırlayamıyor bile. Artık bayat haber olan bu fikirler, şimdiki hislerini yatıştırmayı başaramıyor.

Daha önce olan bir şeyle şimdiki eksikliğinizi gideremezsiniz: Geçen yılın güzel günleri bu haftanın sefaletini gidermez. Yeni bir şeylere ihtiyaç duyuyor, daha önce yapmadığı bir şeye. Tılsımlar, daha önce sakladığı, bunu zaten yaptığının kanıtı olan şeyler bile işine yaramıyor. Yaptıkları tek şey, bunun mümkün olduğunu hatırlatmak. Bunu yapmaya o kadar çok ihtiyacı var ki onsuz yaşayamayacağını biliyor ve ne kadar uğraşırsa uğraşsın bunu zaten bir defa yapmış olduğunu ve artık asla huzurlu olamayacağını, hayatının lekелendiğini ve geri dönüş olmadığını da. ”

“Ve sonunda, tesadüf sayılabilecek bir şekilde, yeniden bakmaya başlıyor. Kendi kendine yaptığı tek şeyin bu olduğunu söyleyebilir, bakmakla yetindiğini. Artık daha kontrollü olduğunu, bu kez bakmaktan ileri geçmeyeceğini, almayacağını. Ama yeniden bakmaya başlayacak ve bir kez bunu yapınca, olacakları biliyoruz. Geçen sefer ne kadar kötü hissettiğini unutacak, tıpkı çok içtiğin bir gecenin bir sonraki Cuma içmene engel olmayacağı gibi. Belki de bunu o kadar çok yapmıştır ki artık öncesinde bile kendini kötü hissetmiyordur. Onun için anlam ifade eden tek şey bu olabilir. Daha önce gittiği bir yere gidecek ya da onun gibi bir şey işte. Şimdiye kadar bir plan yapmıştır bile. Bu tehlikeli bir iş, dolayısıyla riskleri azaltmanın birçok yolunu bulmuş olacaktır. İşte kesişimler de bu noktada devreye giriyor, çünkü onlar adamımızın ta kendisi ve izlediği yolu anlamamızı sağlayacak kilit noktalar. Kendini güvende hissettiği ve kendisi gibi davranabildiği yerler oralar. Bazıları bunu bir av alanı gibi düşünebilir, bazılarıysa sadece karşılaştıkları bir nokta olarak görecektir, kimsenin görmediği, görünmez oldukları bir yer. Güçsüz değil, aksine kudretli olduğu bir yer; kalabalığın bir parçası değil üzerinde olduğu bir yer. İnsanların onu bulmaya geldiği, aradığı şeyin akşamın karanlığından çıkıp onun planladığı geceye doğru yürüyeceği gizli yer. Bir süre bekleye-

cek ve sonunda bir gece, kız yolda yürürken arkasına dönüp bakınca birini görecektir ve sonra, ortalığı temizleyip kendini kötü hissetme ve Tanrı'ya ya da kimin dinlediğini düşünüyorsa ona seslenip bunu bir daha asla ama asla yapmayacağına söz verme zamanı gelene kadar her şey bitmiş olacaktır.”

“Ve sen de onu böyle buldun,” dedi Nina.

“Hayır, kızları birbirine bağlayan hiçbir şey bulamadık. Adamı bulmaya hiç yaklaşamadık çünkü kızları ilk gördüğü yerin neresi olduğunu bulamamıştık. Bu yüzden Karen kaybolduğunda kendimi hep diğer kızların kaybolduğu yerlerde buldum. Katille ilişkilendirebildiğimiz yerler sadece oralardı. Elimde olan tek şey buydu, hiçbir bağlantı yoktu. Bulmanın bir yolu da... son defa geri gelmesi hariç. Olay yerini ziyarete gelmişti, bunun sebebi de orada olanları yeniden yaşamaktı bence. Ve bu adamı iki olay yerinde birden görünce, zanlının o olduğuna inanıp peşine düştüm ve onu buldum.”

“Ama sonra,” dedi Nina kelimelerini dikkatle seçerek, “onun doğru adam olmadığını anladın.”

“Hayır. Öldürdüğüm adam, kızlardan bazılarını kaçıran adamdı, bu *doğru*.”

“Şimdikininki bir kopya katil olduğunu mu söylüyorsun?”

“Hayır, birayı isteyen adamı değil garsonu öldürdüğümü söylüyorum.”

“Anlamadım.”

“Paketleri gönderen adamla kızları kaçıran adam aynı kişi değil.”

Nina ona baktı. “Dik Adam bir kıza ihtiyacı olduğuna karar veriyor ve bunu sipariş mi ediyor yani? Sonra bu adam da çıkıyor ve kızları servise hazırlıyor? Lanet bir pizza gibi?”

“Bu yüzden Karen'dan sonra paket teslim edildi ama ortadan kaybolan bir kız olmadı. Çünkü kızları kaçıran adam ölmüştü, katilse hâlâ hayattaydı.”

“Ama seri katiller böyle çalışmaz. Tamam, çift olarak çalışanlar vardı. Leonard Lake ve Charles Ng, John ve Richard Darrow, nasıl baktığına göre değışse de The Wests. Ama böyle bir şey hiç yok.”

“şimdiye kadar öyleydi,” dedi. “Ama değışen bir dünyada yaşıyoruz; her şeyin daha büyük, daha parlak, daha iyi olduğı bir yerde. Kullanışlı ve talebe göre.”

“Öyleyse nasıl oluyor da kızların arasında bir ilişki kuramıyoruz? Bulmuş olmamız gerekirdi.”

“Her seferinde aynı adam olsaydı, evet.”

Nina ona bakıp göz kırptı. “Kaçıran *iki* kişi mi vardı yani?”

“Belki de daha fazla. Olamaz mı?”

“Olamaz John, çünkü Dik Adam son iki yılda yalnızca bir potansiyel kurban aldı, Sarah Becker.”

“Sadece o olduğunu kim söyledi?” şarap şişesim eline alınca boş olduğunu gördü. “Başka şarabın vardır herhalde.”

Peşinde Nina’yla birlikte eve girdi ve dolabı açıp da boş olduğunu görünce, gözlerine inanamadı.

“John, içecek başka bir şeyim yok. Ne demek sadece o olduğunu kim söyledi?”

“California’da kaç seri katil var şu an?”

“En az yedi, en fazla on bir. Nasıl tanımladığına göre değışir...”

“Aynen öyle. Ve bunlar sadece senin bildiklerin. Yalnızca bir eyalet, hem de sıralamada oldukça aşağılarda olan bir eyalet. Ülke çapında yüz elli olduğunu varsay ve on on beş tanesinin hemen yirmi bin çıkarabileceğini düşün. Belki daha bile fazla, çok daha fazla. Bu bir müşteri tabanı, hem de çok büyük bir taban. Bu iş planı üzerinden *banka kredisi* bile alabilirsin.”

“Haklı bile olsan, ki bunun kanıtlanması gerekir, bunun Sarah Becker’ı bulmamıza ne faydası var?”

“Yok,” diye kabul etti ve o gergin enerjisi bir anda ortadan

kayboldu. Elleriyle alnını sert bir şekilde ovuşturdu. “Sanırım federaller hâlâ ailelerden yola çıkarak bir şeyler bulmaya çalışıyor.”

Nina doğruladı.

“Eh,” dedi yorgun ve yenilmiş bir sesle. “O halde sanırım beklememiz gerekecek.” Sesi kısılmış olan televizyonu izliyordu. İngiltere’deki katliamın gösterilmeye devam ettiği ekranda bir yandan da geçmişte yaşanan bu tarz olaylar gösteriliyordu. “Şunu takip ettin mi?”

“Etmemeye çalıştım,” dedi. Bir süre mutfakta dikilip beraberce izlediler, doğru düzgün bir haber yoktu. Hâlâ adamın bunu neden yapmış olabileceğine dair bir fikirleri yoktu. Evi ni altüst ettiklerinde nefret söylemleriyle dolu yazılar, başka bir silah daha, pornoyla dolu bir bilgisayar ve karın ortasında duran hayaletler gibi görünen, beyaz bir fonun üzerine berbat çizimlerle resmedilmiş karanlık figürler.

Hiçbiri dikkate değer görülmedi.

BÖLÜM ON SEKİZ

“Bana sudan başka şeyler de vermek zorundasın,” demişti Sarah.

Sesi kendisine bile oldukça güçsüz geliyordu. Bu cümleyi defalarca tekrar etmişti, kapağın her açılışında ilk cümlesi bu oluyordu.

“Suyu sevmiyor musun?”

“Suyu seviyorum, su için teşekkür ederim ama daha fazlasına ihtiyacım var. Bana sudan başka şeyler de vermek zorundasın.”

“Ne istiyorsun?”

“Yemeğe ihtiyacım var, yiyecek herhangi bir şeye.” Öksürdü, biraz fazla öksürüyor gibiydi ve her seferinde midesi bulanıyordu.

“Bugünlerde çok fazla yemek yiyoruz,” dedi adam. “Çok çok fazla. Tonlarca hayvan bizim için öldürülüp paketleniyor ve kapımıza kadar getiriliyor, biz de yalağın başındaki domuzlar gibi oturuyoruz. Artık avlanmıyoruz bile, sadece leşleri yiyoruz. Hiç tanımadığımız insanların artıklarını yiyen sırtlanlar haline geldik.”

“Öyle diyorsan öyledir. Ama yemek yemem lazım.”

“Yemek yemem lazım yemek yemem lazım yemek yemem lazım.” Şarkı söylüyordu. Sözcüklerin uyumunu sevmiş gibi görünüyordu ve bir süre buna devam etti.

“Bir zamanlar günlerce yemeksiz durabiliyorduk, zayıftık.” Gözlemini dile getirmeden önce bir süre sessiz kalmıştı.

“Evet, Büyük Buhran, toz bulutları falan.”

Adam güldü. “O geçmişte kaldı ve bizi hiç ilgilendirmiyor. Ben istiladan öncesini kastetmişim.”

“İstila mı?” dedi Sarah, bir yandan da düşünüyordu: Pekala, işte başlıyoruz. Küçük yeşil adamlar. Ruslar. Yahudiler. Her neyse. Bir kez daha öksürdü ve bir an etrafı bembeyaz görmeye başladı. Cevap veren adamın sesi çok uzaktan geliyor ya da Cher’in “Believe”i söylerken kullandığı şeyle aktarılıyor gibiydi.

“Evet, istila. Sen olsan ne derdin?”

Yutkunup gözlerini sıkıca kapattı ve tekrar açtı. “Ben bir şey demezdim, çok açım.”

“Yemek yiyemezsin.”

Birden, adamın sesindeki bir şey, Sarah’ı korkuttu. Sadece bugünlük geçerli olan bir şeyden bahsediyor gibi değildi, asla yiyemeyeceğini kastediyordu sanki. Şaşılacak kadar kısa bir sürede, biraz da kaybolmuşluk duygusunun yardımıyla yeni koşullarına alışmıştı ama bir daha yemek yiyemeyecek olma ihtimali, onu bir anda gerçek dünyaya döndürmeye yetmişti.

“Bak,” dedi, sesi titriyordu. “Benden bir şey istiyor olmalısın. Bunu yapmanın bir sebebi olmalı. Lütfen sadece ne istiyorsan onu yap ve ya beni öldür ya da bana biraz yemek ver. *Bir şeyler yemem lazım.*”

“Aç ağzını.”

Büyük bir hevesle söyleneni yaptı, tükürük bezleri bütün ağzını ıslatmıştı. Bir süre hiçbir şey olmadı ve sonra bir el belirdi ama tuttuğu şey yiyecek falan değil, beyaz bir kağıt

parçasıydı. Adam kağıdı Sarah'ın diline bastırıp kısa bir süre tuttuktan sonra geri çekti ve Sarah ağlamaya başladı.

Kısa bir sessizlikten sonra adam cık cıkkladı. "Hiçbir değişiklik yok," dedi. "İnatçı genom." Kağıt parçası delikten aşağı uçup yanına düştü. "Hiçbir şey öğrenmiyorsun değil mi?"

Burnunu çekti. "Bir şey söylemiyorsun ki."

"Endişelenmeye başlıyorum," dedi. "Senin farklı olduğunu düşünmüştüm, değişebileceğini. Senin için bizzat kendim geldim. Bizim için planlarım vardı ama şimdi senin bunu yapıp yapamayacağından hiç emin değilim."

"Ah, öyle mi? Niyeymiş?"

"Tembelsin, şımarıksın ve hiç ilerleme kaydetmiyorsun."

"Sen de tam bir manyaksın."

"Ve sen de aptal, küçük bir orospu."

"Sen delinin tekisin ve ben buradan kaçıp senin kafanı ezeceğim."

Adam su dökerken, Sarah ağzını tamamen kapalı tuttu.

Uzun bir süre, yanına gelen giden olmadı.

BÖLÜM ON DOKUZ

Kısa bir uçuş ve uzun bir araba yolculuğundan sonra, sabaha karşı saat üçte Hunter's Rock'a vardık. Oregon'a indikten sonra, eyaletin üzerinden geçen otobanda ve sonra da eskiden hatırladığım yollarda ilerlemeye başladım. Eskiden yaşadığım yerde geziyor gibi değil de sanki sadece yazılarını okuduğum bir kaşifin ayak izlerini takip ediyor gibiydim. Yavaş yavaş daha iyi hatırladığım yerlere geldik ve durum da benim için zorlaştı. Yolu olabildiğince uzatacak seçimler yapıyordum, Bobby de bunu fark etti sanırım ama bir şey demedi.

Sonunda şehrin otuz kilometre kadar dışında, hatırlamadığım eski bir motelin önünde durduk. Ben arabada uyuma taraftarıydım ama her zamanki gibi işe yarar seçimler yapan Bobby, birkaç saat de olsa gerçek bir yatakta yatarsak ertesi gün daha iyi bir iş çıkarabileceğimizi hatırlattı. Gidip ofisin kapısını tıklattık, uzun bir süre sonra tişört ve pijama giymiş bir adam çıkageldi. Yüzünde, gelişimizden memnun olduğunu açıkça belirten bir ifade vardı. Saatin geç olduğunun farkında olduğumuzu belirtip yine de bize çift kişilik bir oda verirse para kazanabileceğini hatırlattık.

Bizi uzun uzun süzdü. "Sapkın bir çiftte mi?"

Biz de onu süzdük ve nihayet, iki potansiyel eşcinsele oda vermenin, aynı ikili tarafından gecenin bir yarısı öldüresiye dövölmekten iyi olduğuna karar vererek anahtarı uzattı.

Bobby yataklardan birine uzanıp hemen uyudu. Ben de aynı şeyi denedim ama olmayınca kalkıp odadan ayrıldım ve makineden bir paket sigara alıp paslı bir çitin havuza benzer bir şeyi çevrelediği eski avluya çıktım. Bir köşeye eski bir sandalyeyi çekip karanlıkta oturdum; tepedeki BOŞ ODA yazısının tozlu pembe ışığı, aydan ve etraftaki sert yüzeylerden yansıyanlar dışında bir ışık yoktu. Bir süre sonra Bobby'nin bana verdiği silahı çıkarıp incelemeye başladım ama pek çekici gelmeyince tekrar geri koydum.

Onun yerine, boş havuzdaki gölgelere bakıp havuzun ne zamandır boş olduğunu merak ettim. Görünüşe bakılırsa uzun bir süredir böyle olmalıydı. Yanlarındaki çatlaklar ve dibindeki on beş santimetrelik, hayatın başlangıcına ev sahipliği yapabilecek gibi görünen çamur yığını bunu destekliyordu. Bir zamanlar soğuk suyla dolu olan bu havuz, uzun bir yolculuktan sonra ailelerin rahatladığı, çocuklarını bıraktığı bir yerdi. Motelin solgun ve bakımsız görünen tabelası, ellili yılların sonundan kaldığını gösteriyordu. O zamanki hayatı hayal edebiliyordum ama sadece durağan resimler halinde: Güzel zamanlardan enstantaneler, renkler hafif solgun ve her şey, kaçınılmaz olduğunu iddia ettikleri hayatları pazarlayan reklamlardan alınmış gibiydi. Güzel ve rahat bir hayatın, pikniklerin, sıkı tokalaşmaların, iyi çalışmaların, gerçek aşkın ve adil oyunların olduğu günlerden kalma. Olması gerektiği gibi bir hayattan yani. Oysa biz bunun yerine çekicilik, yönetme ve senaryo üzerine yoğunlaşıyoruz ve sonunda tüm iş bitince aslında kimsenin izlemediğini fark ediyoruz. Olayların sadece belli açılardan yansıtılmasına o kadar alışmışız ki, gerçekten başımıza geldiklerinde ve beklentilerimizle gerçeğin hiç uyuş-

madığım fark ettiğimizde ne cevap vereceğimizi bilemiyoruz. Hayatlarımız bize bile yabancı. Her şey bu kadar kusurlu, bozuk ve griyken bile mutlu olmaya mı çalışmalıyız?

Bobby'nin çoktan gerçeği öğrendiğini ve doğumumun Hunter's Rock'ta kayıtlara geçilmediğini biliyordum ama bir kez de kendim görmeliydim. Chip Farling'le birlikte gezindiğim süre boyunca, çocukluğum buz gibi elleriyle beni kendine doğru çeken bir şey gibi görünmüştü gözüme. Ailem doğum için başka bir yere gittiyse, bu o kadar da önemli olmayabilirdi. Hafta sonu için bir kaçamak yapmış ve aileleri genişlemeden önce ellerinde kalan son fırsatı değerlendirmek istemiş ve evden çok uzakta sancıları yakalanmış olabilirlerdi. Ama bu kesinlikle çocuğunuza anlatacağınız türde bir hikayeydi, her hayatı eşsiz kılan anılardan biri? Bunun için bulabildiğim tek açıklama, bu doğum her nerde gerçekleşmiş olursa olsun, ikiz bebeklerin doğmuş olduğuydu. Ama bunun neden bir fark yarattığını ya da o yaptıkları şeyi neden yaptıklarını hâlâ bilmiyordum. Belki de bu, farkında olmadan hayatımı etrafına inşa ettiğim bir boşluktu. Herkes bazen böyle hisseder ama ben bunu sık sık yaşıyordum, belki de artık sebebini bulmuş olabilirdim.

Sesin ne kadardır sürdüğünü bilmiyordum ama çok uzun olmadığını düşündüm. Yavaş yavaş, bir şapırtı sesi duyduğumu fark ettim. Çok yakından geliyor gibiydi, hatta o kadar yakındı ki arkama dönüp baktım; hiçbir şey yoktu. Geri döndükten sonra sesin geldiği yönü yanlış teşhis ettiğimi fark ettim, havuzun diğer ucundan geliyordu. Net olarak göremeyeceğim kadar karanlıktı etraf ama sanki o tarafa doğru akan bir su kaynağı vardı. Sandalyemin ucuna oturdum, şaşırmıştım. Havuzdaki su giderek derinleşiyordu ama yavaşça. Artık bir iki santimetre değil, neredeyse otuz santimetre derinliğindeydi. Havuzun içinde iki kişi olduğunu ancak o zaman fark edebil-

dim, diğer tarafta. Biri diğerinden daha uzundu ve ilk bakışta, sadece iri gölgeler olarak görülüyorlardı. El ele ileri doğru yürüyor, yükselmekte olan suya karşı koyuyorlardı. Havuz daha hızlı dolmaya başlayınca suyun sesi de arttı ve havuzun sığ tarafına, bana doğru gelmeye çalışan o figürlerin hareketi de netleşti.

O sırada ay ışığı yüzlerini aydınlatmaya başlamıştı ve onların annemle babam olduğunu görebiliyordum. Birbirlerini bıraksalar daha hızlı ilerleyebilirlerdi ama yapmadılar. Su bellerini aştığı sırada bile suyun altında kalan elleri hâlâ birlikteydi. Beni gördüklerini düşündüm; en azından bana doğru bakıyorlardı. Babamın ağzı açılıp kapandı ama bir şey dediyse bile ben duymadım. Boşta kalan kollarıyla suyu yarıyorlar ama ses çıkarmıyorlardı ve su da giderek derinleşmeye devam ediyordu. Bana doğru yaklaşmaları bir şeyi değiştirmediydi; havuz sığlaşmıyor, suyun yükselişi durmuyordu. Çenelerine kadar gelince hatta havuzdan taşmaya başlayıp da ayaklarının etrafında koyu bir cıva gölü gibi olmaya başlayınca bile durmadı. Annemin gözleri son ana kadar sakindi: ama babam panikliyordu ve onu ilk kez böyle görüyordum. Onun eli, görebildiğim son şey oldu. Neredeyse sonuna gelmiş ve hâlâ baktarken bana uzanmaya çalışıyordu.

Gözlerimi açtığımda şafak sökmek üzereydi ve Bobby tepemde dikilmiş başını sallıyordu.

Gözlerim kocaman açılmış şekilde oturdum ve sigara paketimin kucağımdan, o çamur yığına düşmüş olduğunu fark ettim. Bobby'ye baktım, o da göz kırptı.

“Uykunda sıçramış olmalısın,” dedi.

Öğlene doğru bilgi kesinleşti. Hunter's Rock'ta bir Ward Hopkins ya da herhangi bir Hopkins doğmamıştı, hiç. Masanın ardında oturan hoş bir genç kızla konuşmuştum ve başka bir

şey bulup bulamayacağına bakacağını söylemişti. Daha fazla yardım edebilecek bir şey olacağını düşünemiyordum, zaten kısa bir süre sonra onun da aynı durumda olduğu ve yalnızca sıkıldığı bir de bana acıdığı için çabaladığı ortaya çıktı. Ona numaramı bıraktım ve çıktım.

Bobby dışarıda durmuş telefonuyla konuşuyordu, ben de o bitirene kadar etrafa bakıp durdum. Böyle olacağını bilsem de kendimi kötü hissediyordum. Bu tıpkı, birinin gelip size annenizin karnından falan çıkmadığınızı ve sizi leyleklerin getirdiğini söylemesi gibi bir şeydi. Bademciklerimi bu hastanede aldırış, çocukken dizlerimi dikiş attırmak için iki defa buraya gelmişim ben. Ve her birinde, doğduğum yeri ziyaret etmekte olduğumu düşünmüştüm.

“Pekala dostum,” dedi Bobby. “Dyersburg polisinin kadın erkek tüm çalışanları, nerede olduğunu öğrenmek için can atıyor. Takdir edersin ki bu, senin iyiliğini düşündüklerinden falan değil. En azından şu an.”

“Peki ya ev?”

“Oturma odasında ve koridorda yüksek hasar var ve merdivenlerin de bir kısmı yok olmuş. Ama yerle bir değil en azından.”

“Şimdi ne olacak peki?”

“Bana eski evinizi göster,” dedi.

Baktım. “Niye?”

“Şöyle ki tatlım, sen kocaman, sarışın, mükemmel bir şeysin ve senin hakkındaki *her şeyi* bilmek istiyorum.”

“Kahretsin,” dedim bunu bir el hareketiyle de destekleyerek. “Bu saçma ve amaçsız bir fikir.”

“Daha iyi önerilerin var herhalde? Burası çılgın eğlenceler vaat eden bir yer gibi görünmedi bana pek.”

Ana caddeye çıktık. Yeni şeyler mi daha yabancı görünüyordu yoksa eskiler mi, karar veremedim. En çok göze çarpan

şey, eski Jane'in Marketi'nin yıkılmış ve yerine şu küçük tabelalardan biriyle süslenmiş bir Holiday Inn'in dikilmiş olmasıydı. Ben eski, büyük tabelaları özlüyordum. Gerçekten. Neden dörtgen olanların daha iyi olması gerektiğini hiçbir zaman anlayamadım.

Eve yaklaşıncı yavaşladım ve karşı sıraya park ettim. Bu evi en son görüşümün üzerinden on yıl geçmişti, belki daha bile fazla. Bu zaman zarfında boyanmış ve etrafındaki ağaçlarla çalılar değişmiş olsa da, bıraktığım zamanki haliyle neredeyse aynıydı. Bir Uzak Doğu arabası evin önüne park edilmiş ve üç tane bisiklet de kenarlara dizilmişti.

Bir dakika kadar sonra, ön pencereden geçip gözden kaybolan bir gölge gördüm. Hiçbir özelliği olmayan sıradan bir banliyö evi olsa da, masallardan fırlamış bir çörekten eve benziyordu. Gerçekliği çok güçlü, çok zorlayıcıydı, Monosodyum Glutamat yüklenmiş gibi. En son ne zaman burada olduğumu tam olarak hatırlamaya çalıştım. Başka birinin eline geçmeden önce burayı ziyaret etmek istememem son derece inanılmazdı. Gerçekten zamanla bir şeylerin değişebileceğini görmekte bu kadar mı kötüydüm?

“Hazır mısın?”

Ellerimin hafifçe titremeye başladığını fark ettim ve Bobby'ye döndüm. “Neye hazır mıyım?”

“İçeri girmeye.”

“İçeri falan girmeyeceğim.”

“Evet, gireceksin.” Sabırlıydı.

“Bobby, aklını mı kaçırdın? Orada başka biri yaşıyor artık. O evin içine girmeme imkan yok.”

“Dinle. Birkaç yıl önce babam öldü. Çok önemsememiştim, zaten berbat bir ilişkimiz vardı. Ama annem arayıp cenazeye gitmemi istedi, çok meşguldüm ve gitmedim. Altı ay sonra biraz tuhaf davrandığımı fark ettim, belirli bir şey yoktu

ama her şey beni germeye başlamıştı. Sürekli. Durup dururken sinirleniyordum. Sanırım panik atak falan gibi bir şey. Önüme sürekli bir şeyler çıkıyordu.”

Ne diyeceğimi bilemedim. O da bana değil, camdan dışarı bakıyordu.

“Sonunda bir iş, beni evin yakınlarına getirdi ve gidip Rochford’daki annemi gördüm. Onunla da iyi anlaşırdık ama görüştüğümüze sevinmiştim. Sevinmek demeyelim de, faydalı oldu diyelim. Farklı görünüyordu, küçülmüştü sanki. Geri dönerken mezarlıkta durup babamı ziyaret ettim. Güneşli bir gündü ve etrafta kimse yoktu. Ve hayaleti, hayaleti topraktan çıkıp bana doğru geldi ve şöyle dedi: ‘Dinle Bobby, sakın ol.’ ”

Onu izliyordum, gülmeye başladı. “Tabi ki hayır. Onun varlığını falan hissetmedim, geçmişte yaptıklarıyla da hesaplaşmadım ama o zamandan beri, öyle gergin hissetmiyorum. Bazen ölümü düşünüyor ve yaptıklarına dikkat ediyorum, ayrıca artık bir düzen kurma fikrine de daha sıcak bakıyorum. Ama en önemlisi, o tuhaf his kayboldu ve yeniden hayatımı normale döndürdüm.” Bana baktı. “Ölen insanların ardından bir şeyler hep yarım kalır Ward. Kendini koruduğunu düşünüyorsun ama tek yaptığın ufak yaralar açmak. Bir seferde birden fazla olmasına izin verdiğin an her şey dağılacak ve kendini sokaklarda gezinen aç köpekler gibi bir halde bulacaksın. Ve sen sevgili dostum, birçok yara açmış durumdasın.”

Kapıyı açıp arabadan indim.

“İzin verirlerse,” dedim.

“Verecekler. Ben buradayım.”

Durdum, onun da benimle geleceğini düşünmüştüm. “Bu senin evin.” Omuz silkti. “Ayrıca kapıyı birlikte çalarsak, açan kişi *Adli Dedektifler*’in bir bölümünde olduğunu düşünecektir.”

Eve doğru yürüyüp kapıyı çaldım. Veranda derli toplu ve temizdi.

Bir kadın, gülümseyerek kapıyı açtı. “Bay Hopkins?”

Kısa bir şoktan sonra anladım ve Bobby’ye aynı anda hem küfür ettim hem de teşekkür. Gelmeden önce arayıp benmiş gibi yaparak olaya zemin hazırlamıştı. Reddetsem ne yapacaktı, merak ettim.

“Evet, benim,” dedim açılarak. “Sizi rahatsız etmeyeceğime emin misiniz?”

“Elbette.” Kenara çekilip beni içeri aldı. “Beni evde yakaladığınız için şanslıydınız. Ve korkarım kısa bir süre sonra yeniden çıkmam gerekecek.”

“Tabi,” dedim. “Birkaç dakika benim için yeterli.”

Orta yaşlı, güzel ve televizyonda birilerinin annesi olabilecek kadar nazik olan kadın, kahve isteyip istemediğimi sordu. Hayır dedim ama hazır yapılmış kahvesi vardı ve kabul etmek çok daha kolaydı. O kahveyi hazırlarken ben de koridorda durup etrafa bakındım. Her şey değişmişti. Kadın, adı her neyse (daha önce telefonda konuşmuş olmamız gerektiğinden sormıyordum) şablon işlerine aşınaydı. Ev, Pottery Barn tarzı bir etkiyle, bizim burada yaşadığımız zamankinden daha güzel görünüyordu.

Sonra etrafta dolaşmaya başladık. Kadın neden bana eşlik ettiğini açıklama ihtiyacı duymadı. Sadece bir telefon konuşması üzerine tanımadığı bir adamı evine almasını oldukça tuhaf karşılamıştım ama eşyalarına göz kulak olmak istemesi son derece normaldi. O taşındığında evin ne halde olduğuyla ilgili yorum yapabilmeye başlamıştım ki, bu korumacı tavrı da kayboldu ve kadın başka şeylerle ilgilenmeye başladı. Her odaya baktıktan sonra üst kata çıktım. Annemlerin odasına ve küçük odaya şöyle bir baktım, ikisi de bana çok yabancıydı. Sonra kendimi son alana hazırladım.

Eski odanın kapısı açılınca, farkında olmadan yutkundum. Bir iki adım attıktan sonra durdum; duvarlar yeşil, halı kahverengiydi. Birkaç kutu ve eski sandalyeler, kırık bir vantilatör ve bir çocuk bisikletinin büyük kısmı.

Kadının arkamda durduğunu fark ettim.

“Bir şey değiştirmedik,” dedi. “Diğer odanın manzarası daha güzel, bu yüzden daha küçük bir alanı olsa da kızım o odada uyumayı tercih ediyor. Buraya da bazı eşyalarımızı koyuyoruz. Aşağıda görüşürüz.”

Ve gitti. Birkaç dakika odada dönerek farklı açılardan bakmaya çalıştım. 6 metrekare kadar bir yerdi ve aynı zamanda hem kocaman hem de küçücük görünüyordu. Çocukluğunuzu geçirdiğiniz yerler, normal yerlerden farklıdır. Orayı avucunuzun içi gibi bilirsiniz, her köşesinde oturmuş, dikilmiş, uzanmışsınızdır. Birçok şeyin aklınıza ilk defa geldiği yer orasıdır ve orada büyümeyi beklediğiniz anlarda, Noel’den önceki gece gibi giderek genişler. Sizi içinde tutar.

“Burası benim odam,” dedim sessizce kendi kendime. Vi-deoda burayı görmek tuhaf gelmişti ama canlı hali öyle değildi. Çocukluğumu geçirdiğim yer hiç değişmemişti, hayatındaki her şey silinmiş değildi. Dışarı çıkarken, bir şeyleri içerde tutmak istencesine kapıyı kapattım.

Alt katta kadın, mutfak masasına tünemişti. “Teşekkür ederim,” dedim. “Çok naziktiniz.”

Bunu önemsiz bir şey gibi geçiştirdi ve ben de bir süre mutfığa bakındım. Beyaz eşyalar değiştirilmiş olsa da dolaplar hâlâ aynıydı: Sağlam ve iyi bir ağaçtan yapılma oldukları için değiştirmeye ihtiyaç duymamış olmalılardı. Babamın el emeği, hâlâ hayatını sürdürüyordu.

O an, çok uzun zaman önceki o akşamı, birlikte lazanya yiyişimizi hatırladım. Fırının kapağına asılmış bir bez, iyi git-

memiş bir bilardo oyunu. Ağzımı açtım ama bir şey söyleyemedim kapattım.

Evden dışarı çıkmak, bu gezintinin en tuhaf anlarından biriydi; o özel yeri bırakarak şu anki hayatımın sürdüğü yere, dışarı çıkmak. Bobby'nin hâlâ içinde oturduğu büyük beyaz arabayı caddenin karşısında gördüğüme bile şaşırmıştım neredeyse ve o sırada, arabaların artık kocaman böceklerle benzediğini fark ettim.

Kadına el sallayıp acele etmeden arabaya doğru yürüdüm. Ben arabanın kapısını açarken evin kapısı çoktan kapanmış ve ev de artık, arkamda kalmıştı.

Bobby oturmuş kiralık arabanın sözleşmesini okuyordu.

“Tanrım, bu şeyler amma sıkıcı,” dedi. “Hayır, gerçekten. Bu iş için bir yazar falan tutmaları lazım, işleri biraz renklendirsin diye.”

“Kötü bir adamsın,” dedim. “Ama teşekkür ederim.”

Elindeki kağıtları tekrar torpido gözüne tıktı. “O zaman Hunter’s Rock’la işimiz bitti artık.”

“Pek sanmıyorum.”

“Ne düşünüyorsun?”

“Ya biz doğduğumuzda bunu yapacaklarını zaten biliyorlardıysa? Belki, ne bileyim, belki de sadece bir çocuğa bakabileceklerini falan düşündüler.”

Bobby, bunu pek mantıklı bulmamış gibiydi. “Biliyorum,” dedim. “Yine de ne olursa olsun, içimizden birinden kurtulacaklarını biliyorlardı diyelim, ama bir gün öleceklerini ve benim şu anda yaptığım şeyi yapabileceğimi de biliyor olmalılardı. Eve dönüp etrafa göz atabilir ve hastaneden, bir ikizim olduğunu öğrenebilirdim.”

“Öyleyse seni başka bir hastanede dünyaya getirdiler, bu du-

rumda bulacağın tek şey hangi hastanede doğduğuna dair küçük bir gizem olacaktı, terk ettikleri bir ikizinin olduğu değil. ”

“Ben de böyle düşünüyorum.”

“Ama nasıl oldu da CIA bunu sorun etmedi?”

“O zamanlar çok işlerine yarıyordum. Benim tahminim, geçmişimi araştırmakta biraz geç kaldılar ve öğrendiklerinde de çoktan aralarına karışmıştım. O saatten sonra kimin umurunda ki?”

Bobby bunu düşündü. “En iyi tahminimiz bu şimdilik. Ama yine de tuhaf. Madem bunu saklamak için bu kadar uğraşmışlar, neden yaptıklarını gösteren bir kanıt bıraksınlar ki?”

“Belki de son zamanlarda bana bunu anlatmaları gerektiğini düşündürecek şeyler olmuştur.”

Aklıma kadının camdan bakıyor olabileceği geldi ve arabayı çalıştırıp uzaklaştım.

“Yanlış taraftan bakıyor olabilir miyiz? O videoda üç tane çekim var. İlki gidip bulabileceğim bir yeri gösteriyordu, The Halls; sonuncusu bilmediğim bir şey anlatıyordu, ortadaki deyse iki ayrı yer vardı: biri ev, sayende az önce içinde bulunduğum ev ki içeride de hiçbir şey yoktu, ikincisi de bir bar. Hiç bilmediğim, daha önce hiç gitmediğim bir yer.”

“Ee?” Bir kavşağa gelmiştik.

“Gel benimle,” dedim ve sola döndüm. Bizi sonunda, eğer hâlâ oradaysa tabi, daha önceden gittiğim bir bara çıkaracak olan bir dönüş.

BÖLÜM YİRMİ

Burası, bir şekilde alışkanlık haline getirmediğiniz takdirde kasten gideceğiniz bir yer değildi. İki ihtimal düşünüyordum: Ya bir yemek bölümü eklenmiş ve etraf kırmızı beyaz giyinmiş neşeli garson kızlarla doldurularak daha şık hale getirilmişti, ya da yıkılmış ve yerine insanların geceleri bağırıp durduğu gecekondular yapılmıştı. Aslında gelişim, üzerine bir nem gibi sinen eskilik dışında Tembel Ed'i tamamen es geçmiş gibi duruyordu.

İçerisi boş ve sessizdi. Barın ahşabı ve tabureler, her zaman ki gibi yıpranmış görünüyordu. Bilardo masası hâlâ yerindeydi ve üzerinde, benim buralarda olduğum zamanlardan kalmış olabilecek tozlar vardı. Birkaç yerde değişiklikler vardı elbette, değişimin şöyle bir uğrayıp geçtiğinin göstergeleri. Neon MILLER yazısı, Bud Lite ile değiştirilmiş ve duvardaki takvime, benim zamanımda olduğundan çok daha doğal haldeki kızlar konulmuştu. En azından çıplak halde, vücutlarının formda olmayışı ve göğüslerinin şekli açısından. Bir yerde, muhtemelen de göze görünmeyecek bir yerde, içki içmenin hamileler için sakıncalı olduğuna dair bir uyarı bulunuyor olmalıydı ama zaten hamileyken buraya gelen bir kadın ya kör

ya da deli olacağı için bu uyarı hiçbir işe yaramayacaktı. Kadınların daha yüksek standartları olur, genç erkekler üzerinde bıraktıkları medeniyet etkisi bu yüzdendir. Onları sarhoş etmek istiyorsanız güzel bir yer bulmanız gerekir.

Bobby bیلardo masasına yaslanıp etrafına bakınmaya başladı. “Hâlâ aynı mı?”

“Hiç değişmemiş.”

Gergin bir şekilde bara doğru yürüdüm. Normalde Ed’e seslenmem yeterdi ama bu yirmi yıl önceydi ve şimdi bunu yapmak, okula geri dönüp öğretmenlerin sizi hatırlamasını beklemekten farksız olacaktı. Bir insanın öğrenmek isteyeceği son şey, büyük resme bakıldığında birileri için “sadece bir çocuk” olduğunu fark etmektir muhtemelen.

Arka taraftan, ellerini daha da kirletmekten başka bir işe yaramayacak bir beze silen bir adam çıktı. İçten bir gülümsemeyle bizi karşıladı ama pek de heyecanlanmış görünmüyordu. Benim yaşlarımda, belki biraz daha yaşlı, şişman ve şimdiden kelleşmeye başlamış bir adamdı. Yaşıtlarımın saçlarının döküldüğünü görmeye bayılıyordum, bu beni oldukça neşelendiriyordu.

“Merhaba,” dedim. “Ed’e bakmıştım.”

“Tam karşımda,” diye cevap verdi.

“Benim düşündüğüm otuz yaş kadar daha büyük olmalıydı ama.”

“Sen Tembel’i diyorsun, o yok.”

“Sen küçük Ed falan olamazsın.” Ed’in çocuğu yoktu, evli bile değildi hatta.

“Tabii ki hayır,” dedi rahatsız olmuş bir tavırla. “Sadece bir tesadüf. Ben buranın yeni sahibiyim, Ed emekli olduğundan beri.”

Hayal kırıklığına uğradığımı belli etmemeye çalıştım. “Emekli.” Fazla dikkat çekmek istemiyordum.

“Birkaç yıl oluyor. Yine de beni tabelayı değiştirme zahmetinden kurtardı.”

“Aslında mekanın tümü aynı görünüyor,” deme cüretinde bulundum.

Adam yorgun yorgun başını salladı. “Bilmez miyim. Tembel, satışı yaparken bir anlaşma istedi. Sattığı şeyin sadece iş olduğunu, ikinci evi olmadığını belirtti ve o ölene kadar da buranın aynı kalmasını istedi.”

“Sen de kabul mu ettin?”

“Fiyat çok uygundu ve Ed oldukça yaşlı bir adam.”

“Anlaşmaya uyup uymadığını nereden bilecek?”

“Hâlâ geliyor, neredeyse her gün. Biraz beklerseniz muhtemelen karşılaşsınız.” Gülümsediğimi görmüş olmalı ki ekledi: “Ama hatırladığınızdan farklı olduğunu söylemem lazım.”

Bir hesap açıtırıp Bobby’nin yanma gittim. Bira içip bilardo oynadık ve o kazandı.

Biraların biri gidiyor biri geliyordu, ben kaybetmekten sıkılınca Bobby kendi kendine atış denemeleri yapmaya başladı. Babam haklı olduğunu gördüğüne sevinirdi. Uzun bir süre barda yalnızca biz vardık, sonra yavaş yavaş birileri gelmeye başladı. Akşamüstü saatlerine kadar Bobby ve ben, hâlâ müşterilerin yalnızca üçte birini oluşturunuyorduk. Tembel’in ne zaman geldiğine dair Ed’i biraz sorgular gibi oldum ama görünen o ki, belli bir geliş saati yoktu. Adresini sormak geçti aklımdan ama adamın bunu söylemeyeceğini ve bu sorumdan şüpheleneceğini düşündüm. Akşamüstü biraz kalabalıklaşmaya başladı, tek seferde dört kişi geldi ama hiçbiri Ed değildi.

Sonra saat yedide bir şey oldu.

Bobby ve ben yine bilardo oynuyorduk ve bu kez beni o kadar da farklı yenmiyordu. Biri müzik kutusundan klasik Springsteen’i açtı ve bu tuhaf bir şekilde; yirmi yıl önce, jö-

lenin ve sıvanmış kolların moda olduğu yıllarda ben alıyormuşum gibi hissettirdi. 80’ler nostaljisi yapacak kadar sarhoş olmaya başlıyordum ve bu hiç de iyiye işaret değildi.

Bir ara barın kapısının açıldığını fark ettim ve duruşumu bozmadan, kimin geldiğini görmek için izlemeye başladım. Oldukça yaşlı bir yüz gördüm, dosdoğru bana bakıyordu ve her kimse, hemen arkasını dönüp gitti.

Bobby’ye seslendim ama o da görmüştü ve ben istekami bile bırakamadan koşup kapıya ulaştı.

Dışarısı karanlıktı ve bir araba, hızla uzaklaşmaya çalışıyordu. Oldukça eski olan Ford, kayarak otoparktan ayrılmaya çalışırken etrafa bir sürü çakıl fırlattı. Bobby her zamanki gibi sinirle küfür etmeye başlamıştı ki nedenini anladım. Salak herifin biri kamyonetiyle önümüzü kapatmıştı. Dönüp beni gördü. “Niye kaçtı?”

“Hiçbir fikrim yok. Nereye gittiğini gördün mü?”

“Hayır.” Dönüp en yakındaki kamyonete bir tekme savurdu.

“Arabayı çalıştır.”

Koşarak içeri girdim. “Kamyonet kimin?”

Kot giyinmiş bir adam elini kaldırdı.

“ek şunu yolumuzdan yoksa otoparktan çıkana kadar itmek zorunda kalacağız.”

Bir an bakakaldıktan sonra kalkıp dışarı ıktı.

Ed’e döndüm. “Oydu değil mi? Kaan adam?”

“Sanırım seninle konuşmak istemiyor.”

“ok yazık,” dedim. “ünkü istese de istemese de konuşacağız. Onunla eski zamanlar hakkında konuşmam lazım, o kadar nostaljik hissediyorum ki anlatamam. O yüzden bana nerede yaşadığını söyle?”

“Hayatta söylemem.”

“Benimle uğraşma Ed.”

Adam tezgahın altına uzanmaya çalışınca silahımı çıkarıp ona doğrulttum. “Onu da yapma, değmez.”

Genç Ed, ellerini tekrar görebileceğim bir yere çıkardı. Barın diğer müşterilerinin de bizi izlediğinin farkındaydım ve sorun çıkarmayacaklarını umuyordum. İnsanlar biralarını servis eden kişiye karşı aşırı korumacı davranabiliyorlardı. Bu sağlam bir bağ oluyordu genelde.

Uzun bir sessizlikten sonra Ed derin bir nefes aldı. “Senin olay çıkaracağını tahmin etmeliydim.”

“Olay falan çıkarmıyorum, ben sadece konuşmak istiyorum.”

“Long Acre’in dışında,” dedi. “Küçük ormanın diğer tarafındaki derenin yanında, eski bir karavan var.”

Biralar için para bırakıp koşarak dışarı çıktım, kamyonetin sahibi olan adamla neredeyse çarpışıyorduk.

Bobby arabayı çevirmiş, gitmeye hazır beni bekliyordu. Şimdi nereye gideceğimizi öğrenince, yer oldukça tanıdık gelmişti. Long Acre, şehirden tepeye doğru uzanan, dönemeçli ve bitmek bilmez gibi görünen bir yoldu. Yolda pek fazla ev yoktu, olanlar da adamın bahsettiği gölden oldukça uzaktaydı ve ağaçlarla dolu bir alanın arkasındaydı.

Oraya gitmek on dakikamızı aldı, hava oldukça karanlıktı ve Bobby çok hızlı gidiyordu. Önümüzde hiçbir araba görünmüyordu.

“Belki de eve gitmiyordur,” dedi Bobby.

“Er ya da geç gidecektir. Yavaşla, yaklaştık artık. Ayrıca beni korkutuyorsun.”

Kısa bir süre sonra ay ışığıyla gümüş grisine bürünmüş de-reyi gördük. Bobby, duvara çarpar gibi bir fren yaptı ve belli belirsiz bir iz üzerinden döndü. Yolun sonunda oldukça iyi gizlenmiş olan karavanın silüetini görebiliyordunuz ama araba falan yoktu.

“Kahretsin,” dedim. “Tamam, yoldan görünmeyecek bir yere çek arabayı.”

Yarım saat geçtikten sonra sabırsızlanmaya başladım. Tembel, izini kaybettirmek için başka bir yöne gitmiş olsa bile, artık dönmüş olması gerekirdi. Bobby de aynı fikirdeydi ama söylediklerime başka bir açıdan baktı.

“Hayır,” dedim. “Bu adamı uzun süredir tanıyorum ve evine izinsiz bir şekilde dalmayacağım.”

“Sen yap demedim ki. Hadi ama Ward. Adam seni gördüğü gibi topukladı. Haklıydın, videodaki bar sana birini hatırlatması için konulmuştu ve bu yaşlı adam bir şeyler biliyor.”

“Belki de beni başka biriyle karıştırmıştır.”

“Muhtemelen o zaman olduğundan daha şişmansın ama elli kilo da almadın ya. Irkını da değiştirmedin. Seni tanıdı ve onun yaşında biri için de oldukça hızlı bir şekilde uzaklaştı.”

Bir an tereddüt ettim ama bu uzun sürmedi. Tembel Ed’le oldukça uzun zaman geçirmiştik. Elbette oraya giden birçok insandan biriydim ve benden sonra da yaşları tutmadığı halde içmeye giden birçok genç olmuştu ama yine de daha samimi bir karşılama bekliyordum.

Birlikte arabadan indik ve kapıya kadar yürüdük. Bobby kilidi kurcalayıp içeri girdi ve bir dakika sonra, loş bir ışık pencerelerden süzölmeye başladı.

Ben de basamaklara oturup etrafı gözlemlemeye ve ailemin, işlerin bu noktaya geleceğini tahmin edip etmediğini düşünmeye başladım: Oğulları yarı sarhoş halde, yaşlı bir adamın karavanına giriyor. Dönüştüğüm adamdan pek hoşlanmıyordum ama önceki halimi aradığım da söylenemezdi. Tamamıyla yoldan çıkmış değildim ve bu yaptıklarımın, belli bir anlamı vardı. Uzun zaman önce babamla oynadığım bilardo ve Ed’in babamı görünce verdiği tepki beni buraya getirmişti.

Ama yolu izler ve Bobby'nin tıkrıtlarını dinlerken, babamın sesini duyuyor gibi oldum.

"Ne hale geldin merak ediyorum."

On dakika sonra, Bobby elinde bir şeyle çıkageldi.

"O ne?" diyerek kalktım, bacaklarım ağrıyordu.

"Gel de içeride göstereyim, donmuşsundur."

Arabaya dönünce, içerideki lambayı açtım.

"Şöyle ki," dedi. "Tembel Ed son yıllarını alkol yardımıyla geçiriyormuş ve bu sorun, boş şişeleri kendisinden bile saklayacağı bir noktaya gelmiş. Ya öyle ya da lakabını hak ediyor ve onları dışarı çıkarmaya üşeniyor. İçerisi felaket, her şeye bakamadım ama yine de şunu buldum."

Elinde bir fotoğraf vardı, alıp ışığa denk gelsin diye çevirdim. "Yatağı olduğunu tahmin ettiğim şeyin yanındaki bir kutuda buldum. Diğer şeyler işe yaramazdı ama bu dikkatimi çekti."

Fotoğrafta dördü erkek biri kız, gençlerden oluşan beş kişilik bir grup vardı. Kötü bir ışıkta ve "Gülümseyin," demeyi unutmmuş biri tarafından çekilmiş benziyordu. Sadece tam ortada duran çocuk ölümsüzleştirildiklerinin farkına varmış gibiydi. Diğerleri profilden çekilmiş ve yüzleri çoğunlukla gölgede kalmıştı. Fotoğrafın çekildiği yeri anlayamazdınız ama kıyafetler ve baskı kalitesi, 50'lerin sonlarıyla 60'larm başı arasında bir yeri gösteriyordu.

"Bu o," dedim. "Ortadaki çocuk." Birinin geçmişine bu derece bağlı olan ve beni hiç alakadar etmeyen bir şeyi tutuyor olmaktan rahatsız olmuşum.

"O' derken şu Tembel Ed'i kastediyorsun."

"Evet, ama bu neredeyse elli yıl önce çekilmiş. Ben onu tanıdığımda bu kadar züppe görünmüyordu, hatta alakası bile yoktu."

“Pekala.” Bobby, fotoğrafın sol tarafındaki kadını gösterdi.
“Bu kim o zaman?”

Gösterdiği kadına daha yakından baktım. Tek görebildiğim kaşının yarısı, biraz saç ve ağzının çoğuydu. Zayıf, genç ve güzel bir yüz. Omuz silktim. “Sen söyle, ben tanımıyorum.”

“Gerçekten mi?”

“Ne diyorsun Bobby?”

“Yanılıyor olabilirim ve seni de yönlendirmek istemem.”

Tekrar baktım. Bir süre gözlerimi rahatlatmak için diğer insanların yüzlerine odaklandıktan sonra kadına döndüm. Hâlâ birini anımsatmıyordu.

“Eğer düşündüğün oysa, bu annem değil.”

“O değil zaten, bakmaya devam et.”

Devam ettim ve sonunda, bir şimşek çaktı. Birkaç saniye geçtikten sonra da jeton düştü. “Yok artık,” dedim.

“Gördün mü?”

Yanıldığımı görmeyi umarak bakmaya devam ediyordum ama olmadı. Bir kez gördükten sonra, reddedemeyeceğiniz bir şeydi bu. Yüzünün çoğu görünmüyor olsa da gözleri ve burunun üstündeki eğrilik, kim olduğunu anlatmaya yetiyordu.

“Bu Mary,” dedim. “Mary Richards. Annemlerin komşusu, Dyersburg’teki.” Bir şey söyleyecek gibi oldum ama aklıma gelen başka bir görüntünün etkisiyle, söyleyemeden ağzımı kapattım.

Bobby bunu fark etmedi. “Ed o zamanlar Montana’da ne yapıyordu peki? Ya da Mary?”

“Gerçekten bu gece bu adamı beklemeye kararlı mısın?”

“Başka bir önerin var mı?”

“Sana göstermek istediğim başka bir şey olabilir,” dedim. “Ve hava soğuk. Ayrıca Ed’in bu akşam buraya döneceğini sanmıyorum, şehre dönsek iyi olacak.” Ellerim titriyor, boğazım kuruyordu.

“Bana uyar.”

Arabadan inip karavanın yanına gittim ve tekrar içeri girdim. Fotoğrafi oyun masasının üzerine bırakıp arkasına, izinsizce içeri girdiğimiz için özür dileyen bir not bıraktım. Altına da telefon numaramı ekledikten sonra, kapının iç tarafına bir dergi dayatıp çıktım.

Bobby, farları açmadan şehre döndü ama yolda hiç kimseye rastlamadık. Ve barın önünden geçerken, Ford’u göremedik.

BÖLÜM YİRMİ BİR

Holiday Inn'e girişimizi yaptıktan sonra duş aldım ve beş dakika kadar Bobby'yi bekledim. Oda temiz, ferah ve insana güven veren bir yerdi. Bir elimde, güzel beyaz bir üniforma giymiş ve yüzüne, hazır alınmış gibi duran bir gülümseme kondurmuş birinin getirdiği kocaman kupadaki kahvem vardı. Bu gülüş genellikle en iyisiydi, öyle çok sosyal ve neşeli biri olmadığımın bana öyle geliyordu. İnsanların adımı bilmesinden memnuniyet duyuyordum.

Keşke fotoğraf yanımda olsaydı diye düşündüm. Ona tekrar bakmak istiyor, kendimi, gördüğüm şeyin bir göz yanılsaması olduğuna ikna etmeye çalışıyordum. Bu ve ölü Mary'nin yüzü, zihnimi tamamen meşgul ediyordu. Cesedi, çoktan soğuk bir morg çekmecesini boylamış olmalıydı ama kimse ona ne olduğunu anlayamayacaktı. Ama bilmeleri ve hâlâ benimle sorunları olan Dyersburg'ten kaçmaları gerekiyordu. Dyersburg Emniyeti'ne yapılacak bir arama, onları doğru yere yönlendirebilir diye düşünüyordum. Adımı ve birkaç detayı daha sorarlardı muhtemelen ama bir şeyler uydurabilirdim. Böyle şeylerde iyiyimdir.

Bobby kapıyı çaldığında, telefona uzanmak üzereydim. Bırakıp sandalyemden kalktım.

“İyi misin?” dedi kapıyı kapatırken.

“Son birkaç gün oldukça tuhaftı Bobby.”

Bilgisayarı açıp masanın ortasına koydum ve ona da diğer sandalyeye oturmasını işaret ettikten sonra DVD-ROM’u sürücüye taktım ve videonun bar sahnesini açtım.

Yüksek sesli bir müzik. Karmaşa. Kamerayı tutan adamın sarhoş olma aşamaları. Öksürük krizi ve sonra insanların birlardo oynadıkları alana geçen köşeden dönüş. Genç bir çift, sırtları kameraya dönük olarak duruyor, sakallı iri bir adam ve kız arkadaşı da vuruşlarını yapmaya hazırlanıyorlardı.

Kamera yakınlaştı ve uzun saçlı kız ona döndü. DURDUR tuşuna basıp yüzünün görüntüsünü dondurdum. Birkaç tuşa daha basarak bir görüntünün bir kopyasını aldım ve Photoshop’u çalıştırdım. Kadının yüzüne yakınlaştıktan sonra arka plandan biraz alıp yapıştırarak saçlarının alt kısımlarını yok ettim. Cilt dokusundan biraz alıp yanaklarını yaşlandırdım ve büyüttüm, sonra da saçlarını alıp 2002 yılında yaşayan yaşlı bir kadına uygun hale getirdim. Hızlı bir seçimle çelik grisine boyadıktan sonra görüntü kalitesini düşürüp biraz da flulaştırdım ki farklılıklar belli olmasın. Eski halinin yarısına gelene kadar görüntüyü uzaklaştırdım, bu kalitede rötuşlar göze o kadar da batmıyordu.

Yüzün etrafındaki kısmın tuhaf görünüşünü görmezden gelmeniz gerekiyordu ama ortadaki kısma bakınca bunu yapmak hiç de zor değildi. Ed’in karavanından beri bundan şüpheleniyordum ama ekranda görmek yine de kendimi tuhaf hissetmeme sebep oldu.

“Pekala,” dedi Bobby. “Yine o. Annen ve babanla birlikte.”

“Ama onlar Mary’yi yalnızca Montana’ya taşındıklarından beri tanıyorlardı.”

“Ve şöyle bir şey söylediler değil mi? ‘Şu Mary var ya, hayatımıza daha yeni girdi. Daha önce onu *hiç* tanımıyorduk.’ ”

“Birbirilerini yalnızca birkaç yıldır tanıyormuş gibi davranıyorlardı.” Başım dönüyordu. “Ve annemin bana, taşındıkları gün Mary’nin kurabiye getirdiğini ve böyle tanıştıklarını söylediğini hatırlıyorum.”

“Birbirlerini otuz yılı aşkın süredir tanıyor olmalarına rağmen.” Bir yandan da videoyu ileri sarıyordu. Oturma odasının yerinde bağdaş kurmuş oturan kızın görüntüsünü dondurdu.

Doğruydu, ışık burnuna ve elmacık kemiklerine öyle bir açıyla vuruyordu ki hiçbir oynama yapmanıza gerek kalmıyordu. O kız Mary’ydi.

“Şu Ed hakkında ne düşünüyorsun peki? Kameraman da o olabilir mi?”

“Babamla onu bir arada gördüğüm tek seferde, ikisi de birbirlerini hiç tanımıyor gibi davranmışlardı.” Bu olayı ona bara giderken anlatmıştım zaten. “Ama tanıyor olmalılar, hepsi tanışıyormuş. Bir sebepten, muhtemelen videonun üzerinden çok uzun bir zaman geçmeden Mary taşınıyor. Annemler oraya taşınmadan uzun bir süre önce Montana’ya gelmiş olmalı çünkü. O arada bizimkiler ve Ed burada kalıyor ama görüşmüyorlar. Tesadüfen babamla ikisini bir araya getirdiğim günse, babam buna izin veriyor ama ikisi de birbirini görmezden geliyor.” Annemlerin evinde Mary’yle bir araya geldiğimiz zamanları düşündüm ama bu, birbirlerini daha önceden tanıyor olsalar bile bunu gizlemek için oldukça uğraştıkları fikrimi desteklemekten başka bir işe yaramadı. Niye bunu benden saklamaya çalıştıklarını merak ediyor ve sonra, bunun bencilce ve aptalca bir düşünce olduğu kanısına varıyordum.

“Annemler oraya bilerek gitti,” dedim, yeni fark etmiştim. “Oraya gittiler çünkü bir şey olacağını biliyor ya da böyle düşünüyorlardı ve bu yüzden de birbirlerini tanımıyor gibi yaptılar.”

“Abartıyorsun.”

“Öyle mi? Belki de Mary sadece yollarına çıktığı için öldürülmedi. Belki de eve gelen her kimse, aslında iki görevi vardı ve Mary de bunlardan biriydi.”

Bobby bunu düşündükten sonra mantıklı buldu. “Sonra sen yeniden Hunter’s Rock’a dönünce, Ed tavşan gibi kaçtı.”

“Karavanın yanında beklemeliydik.”

Karşı çıktı. “Oraya hemen dönmez. Şimdiye kadar bardaklı çocuğu arayıp yaşadığı yeri bildiğimizi öğrenmiştir. Ayrıca insanların peşine düşmeyi içeren herhangi bir aktiviteyi yapamayacak kadar bitkin görünüyorsun. Numaranı bıraktın sonuçta. Eğer evine dönerse, sana nasıl ulaşacağını biliyor. Yarın tekrar bara gidip çocuğa yükleniriz ve ihtiyarın takıldığı birileri ya da yerler var mıymış öğreniriz.”

“Samanlıkta iğne arayacağız yani.”

“O iğne hâlâ orada bir yerde ama. Rasgele bir yere atıldıysa, bulacağın ilk şey o olabilir.”

“Çok anlamlı ya, dur da bir yerlere not alayım bunu.”

“Bu arada ben de internete gireceğim.” Masada duran telefonla baktı. “Ayrıca Tembel Ed’in arayacağını düşünüyorsan telefonunu açmalısın bence.”

O bilgisayarın arkasından masadaki telefona doğru bir hat kablosu uzatırken ben de telefona bakıyordum. Bir süre sonra, mesaj göstergesi belirdi.

“Bir şey mi var?”

Arayıp mesajı dinledim. Ses bir kadına aitti. “O değil, hastanedeki kız. Birkaç dosyaya bakıp işe yarar bir şey bulabilirse arayacağını söylüyor.”

“Bulmuş mu?”

“Söylemedi,” dedim kapatırken. “Yarın onu aramamı istiyor sadece.”

“Ward, bak. Bir e-mail gelmiş.”

Arkamı dönüp baktım, ekranda kısa bir metin vardı.

BÜYÜK PARALAR KAZANMANIZ GARANTİ! \$\$\$

Biz giderek BÜYÜYEN bir servis öneren küçük bir şirketiz. Hayatınızı değiştirmek için, kararlılıktan başka hiçbir şey gerektirmeyen ürünümüzü kullanın. Saf ve kirli olanlar, web sitemizi ziyaret ettikten sonra, kalplerinde mutluluğu bulacaklar!

Hepimizin hayatını değiştirebilecek bilgiler için geri gidin!
Hızla büyüyen bu işe hemen başlayın. Yüzlerce insan, düşündüğünden çok daha fazlasını kazanmaya başladı bile:
Sen neden bizden biri olmuyorsun?

Geç kalma, bu teklif gece yarısı sona erecek.

“Eline bir sözlük al da ‘gereksiz posta’ neymiş bir öğren,” dedim. “Ayrıca muhtemelen bunun çıktısını falan isterler.”

“Ama,” dedi Bobby, “sipariş formu falan yok. Gönderen adres sahte gibi görünüyor, ayrıca bir web sitesinden bahsediyor ama URL vermiyor. Sonra da üç saatlik bir süre veriyor. Başından atmanı zorlaştırıyorlar yani. Hem ünlemler cümlelere bak. İlki biraz tuhaf, İncil’den alınmış gibi duruyor, diğeriye ‘Geri git’ diyor. Nereye geri?”

Bir an düşündüm. “Bu bir siteye girip de IP adresimi bıraktığım için geldi bana.

“Ward, bazen nerdeyse tam kapasiteyle çalışan bir beynin olduğunu düşünüyorum.” Masaüstündeki bir yer imine tıkladı

ve tarayıcı açıldı. Birkaç saniye sonra, yalnızca bir kelimenin yazılı olduğu sayfa önümüzdeydi: **GELİYORUZ.**

Ama bu kez altı çiziliydi ve Bobby imleci üstüne getirince ok işareti bir ele dönüştü.

“Linke dönüşmüş,” dedi ve kelimenin üzerine tıklayınca, şifreyi girmemizi isteyen ufak bir kutu belirdi. “Ah kahretsin.”

“Korkuluklar,” dedim.

O da yazdı ve üzerinde İZİNSİZ GİRİŞ yazan beyaz bir sayfa açılınca küfür edip geri tuşuna tıkladı.

“E-maili tekrar göstereceğim,” dedim. Tarayıcıyı simge haline getirip maili açtı.

Çabucak bir göz attım. “*kirli* yaz, orada yazıldığı gibi.”

“Çünkü?”

“*Kirli* yanlış yazılan tek kelime ve web sitesinden bahsedilen cümlede geçiyor.”

Tıklayıp kelimeyi yazdı ama yine izinsizdik. “Birazdan bizi sistemden atacak,” diye mırıldanarak adımları yineledi.

“Kelimenin doğrusunu yaz. *Temiz.*”

Tıkladı ve “temiz” yazdı. Kısa bir bekleyişten sonra, başka bir sayfa açıldı. Bu sayfa siyahtı ve ortasında, beyaz harflerle HOŞ GELDİNİZ yazıyordu. İmleci kelimenin üstüne getirince, ok işareti bir ele dönüştü. Ben daha da yaklaşıırken Bobby kelimeye tıkladı.

Bir süre sonra ekran, yeşil fon üzerine beyaz yazıların olduğu bir sayfaya dönüştü.

İNSAN MANİFESTOSU

[image: strawlogo.jpg]

İŞTE GERÇEK

Bazı insanlar Evrim Teorisini kabul etmezler. Bu yanlıştır. Bize bunca zamandır bu teorinin yanlış olduğu söyleniyor çünkü esas Gerçeği görmemizi ENGELLEMEK istiyorlar. Ama artık onu Gördüğümüze göre, politikacıların ve YALANCILARIN bunu yeniden saklaması mümkün olmayacak.

Gerçeği bildiğinizi düşünüyorsunuz ama yanılıyorsunuz: Bildiğiniz tek şey YALANLAR.

İNSANOĞLUNUN TARİHİ

Bizden çok öncekiler hep AVCI-TOPLAYICILARDI. Birbirine Akrabalık ve İşbirlikçilikle bağlı olan küçük gruplar halinde yaşadık. AVLADIĞIMIZ avlarla ve TOPLADIĞIMIZ meyve ve sebzelerle beslenirdik, sonra işler değişti.

NE EKERSEN ONA İÇERSİN

On beş bin yıl kadar önce her şey değişmeye başladı. Bu uzun bir süre gibi görünebilir ama milyon yıllar bazında düşünürseniz hiç de uzun olmadığını fark edersiniz. Değişimin sebebi, avcılığı ve toplayıcılığı bırakmış olmamızdı. Peki neden?

Bazı insanlar bunu artan nüfus gibi basit bir sebebe indirgemeye çalıştılar; kaynakların yetersizliği ve azalan hareket özgürlüğüne. Ya da Buzul Çağının bitmesiyle gelen iklim değişikliklerine ve bir sürü başka şeye. Sözüm ona Bilimsel olan tüm açıklamaları okudum, kimse bilmiyor. Bir zamanlar Amerika'nın düzlüklerinde gezinen mil-

yonlarca bizon vardı ve kendi kendilerine yetebiliyorlardı. Yeni yiyecekler bulmak için hareket etmeleri gerekiyordu ama bu zaten Doğal Olandı. İnsanlar, Dik durabilen insanlar, uzun mesafe yürümek üzere TASARLANMIŞLARDIR. O halde neden birden, milyonlarca yıl aksi-ni yapmak üzere Evrimleşmişken, hareket etmeyi bıraktık?

Çünkü tarıma başladık, bunun sonucunda da insanlar belli bir yerde kalmaya ve yüzlerce hatta sonra binlerce kişilik gruplar halinde yaşamaya başladılar. Ve bu bir kez başladı mı durdurmak mümkün olmadı. Tarım, daha fazla yiyecek ürettiyordu ama az sayıda insan için DAHA YETERSİZ bir yöntemdi, yalnızca büyük gruplarda işe yarıyordu. Tarım aynı zamanda daha fazla insanın doğmasına, bu sebeple de grupların daha da kalabalıklaşmasına sebep oldu. Daha büyük bir toplulukla yaşamaya başladığınızda, her şeyi bırakıp toplayıcılığa döneemezsiniz. Kapana kısılmışsınızdır.

Bu değişikliklerden kasabalara ve şehirlere geçildi ki bunlar, kalabalığı daha da arttırdı. Ve bu da EŞİTSİZLİĞİN, daha sonra da YÖNETİCİLERİN ve TARİKATLARIN doğmasına neden oldu. Ayrıca AHLAK da ortaya çıktı. Bir yerde uzun süre yaşayınca, her gün aynı insanları görmeye başlarsınız, bu da onlara belli bir şekilde davranmanızı gerektirir çünkü aksi halde sizi ÖLDÜRÜRLER. Bundan yola çıkarak, karşınızdakini tanımasanız bile ona belli kurallara göre davranmanız gerektiği yargısına vardılar. Ve ilk olarak insanoğlunun, sevimli olmasa da en gerçek eğilimlerinden birini, bizi diğer türlerden farklı kılan bir şeyi gördük: ÇEVREYİ DEĞİŞTİRME. O zamana kadar doğanın bir parçası olarak yaşamıştık. Tarıma başlayınca, toprağa TECAVÜZ etmeye ve onu kendi isteklerimiz doğrultusunda değiştirmeye başlamış olduk.

Ve ayrıca, tarımla uğraşanlar toplayıcılara göre DAHA SAĞLIK-SIZDI. Yiyecek yetiştirmek aynı çabayla daha az besin elde etmeye sebep oluyordu. Avcı-toplayıcıların DAHA FAZLA BOŞ VAKTİ vardı ve DAHA AZ çalışıyorlardı. Üreticilerin fazlaca sebzelere ve tahıla bağlı olan beslenme düzenine kıyasla, çok daha iyi bir rutinleri vardı.

Enfeksiyon ve salgınlar da, herkes birlikte yaşadığı için daha büyük bir risk oluşturunuyordu. İnsanlar o kadar uzun yaşamıyor ve daha sık HASTALANIYORLARDI.

O HALDE NEDEN BÖYLE BİR HAYAT, YALNIZCA BİRKAÇ BİN YIL İÇERİSİNDE DÜNYADAN SİLİNDİ? Neden gezegenin her yerinde, Türümüzün tamamı, milyonlarca yıl sonra – hem de başta DAHA KÖTÜYKEN – hayat tarzını değiştirdi?

VAHŞİ GENOM

Virüsler son derece küçüktür ama içinize girdiklerinde, vücudunuzu ele geçirip Hastalığın istediği şekilde davranmasını sağlarlar. Birçok Virüs sizi hasta eder, mesela grip. Bazıları sizi öldürür. Ama en zeki Virüsler, sizi hasta etmez ya da öldürmez; çünkü EVLERİ olmanızı isterler.

20.000 yıl önce, hastalandık. Homo Sapiens, virüsü Afrika'dan getirdi, bütün Neanderthaller bu yüzden öldü. Hastalıklarla ve Buzul Çağıyla savaşmaya daha alışkınlardı ama yine de birkaç bin yılda öldüler.

Bu Virüs, bizi toplu halde yaşamaya sevk etti çünkü böylece ARAMIZDA YAYILMASI kolaylaşacaktı. Bunu bizim için daha iyi olduğundan yapmadık; yaptık çünkü kapana kısılmıştık. O esnada da Virüs yerini sağlamlaştırmış, biz de onun EVİ haline gelmiştik, doğamız değişmişti ve geri dönemezdik.

Virüs, o kadar bizden bir parça haline gelmişti ki Bilimsel Kurul'da ki kimse, o kadar zeki olduklarını iddia etmelerine rağmen, bunu görmedi. Bu yüzden Memleket, YAHUDİLER dahil birçok insan için çok önemlidir. Harekete geçerse Virüs tekrar gerçek yaşam tarzımıza döndüğümüzü düşünür ve sorun çıkarır. Bu yüzden diğer ülkelerdeki insanları önemsemeyiz. Bizim için hiçbir şey ifade etmezler. Teröristler ve Katiller masum insanları bu yüzden öldürür. Onlar için hiçbir şey ifade etmiyoruz çünkü. Bu yüzden şehirlerimiz Şiddet olaylarıyla

dolu, kutulardaki fareler gibi, diğer insanların pisliği içinde yaşamaya mecbur bırakıyoruz, ki bu lanetlendiğimiz bir göstergesidir. Bu yüzden Nazi Katliamı ve Bosna ve Rwanda'daki olaylar vuku buldu. Farklı kabileler Düşmanlarımızdır ve biraz zorlarsanız kavga etmeye başlarız. Bu yüzden yönetici kadrolarımız hep Yalancılardan ve Aptallardan oluşuyor. Devlet, tanımadığımız insanların sözüm ona haklarını korumak adına, bizi ÖZGÜRLÜKLERİMİZDEN mahrum etmeye yarıyor. Bu yüzden insanlar Cinayet işliyor ve Öldürüyor, çünkü bizi durduran tek şey, Virüs tarafından icat edilen Ahlak.

Her zaman hepimiz aynıymışız gibi hissettirmeye çalışırlar ve kanımızın aynı renkte olduğunu söylerler ama bu bile doğru değil. Farklı kan grupları var, genetik kodlar yüzünden.

Bu kadar basit bir şeyde bile uyumsuzluk yaşıyoruz. Kanımız bile aynı değil.

NE YAPABİLİRİZ?

Şehirlerden başlamalıyız işe, Siyahlardan. Sizi sevmeyebiliriz – çünkü bizim tipimiz değilsiniz ve yalnızca Hastalık yüzünden bir aradayız – ama siz de Kurbansınız. Kendinize uygun olan Evinizden alınıp Sizin Türünüz için hiçbir umut vaat etmeyen yerlere getiriliniz.

Büyük gruplar halinde yaşamak bize göre değil. Tanımadığımız insanları önemsemek için yaratılmadık. Özgür olmamız lazım, şehirlere tıklıp bizi önemsemeyen ve bu işi yalnızca PARA için yapan insanlar tarafından yönetilmememiz lazım.

Bunun bizi yok etmesini engellemenin tek yolu, öldürmek. Politikacılar yardım etmez çünkü bu Şeytani düzenin keyfini onlar sürüyor. Virüs gibi onlar da “medeniyet” olmazsa evsiz kalır. Her şey bize bağlı.

**Öldürenler, Özgür olacak:
Öldürmeyenler, Hasta olanlardır.**

Gezegeni temizleyin.

Virüsü öldürün.

Silahlar sizi güçlendirecek.

Bobby'den birkaç saniye önce, okumayı bitirdim.

"Diske kaydet," dedim. "Yarın bu yazı burada olmayacak."

Bobby sayfayı kaydettikten sonra başa dönüp yeniden okudum. Bana kalitesiz bir baskıyla çoğaltılıp sokaklarda elimize tutuşturulan ve eve gidene kadar okuduğumuz o uzun ve saçma bildirileri hatırlattı; gece geç saatlerde barlarda duyulan anlaşılmaz gürültüleri; alkolle, cehaletle ve öfkeyle karışan sesleri. Ama bunun farklı bir tarafı vardı. Sandalyeme oturup ne olduğunu düşünmeye başladım.

"Hakkını vermek lazım," dedi Bobby, ikinci kez okumayı bitirdikten sonra. "Kütüphaneye gidip bir sürü kitap karıştırmış. Ama yine de bu, delice bir şey olduğu gerçeğini değiştiriyor. Değil mi?"

"Hem evet hem de hayır," dedim. "'Ayağım kaydırmak' ve 'lanetlenmek' gibi kelimeler buna uymuyor."

"Birkaç tane akıllıca kelime kullanmış olması, onun bir dahi olduğunu göstermez. Bir yerden alınıp buraya konulmuş olabilir."

"Her bir kesme işareti doğru yerde kullanılmış Bobby. Bunu Tanrı'nın sözü gibi görecektir yüzlerce insan var. Milisler mesela. Hatta bunun arkasındaki insanlar onlar bile olabilir."

Güldü. "Ben öyle düşünmüyorum. Onların nasıl olduklarını bilirsin; kır saçlı askerler ve Vietnam'la ilgili, orada ol-

duklarına inanacak kadar çok video görmüş olan çocuklar. Ormanda bir kamp kurar ve silahlarını parlatıp kadınlar üzerinden savaşırlar.”

“Bu insanların tümü mağara adamı ya da aptal değil.”

“Elbette değil. Ama *Paralı Asker*’i yalayıp yutan, nasıl napaalm yapabileceğinizi ya da arka bahçenize nasıl tuzak kurabileceğinizi öğreten kitaplar alan adamlardan bahsediyoruz. Milenyum için malzeme stoklayan ve medeniyetin çağ atlamadığını fark edince hayal kırıklığına uğrayan insanlar bunlar. Üniformalarını giyip dünyanın nasıl da kötüye gittiği ve bunun tek sorumlusunun Yahudilerle Latinler olduğu hakkında yaygara koparan adamlar. Varoşlarda yaşayan siyahlar hakkında endişelenmen daha mantıklı olur bence. Adamlar gerçekten çok kızgın ve bu karizmatik pisliklerden bazıları, genelde etkisiz hale getirilmeden önce birilerini haklamayı başarıyor.”

“Aynı şey işte. Herkesin onu tanıdığı yerler dışında, kendini hiçbir topluluğa ait hissetmeyen insanlar.”

“Gözlerim yaşardı.”

“Bir ülkeye güveniyorsun, onu sana söylendiği kadar seviyorsun ve sonra bunun sadece seni susturmak için olduğunu fark ediyorsun. ‘Herkes her şeye sahip olabilir ama siz hariç çocuklar. Sizden bahsetmiyoruz.’ Bu kültürel bir taciz. *Sen* ol-san nasıl bir tepki verirsin?”

“Tamam, Ward. Bu gerçekten hassas bir nokta ve toplam IQ, Temsilciler Meclisi’ndekinden çok da düşük değil, ayrıca bazılarının haklı olduğunu da kabul ediyorum ama birlikte hareket ettiklerine *inanmaman* gerektiğinden de eminim. Bu grupların çoğu; bırak yüzlerce, binlerce kilometre ötede yaşayan, daha az organize gruplarla ortaklaşa çalışmayı, otuz kişiyi bile aynı yöne çevirmeyi beceremez. Belki internette olabilir ama burada değil.”

“İnternette önce,” dedim.

“Orada bir şeyler var, tamam,” kabul etti. “Ülkedeki tüm psikiyatrların aklını alacak kadar fazla psikoz göstergesi var. Nefret grupları, dünyanın-sonu-geldiciler, Bohemya Korusu’ndaki baykuşların illuminatiyi yerden yere vuran kuklaları. Mars’taki yüz, sosyal kontrolü sağlamak için kurulmuş bir roket üssü ve tüm oklar *sana* çevrilmiş durumda. Ama ben tüm zamanımı bu şeylere bakarak geçiriyorum ve inan bana, dünya çapındaki hiçbir hareket bu çocuklardan kaynaklanmıyor. Bunlar kendilerinden olmayan herkesten nefret ediyorlar. Hepsini aynı odaya koysan o saniye patlarlar.”

“Aradığın her şeyi her sunucuda bulamazsın,” dedim. “Sen sadece orada bırakılanları görüyorsun. Katillerle, öldürme olaylarıyla ve gelecek planlarıyla dolu; aynı bilgisayarları, aynı telefon hatlarını ve aynı hard diskleri kullanıyor olmasına rağmen bundan tamamen farklı bir başka ağ da olabilir ve nereye bakacağını bilmezsen, içerik sayfasını bile bulamazsın.” Bobby gözlerini devirdi, söylediklerimi saçma buluyordu. “Beni *dinler* misin? Biz böyleyiz işte, bunu bilmiyor musun? Öğretim üyeleri interneti, Star Trek oynarken yarattı; bilgi alışverişinde bulunabilmek için. Sonra bir bakıyorsun, gereksiz mailler almadan hiçbir siteye giremiyorsun ve ayakkabı boyacılarının bile kendilerine ait birer alanları var. Bundan önce bile, duvardan duvara pornografik fotoğrafların yapıştırıldığı ve sıradan erkeklerle kadınların karanlık odalarda, nasıl da Shirley Temple gibi giyinmek ve vücutları kanayana kadar kırbaçlanmak istediklerini anlattıkları mektupların yazıldığı bir dönem vardı. İnternet de bu hale gelecek; kimliklerinin gizli kalmasının ardına sığınıp Bay ve Bayan İyi Vatandaş olmaktan çıkarak kendileri gibi davranabilecekler: Böylece biz de, Noel kartları için

yaptığımız listenin küçük bir kabile kadar olduğu ve *onların* yarısını kesmek zorunda olduğumuz zamanlarda, bilmem neredeki bir köy için endişeleniyormuş gibi yapmaktan kurtulacağız.”

“Dünyalı dostlarıyla gurur duyan birini görmek ne kadar güzel. Onlara katılmaya hazır gibi duruyorsun.” Yüzünü ovuşturdu. “Ward, bu adam tuhaf amaçları uğruna kendini tehlikeye atan herhangi biri olabilir.”

“Saçma. Buraya, içinde ‘Korkuluklar’dan bahsettiği birkaç dakikalık bir video çeken adamın bilgisayarındaki bir yeriminden geldik. Ve şimdi o adam ve karısı, eski bir arkadaşlarıyla birlikte öldü. İki saat içinde videoda gösterilen bir yeri tehdit etmek adına, bir ev ve bir otel havaya uçuruldu. Tanrı aşkına, The Halls’un mimarisi bile olaya uyuyor. Avcı-toplayıcılar için tasarlanmış milyon dolarlık birer mağara o evler.

“Tamam,” dedi Bobby ellerini kaldırarak. “Ne demeye çalıştığını anlıyorum. Şimdi ne yapacağız öyleyse?”

“Bunu bulduk. Şimdi ne yapmamız gerekiyor? Ne bir link var ne bir mail adresi. Hiçbir şey yok. Eğer seni bir yere yönlendirmiyorsa böyle bir şey yapmanın amacı ne ki?”

Bobby bilgisayarı kendine çevirip birkaç tuşa bastı ve ekran, sayfanın açık HTML’sini gösterecek şekilde değişti. Hangi işletim sistemiyle açmaya çalışırsanız çalışsın, size siteyi getiren, gizli web dilini. Yavaş yavaş sayfayı aşağı doğru kaydırды.

Ve sonra durdu. “Bekle.”

Görüntüyü yeniden normale çevirdi ve sayfanın en altına indi. “Tamam,” dedi başını sallayarak. “Fazla değil ama bir şeyler var.” Ekranı gösterdi. “Bir şey görüyor musun? Yazının altında?”

“Hayır, neden?”

“Çünkü bir şey *var*. Birkaç kelime ama arka planla aynı renkte olacak şekilde ayarlanmış. Orada olduklarını yalnızca kodlara bakarsan ya da ekranın çıktısını alırsan görebilirsin.”

“Yani bir şekilde böyle bir şeyden şüphelenirsen. Ne yazıyor peki?”

Yeniden HTML’ye döndü ve en alttan bir satırı seçti. Anlamsız yazıların arasına gizlenmiş mesajı gördü:

Dik Adam

“Dik Adam,” dedim. “Bu da kim şimdi?”

KISIM 3

“Tarih peşimizde; bizi bir gölge gibi,
ölüm gibi takip ediyor.”

—MARC AUGÉ

OLMAYAN YERLER: SÜPER MODERNİTE
ANTROPOLOJİSİNE GİRİŞ

BÖLÜM YİRMİ İKİ

Sarah, onu duyduğunu sandığı ilk zamanı hatırlamıyordu. Bir ya da iki gün önceydi belki de. Yavaş yavaş geliyor, hiç acele etmiyordu. Bir önceki gece de gelmişti, en azından Sarah böyle düşünüyordu ve Sarah'ın bir şeyler olacağını fark ettiğini anladığı gibi de ortadan kaybolmuştu. Gündüz de onu hissedip hissetmediğini merak ediyordu ama o zaman, zihni daha açıktı ve kendini hayal gördüğüne ikna edebiliyordu. Sonra bir akşamüstü onun sesini duydu; gündüz bile geliyorsa, artık işlerin iyice kötüleştiğini biliyordu.

Bu olmadan birkaç saat önce sapık gelmiş ve uzunca bir süre konuşmuştu. Sadece konuştu, konuştu ve konuştu. Anlattığı şeylerden bazıları leşçilikle ilgiliydi, bazıları musibetlerle. Bazıları da; tatilde gidip güzel içkiler içebileceğiniz, spagetti ve salam ya da biftek ya da kalamar ya da çorba gibi *yiyecekler* sipariş edebileceğiniz bir yer gibi duran ama öyle olmadığı aşikar olan, Castenedolo adında, İtalya'da bir kentti. Burası, en az iki milyon yaşında, Pliyosenden mi plasterden mi ne yapılmış bir adamın gömülü bulunduğu bir yerdi. Acaba Sarah bu konuda ne düşünüyordu?

Sarah hiçbir şey düşünmedi. Kendisine söylenen şeyi yapmaya odaklanmak için çok uğraştı ama yaklaşık bir gündür, çoğunlukla kendini çok kötü hissediyordu. Yemek istemeyi bırakmıştı ve artık o kadar da aç hissetmiyordu kendini. Sadece adam bir cevap bekler gibi sustuğu zamanlarda, hırıltı gibi sesler çıkarıyordu. Genel olarak adamın eğitim yöntemlerinin, eğer amacı buysa yani, oldukça etkili olduğunu ve okuldaki öğretmenlerinin de faydalanabileceği bir şey olduğunu düşünüyordu. Arkadaşlarının yarısı hiçbir şey öğrenmiyor gibiydi, okula sosyal bir kulüp ve podyum arasında bir yer gözüyle bakıyorlardı. Bir zeminin altına kilitlenmek ve *bitmek bilmeyen* bir nutku dinlemek, önceliklerini değiştirebilir diye düşündü. Tüm o İspanyolca kelimeler beyinlerine giriverirdi mesela. Belki de annesine, bir sonraki toplantıda bunu önermesini söylemeliydi. Ama gerçekten onlara arada bir yemek vermeli-lerdi yoksa insan dikkatini toplamaktan aciz oluyordu.

Bir saat kadar sürmüş gibi gelen öksürük krizinin geçmesini, sabırla beklemişti adam. Bu kez Stonehenge'den bahsediyordu ve bu yüzden Sarah onu bir süre dinledi, çünkü Stonehenge İngiltere'deydi ve oraya hiç gitmemiş olsa da İngiltere'yi sevdiğini biliyordu. İngiltere çekici bir yerdi ve çok iyi müzik grupları çıkarıyordu. Ama ne zaman ki Stonehenge'in esas amacının bir gözlemevi olmadığından bahsetmeye ve olması gerektiği gibi, insan DNA'sının kabaca bir haritası olduğunu anlatmaya başladı, Sarah odaklanmaktan vazgeçti.

Adam sonunda biraz daha su verdi. Sarah'ın suyu reddettiği dönem pek de uzun sürmemişti, bu muhalefeti sürdürmek istiyor olsa da vücudu buna izin vermiyordu. Üçüncü fırsatta ağzı, beyninden gelecek bir emri beklemeden kendiliğinden açılmıştı. Suyun tadı artık temiz, saf ve iyi geliyordu. Bir zamanlar bunun, alışkın olduğu sudan ne kadar farklı olduğunu düşündüğünü hatırladı ama bu çok uzun zaman önceydi.

“Aferin sana,” dedi adam. “Bak, sana o kadar da kötü davranmıyorum. Üzerine işeyebilirdim ve yine de onu içmek zorunda kalabilirdin. *Vücudunu* dinle, içindeki sesi dinle.”

“İçimde bir şey olduğu yok,” sesi çatladı ve sonra son olarak ona yalvardı. “Lütfen. Ne olursa. Sadece sebze bile olur; havuç, kabak, kapari.”

“Hâlâ soruyor musun?”

“Lütfen,” dedi, başı çatlayacak gibi ağrıyordu. “Kendimi hiç iyi hissetmiyorum, beni beslemek zorundasın, yoksa öleceğim.”

“İsrarcısın,” dedi. “Bana hâlâ umut veren tek şey bu.” İsteğini açıkça reddetmemiş, sadece vejetaryenlikten bahsedip bunun neden yanlış olduğunu; insanların hem etçil hem otçul diş yapısına sahip oldukları ve et yememenin, hastalıklı zihinlerinde çok fazla vakit geçirirken vücutlarını dinlemekten kaynaklandığını anlatmıştı. Sarah onun uğuldamasını dinlemiyordu, neyse ne. Onun da şahsi fikri, vejetaryenliğin saçma olduğu yönündeydi. Bunun en büyük sebebi, bildiği vejetaryenlerin kendilerini diğerlerinden üstün gören tipler olmalarıydı, mesela Yasmin Di Planu. Hayvan hakları hakkında yaygara koparıp duruyordu ama okuldaki tüm kızlardan da daha büyük bir ayakkabı koleksiyonu vardı ve bunların çoğu, onun o güzel ayaklarına sarılmadan önce kendi başına hareket edebilen şeylerden yapılıyordu.

Su içmesine izin verdikten sonra kapağı tekrar kapatıp gitmişti. Sonraki iki saat boyunca Sarah tamamen ayıktı ve bu da kendisini neyin beklediği hakkında daha çok endişelenmesine sebep oluyordu. Ayık olduğunu biliyordu, çünkü aklında kaçmak vardı. Hatta sadece düşünmekle kalmıyor, yapıyordu da. Aklı başındayken en çok bunu düşünüyor olsa da, artık bu hayale çok nadir kapılıyordu. Başta, yerin altından fırlayıp çıkacak gücü kendinde bulduğunu hayal etmişti, ölmeden

gömülmüş ve herkese çok kızmış biri gibi. Sonra bu değişip adamlarla konuşmaya ve onu etkilemeye dönmüştü. Etkileyici biri olduğunu biliyordu; okulda ağzının içine bakan bir sürü çocuk vardı ve tabi Broadway kafedeki şu garson. Orada yemek yedikleri bir seferinde, gereğinden çok çok daha sık masalarını kontrole gelmiş, bir kereliğine o penisli insanlardan birinin dikkatini çekmeye çalıştığı kişi Sian Williams değil Sarah olmuştu. Ya da mantıklı bir şekilde adamı ikna etmeye çalışabilir, hatta belki de kendisini bırakmasını *emredebilirdi*. Bunların hepsi denenmiş ve gülünç derecede başarısız olmuş ve sonunda elinde sadece, babasının gelip onu bulduğu hayali kalmıştı. Bazen hâlâ bunu düşünüyordu ama eskisi kadar sık değil.

Her neyse, daha sonra üzerindeki odaya birinin girdiğini duydu. Başta o adam zannetti ama sonra, onun olamayacağını anladı. Bunun çok fazla ayağı vardı, odada yürüyüp durduktan sonra, üzerinde ileri geri koşturmaya başlamıştı. Sonra tam Sarah'ın üstünde durdular. Ara ara tiz sesli olan ama aynı zamanda derinden ve boğuk boğuk gelen kahkahalar duyuluyordu. Bir süre hoşnutsuz sesler çıkararak hareket etti, hırlıyor ya da tuhaf bir şekilde havlıyordu. Vücudundan bam güm sesler çıkıyor, sanki inanılmaz bir güçle kayıyor gibi geliyordu. Sonunda bir inleme duyuldu ama sanki ses tek bir gırtlaktan değil de aynı anda birçoğundan gelmişti, sanki yaratığın birden fazla ağzı varmış gibi.

Bir süre geçtikten sonra gitti.

Sarah, gözlerini kocaman açmış yatıyordu. Bunun kötü bir gelişme olduğundan emindi, hem de çok kötü. Bu o adam değildi, oysa bile başka bir şeye dönüşmüştü. Duyduğu şey, en çok korktuğu şeydi ve şimdi gün ortasında geliyor, işleri o kadar da ağırdan almıyordu. Artık hiç şüphe yoktu.

Bu Taataya Vuur'un ta kendisiydi.

BÖLÜM YİRMİ ÜÇ

Nina, arayacağını belirten bir not bırakarak erkenden evden çıkmıştı. Zandt de tüm sabahı verandada volta atarak geçirdi. Gözünü açtığı her sabah, Sarah Becker'ın hayatta olma şansı biraz daha azalmış oluyor ve bunu bilmek hiçbir işe yaramıyordu.

Nina'ya anlattığı teorinin üzerinde durdu, herhangi bir hata bulamıyordu. Bunun büyük oranda bir kurgu olduğunu biliyor ve bu fikre tutunmak için var olan sebeplerini anlıyordu. Öldürdüğü adam kızları kaçıran ve onları, öldürüleceklerini bile bile bir başkasına teslim etmek için bir yerlerden alıp götürən adam olsaydı, bu cinayetle yüzleşebileceğini biliyordu. Son iki yıldır yaşadığı izole hayat ona tek bir şey öğretmiş ama onu da oldukça iyi yapmıştı: Kendinle barışık olabilirsen, diğerlerinin fikirlerinin hiçbir önemi olmaz. Dik Adam'ın da muhtemelen aynı şeyi düşündüğünün farkındaydı ama bu gerçeği değiştirmiyordu.

Yüklü miktarda kahve ve manzara, akşamdan kalmalığını yavaş yavaş geçirerek, görmezden gelinebilecek sıradan bir ağrıya dönüştürdü. Kanepede uyumuş olmaktan kaynaklanan boynundaki ve sırtındaki tutulmalar da geçmişti. Deniz, bu mesafede bile olsa bunları sağlayabiliyordu.

Öğlen olunca yiyecek bir şey bulmak için evin her tarafını gezdi. Buzdolabında hiçbir şey yoktu, dolaplarda ya da dondurucuda da. Zandt, evinde küçük bir paket kurabiye ya da buzluğunda tost yapmaya hazır ekmegi olmayan bir kadınla tanışacağını hiç düşünmemişti. Çoğu kadın hayatını tost yiyecek geçirebilirmiş gibi görünüyordu. Hüsrana uğramış halde, kendini oturma odasında dolaşıp raflardaki kitaplara bakarken buldu. Seri olarak işlenen suçlar hakkında hem akademik hem de popüler kitaplar vardı; dava dosyalarının fotokopilerinden oluşan, her biri eyaletlere göre dosyalanmış, tamamen yasadışı yığınlar. Çoğu Harris, Thompson, Connely ve King tarafından yazılmış pek de yeni olmayan romanlar. İnsan davranışının karanlık yanıyla ilgisi olmayan çok az şey vardı. 1999 yılında burada geçirdiği, kriminolojinin aklına gelen en son şey olduğu günlerde olduğundan pek de farklı görünmüyordu ev. Bu konuda kendisini çok uzun zaman önce affetmişti, Jennifer bu olayı hiç öğrenmemiş ve ilişkileri, ne Zandt'in hislerini ne de evliliklerinin gidişatını etkileyecek bir şey yapmamıştı.

Dosyalardan birini alıp öylesine bir göz gezdirdi. İlk bölüm, Gary Johnson adında, 90'ların ortalarında Louisiana'da altı yaşlı kadını tecavüz ettikten sonra öldüren bir adamın yaptıklarını detaylı olarak anlatıyordu. Ön sayfaya eklenen bir not, Johnson'ın şu anda, aldığı altı müebbet cezasını, cehennem gibi bir cezaevinde çektiğini söylüyordu. İçlerindeki son sevgi kırıntısı, yaşlı annelerine karşı olan tehlikeli adamlarla dolu bir zindanda. Johnson hâlâ hayattaysa, bu bir mucize olmalıydı aslında. İyilere bir puan. Bir sonraki bölümde, son eklenen verilere göre hâlâ devam etmekte olan Florida'daki bir vaka vardı; kaybolan yedi genç erkek.

Kötülere de bir puan. Birçoğundan yalnızca biri.

Başka bir dosyayı aldı.

İki saat sonra kapı çaldığında, etrafı kağıtlarla dolmuş bir halde salonun orta yerinde oturuyordu. Başını kaldırdı, kafası karışmıştı. Sesin nereden geldiğini anlayana kadar birkaç tık daha duyuldu.

Kapıyı açınca, saçları dağılmış kısa boylu bir adamla karşılaştı. Arkasında, bir zamanlar var olan görkeminden eser kalmamış bir araba vardı.

“Taksi,” dedi adam.

“Ben taksi çağırmadım.”

“Biliyorum. Hanımefendi istedi, buraya gelip sizi almamı söyledi bana. Almamı. Her şey hızlı olmalı, her zaman.”

“Ne hanımefendisi?” Akli karışmıştı, kafası hâlâ okuduğu şeylerdeydi. Dosyalardaki bir şey onu kendine doğru çekiyordu.

Adam sabırsızca homurdanarak ceplerini karıştırdı ve çıkardığı buruşuk bir kağıdı okurken, görebilsin diye Zandt’e doğru çevirdi. “Hanımefendi Nina. Acele etmeliyiz dememi söyler. Belki siz bir şey buldunuz ya da o, doğru bir adam—onu pek anlamadım. Ama şimdi gidiyoruz.”

“Nereye?”

“Havaalanına dostum. Bunu çabucak yaparsam ücretimin üç katını vereceğini söyledi ve benim bu paraya ihtiyacım var. O yüzden şimdi gidebilir miyiz lütfen?”

“Burada bekle,” dedi Zandt ve dönüp tekrar eve girdi. Telefonu alıp Nina’nın cep numarasını tuşladı.

İki defa çaldıktan sonra telefon açıldı. Arka taraftan bir sürü ses geliyor, bir hoparlörün boğuk gürültüsü duyuluyordu.

“Neler oluyor?” dedi Zandt.

“Takside misin?”

Sesi heyecanlıydı ve bu bir sebepten, Zandt’i rahatsız etmişti. “Hayır, havaalanında ne işin var?”

“İnterneti izlemesini söylediğim bir adamdan telefon geldi, ‘Dik Adam’ sözünü aratan biri var.”

“Bu sadece iki kelimelik bir şey Nina. Robert Mapplethorpe’un fotoğraflarına ait bir sergi adı bile olabilir ve muhtemelen, federaller çoktan olaya dahil olmuşlardır.”

“Adam federallerden değildi,” dedi kızarak. “Bunu kendi başıma yaptırdım.”

“Doğru, adamların.”

“Aramayı yapan adamın IP adresine girmiş ve erişimin sağlandığı hattı bloke etmiş. Hadi ama John, iki yıldır beklediğimiz şey ilk kez oldu işte. Sana gelen nottan kimseye bahsetmedim, dünya onu hâlâ Teslimatçı Çocuk olarak tanıyor.”

Biri bir anons daha yapıyormuş gibi, telefonda bir ses patlaması oldu.

Zandt bunun geçmesini bekledikten sonra konuştu: “Ben Michael Becker’a söyledim.”

“Arama Los Angeles’tan yapılmamış,” diye yapıştırdı cevabı.

“Nerden öyleyse. *Nerden?*”

“Kuzeyden. Oregon sınırındaki bir kasabadan, bir Holiday Inn.”

“Yerel Büro’yu aradın mı?”

“En yakındaki bölge amiri benden nefret ediyor, kimseyi yardımına göndermez.”

Doğru, diye düşündü Zandt. Ve küçük de olsa bir ihtimal, durumun saçma bir avdan öte olduğu ortaya çıkarsa, tutuklamayı yapan kişi olmak isterdiniz. Kapıdan, taksi şoförünün hoplayıp durarak hâlâ beklediğini görebiliyordu.

“Çok riskli Nina.”

“Bize eşlik etmeleri için yerel polisten iki kişi alacağım. *Her* neyse. Bak John, kırk dakika sonra kalkan bir uçak var. Ben ona bineceğim ve iki bilet aldım. Geliyor musun gelmiyor musun?”

“Hayır,” dedi ve telefonu kapattı.

Dışarı çıkıp şoföre onunla gelmeyeceğini söyledi ve adamı başından savacak kadar para verdi.

Sonra küfür ederek montunu ve bir sürü dosyayı alarak fazla uzaklaşmadan taksinin önüne atlamayı başardı. Kendi kendine, vicdanında bir de Nina’ya yer ayıramayacak kadar çok şeyle boğuştuğunu söyledi.

Bunun onu korumak istemekle hiçbir ilgisi olmadığını.

BÖLÜM YİRMİ DÖRT

Ertesi sabah saat dokuzda, sanki yüksek bir yerden düşmüş gibi yatağa dağılmış olarak uyandığımda Bobby'nin komodine bıraktığı notu buldum. Onunla uyanır uyanmaz lobide buluşmamı istiyordu. İnsan gibi görünmek için bir duş aldım ve odadan çıktım. Koridorda güçsüz bacaklarının üzerinde yürümeye zorlanan ve hayatının iyi evrelerini çoktan geride bırakmış bir tembel gibi sallanarak yürüyordum. Gece uykusu kendimi değişik hissetmeme sebep olmuştu ama bunun iyi bir şey olduğunu söyleyemezdim. Düşüncelerim bulanık ve hareketsizdi, sanki bilmediği bir alkolle buz karışımına boğulmuş gibi.

Lobi neredeyse boştu, sadece kenarda takılan bir iki çift vardı ve fonda hafif bir müzik çalıyordu. Bobby ise uzun bir kanepenin ortasına oturmuş yerel gazeteyi okuyordu.

“Hey,” diye mırıldandım önüne gelince.

Başını kaldırıp bana baktı. “Bok gibi görünüyorsun dostum.”

“Sen de her zamanki gibi insanı sinir edecek kadar düzgünsün. Sırrın ne? Her gece bir yumurtaya falan tırmanıp yeniden

mi doğuyorsun? Ya da bu spor yapmaktan falan mı kaynaklanıyor? Söyle. Ben de senin gibi olmak istiyorum.”

Dışarıda bulutsuz ve pırıl pırıl bir gökyüzü vardı ve bu, kendimi ciyak ciyak bağırmaktan alıkoymak adına yapabildiğim tek şeydi. Gözlerimi kısarak ve topallayarak, Bobby’nin peşinden otoparka yürüdüm.

“Telefonun açık mı? Ve şarjın var mı?”

“Evet,” dedim. “Ama ne işe yarayacağını anlamıyorum. Ya Tembel Ed eve gitmedi, ki bu durumda oraya giderek vaktimizi boşa harcıyoruz demektir, ya da gitti ve benimle konuşmak istemiyor.”

“Çok negatif davranıyorsun Ward,” dedi Alman aksanıyla. “Anahtarları ver, ben kullanacağım.”

“Negatif hissediyorum çünkü,” dedim. “Neyse ki bana eşlik edecek mutlu bir robotum var. Ama o sesi tekrar kullanırsan, seni bıçaklarım.” Anahtarları ona attım.

“Olduğunuz yerde kalın.” Bu oldukça net ve katı bir tonla söylenmişti ve konuşan Bobby değildi. Bir an birbirimize baktıktan sonra ikimiz de döndük.

Arkamızda duran dört kişi vardı. İkiisi, üniformalı polislerdi, yerel polisler: Biri ellili yaşlarının sonunda, bakımlı ve zayıf; diğeri otuz yaşlarında ve neredeyse yüz santimetrelilik bir göbeği olan iki adam. Bir tarafta uzun paltolu bir adam, en yakınımızda da, üç metre kadar, güzel bir takım giymiş zayıf bir kadın vardı. Grubun tümüne baktığınızda, en korkutucu olanın o olduğunu açıkça görebiliyordunuz.

“Ellerinizi arabanın üzerine koyun,” dedi.

Bobby pis pis sırttı ve hiç kıpırdamadı. “Ne bu? Bir tür şaka mı?”

“Eller arabanın üstüne,” dedi genç polis ve kendi eli, silahına biraz daha yanaştı, belli ki onu kullanmaya can atıyordu. Ya da en azından tutmaya.

“Ward Hopkins hanginiz?” dedi kadın.

“İkimiz de,” dedim. “Şu tuhaf klonlama işi.”

Genç polis birden bize doğru yürümeye başlayınca bir elimi göğsüme kadar kaldırdım, yürümeye devam etti.

“Sakin ol,” dedi kadın.

Polis hiçbir şey söylemedi ama olduğu yerde durup bana bakmaya devam etti.

“Pekala,” dedim elimi olduğu yerde tutarak. “Olayın kontrolden çıkmasına izin vermeyelim, yerel polissiniz galiba?”

“Doğru,” dedi kadın kimliğini göstererek. “Onlar öyle, ben de federal bir ajanım. O yüzden sakın olun da ellerinizi görebileceğim bir yere koyun bakalım.”

“Hiç sanmıyorum,” dedi Bobby, hâlâ gereksiz derecede rahattı. “Bil bakalım ben nerede çalışıyorum? Şirkette.”

Kadın gözlerini kırıştırdı. “CIA’den misin?”

“Evet, hanımefendi,” dedi ironik bir nezaket ve köylü aksanıyla. “Tek eksliğimiz denizci piyadeler. Onlar da gelirse bir geçit töreni düzenleyebiliriz.”

Bir an ortam tuhaflaştı. Genç polis yaşlı olana döndü, o da bir kaşını kaldırmış kadına bakıyordu. Hiçbiri bir saniye önce oldukları kadar kendilerinden emin görünmüyorlardı. Arkada, paltolu adam başını iki yana sallıyordu.

Gardımı indirmeye karar verdim. “O CIA, ben değilim,” dedim bir kez olsun yardımcı olabilmek için. “Sadece sıradan halktan biriyim, adım da Ward Hopkins. Beni neden arıyorsunuz?”

“Bir saniye,” dedi Bobby ve genç polise başını salladı. “Sen önce bir iki adım geri git bakalım ukala.”

“Hadi ordan,” dedi polis sakince.

Kadın hâlâ bana bakıyordu. “Dün akşam internette bir arama yapılmış,” dedi. “Biri ‘Dik Adam’ı aramış. İzleri takip edince sizin hesabınıza ve sonra da bu otele ulaştık. Biz de o isimde birini arıyoruz.”

“Beni değil mi yani?”

“Dün geceye kadar sizin varlığınızdaki haberim bile yoktu.”

“Peki, bu ‘Dik Adam’ı neden arıyorsunuz?”

“Seni ilgilendirmez,” dedi genç polis.”

“Efendim, bu herifleri tutuklayacak mısınız tutuklamayacak mısınız? Bunları dinlemek istemiyorum ben.”

“Nasıl istersen,” dedim. “Bizi almayı deneyebilir ya da yürüyüp gidebilirsin. İlkinı seçiyorsan, denemekte özgürsün ama gerçekten pek tavsiye etmem.”

Yaşlı olan gülümsedi. “Bizi tehdit mi ediyorsun evlat?”

“Hayır, kendi iyiliğim için oldukça kibar davranırım ben ama Bobby’nin sosyal becerileri pek yüksek değildir. Bu otopark kan gölüne döner ve hiçbirisi bize ait olmaz.”

Paltolu adam ilk kez konuştu.

“Harika,” dedi bezgin bezgin. “Bin kilometre geldik, niye? Bir çift bok kafalıyla konuşmak için.”

Kadın onu duymazdan geldi. “Dik Adam bildiğimiz kadarıyla en az dört genç kadını öldürdü, fazlası da olabilir. Şu anda elinde hâlâ hayatta olma olasılığı bulunan bir kız daha var ve fazla zamanımız yok.”

Bobby, ağzı aralık bir şekilde ona bakıyordu.

“Ne?” dedi kadın. “Bu size bir şey mi ifade ediyor?”

“Oyuna gelmek üzeresin Nina,” dedi paltolu. “Casuslar nasıldır bilirsin.”

Bobby, ağzını kapatmayı akıl edecek kadar aramıza döndü ama kavga başlatacak kadar ayılmamıştı henüz. Kadın bana baktı.

“Anlat,” dedi.

“Tamam,” dedim. “Konuşmamız gerekiyor biraz.”

Yaşlı polis boğazını temizledi. “Bayan Baynam, Clyde’la bana hâlâ ihtiyacınız var mı merak ediyorum?”

Otelin kahve içilecek bir yer olarak ayırdığı alanda, cam kenarındaki bir masaya geçtik. Oda yeteri kadar büyük ve yeni görünüyordu ama yine de, boş bir kurabiye kavanozuna benziyordu. Bobby ve ben, masaya yakın oturduk, kadın diğer taraftaydı. Sonunda, sıradan bir Los Angeles Emniyeti üyesi olarak da olsa tanıştırılan paltolu adam, ideal bir dünyada çok daha farklı bir konumda olacağını açıkça belirterek biraz daha mesafeli oturdu. Yerel polisler çoktan arabalarına binip krep yemeye ve fırsatları olsa bizi nasıl döveceklerine dair atıp tutmaya başlamışlardı.

Bobby'nin kağıt yığınlarını alıp kadına uzattım.

“Dik Adam’ı neden aradığınızı bilmek istiyorsanız,” dedim, “işte hepsi burada. Aslında biz bambaşka bir şey arıyorduk ama bunu bulduk.”

Üç sayfayı çabucak okudu ve bitirince de kağıtları diğer adama verdi.

“Siz ne arıyordunuz peki?”

“Korkuluklar adındaki bir grubu,” dedim. “Bobby, bizi bu-
raya getiren bir web sitesini takip etti. ‘Dik Adam’ı aramak,
ondan sonra yapabileceğimiz en mantıklı şeydi. Tüm bildiği-
miz bu.”

“Bu CIA’in işi mi?”

“Hayır,” dedim. “Kişisel.”

“Son sayfanın en altında bir LINKLER butonu vardı,” dedi.
“O nereye çıktı?”

“Hangi buton?”

“Sen çıktıktan sonra buldum ben de,” dedi Bobby, mahcup
görünüyordu. “Bir yığın Java kodunun arasındaydı, daha önce
görmem gerekirdi.”

“Nereye çıkıyor peki?”

“Seri katiller,” dedi ve bunu duyunca paltolu adam başı-
nı kaldırdı. “Sadece hayran siteleri. Öldüren adamlarla ilgili

sayfalar. Toplum için gerçek bir tehdit unsuru olmak gibi bir niyeti olmayan inekler tarafından uğraşarak yazılmış.”

“İlk sayfayı tekrar gösterebilir misin?” dedi kadın.

Ama Bobby başını salladı. “Kayboldu. Kaçık heriflerin bulanık fotoğraflarını incelemem bitince kontrol ettim, dosya artık o sunucuda değildi. Muhtemelen başka bir yere taşınmıştır.”

“Bağlı olduğu sayfaları yer imine kaydetmedin mi?”

Bobby omuz silkti. “Bunu yapmaya gerek görmedim. Tek gördüğüm paranoyakça hayalleri olan ve seri katillerle ciddi şekilde kafayı bozmuş adamlardı.”

“Bu bir sızıntı,” dedi paltolu adam, kağıtları yeniden kadına uzatırken. “Hayran siteleri oldukları doğru, hepsi bu. Bir şekilde Teslimatçı Çocuğun gerçek adı ortaya çıkmış ve manyak özentinin biri de onun adını kullanarak bunları hazırlamış. Cinayet istatistiklerini incelemek isteyenler için yapılmış ve sürekli değişen gizemli site adresiyle tamamlanmış etkileşimli bir deneyim. İnternet böyle saçmalıklarla dolu. McDonald’s’ta çalışarak beş yıldızlı bir rütbeye erişemeyenler, yamyam kulüplerine üye oluyorlar.”

Ona baktım. “Teslimatçı Çocuk mu?”

“Aradığımız adama medya bu ismi takmıştı.”

“Tanrım,” dedim. “O adamı hâlâ *arıyor* musunuz?”

“Evet, ve o ölene kadar da aramaya devam edeceğiz. Nina, ben bir sigara içmeye çıkıyorum sonra da artık medeniyete dönelim.”

Kalkıp odadan çıktı.

“Bu Korkuluklar ne peki?”

“Sen anlat Bobby,” dedim ayağa kalkarak.

“Sakin ol,” dedi parmağını sallayarak. “Ve söylediklerimi unutma.”

Onları bırakıp lobiye çıktım. Paltolu adamın giriş kapısından birkaç metre ötede durduğunu görebiliyordum.

“Sigaran var mı?”

Uzun bir süre bana baktıktan sonra cebine uzandı. Ben sigaramı yaktım ve bir süre sessizce durduk.

“Sen o polissin değil mi?” dedim sonunda. Cevap vermedi. “Öyle değil mi?”

“Eskiden polistim, artık değilim.”

“Olabilir, ama o zamanlar San Diego’da yaşıyordum ve gazeteleri görmüştüm. Özellikle bahsedilen bir polis vardı, seri katil avcısı olması gereken biri. Onu yakalayamadı, sonra da ortadan kayboldu. Sen o olmalısın bence.”

“Bakıyorum da dava hakkında çok şey hatırlıyorsun,” dedi. “Özel bir ilgin olmadığından emin misin? Belki de kaç hayran kazandığını görmek istiyorsun, hâlâ ünlü olup olmadığını.”

“O olduğumu düşünseydin, şu anda bu konuşmayı yapıyor olmazdık. O yüzden benimle uğraşma.”

Sigarasından son bir nefes daha aldı ve izmariti otoparka doğru fırlattı. “Peki sen ne yapıyorsun?”

“Ailemi öldüren insanları arıyorum,” dedim.

Bana baktı. “Şu Korkuluklar mı yani?”

“Öyle sanıyorum. Bilmediğim şeyse, senin aradığın adamla bir ilgilerinin olup olmadığı.”

“Yok,” dedi otoparka bakarak. “Tüm bu şey bir saçmalık ve zaten olmayan zamanımızdan geliyor.”

“Arkadaşın öyle düşünmüyor gibi. Açıkçası bu umurumda değil ama o otelin içinde kanunu uygulayan kurumlara bağlı iki arkadaşımız var, iş halledebilen insanlar. Diğer tarafta da, şu an kendinden başka hiçbir boka bağlı olmayan sen ve ben varız. Dışarıda durup birbirimizin çadırına işeyebilir ya da bu işin nereye gittiğini bulup birbirimizi boka çekmemeye çalışabiliriz.”

Bir an düşündü. “Fena fikir değil.”

“Öyleyse adın nedir dostum?”

“John Zandt.”

“Ward Hopkins,” dedim ve el sıkışarak otele döndük.

Restorana girmek üzereyken telefonum çaldı ve Zandt’e el sallayıp lobiye döndüm.

Cevap vermeden önce bir an tereddüt ettim, korkmuş yaşlı bir adamla nasıl konuşmam gerektiğini düşünmeye çalışıyordum. Ama nasıl olacağını kestiremedim. Tek yapabileceğim, söyleyeceklerini dinlemek ve muhtemelen de ona bağırma-mak olacaktı.

Telefonu açıp dinledim ama karşımdaki o değildi. Kısa bir görüşme yaptıktan sonra birine teşekkür ettim ve telefonumu kaldırdım.

Restorana girdiğimde, herkes masanın etrafında oturuyor, Zandt kendini sonsuz tekrarlı bir döngüye almış gibi görünüyordu. Kadın bana bakıyordu ama ben Bobby’ye anlatıyordum.

“Bir telefon geldi,” dedim.

“Tembel Ed mi?”

“Hayır, hastanedeki kız.”

“Tamam, peki ne diyor?”

“Dün öğleden sonrasını kayıtları inceleyerek geçirmiş.”

“Onu gerçekten etkilemiş olmalısın.” Cevap vermedim, bu yüzden o da devam etti. “Ne bulduğunu söyleyecek misin?”

“Annemi de babamı da memleketlerine kadar izlemiş,” dedim. “Hiçbiri, doğduğuma inandığım yer değilmiş.”

Sesim çatlıyordu, Zandt bana bakmak için döndü.

“Ben o kadar bir şey bulamadım ama Ward’un, ailesinin hiç bahsetmediği bir kardeşi varmış.”

“Bana hiçbir şey söylediklerini sanmıyorum, en azından doğru olan şeyler.” Kadının gözlerinin hâlâ bende olduğunun

farkındaydım ve Hunter's Rock'la birlikte bildiğimi sandığımı her şeyin, aslında sadece defalarca okuduğum ve şu anda başlığundan başka bir şeyini hatırlamadığım bir hikaye olduğunun.

“Ne olmuş?” dedi kadın.

“Annemin çocuğu olmuyormuş.”

“Artık mı?” dedi Bobby. “Senden sonra yani?”

“Hayır, hiç olmuyormuş.”

BÖLÜM YİRMİ BEŞ

Bizimle birlikte bara geldiler. Genç Ed, bizi pek de sıcak karşılamadı ve sadece, yaşlı adamı görmediğini, nerede olabileceğine dair de hâlâ bir fikri olmadığını söyledi. Zandt onu bir kenara çekince bile, bunları söylemeye devam etti. Polisin ne söylediğini duyamıyordum ama Ed'in vücut dili, Zandt'in iletişim tarzının biraz sert olduğunu göstermeye yetiyordu.

“Adamın bu katili yakalamakta çok kararlı,” dedim Nina'ya.

Başka yöne bakıyordu. “Tahmin bile edemezsin.”

Sonunda Zandt, güvenli barının arkasına geçen adamı bırakıp yanımıza döndü.

“Burada boşuna vakit harcıyoruz,” diyordu eski polis, hep beraber otoparka doğru yürürken. “Alınmayın çocuklar, ama yaşlı bir adamın Nina'yla bana nasıl yardım edebileceğini anlayamıyorum. Belki sizin için önemlidir ama bize hiç fayda sağlamıyor ve harcadığımız her saniye, Sarah ölümüne daha da yaklaşıyor.”

“Ne yapmayı düşünüyorsun peki John?” dedi kadın. “Los Angeles'a dönüp hiçbir şey yapmadan popomuzun üstünde oturmamızı mı?”

“Evet,” dedi. “Aslında yapmak istediğim şey tam olarak bu. Durduk yerde senin evine kapak atmaya çalışmıyordum. Bence...” Başını salladı.

Nina kaşlarını çattı. “Ne?”

“Uçakta söylerim,” diye mırıldandı.

“Hey,” dedim, “size biraz izin vereyim.”

Oradan ayrılıp arabamızın yanında duran Bobby’nin yanına gittim. “Grup dağılıyor galiba,” dedim.

“Peki bizim planımız ne?”

“Sokaklarda yürüyüp barlara, restoranlara, kütüphanelere ve insanların takılabileceği yerlere bakarız. Ama profesyonelce. Burası New York değil, saklanabileceği yerlerin sayısı sınırlı.”

“Sen bu adamı tanıyordun, nereye gidebileceği hakkında *hiçbir* fikrin yok mu?”

“Onu tanıdığım söylenemezdi,” dedim bara doğru dönerek. “Oraya gidip içerdik gençken. Biz vakit öldürürdük, o da bize alkol servis ederdi, hepsi bu.”

Bir kez daha babamın benimle birlikte bara geldiği akşamı, sonra Ed’in bana bira verişini ve nasıl sadakatsiz hissettiğimi hatırladım. O geceki olaylarda, o zaman sezemediğim bir şeylerin olduğunu şimdi fark ediyordum. Ed birayı kabaca vermişti bana ve bu, o gece sıradan bir tavır görünse de şu an farklı düşünüyordum. Tembel Ed öyle biri değildi. Tutup da “Bu adamın nasıl olduğunu bilmez miyim?” diyecek hali yoktu. Öyleyse; videodaki ikinci görüntünün başlarında kamerayı kullanan kişinin o olduğuna inanmak için daha güçlü bir sebepti, sonra kendinden geçince şamdan gibi kullanılan adam olduğuna inanmak için. Ayrıca on yıldan uzun bir süredir birbirini hiç görmemiş insanlar olarak, o gece bu tanışıklığı hissettirecek hiçbir harekette bulunmamışlardı. Hunter’s Rock’ta, bu grubun dağılmasına sebep olacak bir şey yaşan-

miş olmalıydı ama bir şekilde üçü, binlerce kilometre ötede yine bir araya gelmiş ve birbirlerini hiç tanımıyor gibi davranmışlardı. Eski olan hiçbir şey yokmuş gibi hatta, geçmiş hiç yokmuş gibi.

Bana bile böyle rol yapmışlardı ama şimdi, bu çok mantıklı görünüyordu. Annemin çocuğu olmuyorsa, ben *kimdim* peki?

Barın arkasından görünen mat gökyüzü, ağaçların daha sivri ve soğuk görünmesine sebep oluyordu. Ya bu, ya da soğuk havada yayılan çam ağacı kokusu, beni o geceye götürmüştü. Kokuların bunu görüntülerden ya da seslerden daha iyi yapabiliyor olması tuhaftı, sanki zihnimizin, bizi zamana ve hatıralara kilitleyen en eski parçası oymuş ve hâlâ kokuları takip ederek yön buluyormuş gibi.

“Dur bir saniye,” dedim, aklıma bir şey geliyor gibiydi. Gözlerimi kapatıp hatırlamaya çalıştım. Barını bile temiz tutamayan bir adam için oldukça ütöpik görünen bir projeden bahsediyordu Ed o yıl.

Sonunda hatırladım. “Bakabileceğimiz bir yer daha var.”

“Hadi gidelim.”

Diğer ikiliye baktım, Zandt’in kafasında çoktan havaalanında olduklarını görünce onların yerine karar verdim. Kadın o kadar da emin görünmüyordu. Ama bu, diğerlerine açıklamak için yeterince vaktimin ve sabrımın olmadığı uzak bir ihtimaldi.

“İyi şanslar,” dedim ve arabamıza binip uzaklaştık.

Kayıp Gölet, kayıp falan değildi elbette. Hunter’s Rock’tan kuzeye doğru uzanan ormanda, bir buçuk kilometre kadar ileride bir yerdi. Yerli halk ve birkaç doğa yürüyüşçüsü hariç kimsenin gelmediği doğal bir alan. Böcekler ve onun gibi şeyler hakkında bilgi edinmeniz için okul tarafından düzenlenen gezilerde geline bir yerdi burası. Ormanın derinliklerine doğ-

ru ilerleyen bir otobüs ve sınıfta olmamanın verdiği memnuniyetle yaprakların arasında yapılan uzun, yorucu yürüyüşler. Öğretmenler herkesin, oraya gidiliş amacını unutmamasını sağlamaya çalışır ama çok da katı davranmazlardı. Omuzlarındaki rahatlıktan, alışıldık sınırların dışına çıkmanın onları da mutlu ettiğini anlayabilirdiniz. Bir tanesinin, kimsenin onu görmediğini sandığı bir sırada bir taş alıp yıkılmış bir ağaca fırlattığını hatırlıyorum. Ağacı vurmuş ve memnuniyetle gülümsemişti. O an, hiç öyle görünmeseler de, öğretmenlerin de birer insan olduğunu fark ettiğim ilk andı.

Büyüdüğünüz zaman, artık böyle yerlere götürülmüyordunuz. Dersler, deneyerek öğrenebileceklerinizden çok ezberlemeniz gereken şeylere odaklanıyordu ama çocuklar yine de, zaman zaman oraya gitmek istiyor ve ismi de buradan geliyordu. Susmak bilmeyen otuz tane arkadaşınızla kaç kez oralara götürülmüş olursanız olun, kendi başınıza ya da birkaç arkadaşınızla gitmeye kalkıştığınızda, orayı asla düşündüğünüz yerde bulamazsınız. Ağaçların arasında kendinizden emin bir şekilde ilerler ve birkaç yüz metre sonra izleri kaybettiğini fark edersiniz. Çaprazlama bir şekilde tepeye doğru akan küçük bir nehir vardır ve çoğu insan, buraya kadar gelmeyi başarır. Nehrin daha büyük bir akıntıyla buluştuğu yere kadar ilerlersiniz ve o andan sonra alacağınız her karar yanlış olur. Yolu ne kadar iyi hatırladığınızı düşünürseniz düşünün, hepimiz o tarafta olması gerektiğine ne kadar emin olursanız olun; birkaç saat sonra susuzluktan ölmüş, köpek gibi yorulmuş ve hava hâlâ aydınlıkken, hiçbir ayıya rastlamadan oradan kurtulduğunuza memnun bir halde otoparka çıkmış olursunuz.

Ben hariç. Yapacak başka hiçbir işimin olmadığı bir yaz, göletin nerde olduğunu öğrenmeyi kafama koymuştum. On beş yaşında falandım sanırım, babamla bara gittiğimiz o geceden birkaç yıl önceydi. Bilimsel bir yöntem uygulamıştım ki o

zaman, bu bana oldukça etkileyici geliyordu. Göletin yerini ve oraya nasıl gideceğimi bulana kadar tüm alternatifleri sistemli olarak denemiştim. Birkaç defa kayboldum ama birkaç haftayı böyle geçirmek hiç de kötü bir fikir değildi. Nereye gittiğinizi biliyorsanız, orman gezmek için güzel bir yerdir. Kendinizi güvende ve özel hissetmenizi sağlar. Sorun şu ki, on defa falan kaybolmadan oraya ulaşmayı başarınca, her şeyi mahvettiğimi fark ettim. Kayıp olmayan bir kayıp göletin hiçbir çekiciliği yoktu, sıradan bir gölet haline gelince de oraya gitmeyi bıraktım. O sıralarda daha çok, sevişecek yerler bulmakla ilgilenmeye başlamıştım ve kızları, karanlık bir ormanda yürüyüşe çıkaramazdınız; hele ki bulup bulamayacağınızdan emin bile olmadığınız bir su arayışına asla. Çoğu kız için bu, hiç de çekici bir şey değildi. Ya da ben değildim, ikisinden biri işte.

Bobby ve ben tek sıra halinde yürüyor, nehri takip ediyorduk. Neredeyse yirmi yıldır buraya gelmiyordum ve etraf çok değişmişti. Üzerimizdeki ağaçların oldukça sık yaprakları vardı ve güneş, sızabildiği yerlerde minik, soğuk gölgeler oluşturuyordu.

Kısa bir süre sonra nehirde başka bir kesişime geldik; kayla buluştuğu alanda çalılıkclar vardı. Bir an için emin olmayarak çalılıkcların arasında durdum, etraf tanıdık görünmüyordu. Sanki bir yerlerden bir mırıltı duyuluyor gibiydi.

“Ve buraya geliş sebebimiz, adamın bir avcı kulübesi inşa etmeyi *düşündüğünü* söylemesi... yaklaşık yirmi yıl önce?”

“İstersen şu an eve gidebilirsin.”

“Sadık yerli rehberim olmadan mı?”

Etrafa dikkatlice bir göz attıktan sonra, değişimi anlamaya başladım. Kendime işaret olarak seçtiğim ağaçlardan biri, aradan geçen bu zaman zarfında yıkılmıştı. Görünüşe bakılırsa da uzun bir zaman önce. Kalıntıların üstü örtülmüş ve çoğu

çürümüştü. Ne tarafa gitmemiz gerektiğini toparladıktan sonra ilerlemeye başladım.

Yerler çalılarla ve kaygan yapraklarla doluydu, bu yüzden dikkatle ilerliyorduk. Sonuna gelince, sola döndüm ve yokuşa doğru yöneldim.

“Nerdeyse geldik,” dedim ileriye göstererek. Birkaç yüz metre ileride nehrin yatağı, keskin bir şekilde sağa dönüyordu. “Şu kıvrımdan sonra olmalı.”

Bobby bir şey söylemedi, onun da benim gibi etrafın büyüüne kapıldığını varsaydım ben de. Ormanlar, bir süre boyunca aklınıza bile gelmeyen ve ancak bir çocuğunuz olduğunda, onun gözlerinde yeniden doğduklarını gördüğünüzde tekrar önemsemeye başladığınız şeylerden biriydi; dondurma, oyuncak arabalar ve sincaplar gibi. Otelleri bu yüzden seviyor olabilir miyim diye düşündüm bir süre. Koridorları ağaçların arasındaki yollar, barları ve restoranlarıysa toplanıp yemek yiyebileceğiniz açıklıklar gibiydi. Büyüklüğü ve önemi değişen, ama hepsi aynı yapının içinde toplanmış olan yuvalar—özel bir orman.

Dik Adam’ın bildirisi, aklıma düşündüğümünden çok daha fazla kazınmıştı.

“Biri bizi izliyor,” dedi Bobby.

“Nerede?”

“Bilmiyorum,” etrafımızdaki nehir yatağına bakıyordu.

“Ama yukarılarda bir yerde.”

“Ben kimseyi görmüyorum,” dedim etrafı kolaçan ederek.

“Ama sana inanıyorum, ne yapalım peki?”

“Yürümeye devam et,” dedi. “Eğer oysa, ya yine çıldırır ya da gelip bizimle konuşmak isteyip istemediğine karar veremeye çalışır. Kafasını görebiliyorum, peşinden gideceğim.”

Son yüz metreyi çabucak kat ettik ve yukarı bakmamaya çalıştık. Köşeyi dönünce, toprak keskin bir meyil aldı ve biraz uğraşmak zorunda kaldık.

Ve Kayıp Gölet orada, tam karşımızdaydı. Yüz metreye elli metre boyutlarında olduğunu söyleyebilirdiniz. Çoğu çalılarla kaplanmıştı ve kenarlarında çamurlu alanlar vardı. Ortada yüzen birkaç ördek ve sığ sulara doğru uzanan ağaçlar. Yanına gidip baktım; aynaya bakıp on beş yaşındaki halimi görmek gibiydi.

“Kulübenin yerini biliyor musun?” dedi Bobby.

“Tek bildiğim bir kulübe yapmayı planladığı. İki ya da üç kez böyle bir şeyden bahsetmişti. Avlanmaktan çok vakit geçirmek için yapacağı bir yer, yalnız olmayı çok seviyordu.”

“Sapıkça şeyleri de seviyordur belki?”

“Hayır. Kimse buraya sevişmeye gelmez, geceleri etraf ür-kütücü oluyor.”

Etrafına bakınıp bölgeyi kontrol etti. “Ben buraya bir kulübe yapacak olsam, şuraya yapardım.” Göletin batı tarafında, ağaçlarla ve sık çalılıklarla kaplı bir tepeyi işaret ediyordu. “Etrafı görebilmek ve saklanmak için ideal.”

Göletin etrafından yürüyerek Bobby’nin gösterdiği yeri görmeye çalıştım. Belki de uyduruyordum ama sanki, o tepedeki ağaçların ortası, diğer taraflardan daha dolu gibiydi, sanki biri bir şeyler toplayıp oraya yığmış gibi.

İlk silah, o anda ateşlendi. Tok bir patlama, ardından bir vızıltı ve son olarak da bir inleme.

Bobby beni göletin kenarından çekip koşmaya başladı. Birkaç metre önümüzden, yaprakların arasından ikinci bir kurşun geçti. Kendimize siper edecek bir yer bulunca, dönüp etrafa bakınarak nerden ateş edildiğini anlamaya çalıştım.

“Bu adamın *nesi* var böyle?”

“Dur,” dedim. “Şuraya bak.”

Çalıkların arasındaki o yoğun alanı gösterdim, otların arasından bir kafa görünüyordu şimdi. Kurşunların geldiği yerle alakası olmayan yönde duran yaşlı bir adamın kafası.

“Kahretsin,” dedi Bobby silahını eline alarak. Üniformalı iki adam, koşarak gölete doğru inerken kot giymiş başka bir adam da diğer taraftan yaklaşıyordu.

“Bu geçen gece barda olan adam,” dedim. “Önümüzü kapatan.”

Haki giyinmiş olan adam, göletin karşı tarafına ulaştı. İki linin daha iri olanı, diz çöküp doğruca ağaçlara doğru ateş etmeye başladı. İyi ayarlanan ve aceleye getirilmeyen atışlar. Diğer hızla tepeye çıkmaya çalışıyor, kotlu olan adam da hâlâ ateş ediyordu.

“Bu herifler de kim?”

“Bobby, biri Ed’e doğru gidiyor.”

“Ben ilgilenirim, sen beni koru.” Fırladı. Ağacın arkasından çıkıp silahımı çektim ve ateş etmeye başladım.

Diz çökmüş olan adam dönerek, yıkılmış bir ağacın arkasına geçti. Ağaçların arkalarını görmeye çalışıyor ve onlardan süzülüp de gözüme giren ışığın sayesinde pek bir şey göremeden ateş etmeye çalışıyordum. Ve aklım da bir taraftan, yerdeki ağaç köklerine takılıp uçmamaktaydı. On saniye kadar sonra bir çığlık duyuldu ve kot giyen adam dönerek yere düştü.

Bobby çalılıklara doğru ateş ederek koşuyor, yükseltilelerle dolu olan zeminde aşağı doğru gelen adamı vurmaya çalışıyordu ama adam, onu da beni de görmezden gelerek Tembel Ed’in kulübesini hedef alıyordu; Bobby’nin ona ateş ediyor olmasına rağmen.

Durup nişan alarak ateş ettim.

İlk kurşun omzuna isabet etti ve hemen ardından Bobby’den gelen kurşun, adamı ağaca yapıştırdı. Ama o da durmadan ateş ediyordu ve hedefi hâlâ biz değildik.

Yeniden ateş ettim, iki kez ve bu defa tam göğsüne denk getirdim. Bobby de koşmayı bırakmıştı ve üç kurşun da onun silahından geldi. Adam bir anda kaybolmuştu.

Bir adım attım ama Bobby hemen, yerimde kalmam gerektiğini göstermek için beni eliyle durdurdu ve dikkatle ilerlemeye başladı.

“Ed?” dedim. “İyi misin?”

Birden hakili adam tekrar ortaya çıktı. Çalılıarın ardına gizlenerek aşağı inmişti. Bobby ve ben şaşkınlıkla onu izlerken dizlerinin üzerine çöktü. Elinde, bir makineli tüfek olduğunu ancak fark edebildiğim silahı vardı.

Ben hareket etmeyi düşünmeden adam ateş etmeye başladı. Gözlerimizin önünde ölüyordu ama kulübeye neredeyse on beş mermi daha göndermeyi başardı. Bizimle hiç ilgilenmiyordu, orada yokmuşuz gibi.

Sonra yüz üstü düştü ve sonsuz bir sessizliğe büründü.

Bobby topuklarının üzerinde dönüp eğildi, şarjörünü yeniliyordu. Ben de ölü adamın yanına koşup durumundan emin olmak için onu ayağımla dürttüm ve çalılara doğru ilerlemeye başladım.

Tam ortada, bir kulübeden geriye kalanlar vardı. Harap olmuş odunlardan, kuru çalılardan, kırık dallardan oluşan bir yığın. Özellikle aradığınız bir şey olmadığı sürece, bunun doğal bir şey olduğunu düşünürdünüz. En iyi ihtimalle, uzun yıllar öncesinden kalan bir şeyin parçaları olduğunu. Ağaçların arasında tek başına oturup göleti izlemeyi seven bir adamın, kulübe yapmak için topladığı şeyler oldukları, aklınıza bile gelmezdi. Kalıntıların ortasında, Ed yatıyordu.

Yanma çöktüm, buradan çıkamayacağını biliyordum. Vücudundaki kurşun deliklerini sayamazdınız, bir kulağı kopmuş ve yara kemiğe kadar açılmış olsa da, en az etkilenen yeri yüzüydü.

“Neler oluyor Ed?” dedim. “Ne haltlar dönüyor? Niye birileri hepinizi öldürüyor?”

Ed başını bir iki santimetre kadar döndürdü ve bana baktı. Kırışıklıkların ve kan gölünün arasında, bir zamanlar tanıdığım o adamı görmek çok zordu.

“Defolup git,” dedi, oldukça netti. “Sen de o lanet ailen de.”

“Annem ve babam öldü.”

“Güzel,” dedi ve öldü.

Kulübede işe yarar hiçbir şey yoktu. Boş teneke kutular, tütün, sadece yarısı dolu olan oldukça ucuz bir tekila. Ed’in gözlerini kapamak geldi aklıma ama yapmadım, onun yerine dönüp çalılıklara doğru yürüdüm.

Gölete ve kotlu adamın cesedine ulaştığım sırada Bobby de bir tepelikten inerek bana doğru geliyordu.

“Kaçtı,” diye mırıldandı.

“İşini iyi biliyor gibiydi. Sen iyi misin?”

“Geri dönerken neredeyse kayboluyordum ama onu saymazsan evet.

“Bu kayıp bir gölet,” dedim. Ellerim titriyordu. “Tanrım.”

“Oyunu başlattılar,” dedi. “Bunu beklemiyorduk.”

“Biliyorum,” dedim çocukluğuma ait bir alanda, elimde bir silahla dikiliyor olmanın tuhaflığım atlatınca. “Ama ne fark eder ki? Birileri daima diğerlerini vuruyor olacak. Ben bunu daha önce sadece bir kez yaptım ve hiç de hoşuma gitmedi.”

Bobby kotlu adamın yanma çökerek bir cüzdan bulana kadar ceplerini karıştırdı ve bulunca, bana uzattı. İçinde ne bir ehliyet ne bir pul ne bir fiş ne de fotoğraf vardı, sıradan bir cüzdanda bulmanız gereken hiçbir şey yoktu yani, yalnızca kırk dolar kadar bir para.

“Diğer ölü adama baktın mı?”

“Sadece yeniden ateş etmeye başlamayacağından emin olacak kadar,” dedim. “Adam işine gerçekten bağlıymış, ki o işin de bizimle hiç ilgisi yoktu. Yoksa bizi kolayca öldürebilirlerdi ama Tembel Ed’in peşindeydiler, biz yalnızca önlerine çıktık.”

Bobby de aynı fikirdeydi. “Onda da hiç kimlik yoktu,” dedim. “Hiç. Kazağının yakasına ve pantolonunun arkasına baktım, etiketleri bile kesmiş.”

“Bunlar Korkuluklar,” dedi. “Ve birer birer hepsini öldürüyorlar.”

“Ama neden? Ve bizi nasıl buldular?”

Omuz silkti. “Federal hatun buldu. Belki onlar da aynı yolu kullanmışlardır. Sonuçta onların web sayfası. Her erişimden, onu çözecek bir hackera ihtiyaçları olmadan haberleri oluyordur. Ya da bizden çok daha önce bununla uğraşmaya başlamışlardır, Ward. Belli ki ortada bir temizleme operasyonu var.”

Bana baktı; yorgun ve başarısızlığımızdan ötürü kızgın görünüyordu. “Ne olursa olsun işi bitirdiler. Artık burada bizim için sorundan başka bir şey kalmadı ve bence, yeteri kadar sorunumuz var.”

Başka söze gerek olmadan yürümeye başladık.

BÖLÜM YIRMİ ALTI

Nina, Zandt'in, aklındaki şeyi ona anlatacağını düşünmüştü ama diğer ikili ayrıldıktan sonra, adam ağzını bile açmamıştı. Taksiyle Los Angeles Havaalanı'na geldiğinde çok içten görünmese de en azından varlığını belli ediyordu. Hunter's Rock'taki Holiday Inn'de kalan adamların Dik Adam'la hiçbir ilgilerinin olmadığı ortaya çıkınca – ne yaptıklarının önemi yoktu ama Nina'nın bu konuda da şüpheleri vardı – yeniden köşesine çekilmişti. Kendilerini oraya kadar sürüklemiş olmak aptalca görünse de, hata yapmak hiçbir şey yapmaktan iyiydi. Zamanın nasıl aktığının, derisi soyulan bir insan kadar net bir şekilde farkındaydı. İçinde konuşmak, bir şeyler yapmayı ya da söylemeyi denemek, herhangi bir şey yapmak için inanılmaz bir istek vardı. Sanki bu bir şeyleri değiştirecek, bir çözüm sunacakmış gibi. Ama Zandt'te, tam tersi şeyler oluyor gibiydi. Nina, çok kısa bir süre sonra adamın tamamen sessizliğe gömüleceğini düşünüyordu.

Uçak neredeyse boştu ama o yine de Nina'nın yanına değil de karşı sıraya oturmayı seçmiş, evden aldığı birkaç eski dosyayı incelemeye koyulmuştu. Nina, Brentwood'daki ofisi ara-

yıp hiçbir gelişme olmadığını öğrendi ama kendisinin de pek farklı olmadığını belli etmemeye çalıştı. Sonra cama dönüp, Los Angeles'a dönüş yolculuklarında geçtikleri yerlere baktı ve Dik Adamın evi, kulübesi ya da adına her ne diyorsa, onun bulunduğu yerlerin üstünden geçip geçmediklerini merak etti. Bunun olma ihtimali, Sarah Becker'in şu anda altlarında bir yerlerde olma ihtimali dayanılmazdı. O yüzden dışarı bakmaya devam etmek yerine uçaktaki dergiyi aldı ve okumak için kendini zorladı.

Zandt'in uçakta olduğunu farkında olduğu söylenemezdi ve Sarah Becker'ı düşündüğü falan da yoktu. Bunun yerine, üç yıllık bir zaman diliminde ülke çapında gerçekleşen dört ortadan kaybolma vakasını düşünüyordu. Kucağındaki dosya kopyaları dışında, bunları birbirine bağlayacak çok az şey vardı ama eğer bir aracı kullanılıyorsa, normalde seri katil soruşturmalarda kullanılan kurallar geçersiz olurdu. Belirli bir coğrafi alanda meydana gelen kaybolmalar ya da bulunan cesetler varsa, aynı alanda delillere ya da bağlantılı olaylara dair arayışınızı da sınırlandırabilirdiniz. Çoğu katilin belli bir avlanma alanı olurdu, kendilerini güvende hissettikleri birkaç kilometrekarelik bir alan. Bazıları çalışma alanlarını birkaç caddeyle hatta birkaç sokakla sınırlı tutardı, özellikle de yetkililerin fazla dikkatini çekmeyen bölgelerde takılıyorsa. Zandt, Jeffrey Dahmer'm da-iresinin bulunduğu apartmanın yıkılışını izlediğini hatırlıyordu; genç siyahi ve Asyalı erkeklerin parçalara ayrıldığı, bir tapınma sürecinin parçası haline getirildiği ve yenildiği yerin. Kurbanların aileleri de olayı izlemiş; çoğu sessiz kalırken bazıları açıkça ağlamıştı ama yalnızca birkaçı; birilerinin onlara bir açıklama yapmasını, kimsenin umurunda olmadan çocuklarının kendilerinden alınıp öldürülmesini kabullenmelerine yardımcı olabilecek birkaç cümle duymayı beklemişti.

Ülkenin farklı bölgelerinde yaşanan kaybolma olayları,

sıklıkla birbirinden bağımsız olarak nitelendirilir, FBI için içine girse bile. Hele ki aynı zaman aralığında gerçekleşenler. Salı gecesi San Francisco'dan birini kapıp Perşembe sabahı Miami'den bir başkasını almazdınız.

En azından, işin içinde aynı adam varsa. Zandt, Dik Adam'ın bilinen vakalarıyla benzerlik gösteren ve aynı yıllarda gerçekleşen kayıp vakalarını inceliyordu. Her birine kızın adının işlendiği ufak hatıralar olmasını beklemiyordu elbette. Dik Adam Los Angeles'taki olayların diğer şehirlerle bağlantısız olduğunu düşündürmek isteyecek kadar zekiydi.

Onu havaalanına götürecek olan taksi geldiğinde, aklında dönüp duran şey buydu: Kazakların son derece şov amaçlı olduğu. Katilin durumuyla ilgili olmak yerine, küçük bir vaka grubunu diğerlerinden ayırmak için kullanılan bir çit olabileceği. Dik Adam'ın; böyle bir durumun polisi en az filmlerde cesetlerin boğazına bırakılan kozaların ya da her hafta, en gizli dürtülerini bir kıyafet gibi apaçık sergileyen katilleri yakalayan bir dizi karakterinin seyirciyi etkilediği gibi etkileyeceğini düşünmüş olabileceği. Kazağa işlenmiş bir isim varsa, dava bizim; yoksa değildir ve o zaman duymak bile istemeyiz. Bizim adamımızın, ne olduğunu anlamaya çalıştığımız bir sorunu var. Bu da elimizde olan az sayıda şeyden biri, bu yüzden ona odaklanıyoruz, ayrıca ne kadar meşgul olduğumuzu görmüyor musunuz?

Zandt, Dik Adam'ın hiçbir sorunu olmayabileceğinin ve profili çıkarılamayacak biri olabileceğinin farkındaydı. Dışarıda ülkenin herhangi bir yerinden birilerini topluyor olabilir, hatta dünyanın herhangi bir yerinden. Hem de sadece canı istediği için.

Veriler nitelikli bir grup yaratmak için yeterli değildi; kaçırılanların alımlı kadınlar olması, Dik Adam'ın faaliyetlerini diğerlerinden ayrı bir yere koymaya yetmiyordu. Güzel olmaya

özeniriz çünkü güzellik insanları dikkat çekici kılar, daha ünlü yapar. Zandt, uzun saçı da önemli bir gösterge saymıyordu. Kazakların bilinçli olarak tasarlanmış bir yanlış yönlendirme olduğu konusundaki kanaati doğruysa saçlar da yalnızca bir araç olabilirdi. Sadece iki tane ayırt edici özellik vardı; birincisi yaş. Çok sayıda küçük çocuk kaybolur ya da yaşlı insanlar evlerinde ölü bulunabilirdi. Bunların ikisi de farkında olmadan, fiziksel güçsüzlükleri sebebiyle istatistiklere dahil olan gruplardı. Kadınların arasındaysa kaybolan kadınların çoğu ya onlu yaşlarının sonunda ya da yirmilerinin başında oluyordu. Özgür bir hayatları olabilecek kadar genç olan; gece geç saatte eve dönerken ya da yalnız yaşadığı evinde otururken bulunabilecek; kolu askıda, yüzüyse gölgeli olan bir adama gençliğin verdiği güvenle yardım edebilecek kadınlar. Her yaştan kadın kaybolabilirdi ama grafiğin en yoğun dağılım gösterdiği yer bu aralık oluyordu. Ama Dik Adam'ın bilinen kurbanları da, kucağındaki dosyalarda adı geçen kızlar da onlu yaşlarının ortalarında idi. Zanlının dikkatini çekecek bir fiziksel değişim gösterecek kadar büyük, tehlikeli bölgelerde yalnız başlarına bulunamayacak kadar küçük kızlar. Bu elbette Zandt'in on dört on altı yaşları arasındaki her kızın olası bir kurban olduğunu söylemesi için yeterli bir sebep değildi. Ülkenin çeşitli kesimlerinde, bu yaşlardaki kızların geceleri dışarıda takılabileceği bir sürü yer vardı. Dik Adam ya da tedarikçisi, yalnızca yaşla ilgileniyor olsalardı, doğru şehrin doğru bölgesine çekecekleri bir kamyonu tıka basa doldurabilirlerdi ama bunun yerine; yaşları dolayısıyla tehlikeye daha az açık olmaları yetmezmiş gibi, sosyal konumları nedeniyle de ulaşılabilirlikleri düşen kızları tercih ediyordu. Elyse LeBlanc'ın ailesi, diğerlerinden biraz daha kötü durumda olsa da yine de orta sınıf bir aileydi. Kalanların tümüyse zenginlik sınırındaydı. Dik Adam'ın aradığı şey sadece et değildi, aynı zamanda kendince bir kalite de gözetiyordu.

Zandt, ölü kızların fotoğraflarına bakarak oturuyordu. Zihni giderek daha hızlı çözülüyor; iki yıl önce bizzat yaşadığı gerçekleri, önünde duranlarla karıştırıyordu. Yerler, isimler, yüzler. Yalnızca ona bir ders vermek amacıyla seçildiğine ikna olduğu kızını ve kendi ailesini dışarıda tutarak, her şeyi bir bütünün parçalarıymış gibi görmeye çalışıyordu. Karen'ı bu denklemden çıkarmayı daha önce de denemiş ama yapamamıştı. Jennifer'la birlikte kapıda o notu buldukları andan itibaren yaşanan her şey, kızının kayboluşunu hatırladığı an yeniden canlanmıştı. Ama şimdi, onu yeni dosyalardaki kızlarla yer değiştirerek arada kurgudan öte bir bağ olup olmadığını görmeye çalışıyordu. Yola çıktığı yerden; hayatının çoğunun geçtiği, hayalleri gerçeğe dönüştürenlerin, fakirliğin, test yayınlarının, cinayetlerin ve reklam aralıklarının olduğu yerden diğer yerlere, diğer gecelere, diğer avlanma alanlarına varmaya çalışıyordu. Diğer şehirlere, diğer makinelere, diğer adamların ve kadınların geceler yıldızlara baktığı ya da pencere kenarlarına küçük bitkiler yerleştirdiği, kavşaklardan ve sokaklardan ve ışıklardan oluşan yollarda yürüyüşe çıkardıkları köpeklerini besledikleri diğer nehir yatakları ya da orman evlerine; içlerinden biri camdan fırlayıp karanlık caddelerde bağıra bağıra koşup da toplumun dayattığı o kırık, sadakatsiz ve umutsuz uyuşukluğu üzerinden atana kadar; bir Noel eşyasına, giderek büyüüp de otoparklar, alışveriş merkezleri, bekleme salonları ve sanal sohbet odaları gibi kimsenin birbirini tanımadığı yerlere dönüşen bu yeni ortamdaki tek deli olana kadar uyudukları, horladıkları ve televizyon izledikleri yerin bedelini ödeyebilecek paraları olsun diye anlamadıkları ve umursamadıkları, çıkar amaçlı işleri yapabilmek için kalkabilmek adına diğer insanların evlerinde, başlarını sokup uyuyacak bir yerleri olsun diye kiraladıkları yerlere.

Birden gürlüti dindi.

BÖLÜM YİRMİ YEDİ

Oteldeki odamıza döndüğümüzde hava kararmaya başlamıştı ve Bobby'ye iki mesaj bırakılmıştı. O arayanlara dönerken ben de televizyonun sesini kısarak, olayın ne zaman duyulacağına dair çirkin bir ilgiyle yerel haberleri açmıştım. Büyük olasılıkla, er ya da geç cesetleri bulacak olan, silah seslerini duyacak kadar yakınımızda gezinen yürüyüşçüler vardı. Olayla bağlantılı olduğumuzu gösterecek hiçbir şey yoktu ama buna rağmen bir an önce Hunter's Rock'tan ayrılmak istiyordum.

Odada hızla yürüyüp ıvır zıvırlarımı toplamaya başladım.

"Tanrım," dedi Bobby, sesi sert ve tuhaftı. Ona dönünce, hâlâ telefonda olduğunu gördüm. "Televizyonu aç."

"Açık zaten."

"Saçma yerel haberleri değil, CNN'i falan."

Bulana kadar kanalları gezdim.

Çekim bir el kamerasıyla yapılmıştı ve titriyordu. Şehir içinde bir alanda, büyük gri bir bina. Bir okul. Görüntünün günün erken saatlerinde çekildiği belliydi çünkü çekimde, hava aydınlıktı.

"Bulduk," dedi Bobby telefondakine. "Seni yine ararım."

Sesi açtım ve otuz iki kişinin öldüğünü, çoğunluğun hâlâ kayıp ve binanın yarısının da araştırılmamış olduğunu söyleyen sesi duyduk. Polis tarafından vurulan iki öğrencinin, bu zulmü kendi başlarına mı yaptıkları yoksa bir üçüncü kişiden mi yardım aldıkları belli değildi. Olay yerinde tüfekler ve ev yapımı yangın tetikleyiciler bulunmuştu.

Kamera yıkımın içinde dolaşüyor, güvenlik şeridinin arkasında duran ve yüzleri olayın şokuyla bembeyaz olmuş öğrenci ve öğretmenlerin görüntülerini yakalıyordu. Etraftan gelen diğer gürültülere rağmen siren seslerini ve hıçkırıkları duyabiliyordunuz. Yüzü tamamen kanla kaplanmış olan bir kadın, iki kolunda acil yardım ekipleriyle birlikte kadrāja girdi.

“Nerde olmuş bu?”

“Evanston, Maine.” Bobby gözlerini kapattı.

Televizyon canlı çekime geçti, sahne şimdi daha sakindi. Bir iki tanesi hariç tüm seyirci kalabalığı, güvenlik şeridinin arkasındaydı. Bronz renkli manto giymiş bir adam, mavi flaş ışıklarının yansımalarının altında, elinde mikrofonuyla duruyordu. İki ceset daha bulunmuştu: Jane Mathews ve Fances Lack, ikisi de on bir yaşında.

Yeniden eski görüntüler. İtfaiye kamyonları, ambulanslar. Yerde yatarak tedavi gören yaralı çocuklar ve yetişkinler ve ellerini kimsenin tutmadığı diğerleri. Artık kimsenin bir fark yaratamayacağı, yardım edemeyeceği insanlar.

“Lanet olsun,” dedim ekranı göstererek. Kamera, yolun karşısında durmuş, cehenneme açılan kapıları izlemekte olan insanları gösteriyordu. İçlerinde uzun boylu, sarışın, büyük bir sırt çantası taşıyan bir adam vardı, kameraya arkası dönüktü. Tuhaf bir şekilde diğerlerinin aksine, daha iyi bir açı yakalamak için kıvranmıyor, sakın ve hareketsiz bir biçimde durup soğukkanlılıkla olayı izliyordu. Kameraman onu fark etmemişti, bu yüzden görüntü ilerledi ama o an, beni şaşırtmaya yetmişti.

“Bu adamı daha önce gördüm,” dedim.

Sarışın bir adam, The Halls’ta, sırtında mavi büyük çantasıyla.

Bobby uçuşun çoğunda telefonla konuştu. Üç farklı kişiyle olduğunu duymuştum. Onlardan birkaç görüntü kaydını Dyersburg havaalanına getirmelerini istiyordu. Sonra sessizce oturdu ve uzunca bir süre kendisine ikram edilen kahveye baktı.

“Örgütün ne olup bittiğine dair bir fikri var mı?”

“Amerika dışından birileri olaya karışmadıysa, onlar ilgilenmezler. Ve uluslararası teröristler genellikle pantolon askısı kullanan çocuklar olmazlar.”

Aynı fikirde değildim. “Sadece bu çocukların sorumlu olduğundan eminler mi?”

“Biz burada konuşurken onların da evleri altüst ediliyor ama henüz bir şey çıkmamış. Bu kez küresel bir olay değil, bu iyi durumdaki iki Amerikan öğrencinin işi, herkesin hemfikir olduğu gibi. Keyifler pek yerinde değil.”

Buna inanırdım. Diğer yolcular oldukça durgundu ve pilot bile, “Evet, işte geldik,” anonsunu son derece kısıp ve ruhsuz bir sesle yapmıştı.

“Bugün başımıza gelenleri birine anlattığını duymadım?”

Dalga geçer gibi güldü. “Tabi. ‘Hey, biz ormanda bir iki kişiyi öldürdük ve şimdi otel odamızda, arkadaşım televizyonda gördüğü birini tanıdığını sanıyor.’ Bu çok da övünülecek bir şey değil Ward ve sen de pek saygın biri olarak kalmadın akıllarda. Örgüt kendini temizledi biraz dostum. Beni, seni attıklarında olduğundan bile daha büyük bir memnuniyetle kovarlar.”

“Onlar beni kovmadı, ben ayrıldım.”

“Yalan makinesiyle yüzleşmeye bir adım kala.”

“Her neyse,” dedim. “Bobby, bu o adam.”

“Onu orda gördüğünden bile emin olmadığımı söyledin. Yüzünü görmediğini kabul ettin.”

“Biliyorum ama oydu.”

“Sana inanıyorum,” dedi birden ciddileşmişti. “Tuhaf olan, bana da tanıdık geliyor olması.”

“Ne? Nerden?”

“Bilmiyorum, Tanrım, onu gösterdiğini fark ettiğim anda çoktan gitmişti. Ama yine de tanıdık gelen bir yönü vardı.”

Uçağımız indiğinde hava kararmış ve havaalanında bıraktığım araba gitmişti. Kiralayan firma gelip almış olmalıydı. Bobby diğer bankoya gidip bize başka bir araç buldu, ellerinde yalnızca büyük bir Ford kalmıştı. Arabayı otoparktan alıp döndüm ve çıkış kapısında beklemeye başladım.

Sonunda Bobby, kolunun altına sıkıştırılmış küçük bir kuyruyla terminalden ayrıldı.

“Güzel,” dedi açıkça, ön tarafa binerken. “Çocuklara ve haftalık alışverişe bile yer var. Hadi bir market bulalım.”

“En azından mecbur kalırsak burada uyuyabiliriz.”

“Bunu dikkate bile almayacağım.”

“Giderek yumuşuyorsun asker.”

“Evet, öyle ve bu da artık brokoli yemek zorunda olmadığımı anlamına gelir, buna mecbur bırakılan eski başkanı yad ediyorum.”

“Kim mecbur etmiş?”

“Annesi.”

Sacagawea’daki odanın anahtarları hâlâ Bobby’deydi. Odaya başka birinin yerleşmediğini öğrendikten sonra yöneticiyle anlaşmaya gitti.

Birkaç kutu buzlu çay aldıktan sonra odaya döndüm. Burası, Hunter’s Rock’taki havuzdan çok daha net bir şekilde, ailemle yaptığımız o eski tatilleri hatırlatmıştı. Elli yıldan fazla

bir süredir, bir yolculuğun ortasında mola verip aynı yerde kalan insanlar. Oturduğum sandalyede bir zamanlar, *Gilligan's Island*'ı ilk olarak izleyen ve o müziğin bir anıdan çok daha fazlasını ifade ettiği birileri oturmuş olabilirdi. Başka bir gün başka birisi, silikondan yapılmış uzay giysileriyle buraya oturup şekersiz, kafeinsiz ve tatsız içeceğini içerken aynı şeyi *Friends* için düşünebilirdi: “Hey—şu çelimsiz insanlara bak. O saçlarının hali ne öyle?”

Bobby, kolunun altında kocaman bir VCR ile döndü.

“Yaşlı ahmak gittiğimi bile fark etmemiş,” dedi. “Yine de bu arkeolojik kalıntı için depoziito istemeyi ihmal etmedi. Bunu gerçekten diriltmeye çalışmak zorunda kalabilirsin.”

Makineyi odanın tarihi eser sayılabilecek televizyonuna bağladıktan sonra, Bobby yatağın kenarına tüneyip havaalanından aldığı paketi açmaya başladı. Kutunun içinde birkaç tane videokaset vardı, çabucak etiketleri kontrol ettikten sonra birini cihaza yerleştirdi.

“Bunda hiçbir oynama yapılmamış,” dedi ve OYNAT tuşuna bastı. “İzleyeceğiniz görüntüler rahatsız edici olabilir.”

Kameraman, olay yeri olan okula, ilk patlamadan kısa bir süre sonra geliyordu. Amerika'daki büyük şehirlerin çoğunda, bireysel çalışan habercilerin aktif olduğu bir piyasa vardı; iki kişilik bir ekip tüm şehri karış karış gezerdi. Resmi telsiz kanallarını dinleyip de kablolu kanalların ve ajansların, çarpıcı görüntüler vermesini sağlamak adına korkunç şeyler ararken genellikle bir yerlerden atlayarak intihar etmeye çalışanlara ya da zincirleme kazalara ve polis çatışmalarına denk gelirlerdi. Çekim kalitesi, bunun böyle bir iş olabileceğini gösteriyordu ama yanılıyor da olabilirdim. Görüntülere bakarak, o an orada ben olsam benim ellerimin de titremeden duramayacağım söyleyebilirdim. Televizyonda böyle felaketler gördüğünüz-

de, gerçekliğin şiddetinden etkilenecek, izlediklerinizin ke-silmiş olduğunu unutuverirdiniz. Bosna’da toplu mezarların başında dikilen insanları izler ve çekimin montajsız görünen kalitesi sayesinde, gerçekten neler olduğunu görmediğimizi ya da o tozlu görüntülerin; dünyanın diğer ucundaki evleri-nin oturma odasında, kalın bir camın ardına sığınarak güvenli bir şekilde izleyenlere değil de gerçekten *orada* bulunan in-sanlara ne ifade ettiğini unuturuz. Dünya Ticaret Merkezi’nin içinden verilen görüntüler bile, ilk yardım ekiplerinin ve acil servis çalışanlarının gördüğünü bize yansıtmayacak şekildeydi. Görüntülerin düzenlenmesine, medyanın olayları bizim için yumuşatmasına o kadar alışmışız ki; nelerin çıkarıldığı değil, nelerin eklendiği gözümüze batıyor. Macera tarzındaki belgesellerin “yapım aşamaları”nı ne kadar izlersek izleyelim, lateks giyinmiş olan canavar bizi hâlâ korkutur ve haberleri izlerken de kameranın neden birden durduğunu, kadrāja bizim görmediğimiz nelerin girdiğini sorgulamıyoruz. Bunlar yu-muşatılmış haberlerdi, esas vurucu kısmı verilmeyenler. Çığ-lıkları duymamıza izin verirlerdi ama sadece kabul edilebilir ölçüde ve diğer seslerle birlikte. Haber boyunca, birilerinin öfkeli ama güven verici sesi size eşlik ederdi. “Bu yanlış,” derdi. “Bu kötü. Ama böyle olaylara çok az rastlanıyor ve bu durum daha da iyiye gidecek. Bunu da atlatacağız ve her şey yoluna girecek.”

Bu videoya eklenmiş bir ses yoktu. Hiçbir görüntü çık-a-rılmamıştı ve hiçbir şey söylenmiyor, yalnızca olanı, açıkça önümüze seriyordu.

İlk patlama, iki katlı ufak bir belediye binasının ön tarafını havaya uçurmuş ve bu sırada da etrafa tonlarca beton, cam ve metali, yüksek hızlarla fırlatmıştı. Bu maddeler hem kendile-riyle hem de çok daha yumuşak şeylerle çarpışıyordu ve çok büyük bir kısmı, dışarıya sırıyordu. Kameraman, şaşkınlığını

ifade ettiği cümleleri ara ara duyabildiğimiz bir ses teknisyeniyle birlikte okulun önündeki otoparka girip yıkıntıların arasından kıvrılarak geçmişti. Ara ara sağındaki ek binayı ya da polisler ve ambulansların gelmeye başladığı diğer tarafı çekiyordu. Ama kamera çoğunlukla, tam da önünde olanları gösterdi:

Kolunun koptuğunun farkında olmadan birinin adını haykırarak koşan bir kız. Vücut parçaları, kafalar. Dumanların içinde inleyerek gezen ve yüzündeki kanlar yüzünden yeni doğmuş gibi görünen bir çocuk. Parçalanmış etlerden oluşan ve kocaman, kanlı bir kusmuk gölü gibi duran, içinde yalnızca birkaç parça ne olduğu anlaşılabilen organın bulunduğu bir yığın. Yerde kıvrılarak yatan, yüzünün tamamı yanmış ve yalnızca, ortasında amaçsız bir deliğin bulunduğu pembe bir kütleyle dönüşmüş yaşlı bir adamın çoğu. Hoş bir kadının yarısı; gözleri açık ve göğüs kafesinin altında omurgasından ve üzerine düştüğü araba tamponundan başka bir şey yok.

Yavaş yavaş, arka plandaki seslerin kalitesi değişmeye, ilk çığlıklar yerlerini hıçkırıklara ve bağırlara bırakmaya başladı. Sonra kameranın görüş açısında kalan insanlara bir düzen hakim olmaya başlar gibi oldu. Amaçsızca yapılan hareketler, yerini daha kontrollü şeylere bıraktı; sanki toplumun akyuvarları harekete geçmiş de işleri yoluna koyuyormuş gibi. Etrafta ne yaptığını bilen adamlar ve kadınlar; bir şeyleri işaret ediyor, bağılıyor, yaralılara müdahale ediyorlardı. Diğer bir kısım da olayın kurbanları gibi görünüyordu.

Ve yine onu gördük.

O ana kadar çekim ekibi yeteri kadar vahşet görmüş ve otoparkın caddeyle buluştuğı noktaya kadar gelmişti. Ses teknisyeni iki, kameramansa bir kez kustu. Otopark girişinin karşısındaki kalabalık henüz toplanamamıştı ki, emniyet şe-

ridi binanın etrafını sarmaya ve onu gerçekliğimizden ayırıp istisnai bir olaya dönüştürmeye başladı.

Ama adam oradaydı, hemen hemen daha önce onu gördüğüm yerde. Uzun boyu ve kısa kesilmiş sarı saçlarıyla, kendinden emin bir şekilde duruyor, o an henüz kontrol altına alınmamış yangından çıkan dumanların arasından yıkımı izliyordu. Bobby DURDUR'a bastı.

Adam gülümsemiyordu ama çok net bir şey söylemek istemem. Kamera sürekli oradan oraya atladığı için net bir şey söylemek imkansızdı ama açıkça seyreliyordu.

İkimiz de bir şey diyemedik. Bobby buzlu çayına uzanıp bir yudum almaya çalıştı ama kutuyu açmadığını fark etti, sonra açma halkasını kaldırdı ve yarısını dikti.

"Tamam," dedi sessizce. "Gerisi gereksiz." Kaseti çıkarttı ve farkında olmadan, sanki bulaşıcı hastalık taşıyan bir şeymiş gibi, eğreti bir şekilde tuttu. Sonra başka bir kaseti makineye yerleştirdi ve OYNAT'a bastı.

"Medya analizindeki bir teknisyenden aldım bunu," dedi. "Bu Washington'daki insanlar için bir hatırlatıcı, iç piyasa için. Bir pazarlama aracı. Son on on beş yılda olan bazı olayların kaydı ve sürekli güncelleniyor."

İlk kayıt, geçen hafta aşırı dozda maruz kaldığım için hemen tanıdığım bir şeye aitti: İngiltere'deki saldırıdan sonra çekilen görüntüler. Işıklandırma kötüydü, video sabah erken saatlerde çekilmişti ama kamera oldukça sabit duruyordu. Muhtemelen iyi eğitilmiş bir BBC çalışanının işiydi. Bir yığın insan birbirini tutmaya çalışıyor, ilkyardım ekipleri; bazıları çarşafı örtülmüş, bazılarıysa kan içinde olan insanların çıktığı kapının etrafında bekliyordu. Birkaç tane daha çekim ekibi vardı ve iki işlek yolun kesiştiği noktada duran polisler. Ağlama ve bağırma sesleri oldukça az duyuluyor, esas olaraksa ku-

lağa trafiğin sesi geliyordu: görüşmelerine geç kalan insanlar, spordan dönenler ve litrelerce diyet kola teslimatı yapmaya gidenler.

Çok fazla beklememiz gerekmedi ama çekim bulanıktı ve pek de ikna edici değildi. İçeriden, etrafı çevreleyen şeridin arkasında toplanan insanlara doğru alman bir görüntü. Aralarında uzun boylu ve açık renk saçlı bir adam vardı. Bobby, görüntüyü dondurup biraz geri aldı ama adamın yüzü çok küçük ve kamera çok hızlıydı.

Yine de, “Bu o,” dedim. Birden, üzerine London Heathrow’un LHR’sinin işlendiği bir kemer gördüğümü hatırlayarak ellerimi yüzüme kapadım.

Sonraki iki saat boyunca kasetin, adeta ışıkla işlenmiş bir ölüm gobleni olan devamını izledik. Bir yerden sonra sayısını takip edemedim ama otuzdan fazla katliam, gözlerimizin önüne serilmiş; benzerliklerin yanında yerler, sesler ve on yıllık süreçte değişen kıyafetlerdeki farklılıklar görünmez olana kadar şiddete maruz kalmıştık. Çoğunda dikkate değer bir şey bulamasak da, birkaçında Bobby’nin bir otel kağıdına yapmaya başladığı listesine eklenebilecek şeyler bulmuştuk:

Panama City, Florida’da bir yemek katı, 1996. kuzey Fransa’da bir ana cadde, 1989. Düseldorf’ta bir alışveriş merkezi, 1994. New Mexico’da bir okul, daha geçen sene. New Orleans’ta, bir uyuşturucu işinden kaynaklandığı öne sürülen olayda on altı kişinin öldüğü, otuz bir kişinin yaralandığı bir pasaj, 1987.

“Bu o,” dedim tekrar tekrar. “Bu o.”

Sonunda kaset, özel bir şey olmadan sona erdi. Buraya kadar tüm görüntüleri izleyebilen pek fazla kişi olmadığını tahmin etmek pek de zor değildi.

“Daha fazla kaset lazım bize,” dedi Bobby.

“Hayır,” dedim. “Gerçekten hiç gerek yok.”

“Evet var, kameraya yakalanmadığı olayların görüntüleri lazım.”

“Muhtemelen orada değildi. Sadece o değildir ki, onun gibi başkaları da vardır.” Banyoya gidip küçücük bir bardakla üç yudum ılık su içtim.

“Uçak kazaları,” dedi Bobby ben dönünce. “Kuzey İrlanda ve Güney Afrika’daki bombalama olayları. Son on yılda yaşanan iç savaşlar. Grip salgınları. Bunları birileri başlatmış olmalı. Belki de yanlış yerlere bakıyorduk, belki de bunları yapanlar radikaller değil *herkesten* nefret edenlerdir.”

Aynı fikirde değildim ama başka bir önerim de yoktu.

Bobby kaseti makinadan çıkartıp elinde döndürdü. “Ama niye orada sadece dikiliyor? Ve kameralara bu kadar fazla yakalanma şansı nedir ki?”

“Bu şans değil, onun imzası. Bu durumdan haberi olan insanlara, bunları Korkuluklar’ın yaptığını göstermenin yolu.”

“Ama şimdi onu yakaladık.”

“Öyle mi? Doğru düzgün seçilemeyecek kadar küçük görünen sarışın bir adam ve on yıllık bir zaman dilimine ve batı dünyasının yarısına yayılan birbirinden alakasız olaylar? Langley’yi arayıp birilerinin bu olayla ilgilenip ilgilenmeyeceğini öğrenmek ister misin? Yoksa CNN’i mi denemeliyiz? Biz kimsenin Woodward ve Bernstein’ı değiliz ve yarım yamalak görüntülerden fazlasını bulmadığımız sürece de tüm bunlar saçma bir komplo teorisi gibi görünecek. Tüm gün bilgisayarın başında otursan bile o görüntülerden bir isme ulaşamazsın.”

“Peki ya internetteki site? O manifesto?”

“Yazı artık orada değil Bobby. Kendimiz de yazmış olabiliriz.”

“Ne yani, her şeyi unutup hayatına devam mı edeceksin?”

“Hayır,” dedim yatağın ucuna oturup telefonu alarak. “Yardım edebilecek birini biliyor olabilirim, iki kişiyi hatta. Hunter’s Rock’ta peşimize düşen ikili.”

“Neden ki? Onlar bir seri katilin peşindeler.”

“Peki bu olayları ne diye nitelendiriyorsun?”

“Bu farklı. Birçok insanı öldürmek aynı şey değildir.”

“Hayır,” dedim. “Genelde değildir ama bu kez olabilir. Kimse birini yaparsan diğerini yapamayacağını söylemiyor. Bence aradıkları katil bu adam. Dik Adam’ın ta kendisi.”

BÖLÜM YİRMİ SEKİZ

İçinde bulunduğu durum, bazen ölü olmak gibiydi. Bazense tamamen başka bir şey olmak gibi; bir balık, bir ağaç, bir bulut, bir köpek, lanet olasıca bir köpek. Köpekler, sokaklarda koşturan çılgın hayvanlardı ama bir köpek olmak bile ölü olmaktan iyiydi. Ama çoğu zaman, hiçbir şey olmamak gibiydi. Sadece hiçbir kuş sesinin olmadığı bir gökyüzünün altında, bir nehrin üzerinde süzülen güzel bir hava gibi.

Sarah artık çok hastaydı, kim olduğunu ve nerede olduğunu çok nadir hatırlıyordu. Midesi guruldamayı kesmiş o da artık onunla ilgilenmeyi bırakmıştı. Onun, hâlâ vücudunun bir parçası olduğunu biliyordu, ayrıca kollarının ve bacaklarının da hâlâ orada olduğundan emindi. Bazen, ayak parmaklarından vücuduna doğru yayılan şok edici bir acı, bunu kendisine hatırlatıyordu. Bu bir nevi karıncalanma hissi gibiydi ama daha çok; upuzun, sıcak iğnelerle dolu bir silindir vücudunda gezdiriliyor ve biri, iğneler vücudunda kalsın diye tüm gücüyle bastırıyordu sanki. Sonunda acı dindi ama Sarah, tüm bu zaman zarfında orada değil, akıntıyla sürüklendiği o nehirdeydi.

Bazen o havada süzülürken, insanlar onunla konuşuyor-

lardı; bir şekilde sesler duyuyordu. Ara ara arkadaşların, büyükannesini ve kardeşini ama daha çok annesiyle babasını duyuyordu. Genellikle sıradan şeylerden bahsediyor oluyordular, sanki Sarah oturma odasındaki masada ders çalışıyor-muş, onlar da yan odada gelişigüzel sohbet ediyorlarmış gibi. Söylenen her şeyi duyamıyordu çoğu zaman. Yarım yamalak cümleler ve ordan burdan laflar. “Charles, Jeff’in bu kez uça-cağını düşünüyor.” “Brunch, ama bu defaki güzel olsun.” “Bu bir çözüm aşaması gibi.” Annesi nerelere gittiği ve kimleri gördüğü gibi, gün içinde yaptığı şeyleri anlatıyordu: “Yüzüne ne istersen yapabilirsin ama ellerinin ardına saklanamazsın.” Ama sonra babası, o anda aklına gelen bir şey söyler ve Sarah tamamını duyardı, mesela: “Ünlü olsam ne yapardım biliyor musun? İnsanların sapığı olurdu. Sıradan birilerini bulup durup dururken karşılarına çıkardım. Kim inanır ki? ‘Hey, Memur Bey, Cameron Diaz sürekli beni rahatsız ediyor,’ ya da ‘Bak, tüm bu mektuplar Tom Cruise’dan. Hayır, *gerçekten*. Adam beni taciz ediyor, bu onun el yazısı. Gerçekten *onun*.’ İnsanı delirtebilirsin. Hem de çok kısa sürede.”

Sarah, hayatı bu hale gelmeden önce, aralarında gerçekten böyle bir konuşma geçip geçmediğini hatırlamıyordu ama pek sanmıyordu da. Bunun sadece, kendisi öylece süzülürken ona arkadaşlık etmek için olan bir şey olduğunu düşünüyordu. Babası bunu hep yapar, aklına ne gelirse onu anlatırdı. Annesiyse çoğu zaman bunların şaka olduğunu fark etmez, etse de komik bulmazdı ama Sarah eğleniyordu.

Bir süre sonra sesler kesiliyordu.

Diğer zamanlardaysa ayak sesleri duyuyor ve kendisini kurtarmaya geldiklerini biliyordu. Giderek yaklaştıklarını duyuyor ve sonra kapak açılıp da babasının yüzünü görünce bir şeyler söylemek için ağzını açıyordu ama tam üzerinde duruyorlar, ayak sesleri vücudunu örten tahtaların üzerinden duy-

luyor yine de onu bulamıyorlardı. Sonra ayak sesleri kesiliyor ve Sarah yine süzölmeye başlıyordu.

Ara sıra, genellikle de Taataya geldikten sonra vücuduna bir şeyler oluyor; sanki birileri bedenini ikiye ayırana kadar karnına buz gibi bir bıçak saplıyormuş gibi öğürüyordu ama çıkacak hiçbir şey yoktu, su bile. Çünkü vücudu onu son damlasına kadar emiyordu. O da programa alışmıştı ama zaman zaman Sarah'la konuşuyor, onu sinirlendiriyordu. Dayanmak için uğraşsa da, içinde bulunduğuş koşullardan hiç memnun değildi ama bunu kaldırması beklenemezdi zaten. Vücudunun Gillian Anderson gibi bir sesi vardı, oldukça mantıklıydı ve uzun zaman düşünölmüş gibi uzun cümleler kuruyordu. Ama mutlu değildi ve işlerin iyiye gideceğine dair bir inancı da kalmamıştı. Sarah onun söylediklerini dinliyor ve ilgileniyor gibi görönmeye çalışıyordu ama yapabileceğı başka bir şey olduğunu zannetmiyordu.

Taataya tek gerçek arkadaşıydı ve artık o bile pek sık gelmiyordu. Sarah, onu hayal kırıklığına uğrattığını düşünmeye başlamıştı. Hâlâ konuşuyor, ona su veriyor ve bir şeyler anlatıyordu ama Sarah, bunları kendi iyiliğı için yaptığını düşünmeye başlamıştı artık. Taataya bazen birileriyle geliyordu, Sarah neden yalan söyleme zahmetine girdiğini anlayamasa da, söylediğı buydu en azından. Kim olduklarını biliyordu, Taataya'nın cinleriydi onlar. Onun emirlerini yerine getiriyor ve etrafta gezinip, bir zamanlar Sarah'ın da olduğı gibi kendilerini şanslı sayacak kadar aptal olanları izliyorlardı. Dünyadaki her evin üzerinde mikrofonlar ve evleri dinleyen yarasalar bulundurarak kayıt tutuyorlardı. Cinlerin bazıları oldukça büyüktü ve deprem yaratacak ya da volkanları harekete geçirecek kadar sert basabilirlerdi yere. Diğerleriyse çok çok küçüktü ve havada uçarak insanların gözeneklerinden içeri girip hücreleri karıştırıyor; ciğerlerinde, kalplerinde ve böb-

reklerinde kara şeyler büyümesine sebep oluyorlardı. Büyük cinlerin sesi kasırğa gibiydi, küçüklerse Gallerliymiş gibi konuşuyorlardı. Sarah öksürürken, içine giremesinler diye ağzını kapalı tutuyordu. Birkaç tane de normal boyda cin vardı ama çok nadir görülüyorlardı. Sarah, hiç onlardan birine rastlamamıştı ama var olduklarını biliyordu. Başını üzerindeki tahtalara vurarak gitmelerini sağlamaya çalışıyordu.

Sonra herkes kayboluyor, etraf kararıyor ve Sarah yeniden havada süzölmeye başlıyordu. Başlarda bu süzölme suda sırtüstü uzanıp yüzeve gömölme gibiydi ve aslında güzeldi de. Ama şimdi giderek suyun içine giriyor, sanki batıyordu. Kulakları çoktan yüzeyin altına inmişti ve çok geçmeden, gözleri de suya gömülecekti.

Burnunun ucu da suya girdiğinde, artık süzölüyor olmayaacağını biliyordu.

BÖLÜM YİRMİ DOKUZ

Zandt, Dale Lawns'da bir kapının dışında duruyordu. Zili ilk çalışı cevapsız kalınca düğmeye bir kez daha basmış ve kapının üst kısmındaki buzlu camdan, kendisine doğru gelen bir figür görene kadar da tüm gücüyle yüklenmeye devam etmişti.

Gloria Neiden tepeden tırnağa şık giyinmiş, evde geçirecekleri bir akşama hazırlanmıştı ama daha ilk sözlerinden sarhoş olduğu anlaşılıyordu. Öyle çakırkeyf, neşeli bir sarhoşluk değildi bu; dünyadan kopuk bir sarhoşluktu, kendiyle baş başa kalmak için.

“Sen de kimsin?”

“Benim adım John Zandt,” dedi. “Üç yıl önce tanışmıştık.”

“Korkarım hatırlamıyorum. Hele ki tanışıklığımızı yenilemek için bir görüşme ayarladığımızı hiç hatırlamıyorum.” Bu, yalnızca tek bir iğneleme içeren, oldukça açık verilmiş bir mesajdı.

Kadın kapıyı kapatmaya çalışınca, Zandt eliyle engelledi.

“Annette Mattison'ın kaybolması olayında çalışan polislerden biriym ben,” dedi.

Bayan Neiden göz kırptı ve bu hareketle birlikte, yüzüne

başarısız bir mumyalama uygulanmış gibi bir etki bırakan gri bir kimyasal yayıldı sanki.

“Evet,” dedi kollarını bağlayarak. “Şimdi hatırladım. İyi iş çıkardınız, her şey bir sonuca bağlandı değil mi?”

“Hayır, ben de bu yüzden buradayım.”

“Kızım arkadaşlarıyla birlikte dışarıda, burada olsaydı bile sizinle konuşmaması için ısrar ederdim. Bu olayı atlatmak hepimiz için oldukça uzun ve zorlu bir süreç oldu.”

“Eminim,” dedi Zandt. “İşe yaradı mı peki?”

Kadın bir an için ayılmış gibi ona bakıyordu. “Ne demek istiyorsunuz?”

“Demek *istediğim*, benim kızım da kayboldu ve olayı atlatmak asla mümkün olmadı. Kısacık bir vaktinizi alacağım, belki hayatlarımızı mahveden kişiyi bulmama yardım edebilirsiniz.”

“Benim yerime Mattison’larla konuşsanız daha iyi olur sanki?”

“Sadece bir soru soracağım size, hepsi bu.”

Bu kez kapıyı çok daha büyük bir kuvvetle iterek arkasını döndü.

Zandt de kapıyı yeniden açtı ve düşünmeden konuşmaya başladı. “Kocanızı bir ilişkiye başlamaktan ya da halihazırda var olan ilişkisini sürdürmekten alıkoyacak bir soru. Kızınızı, eve arkadaşlarını getirmemenin daha iyi olacağını düşünmekten vazgeçirecek bir soru. Ki bunlar da bir öğleden sonra, virajı alamadığınız için ya da yalnızca bu fikir hoşunuza gittiğinden, arabanızla bir duvara toslama ihtimalinizi düşürecektir.”

Gloria Neiden ona baktı. Konuşacak gücü bulması birkaç saniyesini almıştı.

“Defol git,” dedi kısık ama katı bir sesle. “Benimle böyle konuşmaya *hakkın* yok, onu bulmuş olman gerekirdi. Bu benim hatam değil, bunların hiçbirisi benim hatam değil.”

“Biliyorum,” dedi Zandt, kadının yüzünün korkunç bir değişim daha geçirişini izlerken. Bayan Neiden bu kez hayvandan, korkmuş bir kıza sonra da yine bir kadına dönüşmüştü; yaramaz bir çocuğun oynayıp durduğu hamurdan bir maske gibi. “Olanların hiçbirisi sizin suçunuz değildi, biliyorum. Aileniz de biliyor. Sizin dışınızda herkes bunu biliyor. Böyle söylemeniz de buna gerçekten inanmıyorsunuz siz ve bu da sizi yavaş yavaş öldürüyor.”

Bir süre öyle, iki taraftan kapıyı iterek durdular ve sonra, ikisi de itmeyi bırakıp öylece durmaya başladı.

Santa Monica’ya giderken Nina’yı aradı. Kafası başka bir yerde gibi görünüyordu ama Bel Air’de buluşmayı kabul etmişti, adres dosyadaydı.

Michael Becker kapıyı açtı ve herhangi bir açıklamaya gerek duymadan onlarla gitmeyi kabul etti. Zoë Becker’ı küçük kızlarının elini tutarak kapıda dururken bıraktılar. Kadın hiç yaygara koparmamış ya da neler olup bittiğini sormamıştı. Zandt, tek başına gelmesini istedikleri insan Zoë olsa ve arabanın dikiz aynasında giderek küçülme rolü Michael Becker’a kalsa da aynı şeyin yaşanacağını fark etti. Beckerlar kaleyi korumak konusunda birbirlerine güveniyor, koşullar değiştikçe sorumluluklarını da bu düzene göre ayarlıyorlardı. Diğer her şey anlamsız geldiğinde, dünyaya karşı sizi ayakta tutan tek şey; bir insanla, yalnızca *bir* insanla olan ilişkiniz olurdu. Bunu Jennifer’la birlikteyken fark edebilmiş olmayı diledi.

Araba harekete geçince Zandt Michael’a adresi sordu ve adamın sorularını cevaplamayı reddederek oraya gitmesini söyledi. “Bunu görmem lazım,” söyleyebileceği tek şey buydu. “Orada olman lazım.”

Becker’ın Los Angeles’a dair taşıdığı post-Öklidyen geometri anlayışı, şehrin diğer tarafına ancak kırk dakikada dö-

nebilmelerine sebep olmuştu ama şimdi tepelere doğru tırmanıyor ve giderek büyüyen evlerin yanlarından geçiyorlardı. Bir noktada evler o kadar büyüdü ki, onları yoldan görmek imkansızlaştı.

Sonunda bir çıkmaz sokağa geldiler. İki tarafta da uzun güvenlik kapıları vardı. Farlar, yolun az ilerisine gizlice park edilmiş başka bir araç daha olduğunu ortaya çıkardı. Nina ona güveniyordu; kollarını sıkıca bağlayıp bir kaşını kaldırmıştı, klasik Nina.

“İşte burası,” dedi Michael. “Burada yaşıyor.” Adam aptal değildi, neler olup bittiğini tam olarak anlamasa da bir şeyler yakalamaya başlamıştı. “Ne diyeyim?”

Zandt arabadan indi. Nina bir şeyler sormaya dünden razıydı ama Zandt elini kaldırıncaya, sessizliğini korudu.

“Bizi içeri sok, yeter,” dedi Zandt.

Becker kapıya gidip bir düğmeye bastı ve kısa bir konuşma yaptı, iki dakika sonra kapılar açılmıştı.

Zandt neredeyse koşarak eve doğru ilerliyor, Michael ve Nina da ona yetişmeye çalışıyordu.

Eve geldiklerinde kapı açıktı ve zayıf bir adam, arkadan gelen ışığın önünde duruyordu. Ev, iki tarafa doğru da genişleyen bir yapıdaydı, Zandt Michael’ın kolunu tuttu ve son metrelere yürürken onun önde olmasını sağladı.

“Hey Michael,” dedi adam. “Arkadaşın kim?”

Zandt arkadan fırlayıp Charles Wang’ın boğazına sarıldı; kısa mesafeden tam yüzün ortasına inen yumruklar.

Nina ona bakıyordu. “John, ne *halt* ediyorsun?”

“Kapa kapıyı.” Zandt Wang’i yeniden evin geniş girişine doğru itti ve bir kez daha yumruklayarak sırtını duvarın beyaz mermerlerine yapıştırdı. Sonra oradan alıp bir aynaya çarptı ve aynanın üst tarafını kırdı.

Girişi üst kata bağlayan merdivenin altındaki bir kapıdan

oldukça genç, beyaz ceketli biri çıktı ve çıkar çıkmaz da, Zandt'in bir silahı olduğunu ve kendi yüzüne doğrultulmuş olduğunu gördü.

"İçeri gir Julio," dedi Wang. Sesi sakindi.

"Evet, Julio," diye onayladı Zandt. "Başka bir yere git ve çok sessiz ol. Telefonu eline alırsan, bununla işim bittikten sonra senin peşine düşer ve o boktan kafanı havaya uçururum."

Adam o saniye gözden kayboldu.

Zandt silahı yeniden, aynanın altında yerde yatmakta olan ve sırtı kırılmış gibi kıvranıp duran Wang'e çevirdi.

"Kaçmayacak mısınız?" dedi ve yan tarafına sert bir tekme savurdu. "Kurtulmayı denemeyecek misin?"

"Kes şunu." Nina bağırıyordu. "Neler olduğunu anlat bana."

Birden Wang harekete geçip hızla yerden kalkmaya çalıştı ama Zandt silahın namlusunu hızla adamın yüzüne indirerek bu çabasına son verdi. Wang'in boğazından tuhaf bir hırıltı çıktı ve sonra adam tekrar yere yığıldı.

Zandt zorla başını havada tutmaya çalışırken Wang de alnındaki bir yaradan akan kanlarla kaplanmış gözleriyle ona bakıyordu. Zandt o gözlerde güçsüzlükten ve kurnazlıktan başka bir şey göremedi.

"Her şeyi batırdık," dedi. "Hep gözümüzün önünde olanlara baktık, arka tarafla hiç ilgilenmedik, hatta onun da gerisinde birilerinin olabileceği aklımızın ucundan bile geçmedi."

Wang, Zandt'in kaç paraya satın alınabileceğini hesaplar gibi gülerek ona bakarken Zandt boğazını sıkmayı bıraktı ve yüzüne vurdu.

"Ona bak," diye bağırdı. "Bana değil. Michael'a bak."

Wang bir an tekrar kaçmayı deneyecek gibi oldu ama boğazındaki silahın baskısı yeterince ikna ediciydi. Gözlerini yavaşça Michael Becker'a çevirdi.

“Dik Adam’ı asla yakalayamadık,” dedi Zandt. “Çünkü biz, kızları kaçıran adamı arıyorduk ve kızları *kaçıran* adamı bulamadık çünkü aralarında hiçbir bağlantı yoktu, çünkü hepsi farklı adamlar tarafından kaçırılmıştı. Bugün başka kızlara baktım, benzer özelliklerde olan ve aynı zamanlarda ortadan kaybolan kızlara. Sonunda özellikle ilgilenebileceğim iki tane kız buldum. Dik Adam’la bağlantılı olmaları muhtemel olmaları iki New Yorklu kız. Bağlantılı olamazlardı, çünkü ülkenin diğer tarafında bu olaylar olurken, o burada çalışmakla meşguldü.”

Wang gözlerini kırparak bakışlarını Becker’dan kaçırma-ya çalıştı ama Zandt silahı nefes borusuna dayayınca, yeniden ona dönmek zorunda kaldı.

“Kızlardan birinin babası Doğu Yakası’ndaki Miramax’te geliştirme bölümündeymiş. Diğer kızın annesi de, daha çok İsviçre’deki özel bankalarla çalışan bir broker şirketindeymiş ama – ki bunu daha bugün öğrendim – bir yandan da bu bankaların müşteri listelerinden, Avrupa’daki küçük bütçeli yapım şirketlerine sermaye sağlayacak insanlar buluyormuş. Ama bu kızlar New York’ta değil mi? Bizse Batı Yakası’nda-ki kızlara bakıyoruz. Bu yüzden sizi aramadan önce Gloria Neiden’ı aradım ve en iyi arkadaşının kızının ölü bulunduğu yıl çalıştığı herkesin adını vermesini istedim. Her ortağın, her küçük hisse sahibinin, her yöneticinin, her çalışanın, her ezik finansörün ve özentinin. Bunu yapması biraz vakit aldı çünkü Bayan Neiden bugünlerde pek kendinde değil ve bu hatırlaması güç bir liste ama onu zorladım, zorladım ve sonunda bana bir isim verdi.”

Michael Becker, Zandt’in birkaç metre arkasında durmuş, güneşli günlerde birlikte ofiste oturduğu, e-maillerle birbirlerine komik şeyler yolladıkları, televizyon için yaptıkları her

iyi giden görüşmeden sonra birbirlerine sarıldıkları adama bakıyordu. Evine yüzlerce kez gelen, aile yemeklerine davet edilen, kızının odasında oturup onunla İngiltere’de ne kadar harika vakit geçirdiğine dair sohbet eden adama. İngiltere hakkında konuşmanın, kaçırmak için doğru zaman gelene kadar kızın dikkatini onda tutacak bir şey olduğunu bilen adama.

Wang hiçbir şey demedi.

“Charles kızları öldürmüyor,” dedi Zandt. “Kaçırmıyor da. Bu tehlikeli olurdu çünkü ve o böyle bir riske girmek istemiyor; güç istiyor o, heyecan ve gizemli şeyler yaptığını düşünmenin verdiği hazzı tatmak istiyor. Charles’ın tek yaptığı bilgi aktarmak. O özel kızlar bulabiliyor, *kaliteli* kızlar. Komisyonla çalıştığına eminim ama bunu esas zevk için yapıyor.”

“Charles,” dedi Michael. “Bir şey söyle. Bunun doğru olmadığını söyle.”

“Evet, bize kız başına ne kadar aldığını söylesene,” dedi Zandt. “Neden sokaktan insanları alıp götürmenin, ailelere direkt ulaşmak adına daha çok şey ifade ettiğini açıkla; sözde arkadaşın olan insanlardan bir şeyi koparıp almanın. Neresi heyecanlı anlat bakalım, çünkü gerçekten çok merak ediyoruz.”

Birden bir adım geri çekildi ve tüm gücüyle Wang’ın göğsüne bastı, sonra yeniden adamın yüzüne eğilip bağırmaya başladı: “Kızları kim alıyor? Kim kaçırıyor? Nereye götürüyorlar?”

Gözlerini Becker’inkilerden ayırmadan Wang dudaklarını yalamaya başladı.

“Adlarını bildiğimi mi sanıyorsun?”

Zandt: “Tarif et.”

“Etmezsem ne olur?”

Zandt silahı bir iki santimetre kaydırıp tetiği çekti ve kurşun Wang’ın arkasındaki mermeri parçalayıp etrafa saçtı. Cam

ve mermer parçaları Wang'ın kafasını ve yüzünü kesiyordu. Silah adamın boğazındaki yerine geri döndü.

Wang hızla konuşmaya başladı. “Bildğim üç kişi var. Aslında dört kişiydiler ama biri iki yıl önce ortadan kayboldu. Hepsi farklı görünüyor—ne söylememi bekliyorsunuz? Buluşup bira içtiğimizi falan mı sanıyorsun? Bazısı şişman, bazısı uzun, biri kel...”

“Michael’ın kızını kaçıranı tarif et. Onunla görüşmüş olmalısın.”

“Her şey e-maillerle ve telefonla halledildi.”

“Saçmalama. E-maillerin de telefon görüşmelerin de takip edilebilir ama Los Angeles’ta herhangi bir otelin barında buluşan iki adamdan kimsenin haberi olmaz.”

Wang yeniden dudaklarını yaladı. Zandt silahın namlusunu tam alnının ortasına gelecek şekilde ayarlarken o da tetiğe uygulanan basınca bakıyordu. Dudakları kımıldamaya başladı ama polis parmağını kaldırıp onu susturdu.

“Bana duymak istediğimi düşündüğün şeyler söyleme sakın,” dedi. “Yalan söylediğini düşünürsem seni öldürürüm.”

“Uzun boylu bir adam,” dedi Wang. “Sarışın. İriyarı. Adı Paul.”

Zandt ayağa kalktı ve adamın, eline bulaşan terini sil-dikten sonra bir adım geri çekilip Nina’nın yanına geçerek Michael’la ikisini karşı karşıya bıraktı.

“Bu doğru mu?” Becker’ın sesi güçlükle duyuluyordu. “Nasıl? Nasıl yapabildin? *Neden?* Neden Charles? Yani...” Kaç stüdyonun kıcını yalarsa yalasın sahip olamayacağı kadar güzel bir evde, çaresizce son derece açık ama bir o kadar da doğru olan bir şeyi yineledi. “*Para* için falan olamaz.”

“Sen basit hedefleri olan basit bir adamsın,” dedi Wang acı acı, elinin tersiyle dudağındaki kanı siliyordu. “Hiç beceril-memiş aptal kızlar. Eski bir bakire hayali. Hiçbir zaman bü-

yük şeylere sahip olamadın, asla da olamayacaksın. Kesinlikle ona dokunamayacaksın, artık yapamazsın.” Göz kırptı. “Neler kaçırdığını bilmiyorsun.”

Zandt daha hızlıydı. Omuzlarına yapışıp tüm ağırlığını diğer tarafa vererek Becker’ı tuttu. Michael diğer adamdan bir nebze daha ağırdı ama yine de ona hakim olmayı başarmıştı.

“Olmadı Michael,” dedi. “Öyle bir şey olmadı.”

Bir süre sonra Michael’ın gücü kaybolmuş gibiydi. Ama Becker, yerde hâlâ ona sırttan adama bakarken Zandt de onu sıkı sıkı tutuyordu.

“Onu öldürmeyeceğiz, anlıyor musun?” Yüzüne bakabilmek için Becker’ın başını çevirdi. Adamın kocaman açılmış gözleri, hiçbir şey görmüyor gibiydi. “Kızını geri getirme sözü veremem. Ölmüş olabilir ve eğer öyleyse, bu adam da suçlu. Ama şimdi bu evden çıkıp gideceğiz, sana verebileceğim tek söz bu. Buradan bir katil olarak çıkmayacaksın.”

Becker’ın gözleri yavaşça yeniden odaklandı. Vücudu bir an için gevşiyor gibi olsa da hemen toparlandı. Ama bir adım geri çekildi ve kollarını saldı.

Zandt silahını kaldırdı ve üçü birden yerde yatmakta olan adama baktılar. “Etrafı toparlasan iyi olur,” dedi Zandt. “Kısa bir süre sonra misafirlerin olacak.”

Ve arkalarında beti benzi atmış bir adam bırakarak çıktılar.

Arabanın yanına gidene kadar kimse tek kelime etmedi, Michael dönüp eve baktı. “Ne yapmam gerekiyor?”

Nina konuşmaya başladı ama Zandt onun sesini bastırdı.

“Hiçbir şey. Polise bir şey söyleme, karına da bir şey söyleme. Bunu yapmak istiyorsun biliyorum ama şu anda olmaz. En önemlisi de sakın buraya tekrar gelme. Yapılması gereken yapılacaktır.”

“Kim yapacak?”

“Arabaya bin Michael.”

“Benim için bunu yapmanıza izin veremem.”

“Sen arabaya bin.”

Sonunda Becker arabaya bindi ve oradan uzaklaştı. Araba yolda zorla ilerliyor, sanki sağa sola doğru yalpalıyordu.

Nina telefonunu çıkarıp bir numara çevirmeye başladı ama Zandt, eline vurarak telefonu yere düşürdü ve cihaz sekerek bir iki metre uzaklaştı.

“Bırak şunu,” dedi. Nina ona baktı ama telefonu da düştüğü yerden almadı.

Zandt bir sigara yaktı ve beklediler, on dakika kadar sonra da beklediği sesi duydu: Gelmemiş olsa eve dönüp, Nina’nın tüm durdurma çabalarına karşın yapılması gerekeni yapacağı o boğuk patlama sesini.

Ama yine de bunu duyduğu an, kendini zafer kazanmış biri gibi değil de yorgun bir savaşçı gibi hissetmişti. Bu işin kaynağına yaklaştıkça, kendinden de giderek daha fazla ödün veriyordu sanki; sanki insanlığın üzerinden, altta gizlenen şeyler yüzünden öyle bir koku yayılıyordu ki, ne kadar uğraşırsa uğraşsın bundan kurtulamayacak gibiydi.

Nina dönüp ona baktı. “Öldü yani.”

“Tek yaptığı kızları işin bir üst basamağına ulaştırmaktı. Onu sorgulamak için günlerimizi harcasak bile tek yapacağı, bizi oyalamak olacaktı.”

“Haksız olduğunu söylemiyorum, sadece şimdi ne yapmayı düşünüyorsun onu merak ediyorum.”

Zandt omuz silkti. “Güzel,” dedi Nina ve telefonunu aldı. “Çünkü polislerin buraya gelmesi uzun sürmeyecek ve ben geldiklerinde burada olmak istemiyorum.”

Uzun adımlarla arabasına doğru yürürken arkasına dönerek ekledi, “Ve az önce duyduğün tarife uyan sarışın bir adamı

nerede bulabileceğini gösterebilecek birkaç adam tanıyorum.”

Zandt ona baktı. “Ne?”

“Hopkins ve diğer adam. Senden hemen önce o aradı; son on yılda gerçekleşen büyük saldırıların çoğunda – bu sabah Maine’de gerçekleşen olay da dahil – bulunduğunu tespit ettikleri bir adam var. Ward’un o dağlık alanda da gördüğünü düşündüğü bir adam.”

“Madem bunu biliyordun, neden Wang olayında beni durdurmadın?”

Arabanın tavanının üzerinden ona baktı Nina. “Ben de onu kurtarmaya senden daha meraklı değildim.”

BÖLÜM OTUZ

Ne Nina ne de Zandt, Wang'ın kendini öldürürken acele etmediğini biliyordu.

Önce binbir güçlükle ayağa kalktı, elleri kendi kanında kayıyordu ve tam olarak doğrulamadı. Daha önce de dayak yemiş, hatta birkaç kez bilerek gidip kendini dövdürmüştü ama bu farklıydı. Polisin esas amacı Wang'ın zevki değildi ve bu çok şeyi değiştiriyordu.

Bir süre durup, altında en büyük sırrını itiraf ettiği kırık aynada kendine baktı; yüzü yara bere içindeydi. Daha da kötüsü yaşlanmış görünüyordu. Diyetle, sporla, kremlerle ve kendine olan takıntısıyla yarattığı o masraflı cila, bu baskı altında kaybolup gitmişti. Kendi yaşında biri gibi görünüyordu ve sadece onun yaptığı şeyleri yapan, bu kadar uzun süre onun sakladıkları gibi sırları olan birinin görünebileceği gibi.

Cinayet işlememişti. Hiç kimseyi öldürmemişti. Birini yaralamamıştı bile, en azından kendi elleriyle. Ama genç erkeklerin kendi idrarlarında ve başka vücut sıvılarında ölmek üzere yattığı yerlerde bulunmuştu. Kendisi gibi adamların, pahalı arabalarıyla olay yerinden ayrılarak cinayete suç orta-

ğı olmaktan kurtulacak kadar şanslı oldukları yerlerde. Böyle olayların kayıtlarından oluşan zengin bir videokaset koleksiyonu vardı. O kadar zengin bir koleksiyon ki, polis gelmeden hepsini yok etmeyi bırakın bulması bile imkansızdı.

Babası bunu asla anlamazdı.

Birlikte yasal işler yaptığı insanların kendilerine ait sırları olduğunu bilse bile, onları şöhret ve başarı peşinde koşturan o güdünün, yalnızca kendilerini diğer insanlardan farklı kılmak adına kötü şeylere yönelmelerine sebep olduğundan bile şüphelenmemişti. Diğerlerinin yalakalıkları asla yeterli olmazdı. Er ya da geç, kendi kendinizi idol haline getirmeliydiniz, yoksa dışarıdan gelen pohpohlamalar anlamsız kalırdı. Malzemeler edinilmiş, ağlayan kadınlar işe yaramış hatta zaman zaman insanların arkadaşı olmaya can atan Wang, bunları bizzat yapmıştı. Tutkularını toplumun kabul gören normlarının dışına çıkarmayı başarabilenlerin dert ortağı. Daha sert, daha hızlı ve daha güzel yaşamak isteyen; korktuğun insanla seks yapmanın farklı bir şey olabileceğini anlayan Wang.

Wang'ın ne kadar yardımsever olabileceğini görme fırsatı bulan bu adamlardan biri, onu iş arkadaşlarıyla tanıştırmıştı. Temsilcileri sarışın, uzun boylu bir adamdı ve bu tanışma, ancak birkaç yıl sonra gerçekleşebilmişti. Ama bu bile; Wang'ın bu adam ve arkadaşlarının göründüklerinden çok daha farklı olduklarını ve akıllarında sıradan bir zevkten fazlasının olduğunu anlamasından çok daha önceydi. Asla onlarla görüşmeye davet edilmemişti ki bu da onu biraz ürkütüyordu. Ama yine de onlara istedikleri şeyi vermeyi, tedarikçiye kıymetli şeyler sunmayı kabul etmişti ve polis haklıydı: Paranın bununla hiçbir ilgisi yoktu.

Herkesin kendine ait bir yolu ve iki doğum günü vardır. Wang'ın ikinci doğuşu otuz beş yıl önce, o on yaşındayken gerçekleşmişti; pencereden çıplak bir hizmetçiyi gördüğünde. Baş-

ka bir ülkede bir ilkbahar sabahında, dünyada keşfedilecek ne kadar çok sırtın olduğunu fark ederek şok olmasını sağlayan ve donup kalmasına sebep olan bir bakışla. Babası evdeki ofisindeydi ve içeriden ölçülü, düzgün, canlı ve neşeli barok müziği yükseliyordu. Wang bir süre öylece kalakalmış, o anın güzelliği içinde kaybolmuştu. Çoğu insanın hayatı bu keşifle değişmezdi ama Charles'da durum farklıydı. Bunun ardından dikizlemeler, dergiler ve videokasetler, Hong Kong'un belli bölgelerine ve Los Angeles'ta herkesin bilmediği yerlere yapılan yalnız seyahatler gelmişti. Bunlar da birçok insan için yeterli olur hatta bazılarına fazla bile gelirdi. Günah; yapılan şeyde ya da onu istemekte değil, ona muhtaç olmaktaydı. Var olduğunu bile bilmezken ona ihtiyaç duymakta, var olmasa onu yaratabilecek kadar ona muhtaç olmaktaydı. Pornografiyi suçlamak silahları suçlamak gibiydi. İkisi de kendi kendilerine ortaya çıkmamışlardı ve ikisi de, kendi tetiğini kendi başına çekemezdi. Bir ele ihtiyacınız vardı ve işte insan eli, o arayışa çıkan eldi. Küçük delikler bulabilecek kadar ince, o deliklerde bulduğu şeyi çekip çıkarabilecek kadar güçlü parmakları olan bir el. Bu zamanla nasırlaşmış, çok kullanılmaktan sertleşmiş bir elin giderek hissizleşmesi gibi bir şeydi aynı zamanda. Aynı etkiyi ancak daha sert ya da daha keskin şeylerin yaratabilmesi demekti. Ve öyle bir zaman gelirdi ki, artık ne yaptığınız hiç fark etmezdi.

Son bir haftada Wang yalnızca bir kez Becker'm kızının akıbetini düşünmüştü, o da Michael'm bir an önce işe dönmelerini umarken. Stüdyonun *Dark Shift* hakkında bir karara varması gerekiyordu ve Michael her ne kadar birçok konuda gülünç derecede yeteneksiz bir adam olsa da iyi çalışıyor ve güzel fikirler üretiyordu. Daha doğrusu sıradan insanlara göre kabul edilebilir fikirler. Wang'in kendine ait ve kendi zevkine göre yeniden oluşturduğu bir *Dark Shift* versiyonu vardı ve o bu kadar kabul görecekti bir şey değildi.

Bunların hiçbirisi öyle değildi zaten; yaptıkları, yapmak istedikleri ya da onu eğlendiren şeyler. Ve bunlar olmayınca kafa yorulacak, uğruna yaşanacak da hiçbir şey kalmıyordu. Müzikle ve yakınlardaki bir çeşmeden gelen suyun sesiyle renklenmiş bir bakışın anısı ya da kalıntıları olmadan, o ilkbahar sabahının hiçbir anlamı yoktu.

Zandt dışarıda sigarasını yakarken, Wang çalışma odasına girdi. Sıcaklığı sıcaklığına fark etmediği acı şimdi ortaya çıkmaya başlıyor, kaburgası acıyordu. Bir numara tuşladı ve birilerinin oynadıkları oyunu çözmeye çok yaklaştığı, hatta belki de çoktan çözdüğüne dair bir arkadaşını uyardı.

Ve sonra sandalyesine oturdu. Ziyaretçilerin gittiği açık ortada olmasına rağmen, Julio'dan hâlâ eser yoktu. O an Wang, bir kez olsun amacı kullanılıp atılmak olmayan biriyle temas kurmuş olmanın, güzel bir şey olabileceğini fark etti. Çocuğun çitin üzerinden atlayarak bu esaretten uzaklaşmış olduğuna ve başka bir hayata koştuğuna hiç şüphe yoktu. Önceki günden kalan bir tebessüm gibi, o da çoktan yok olmuştu.

Wang masasının orta çekmecesini açtı ve silahını aldı. Gövdesi vişne ağacından özel olarak yapılmıştı.

Güzel bir silahtı, en azından bu kadarını söyleyebilirdi.

BÖLÜM OTUZ BİR

Ertesi sabah sekiz kırk beşte, sokakta park etmiş bekliyorduk. Hava soğuktu, iki saattir sulusepken yağıyordu ve gökyüzü kara bulutlarla kaplıydı. Bir paket sigara almıştım ve birini söndürüp diğerini yakıyordum. Bobby ise konuyla ilgili tek kelime etmeden kucağında silahıyla oturmuş camdan dışarı bakıyordu.

“Ne zaman burada olacaklar peki?”

“Geleceklerinin garantisi yok,” dedim. “Geliyor olsalar bile, birlikte olmayabilirler; kadın tek gelebilir.”

Başını salladı. “Rozeti bile olmayan bir polis ve bir kız. Boş versene, görünmeziz resmen. Hadi Irak’ı falan işgal edelim.”

“Başka şansımız yok Bobby.”

Sokağın köşesinden sıradan bir araç döndü ve onu izlememize rağmen orta yaşlı bir kadın olan sürücüsü, dönüp bize bakmadı bile. Saat sekizden beri, birinin ofise gelmesini bekliyorduk. Her şey dikkatimizi çekiyor, gölgelere bile atlıyorduk. İkimiz de doğru düzgün uyumamıştık. “Pekala,” dedi Bobby sonunda yolun karşısını göstererek. “Zayıf ve kıvılcı saçlı bir adam. Bizimki değil mi?”

Chip ofisine girene kadar bekledik ve arabadan indik. Kapıları kilitlemedim, sokak neredeyse boştu ve hava da gezip vitrinlere bakmak için pek uygun değildi. Şehrin esas trafiği, zaten başka bir yoldan akıyordu.

Farling Emlak'ın kapısını hızla açıp içeri girdim, Bobby de peşimdeydi. Chip arka taraftaki bir ofise geçmişti. Esas salondaki dört masadan ikisi sağ taraftaydı ve boştu. Soldaki ikilide de kırklı yaşlarında, saçları bakımlı, biri kırmızı diğeri yeşil takımlar giymiş kadınlar vardı. İkisi de hayalimizdeki evi satmaya hazır ve hevesli şekilde bize döndüler.

"Chip'i arıyorum," dedim.

Kadınlardan biri ayağa kalktı. "Bay Farling birazdan gelecek efendim," dedi. "Beklerken bir kahve alır mıydınız?"

"Bay Hopkins'in o kadar uzun kalacağını zannetmiyorum."

Chip, diğerk ofisin kapısında duruyordu. Bir yanağında ve alnında, morluklar vardı. "Hatta bana kalırsa, hemen gidecektir."

"Biz de tam olarak böyle düşünüyoruz Chip. Ama sen de bizimle geliyorsun, The Halls'a gidiyoruz ve bizi içeri sokacak birine ihtiyacımız var. Bildiğin gibi, onlarla çalışan tek emlakçı sen olduğundan başrol oyuncumuz da sensin. Ya kendi isteğinle bizimle gelirsın ya da boğazından tutup seni caddeye sürükleriz."

"Pek sanmıyorum," dedi. Yüzünde rahatsız edici bir ifade vardı.

Arkamızda, ofise açılan bir kapıdan bir zil sesi duyuldu, dönünce iki tane polisin geldiğini gördüm. Bir tanesi uzun boylu ve siyah saçlı, diğeri de daha ufak tefek ve sarışındı. İkincisi konuştu.

"Günaydın Bay Hopkins."

"Sizi tanıyor muyum?"

"Telefonda konuşmuştuk."

"Pek hatırlamıyorum."

“Karakolu aramıştınız ve ailenizin ölümü hakkında konuşmuştuk.”

Arkamda duran Bobby’nin, ceketinin cebinde hareket eden elini duyabiliyordum.

“Memur Spurling,” dedim.

“Onu buraya ben çağırdım,” dedi Chip. “Seni ve arkadaşını dışarıda beklerken gördüm. Bana nasıl saldırdığını çoktan anlattım onlara.”

“Ben bunu sadece küçük bir fikir ayrılığı olarak görüyordum,” dedim. “Sonra da sen bir spazm geçirdin.”

“Ben öyle görmüyorum ama. Polis de benimle aynı fikirde.”

“Bu saçmalık Ward,” dedi Bobby.

Chip, bu konuşmayı iki meraklı kedi gibi izleyen kadınlara döndü. “Doreen? Julia? Bir süreliğine arkadaki ofise geçebilir misiniz acaba?”

“Biz senin için geldik Chip,” dedim. “Başka kimsenin kılmıdamasına gerek yok.”

“Hemen,” dedi Chip kadınlara sert sert bakarak. Kalkıp onun önünden geçerek hızla diğer odaya girdiler ve Chip de kapıyı kapattı.

“Karakola gelmeniz gerçekten çok iyi olur,” dedi Spurling. Oldukça sakin ve mantıklı davranıyordu. “Farkında mısınız bilmiyorum ama ailenizin evine ve sizinle ilişkili olabilecek şekilde bir otele zarar verildi. Memur McGregor ve ben size yardım etmek istiyoruz.”

“Durum şu ki,” dedim. “Ben buna pek inanmıyorum.”

“Ortağının hali ne böyle?” dedi Bobby, Spurling’e. “Pek konuşmuyor ha?”

İkinci polis Bobby’ye baktı ama bir şey söylemedi. O an endişelenmeye başladım. Gözlerinde öyle bir bakış vardı ki, saygıdan başka her şeye yorulabilirdi. Ya çok aptaldı ya da çok tehlikeli.

“İşbölümü,” dedim durumu kurtarmaya çalışarak. “Belki McGregor da evrak işlerinde bir uzman olarak buradadır.”

“Sen tam bir baş belasısin Hopkins,” dedi Chip. “Belli ki bu genetik bir şey.”

Spurling onu duymazdan geldi. “Bay Hopkins, benimle gelecek misiniz?”

“Hayır,” dedi Bobby ve Chip gülümsedi. McGregor silahını çıkarmıştı.

“Hey, sakin ol,” dedim, artık gerçekten gerilmiştim. Memur Spurling benden de şaşkın görünüyor ve ortağının elindeki silaha bakıyordu.

“Ah George...” dedi ama adam çoktan ateş etmeye başlamıştı.

Chip’in yüzü o iğrenç sırıtışıyla kırışmadan önce harekete geçtik ama o bile yetmemişti. Ofiste kaçacak hiçbir yer yoktu ve saklanmak da fayda etmeyecekti.

Bobby silahını çıkarmış McGregor’a ateş ediyordu. Kurşunlar adamın baldırına ve karnına isabet etti. İkinci atıştan çıkması gereken ses çıkmayınca çelik yelek giydiğini anladım. Çarpışma onu arkasındaki masaya yapıştıracak kadar sertti ama çok geçmeden adam yeniden doğruldu. Bu arada Spurling hâlâ ağzı açık bir şekilde olanları izliyordu.

McGregor’un kurşunundan yalnızca bir adım uzaktaydım ve kendimi yere atıp yuvarlanarak Doreen’in masasının arkasına geçtim. Silahımı ateşledim ve onu omzundan vurdum. Kafamın yanından bir şey geçince, Chip’in de elinde bir silah olduğunu fark ettim. Oradan sonrasını pek hatırlamıyorum. Nereye denk geldiğine bakmadan şarjörü boşalttım. Açık bir alanda bir çatışmaya denk gelerseniz, her bir atışı hesaplayabilir, düşünebilirsiniz. Köşeye sıkıştırılmış bir halde iki kişi size ateş ederken düşünmeye kalkarsanız, o turu tamamlayamazdınız.

On saniye sonra ateş kesildi. O sırada ben Julia'nın masasının arkasında sıkışmıştım ve bir şeyin kestiği yanağımla alnımda, bir acı duyuyordum. Bir kurşun değil, çarpıp da patlayan bir şeydi. Daha kötü yaralanmadığıma şaşırıyordum. Chip'in kafası arka taraftaki duvara yayılmış, McGregor'sa kapıyı açık bırakarak kaçmıştı.

Spurling vurulmuş ve masalardan birinin üzerine düşmüştü, hareket ediyordu ama pek de hızlı değildi. Kafası, hâlâ olması gereken yerdeydi; ben de öyle bıraktım.

Bobby kapının yanındaki duvara yapışmış, koluna bastırıldığı elinden akan kanlar parmaklarından süzölmeye başlamıştı. Gidip hemen onu aldım.

Caddeye çıktık ve sendeleyerek karşıya geçtikten sonra arabanın kapısını açıp onu içeri attım. Yanımızdan geçen parlak turuncu kayak kıyafetleri giymiş bir çift, ağızları beş karış açık halde bir bize bir harap olmuş ofise bakıyorlardı.

“Bir film falan,” dedi biri. “Öyle olmalı.”

“Ben iyiyim,” diye mırıldandı Bobby ben sürücü koltuğuna geçip motoru çalıştırırken. Pedala yüklendim ve fırladık. “Ben iyiyim.”

“Vuruldu, geri zekalı.”

“Yavaşla.” Önümüzde bir “Dur” tabelası ve dikkat gerektiren bir trafik vardı. Pedalı bıraktım ve şansa, sığabileceğim bir boşluk bularak diğer şeride geçmeyi başardım. “Nereye gidiyorsun?”

“Hastaneye Bobby.”

“Oraya gidemeyiz,” dedi. “Böyle bir şeyden sonra olmaz.”

“Spurling bizi destekleyecektir.”

“Tek bildiği bir sürü merminin havada uçtuğu. İkisi de vuruldu ve bir sivil hayatını kaybetti.”

“Olayı McGregor'un başlattığını biliyor. Otobana çıkabiliyim ve oradan da şehrin dışındaki en yakın hastaneye gideriz.”

“Yine de olayı bildirmek zorunda kalırlar ve biz *yine de* polise ateş etmiş oluruz.”

“Bobby, *sana* ateş edildi, vuruldun. Bunu tekrar söylemek zorunda kalmak istemiyorum.”

Ben arabaların arasından süzülerek batıya doğru ilerlerken o da yavaşça, elini kolundan çekti. Ben de baktım. Biraz kan damladı ama beklediğim kadar çok değildi. Korkarak yaranın etrafındaki kumaşı kaldırdı ve altta ne olduğuna baktı.

“Baya bir eksik var,” dedi kabul ederek, “ki bu da iyi bir şey değil. Ama ölmem. Ayrıca tıbbi yardımdan çok daha acil bir ihtiyacımız var.”

“Neymiş o?”

“Silah,” dedi koltuğuna yığılarak. “Kocaman lanet silahlar.”

Mağazaya koşarken Bobby’yi arabada bıraktım. Yağmur daha da hızlanmış, bulutlar daha da kararmıştı sanki. Kapıyı açmadan önce bir saniye durup kendimi topladım. Satıcıların çoğu, ellerindekilerin yalnızca teorik olarak silah olduğu gibi bir imaj yaratmayı severdi. Bir silah dükkanına, aldığınız şeyi hemen kullanmak istiyor gibi görünerek giremezsiniz.

İçerisi dar ve uzun bir odaya benziyordu. Cam bir tezgah, silahları birer mücevher gibi sergiliyor, arkada da raflar dolusu tüfek bulunuyordu. Ne müşteri vardı ne de bir koruma. Yalnızca iş çıkmasını bekleyen koyu mavi bir gömlek giymiş, beyaz saçlı şişman bir adam.

“Yardımcı olabilir miyim?” Adam kocaman ellerini tezgahın üzerine koydu. Arkasındaki duvarda, Orta Doğu’nun tanınmış teröristlerine ait iki tane poster vardı. “Ölü, Aranıyor” yazıyordu, “ya da Diri” kısmının üzeri çizilmişti.

“Silah almak istiyordum,” dedim.

“Ben sadece dondurulmuş yoğurt satıyorum. Dışarıdaki o tabelayı da indireyim diyorum ama hep unutuyorum.”

İçimden gelerek güldüm, o da güldü. Her şey gayet güzeldi.

“Pekala, nasıl bir şey bakıyorsunuz?”

“Sekiz yüzlük iki tüfek, kırk tane yumuşak .45’lik mermi; ne olduğu önemli değil, en ucuzundan ver gitsin. İki tane çelik yelek, iyisinden olsun biri medium biri large.”

“Oo,” dedi, hâlâ neşeliydi. “Savaş falan mı gidiyorsun?”

“Hayır ama bir kemirgen sorununuz var.” Gülümsemesi soldu ve o an, yanağıma baktığını fark ettim. Elimi götürüp silince, kanadığını gördüm. “Gördüğünüz gibi, kontrolden çıkıyor.”

Bu defa gülmedi. “Bu kadarını satabilir miyim bilmiyorum.”

Gold American Express’imi çıkardım ve yine gülümsemeye başladı. Toplamı eliyle hesapladıktan sonra, mermiler için de bir indirim uyguladı. Toplu aldığınız zaman sekiz yüz kişinin ölümü, birim olarak çok ucuza geliyordu.

Bana fiyatı söyledi ve işi bir an önce halletmesi için elimi salladım. Pencereden, ceketini çıkarıp koluna bandaj saran Bobby’ye bakıyordum. Bandajı, çengelli iğne ve gazlı bezle birlikte bir veterinerden almıştım. Satıcı fazla ürkek davranıyordu, tam zamanında dönmüştüm.

“Sakin,” dedim silahımı göğsüne doğrultarak.

Donakaldı, gözleri hâlâ bende eliyse telefondan yalnızca birkaç santimetre uzaktaydı. “birkaç gün önce bir polis buraya gelip Ward Hopkins adında birine silah satmamı söyledi değil mi?”

“Doğru.”

“Ama sen yine de satacaksın, değil mi?”

“Hayır, satmayacağım.”

Bir adım daha yaklaşıp silahımı kaldırarak kafasına nişan

aldım. Kendimi yorgun ve korkmuş hissediyordum. Adam başını sallayarak yeniden telefona uzandı. “Sana bir şey satmıyorum.”

Telefon eski model bir şeydi ve kurşun onu parçalarken acayip bir ses çıkardı. Adam da o korkuyla sıçradı, oldukça sarsılmıştı.

“Evet, satacaksın,” dedim. “Yoksa seni vururum ve ne istiyorsam alırım. Senin de sızlanmaya hakkın olmaz, çünkü elimde tuttuğum bu silahı senin müessesenden aldım. Şaşırdın mı? Böyle kullanılıyor bunlar.”

Adam bir an kıpırdamadan durdu, ne tarafa kaçması gerektiğini düşünüyordu. Söylediğimi yapmasını gerçekten ama gerçekten umuyordum çünkü onu vurmayacaktım ve muhtemelen o da bunu biliyordu.

O an gözleri titremeye başladı ve arkamı dönünce, dükkana doğru gelen genç bir çocuk olduğunu gördüm. Elinde sandviçlerle dolu bir poşet vardı ve şişman adamınkiyle aynı olan bir tişört giymişti.

Küfür ederek eğildim ve alabildiğim kadar fazla kutu aldım.

“Hiç yardımcı olmadın,” diye gürleyip kapıya koştum ve çocuğu çamur yığınının düşürecek kadar sert bir şekilde kapıyı açarak dışarı çıktım.

Elimdekileri Bobby’nin kucağına atarak arabaya bindim. “Hiç iyi gitmedi.”

“Belli,” dedi elinde büyük bir tüfekle dükkandan çıkan şişko adama bakarak. İlk mermi üzerimizden uçarken gaza yüklenerek binadan uzaklaştım. Genç olan çocuk ayağa kalkarak dükkana koştu ve adamı kenara çekti. Frene basıp arabayı kaydırarak döndüm ve kurşunlardan biri yan camlardan birini parçalarken yeniden hızlandım.

“Adam adımı kara listeye almış.” Sağa doğru sert bir dönüş yaptım. Aklımda belli bir yer yoktu sadece şehir merkezinden

uzaklaşmaya çalışıyordum. “En azından bir sorumuz cevaplandı. Korkuluklar’ın, Chip’i hırpalayışımdan sonra annemlerin evine nasıl o kadar çabuk gelebildiklerini düşünüyorduk, gelmeleri gerekmiyormuş ki. McGregor zaten buradaymış.”

“Mantıklı.”

“Mantıklı olan başka bir şey daha var: Ailem kaza yaptığında olay yerine gidenler de McGregor ve Spurling’di. Belki de McGregor biraz daha erken gitmiştir.”

“Ve şimdi de üzerinden damlayan kanlarla Dyersburg Emniyeti’nde durmuş isimlerimizi şakıyordur. Başımız belada Ward, hem de çok fena. Ne yapacağız?”

Şehirde bana yardım etmek isteyebileceğini düşündüğüm tek bir insan vardı ve onun adını söyledim.

“İyi fikir,” dedi Bobby, koltuğunda acıyla kıpırdanarak. “İşlerin nasıl gittiğine bakacak olursak, bir avukat işimize yarayabilir.”

Cenazeden sonra bana verdiği karta göre, Harold Davids’in evi şehrin öbür ucundaydı. Anne ve babamın oturduğu, dolambaçlı yolları ve tepeleri olan yerin aksine burası, evlerin düzenli bir şekilde konumlandırıldığı bir yerdi ama araziler büyük, evler güzeldi.

Arabayı park ettiğimizde verandayla birlikte içeride bir odanın da ışığının açık olduğunu gördük. Davids’i içinde gördüğüme benzeyen bir araba, caddenin ilerisine park edilmişti. Takip edilmediğimizden emin olmak için bir süre oturduktan sonra arabadan indik.

Zile bastım ama elbette bir cevap gelmedi.

“Kahretsin,” dedim. “Şimdi ne yapacağız?”

“Ara onu,” dedi Bobby, bir yandan da sokağı gözlüyordu. Cep telefonumu çıkarıp önce ofisinin numarasını denedim, sonra da evi. Akşamları kapıya bakmıyor ya da bir televiz-

yon programına daldığı için duymuyor olabilirdi. Evin farklı katlarından gelen telefon seslerini duyuyorduk ama sekiz kez çaldıktan sonra, telesekreter devreye girdi. Kayıtta iş telefonu veriliyor ama cebinden bahsedilmiyordu.

“Burada böyle dikilemeyiz,” dedim. “Böyle bir muhitte birilerinin polis çağırması çok da uzun sürmez.”

Bobby kapının kolunu çevirdi ama kilitliydi. Bunu görünce cebinden küçük bir alet çıkardı, karşı çıkmaya yeltenecektim ama yapmadım. Gidecek başka bir yerimiz yoktu. Tam aleti kilide sokuyordu ki, kapının içerden açıldığını duyduk ve ikimiz de sıçradık.

Kapı on santimetre kadar aralandı, Harold Davids’in yüzünü görebiliyorduk.

“Harold,” dedim.

“Ward? Sen miydin?” Kapıyı biraz daha açtı, inanılmaz gergin görünüyordu. “Tanrım,” dedi. “Ne oldu ona?”

“Vuruldu,” dedim.

“Vuruldu,” diye tekrar etti dikkatle. “Kim yaptı peki?”

“Kötü adamlar. Bak, seni aramamı söylerken kastettiğin bu değildi, biliyorum ama başımız dertte ve başka kimsem kalmadı.”

“Ward, ben...”

“Lütfen,” dedim. “Benim için değilse bile babamın hatırı için.”

Bana uzun uzun baktıktan sonra kenara çekilip içeri girmemize izin verdi.

Evi annemlerin evinden çok daha küçüktü ama yalnızca koridorda bile, oranın üç katı kadar eşya vardı. Dergiler, yerel sanatsal objeler, özellikle yapılmış gibi görünen küçük meşe bir kutuda duran kitaplar. Fonda, yalnızca bir piyano tarafından çalınan hoş bir klasik müzik, galiba bir Bach.

“Dümdüz gidin,” dedi. “Ve haliya dikkat edin, ikinizden de kan damlıyor.”

Oturma odasının duvarları, güzel tabloların kopyalarıyla doluydu ama hiçbirini tanıımıyordum. Aydınlatma pek de iyi değildi; yalnızca etrafa gölge saçan sıradan birkaç lamba. Televizyon yoktu ama küçük ve pahalı görünen bir CD çalar vardı; müzik de ondan geliyordu zaten. Üzeri fotoğraflarla doldurulmuş eski bir piyano, bazıları çerçeveli bazıları değil. Kanepenin önünde, köşesi biraz yıpranmış gösterişli bir halı.

“Ben bir havlu getireyim,” dedi Davids. Kapının önünde bir an duraksadıktan sonra gözden kayboldu.

O gidince Bobby, kolunu tutarak odanın ortasında dikilip dökülen tüm kanın döşemelere gittiğinden emin olmaya çalıştı. Ben de odaya bakınıyordum, başkalarının eşyaları insanlara çok anlamsız gelebiliyordu; özellikle de yaşlı insanların. Bir defasında bir hevesle gidip babama Noel için eski bir hesap makinesi aldığımı hatırlıyorum. Bir antikacıda görmüş ve çok havalı olduğunu, babamın da hoşuna gideceğini düşünmüştüm. Paketi açıp da içinde ne olduğunu görünce bana bakmış ve garip bir şekilde teşekkür etmişti. Pek heyecanlanmadığını fark ettiğimi söyleyince de bir şey demeden beni alıp çalışma odasına götürmüş ve bir çekmeceyi açmıştı. Onlarca yıldır biriken kalem ve ataçların arasında, eski bir hesap makinesi vardı, modeli bile aynıydı. Davids’in hayatı benim bahçe satışına çıkaracağım şeylerden oluşuyordu. Bana göre antika olan şeyler, babamın bir zamanlar heves ederek aldığı yeni eşyalardı. Onlarca yıl değer verdiğiniz şeylerden ayrılıyordunuz; arada şeffaf görünen ama otuz santimetre kalınlığında olan bir cam varmış gibi, onlarla olduğunuza inanıyor ama dokunmaya çalışınca yaklaşamıyordunuz bile.

Davids, Bobby’nin alıp kolunun etrafına sardığı bir bezle geldi ve koltuklardan birine oturup yere bakmaya başladı. Yor-

gun ve solgun görünüyordu ve son görüşmemizde olduğundan çok daha yaşlı. Lambalardan biri koltuğun hemen yanındaydı ve alnındaki çizgileri belirginleştiriyor, yüzünün kusurlarını açığa çıkarıyordu.

“Ne olduğunu anlatmanız gerekiyor Ward. Yardım edebileceğimin garantisini de vermiyorum. Ben sözleşmelerle ilgilenirim... ateşli silahlarla değil.”

Ellerini saçlarından geçirip bana baktı ve o an, aklıma belli belirsiz bir şey gelir gibi oldu.

Dönüp piyanonun üzerine, sonra yeniden Davids’e baktım.

“Dik dik bakıyorsun Ward.”

Bir şey söylemek için ağzımı açtım ama diyecek söz bulamayınca yeniden kapattım.

“Ne oldu? Ne yaptınız?”

Seçtiği kelimeler, ki bunların tesadüfi olduğundan eminim, bir şekilde beni ikna etmişti. Özellikle de “Ne hale geldin”le uyumlu olmaları.

Sonunda konuşmayı başardım.

“Annemlerle tam olarak ne zaman tanıştın?”

“1995” dedi çabucak. “Buraya geldikleri yıl.”

“Daha önce değil mi yani?”

“Hayır. Nerede tanışacaktık ki?”

“Belki bir yerlerde, bir şekilde karşılaşmışsınızdır. İnsanların yolları çok gizemli şekillerde kesişebiliyor. Sanki onların bile bilmediği bir şeyler oluyormuş gibi.”

Yeniden yere döndü. “Garip davranıyorsun Ward.”

“Ne zamandır Dyersburg’de yaşıyorsun?”

“Doğduğumdan beri, bunu biliyor olman lazım.”

“Tembel Ed ismi sana bir şey ifade etmiyor yani?”

“Hayır.” Bana bakmadı ama hiç tereddüt etmemiş, duraksamamıştı. “Bana sorarsan bu tuhaf bir isim.”

Bobby şimdi bana bakıyordu.

“Korkunç bir şey,” dedim. “Soyadını bile bilmiyorum, sadece ‘Tembel’. Harika bir isim değil belki ama artık o öldüğüne göre ne fark eder ki?”

“Bir arkadaşının ölmüş olmasına üzıldüm Ward ama gerçekten, nereye varmaya çalıştığını anlamıyorum.”

Piyanonun üzerindeki fotoğrafı aldım, bir grup fotoğrafı değildi. Bunlardan sadece birkaç tane vardı ve hepsi, çok uzun zaman önce ölmüş insanların, pek de güvenmedikleri bir teknolojinin önünde ölümsüzleştirilmiş siyah-beyaz anılarından oluşuyordu. Elimde duran, tek bir kişinin renkli bir resmiydi. Uzun zaman önce bir arkadaş tarafından çekilmiş; kırmızılının o alevini, mavilerin zenginliğini koruduğu fakat geri kalan her şeyin başka bir zamanda kalmış gibi görüldüğü solmuş, pastel renkli bir fotoğraf. Etraftan yansıyan solgun ışık, artık günümüze ulaşacak kadar güçlü değil gibiydi; sanki o gün güneşi yüzünde hisseden insanların sayısı azaldıkça, o zaman dilimi de kendini yok ediyordu. Ormanda duran genç bir adam.

“Oğlancıyı aç yine,” dedim eski Harold’a bakarak. “Hadi Don, büyük Don, adamım Don, hadi Don hadi.”

“Kes şunu Ward.” Bu kez sesinde belli belirsiz bir titreme vardı.

Bobby fotoğrafı elimden aldı.

“Bu birkaç yıl daha önce çekilmiş olmalı,” dedim. “Harold videoda olduğundan çok daha zayıf ve genç. Saçlarını henüz uzatmamış.”

Davids’e döndüm. “Sen annem ve babamdan ve Ed’den, sanırım beş altı yaş daha büyük ve Mary’yle de hemen hemen yaşıtlı olmalısın. Ve şu an hayatta olan bir tek sen kaldın. Bu yüzden kapıyı çaldığımızda açmadın ve telefonlara cevap vermedin.”

Davids yüz yaş yaşlanmış gibi bana bakıyordu ve çok korkmuştu.

“Of kahretsin,” dedi. Sözcükler ağzından titrek bir nefes gibi çıkmıştı.

Onu yakalayıp konuşturana kadar sarsmak istedim, olup bitenleri bana anlatana, hayatımı anlamlandırabilmem için gerekli şeyleri söyleyene kadar. Ama son otuz yılda otuz kilo verdiği gibi, bu yirmi saniye içinde de daha önce gözlerinde gördüğüm o yıllar boyu insanlara kanun önünde nerede durduklarını söyleyen adam gitmiş, yerine zayıf ve kırılgan biri gelmişti ve benden bile daha korkmuş görünüyordu.

“Anlat,” demem yetti.

Sonunda her şey hızlıca anlatılıp bitti.

Bana uzun zaman önce arkadaş olan beş kişiyi anlattı.

BÖLÜM OTUZ İKİ

Harold, Mary ve Ed, Hunter's Rock'ta doğmuş ve birlikte büyümüşlerdi. Küçük bir kasabada, oraya göre bir hayat yaşıyorlardı ve bundan daha kötü şeyler de vardı ama bir akşam barda, oraya yeni gelen bir ikiliyle tanıştılar ve ondan sonra beşi birlikte takılmaya başladı.

Annem ve babam oraya taşındıklarında zaten evlilerdi ama kısa bir süre sonra, çocukları olmayacağını öğrenmişlerdi. Zaman geçtikçe bunun dünyanın sonu olmadığını anlamış ve birbirlerine sarılarak hayatlarını iki arkadaş ve âşık olarak geçirmeye başlamışlardı. Yapılacak ve keşfedilecek çok şey vardı: Geceleri eve gidip de kapıyı kapattıklarında mağaralarında baş başa kalacak olmaları, yılların yavaş geçmesine ya da mutsuz olmalarına sebep olacak değildi. Hayatlarına devam edip paylarına düşeni kabullenmişlerdi. Birkaç yıl iş, uyku, eğlenceli Cuma geceleri ve kimsenin kaybetmediği bilardo oyunları ile geçti.

Sonra dünya değişti ve evrende bir iz bırakmanın tek yolunun genetik materyallerini aktarmak olmadığını farkına vardılar. Birden benim hiç anlayamadığım bir devir başladı. Düz

bir kültürel zeminde, aniden dağlar ve çöküntüler oluşmaya, insanların üzerinde durduğu zemin birbirinden ayrılmaya başladı. Sokaklarda mitingler, üniversitelerde öğrencilerin ve fakültelerin ilk kez bir araya geldiği oturma eylemleri. Siyahların aynı masada yemesine izin vermeyen restoranlarda çıkan kavgalar, vatandaşlara ateş açan polisler, ailelerine sırtlarını dönen çocuklar. Marşlar. Zenci yandaşlarının, faşistlerin, eşcinsellerin, komünistlerin, silahlara dönüşen fikirleri. İnsanların evinde toplanıp sarhoş olunarak geçirilen uzun gecelerde ne yapılması gerektiğine dair yapılan konuşmalar, var oluşun yeni yolları hakkında yapılan konuşmalar, konuşmalar hakkında yapılan konuşmalar hakkında yapılan konuşmalar.

Aktivistlerin çoğundan daha büyüklere. Yeteri kadar vaktleri ve enerjileri de vardı, hatta gençlerden ve ezilmekten bıkan insanlardan daha geniş bir bakış açısına sahiptiler. Phillipa Hopkins siyah işçilerin birlik olmasında rol oynamış; Harold gücü yetmeyenlere ve mensubu oldukları ırk yüzünden hep adalet çubuğunun sivri tarafına düşenlere bedava hukuksal tavsiyeler vermiş; Don Hopkins istenmeyenlerin altı şeritli asfalt nehirleriyle şehrin dışına itildiği ve eşitsizlik tohumlarının ekilmeye başlandığı post-modern Amerikan şehirlerinin oluşmasında ilk adım olan çevre yollarının yapımı için yıkılması istenen bölgeleri korumak adına bir kampanya başlatmıştı. Mary ve Ed daha çok destek veren tarafta yer alıyor ve ellerinden geldiği ve Ed'in ayık olduğu yerlerde, yapabildikleri kadar yardım ediyorlardı. Mary Harold'ı seviyor, Ed de sadece takılacak birilerini arıyordu. İşlerini bırakmadılar ve yalnızca boş zamanlarında çalıştılar. O zamana kadar bu yaşlı savaşçıların hepsi, o korkulan otuz yaş sınırını aşmış ve bu yüzden de içlerindeki şevk ve heyecanı daha önemli alanlarda kullanmaya karar vermişlerdi: Sadece içlerinde bir ateş yakmak ya da muhalefet aşkıyla dolu bir başka alımlı gen-

ci götürmekten çok, insanlara gerçekten yardımcı olabilecek şeylere odaklanmaya.

İki yıl boyunca ellerinde pankartlarla gezip yumruklarını havaya kaldırdılar; zamanlarını, paralarını ve kalplerini bu işe adadılar. Birkaç şey değişse de çoğu aynı kaldı. Statüko kuvvetliydi. Yüksek sesli gitar melodileri ve özgür aşk. ancak bu kadar değişiklik yaratabiliyordu. Zamanla bu ısyanın tadı kaçtı ve eski güçler, daha da kızgın bir şekilde hakimiyeti geri aldılar. Bunu ilk fark eden Harold olmuştu. Güneşin altında polislere bağırarak nefeslerini tüketen savaşılar, tavsiye almak için kapısına geldiklerinde eskisinden de kötü durumdaydılar. Aylar geçtikçe o sakin barış ortamının, daha da fazla yara açtığını; üstelik morlukların ve yaraların sadece polisten kaynaklanmadığını görmeye başladı. İyi insanların otoriteyle olan uyumsuzluğu, kendi aralarında başlayan çekişmenin yanında hiç kalıyor; giderek daha etkili ve şiddetli hale gelen bir bölünme ortaya çıkıyordu. Amaçları bir gelişme sağlamak değil geriye gitmek olan, belirli bir hedefleri olmadan yalnızca sorun yaratmaya çıkaran gruplar vardı.

Başta diğerleri karşı çıkmıştı. Bu sadece Don'un daha önce tahmin ettiği gibi, o ateşin sönmesinden kaynaklanıyordu. Zaten var olan ayrılıklar yeniden su yüzüne çıkıyor, Amerika Halk Cumhuriyeti hiç olmadığı kadar büyük bir öfkeyle ateşlerini körüklüyordu hepsi bu. Ama bir süre sonra, işler değişmeye başladı. Polislerin de öğrencilerin de yüzlerine cam şişelerin atıldığı mitingler, durduk yere çıkan sokak kavgaları, ortalığın birden karıştığı ve kalabalık dağılınca cesetlerin bulunduğu rock konserleri, etrafta bulunan masumların canını alan ve tek bir mantıklı sebebi olmayan patlamalar. Bunlardan bazıları doğru şeyi yaptığını düşünen, silahlı saldırının ilerlemenin tek yolu olduğuna inanan insanlardan kaynaklanıyordu. Ama en kötüler, tamamen başka planları olan insanların

işiydi. Silahları ve dinamitleri olanlar, özgürlük savaşçılarından çok daha iyi örgütleniyor ve hem onları hem de onların nedenlerini alt ediyorlardı. Yuvasında, kanatlarını temizleyen ve uçmaya hazırlanan bir kuş vardı.

O aşamadan sonra birçok insan geri çekildi. Aşk Yazı, Yorgun Bir Umursamazlık Güzü'ne dönüşüyor; uyuşturucular da birçoğunu defterden siliyordu. Ed bırakmak istedi, Mary de. Onlar yalnızca heyecan olsun diye işin içindeydiler ne de olsa, arkadaşlarıyla birlikte bir şeyler yapmış olmak için. Politika onlar için bir sosyal hayat, sloganlar da moda olan aksesuarlarıydı. Harold bile durulmuştu, sonuçta o bir avukattı ve ruhu düzen istiyordu.

“Ama Pip ve Don,” dedi kuru ve alçak bir sesle, “rahat duramadılar.”

İşin peşini bırakmamış ve bu olayları kimin çıkardığını bulmaya çalışmışlardı. Nefret söylemleri dolu olan bildirileri kimin bastığını ve bastırdığını araştırmış sonunda da yazım hatalarının ve deli saçması gibi görünen lafların bir yanıltmaca olduğunu görmüşlerdi. Bir arkadaşın arkadaşının arkadaşını arıyorlardı; insanların mitinge silah getirmiş olabileceğini düşündüğü, ilk şeyi kıran kişi olduğunu zannettikleri ya da seni, konuşmakla kalmadan *gerçekten* bir şeyler yapan insanlarla tanıştılabilecek olan kişileri. Aradılar ve sonunda bulmaya başladılar.

Çok geçmeden tehditler gelmeye başladı. İki arkadaşları bir arabanın arkasında feci şekilde dövülmüş olarak bulundu. Bir başkası, bir öğleden sonra kayboldu ve bir daha onu gören olmadı. Harold işini kaybetti ki bu, bu insanların, peşlerinde oldukları öğrencilerden ve hippilerden çok çok daha iyi bağlantılı olduğunun bir kanıtıydı.

Sonunda annem, bir gece takip edildi ve kaçırılıp uzak bir yere götürülerek, yüzünü göremediği ama boğazına bıçak

dayayan bir adamın, bu işin peşini bırakmazlarsa kendilerini kimsenin bilmediği bir ormanda bulunan küçük ebedi istirahatgahlarında bulacaklarını anlatışını dinledi. Şehir dışında bir yerde çırılçıplak ve saçları kesilmiş olarak arabadan atılmadan önce, dört erkeğin tecavüzüne uğradı.

Ondan sonra babam değişti ve bu adamların peşine düştü. Dört ay boyunca annemle birlikte her şeyi bırakıp merkezindeki mum ışığını bulmak adına karanlığa daldılar. Diğerleri bu süreçte neler olup bittiğini hiçbir zaman öğrenmedi, yalnızca annemle babamın artık değiştiğini biliyorlardı. Hopkinslerle hâlâ görüşüyorlardı ama şimdi o iyiler adına yaptıkları savaşlar olmayınca, onları bir arada tutacak bir şey de kalmamış oldu. Don tuhaf şeylerden bahsetmeye başlamıştı; diğer üçlü, başta bunları dinlemedi. Gerçeklikle pek ilgisi kalmamış bir çiftin hezeyanları gibi geliyorlardı kulağa.

Sonra bir gece bu ikili, sürekli takıldıkları bara geldi. Davids'le tartışmış olan Mary sarhoştı ve onlarla konuşmadı bile. Babam Harold'ı kenara çekip onunla acil bir konuşma yaptı. Harold başta gönülsüzdü ama sonunda, Mary'yi Tembel Ed'le birlikte barda bırakarak oradan ayrıldılar. O ikisi de beklenen şeyi yaptı. Sarhoş olup ormana gittiler ve seviştiler. Hatta tam olarak Kayıp Gölet'in orada. Bundan kısa bir süre sonra da Harold ve Mary, birlikte yaşamayı bıraktı.

Diğer üçlü, Oregon'un güneyindeki tepelerde bir yere doğru dört saat süren bir yolculuk yaptı. Silahlılardı ve içeri sessizce girdiler. Annem ve babam, o an akıllarının başına geldiğini ve derslerini aldıklarını; yaşamaya inananlarla ölmeye inananlar arasında bir savaş çıktığında ikinci tarafın kurallarına göre oynamak gerektiğini öğrendiklerini sanıyorlar ama akıllarını kaybetmiş gibi davranıyorlardı.

Kamp, yolun sekiz yüz metre kadar uzağında bir açıklıkta, ormanın içindeydi. Eskiden olduğu gibi el yapımı ve yuvarlak

oluşturacak şekilde inşa edilmiş barakalar. Annem her adama bakıp da suçluları tespit edince, hızla hareket edip herkesi vurmaya başladılar

* * *

Harold'ın oturma odasında çıt çıkmıyordu.

“Gidip herkesi vurdunuz mu? Annem ve babam *birilerini mi vurdu?*”

“Kadınlar ve çocuklar hariç,” dedi Davids. “Ayrıca öldürmedik de. Ama erkekleri vurduk, her birini. Bacaklarından, omuzlarından ya da taşaklarından. Kafamıza göre.”

“Onları suçlamıyorum,” dedim. Doğru söyleyip söylemediğimi bilmiyordum ama muhtemelen doğruydı. “Söylediklerin doğruysa, yaptıkları şey için ikisini de suçlayamam.”

“Elbette doğru,” dedi. “Ben de oradaydım. Bulduğumuz son adam, annenin boğazına bıçak dayayandı. O zamanlar fark etmemiştik ama bunlar yalnızca kendi hallerinde yaşayan bir grup bağınaz değildi, her yerdeydiler. Annen ve baban, bu adamı barakasinda tek başına otururken buldular ve baban, Müthiş Don Hopkins, çaylak emlakçı, silahı kafasına dayadı ve adamı öldürdü.”

O geceyi hayal etmeye çalıştım, babamı o halde görmeye. Ve onu aslında hiç tanımadığımı fark ettim. Gözlerimden süzülen yaşlar, hislerimin dışavurumuydu.

“Sonra barakanın diğer odasından bir ses duydular ve Pip gidip baktı. Adamın karısı onu terk etmiş ya da adam onu öldürmüştü. Ne olduysa artık, çocuklar orada kalmıştı. Birlikte bir battaniyeye sarılmış, en fazla altı aylık ve artık yetim olan ikizler. İki küçük çocuk, tam olarak Pip'in arayıp da bulamadığı şeydi.” Davids başını salladı. “En azından böyle anlattılar. Ben o an orada değildim. Belki de önce çocukları görmüş-

lerdir. Belki Pip ufaklıkları görmüş, baban da ödeşmenin bir yolunu bulduğunu düşünmüştür. Belki de bir kişiyi öldürme hakları olduğuna karar vermişlerdir.”

“Annem ve babam yalan söylemiyordu,” dedim.

“Yani bütün bunları biliyordun, öyle mi?”

“Yalancı değildi onlar,” deyip duruyordum boş yere. “Ve bütün bunlar saçmalık.”

“Çocuklara ne oldu?” Soran Bobby’ydi.

“Onları Hunter’s Rock’a getirdik. Don ve Pip bir süre onlara baktılar ama sonunda ayrılmaları gerektiğine karar verildi. Pip bu fıkirden hiç ama hiç hoşlanmamıştı, baban da öyle ama geri kalanımız aksi şekilde davranmanın tehlikeli olduğu kanısındaydık. Bebekler, o adamın barakasından alman tek şey değildi, bir sürü kağıt ve kitap da bulmuştuk. Bazıları çok eskiydi ve annenle babanın haklı olduğunu kanıtlayan şeyler vardı. Pip ve Don sizi değiştirebileceklerini, çevrenin daha önemli bir etken olduğunu düşünüyorlardı. O zamanlar bu büyük bir şeydi, bu fikir. Şimdi o kadar popüler değil elbette, tüm bu DNA lafları çıktığından beri. Şimdi herkes, kimyasalların her şeyi açıklayabileceğini düşünüyor.”

“Bebekler ayrıldı,” dedi Bobby.

“Biri onlarda kaldı, diğeriniyse uzak bir yere götürdüler. Birlikte olurlarsa kim olduklarını daha çabuk keşfederler, içgüdülerine karşı koymaları daha güç olur diye düşündük. Ya da belki de bu babanın yaptığı küçük bir deneydi Ward. Geçmiş mi çevre mi diye. Gerçekten hiç anlamadım.”

“Ne *geçmiş*i Harold? Eğer bu doğruysa ve tüm bunlar yaşıyorsa, bebeklerden niye bu kadar korktunuz ki?”

“Yani, genleriniz yüzünden elbette. İkiniz de tertemiz, virüssüz ve saftınız.”

“Ah Tanrım,” bağırdım. “Bu saçmalığa inanmıyorsun değil

mi? Gerçekten de...” Birden fark ettim. “Bir saniye. Şu virüs teziyle mi alakalı bütün bunlar?”

“Tabi ki ama sen nereden biliyorsun bunu?”

“Korkuluklar’ın internet sitesini bulduk.”

“Onları nereden biliyorsun ki?”

“Babam bir video bırakmış,” dedim. “Seninle evde karıştığımız o gün bulmuştum. Başta anlamasam da, hepiniz vardınız içinde. Bana bir de not bırakmış, ölmediklerini söylemiş.”

Davids başını sallayıp acı acı güldü. “Don,” dedi. “Her zaman her şeyi planlardı.” Tebessümü bu kez sıcakkanlıydı ama başka bir şeyler de var gibiydi.

“Peki, madem tüm bunlar Hunter’s Rock’ta oldu,” dedi Bobby. “Nasıl oldu da hepiniz buraya geldiniz?”

“Birkaç yıl daha birlikte takıldık, iyi vakit geçiriyorduk ama hiçbir şey eskisi gibi değildi. Bir süre sonra ben oradan ayrılıp Dyersburg’e geldim, her şeye baştan başlamaya. Birkaç yıl sonra da Mary geldi ama yürütemedik, buna rağmen burada kaldı. Uzun bir süre’ diğerleriyle görüşmedik, bunun bir sebebi böylesinin daha iyi olacağını düşünmemizdi. Ve bir de...kötü şeyler yapmıştık. O gece yapılacak en doğru şey oymuş gibi görünmüştü, bir şekilde kapıldık sanırım. Yaptığımız onca şeye rağmen hiçbir şeyin değişmemiş olması ve öyle adamların eline bakıyor olmamız bizi öfkelen-dirmişti. Ama sonra bu, hiçbirimiz için güzel bir anı olmadı. Mary ve Ed’in durumu o kadar kötü değildi, çünkü onlar bizimle gelmemişlerdi. Sadece arkadaşımız oldukları için onların da biraz payı vardı, o kadar. Olayı biliyorlardı ve sırrımızı saklamışlardı.”

“Babamla Ed bir kez karşılaştı,” dedim. “Uzun zaman önce, ben de yanlarındayken. Birbirlerini hiç tanımıyor gibi davrandılar.”

“Şaşırmadım,” dedi Davids. “Baban Ed’in sessiz kalacağına hiç güvenmedi bence ama Ed onu yanılttı.”

“Öldüğünü biliyor muydun?”

“Sen söyleyene kadar, hayır. Mary’den haberim vardı ama onun peşine düşeceklerini düşünmemiştim. Sonuçta Ed orada bile değildi.”

Dışarıdan bir araba geçince, Davids telaşla başını o tarafa çevirdi ve ses kaybolana kadar baktı. Daha önce başına kötü bir şeyler geleceğinden bu kadar emin görünen ve kaderini bekleyen birini görmemiştim.

“Ayrı kalmanız gerekiyordu da annem ve babam neden buraya geldi peki?”

“Olayın üzerinden yirmi yıl geçip de hiçbir şey olmayınca, kimse peşimize düşmeyince, Don her şeyin bittiğini düşündü sanırım. Birkaç kez ziyaretime geldi ve birlikte bilardo oynayıp eski günlerden konuştuk. O korkunç gecenin öncesinden, birlikte eğlendiğimiz zamanlardan. Dünyayı değiştirebileceğimizi düşündüğümüz zamanlardan. Başta bu biraz tuhaftı ama sonra aradaki o yıllar hiç yaşanmamış gibi oldu. Anneni de buraya getirdi ve sonunda buraya taşınmaya karar verdiler. Eski çeteyi bir araya getirmeye ve yeniden genç olmaya.”

“Peki neden bana daha önceden tanıştığınızı hiç söylemediler?”

“Çünkü...” derin bir nefes aldı. “Çünkü onlar buraya yerleşmeden hemen önce, The Halls’un inşaatı başlamıştı ve Don bunu öğrendi. Onlarla temasa geçip işi istediğini söyledi ve aldı da. Bir süre sonra da tuhaf bir şeyler döndüğünü düşünmeye başladı. Ondan sonra böyle rol yapmaya karar verdik. Don hiçbir zaman büyüyemedi, bizim gibi değildi o. Annen de sanırım. Çoğumuz, belli bir noktadan sonra işleri olurlarına bırakırız ama Don böyle yapmazdı. Önüne bir sır koyarsan, mutlaka onu öğrenmeye çalışırdı. Her şeyi bilmek zorundaydı.”

Doğruydı. “Sonra ne oldu?”

“Kurcalamaya başladı; işin arkasında kimin olduğunu ve ne yapmaya çalıştıklarını. Yıllar önce Oregon’da karşısına çıkan insanlarla bunların aynı kişiler olduğuna inanmıştı, dünya çapında bir hareketin parçası olduklarına. Yeraltında yaşayan gizli bir grup olduklarına.” Başını salladı.

“Sen aynı fikirde değil miydin?”

“Ne düşünüyordum, bilmiyorum. Sadece bunun peşini bırakmasını istiyordum. Bazı insanlar gerçeğe, hak ettiğinden çok daha fazla değer verirler Ward. Bazen gerçeği bilmek istemezsin. Bazen en iyi şey, onu kendi haline bırakmaktır.”

“Babamın kim olduğunu öğrendiler.”

“Birilerinin işlere burnunu soktuğunu öğrendiler. Olayı babana bağlayamadılar ama şüpheli olabilecek kişi sayısı son derece azdı. Don için işler zorlaşmaya başladı. Küçük şeyler bile. Bu şehirde bazı uzantıları vardı sanırım.”

“Var,” dedim. “Bobby’yi vuran adam, bir polis.”

“Ah Tanrım,” dedi Davids. “Öldüğünü söyle bana.”

“Annemle babama ne oldu Harold? O gece ne oldu?”

“Don gitmeleri gerektiğine karar verdi, ortadan kaybolmalarını gerektiğine. Bu gidip de birine anlatabileceği bir şey değildi; yapsa bile cinayetle suçlanacaktı. Ama sanırım bununla birlikte, onların kökünü kazımaya da karar vermişti. Bunu hangi akla hizmet düşündü, bilmiyorum. Dördümüzün yaşı toplamda iki yüz elliye buluyordu. Ama... onları ölmüş gibi gösterecek, artık bir tehlike oluşturmadıklarını düşündürecektik. Korkuluklar her şeyin bittiğini düşünecekti, her şeyi ayarlamıştık.”

Babamın sandalyesindeki notu hatırlayınca ve UnRealty’yi kapatma sebebinin, Korkuluklar’ın her şeyin bittiğini düşünmesini sağlamak olabileceğini fark edince kalbim duracak gibi oldu. Bunu beni korumak için yapmıştı, bana güvenmediği için değil. Ya da...

Davids yüzümü görünce, durumu açıklamaya başladı.

“Onlar erken davrandılar,” dedi. “Bizden iki gün önce. Pazar günü Ely Gölü’ne gidecekler ve botla gezintiye çıkacaklardı. Sonra bir kaza ve bulunamayan cesetler. Ama Cuma günü... biliyorsun işte. Onlar öldü Ward. Üzgünüm, böyle olmaması gerekiyordu ama gerçekten öldüler. Ve çok yakında, muhtemelen bu gece, ben de ölmüş olacağım ve her şey bitecek.”

“Baştan sona saçmalık,” dedi Bobby. Kolundaki havluyu açtı, oldukça fazla kan vardı ama artık kanamıyordu. “Ben hazırım, gidip şu insanların canına okuyalım.”

Davids karşı çıktı, tedirgin görünüyordu. “Burada kalsak daha iyi olur.”

“Karşı gelmek istemem ama aynı fikirde değilim,” dedi Bobby. “Son birkaç gün, eski grubunuzdaki insanların katledilişine sahne oldu. Tembel Ed’i biliyorlarsa sizi hayli hayli duymuşlardır.”

Onların orada olduğunun farkında bile değil gibiydim. Anlatılanları sindirmeye çalışıyor, ailemle ilgili bildiğim her şeyi gözden geçiriyordum. Kendimle ilgili. Davids bana baktı.

“Hepsi doğru,” dedi. “ve bunu kanıtlayabilirim. Bana biraz izin ver ve kanıtlayayım.” Kalkıp odadan çıktı.

“Bu çok saçma,” dedi Bobby, Davids duyamayacak kadar uzaklaştıktan sonra. “Söylediklerine inanıyor musun?”

“Neden inanmayayım?” dedim ama ne düşüneceğimi bilmiyordum. “Sonuçta anlattıkları, olaylarla bir şekilde örtüşüyor. Ayrıca niye yalan söylesin ki? Videodaki adamın o olduğu kesin, demek ki o zamanlar onları tanıyormuş. E benim de Hunter’s Rock’ta doğmadığımı biliyoruz. Hem pek de öyle uyduruyormuş gibi bir hali yoktu.”

Dışarıda başka bir arabanın sesini duydum ama bir şey çıkmadı. Gözümün önünde parıldamaya başlayana kadar karşımdaki duvara baktım.

“Kazadan bir hafta kadar önce annem beni aradı.”

“Böyle bir şey olabileceğine dair bir şey çıtlattı mı?”

“Konuşmadım ki. Mesaj bırakmış ama ben geri dönmedim. Ama genellikle o aramazdı, onlar beni arıyorsa bu genellikle babam olurdu ama daha çok, benim aramamı beklerlerdi.”

“Yani sence...”

“Ne düşüneceğimi bilemiyorum, Bobby ama artık çok geç zaten.”

“Peki şimdi ne yapacağız?”

“Bilmiyorum.”

Bobby ayağa kalktı. “Kahve yapabilir miyim bir bakacağım. Kolumun ağrısı çok feci.”

Koridorda giderek uzaklaşan ayak seslerini dinledim. Belli ki bir yarım, Santa Barbara’da otururken Mary’den aldığım o telefondan beri, tüm bunların bir hata olması olasılığına tutunuyordu ve yanılmıştı. Yüzme havuzunda o rüyayı yaratan, acele etmeye degecek bir şeyler ve hâlâ kurtarılabilecek birileri olduğuna beni ikna eden de buydu. Şimdi bunun doğru olmadığını ve son bir çabayı gerektirecek bir şey kalmadığını görüyordum. Babamın elbette ki bir planı vardı, her zamanki gibi. Ama şimdi bu plandan geriye kalan tek şey, sandalyesine bırakılmış olan nottu.

Telefonum çalınca ödüm koptu. Ekrandaki numara yabancıydı.

“Kiminle görüşüyorum?”

“Nina Baynam. İyi misin? Sesin tuhaf geliyor.”

“Sayılır. Ne istiyorsun?” Uyuşturulmuş gibiydim ve seri katillerden falan konuşacak halim yoktu.

“Dyersburg’deyiz, neredesiniz?”

“North Batten Yolu, 34 numara.”

Cevaptan önce bir sessizlik oldu. “Tekrar edebilir misin?” Sesi tuhaftı. “Sanki North Batten Yolu 34 numara dedin.”

“Evet.”

“Orası Harold Davids diye bir adamın adresi,” dedi.

Kalbim hızlandı. “Nereden biliyorsun bunu?”

“Orada kalın,” dedi. “Dikkatli olun, biz yoldayız.”

Telefon kapandı. Bobby’nin yaklaştığını duyunca kapıya döndüm ama yüz ifadesi, lafı ağzıma tıktı. “Davids burada değil,” dedi. “Gitmiş.”

“Nereye gitmiş?”

“Gitmiş işte. Arka tarafa açılan bir kapı var.”

Pencereye koşup perdeyi açtım, büyük siyah arabanın durduğu yerde şimdi bir boşluk vardı.

Evin altını üstüne getirdik ama hiçbir şey bulamadık, işimize yarar bir şey. Eski eşyalarla dolu derli toplu bir evdi sadece.

On dakika sonra, aşağıdaki kapının çalındığını duyduk.

BÖLÜM OTUZ ÜÇ

Kapı açıldığında Nina hâlâ vurmaya çalışıyordu. Ward Hopkins içerdeydi. Zandt onu geçip hızla eve girdi ve bütün odaları teker teker aramaya başladı. Ward ona bakmak için döndü, yavaş yavaş ve şüpheyle.

“Ne yapıyor?”

Nina onu duymazdan geldi. “Davids nerede?”

“Gitti,” dedi. Kocaman olmuş gözlerinin altında morluklar vardı. Günlerdir uyumamış gibi.

“Gitti mi?” diye bağırdı Nina. “Nasıl izin verirsiniz buna?” Öfkeden deliye dönmüştü. Mutfığa benzer bir yerden Bobby çıktı.

“Vermedik,” dedi. “Ortadan kayboldu birden. Size ne ki ayrıca? Onun varlığından bile habersiz olmanız gerekir.”

El çantasından küçük bir dosya çıkarıp açtı ve Bobby’ye uzattı. İçinde Los Angeles’tan buraya gelirken uçakta edindikleri bilgiler vardı.

“The Halls’un kurucuları bin tane aptal şirketin ardına saklanmış,” dedi. “Ama yeteri kadar yaklaşmayı başardık. Vekil şirket olarak görünen firma, Cayman Adaları’na kayıtlı Anti-

virüs Global Anonim Şirketi ve Bay Harold Davids de onların Montana'daki yasal temsilcisi.”

“Kahretsin,” dedi Bobby, beti benzi atmıştı. Dönüp öfkeyle mutfığa gitti.

Ward Nina'ya bakıyordu. “Yanlış anlamışsın,” dedi. “Daha demin onunla konuşuyordum, Davidsle. Bana...yani bir sürü şey anlattı. The Halls'dan haberi var, evet, ama içlerinde değil. Onlardan biri değil o. Annemle babamın bu insanlardan *kaçmasına* yardım etmeye çalışmış.”

“Sana ne anlattı bilmiyorum,” dedi Nina. Arka odadan gelen Zandt'in sesi duyulunca o tarafa döndü. Adam başını sallayarak yukarı koşuyordu. “Ama Bay Davids'in görüldüğü gibi biri olduğunu zannetmiyorum.”

“Zandt ne arıyor?”

“Bir kız,” dedi basitçe. Sesi çok düzdü ama Ward, yaratmaya çalıştığı o profesyonel sakinliğin ardında gerginlikten titreyen birini görebiliyordu. “Ve umuyoruz ki hâlâ hayatta olan bir kız.” O çalışılmış sükunet, bu kez daha etkisizdi.

“Burada bulamazsınız, aradığınız katil Harold değil,” dedi Ward. “O yaşlı bir adam. O...”

“Nina, sende The Halls'un numarası var mı?” Bobby elinde ev telefonuyla mutfak kapısında duruyordu.

Kadın telefon defterine bakıp sayfayı çevirdi. “406-555-1689. Ama tek duyduğun kaydedilmiş bir mesaj ve bitmek bilmeyen bir menü sistemi. Neden?”

Bobby gülümser gibi oldu. Yani öyle bir yüz ifadesi takındı. “Harold o numarayı aramış. Numara son arananlar listesinde, yirmi dakika önce. Biz buradayken.”

“Ama...” Ward'un ağzı bir süre, sanki itirazlarını destekleyecek bir şey arıyormuşçasına sessiz ama açık kaldı. “Deli gibi korkuyordu, onu gördün. Onu öldürmek için geleceklerini bile bile burada oturuyordu. Tıpkı Mary'yi ve Ed'i öldürdükleri

gibi. Gördün onu Tanrı aşkına. Nasıl göründüğünü gördün.”

“Kesinlikle korkmuş görünüyordu Ward, ama bizden. Bizden. Onu öğrendiğimizi sandı. *Bizim* onu öldüreceğimizi.”

Zandt koridordan geliyordu. “Burada değil.”

Hopkins’in ağzı açık kalmıştı. “Ama onlarlaysa niye bana bir şey anlatsın ki?”

“Onun Hunter’s Rock grubunda olduğunu öğrenmiştin. Bir videodan, nottan bahsettin, onu tanıdın. Daha başka neler bildiğini bilmiyordu. Blöf yapıyor olabilirdin, bu yüzden en kolay şey sana doğruyu anlatıp hikayenin sonunu değiştirmekti.” Harold’a kanmamız onun hatasıymış gibi, bir küfür savurdu. “Eğer o olayın içinde değilse, The Halls’un yaşadıkları yere sadece yarım saat uzaklıkta olması bir tesadüf mü?”

Nina’nın yüzü soru işaretleriyle doluydu. “Hunter’s Rock grubu da kim?”

“Sonra,” dedi Ward. Birden kendini toparlamış gibi görünüyordu. “Önce Davids’i bulmalıyız.”

Bir cep telefonu çaldı, herkes kendininkine yöneldi ama arama Zandt’e gelmişti. “Evet?” dedi.

“Merhaba Memur Bey,” dedi bir ses. Sakin ve sessizdi.

Zandt Nina’ya baktı. “Kiminle görüşüyorsunuz?”

“Bir dost. Henüz tanışmadık biliyorum ama bu benim hatam değil. İkimizi bir araya getirecek kadar akıllı olamadın.”

“Kimsiniz?” Zandt tüylerinin diken diken olduğunu ve sırtına doğru bir soğukluk gittiğini hissetti. Hattın diğer ucundan bir kıkırdama duyuldu.

“Tahmin edersin sanmıştım, ben Dik Adam, John.”

“Yalan söyleme.”

“Yalan değil. Wang’i bulduğun için tebrik ederim ve doğru şeyi yapması için cesaretlendirdiğin için... sana borçluyuz.”

Zandt’in ağzı kupkuruydu ve konuşmaya çalışırken bir ses çıktı. “Dik Adam’sın madem, kanıtla.”

“Hiçbir şey kanıtlamak zorunda değilim,” dedi. “Ama senin yararına olacak bir şey söyleyeyim. İki dakika içinde o evden çıkmazsan ölmüş olacaksın. Olacaksınız, hepiniz.”

Hat kesildi.

“Dışarı,” dedi Zandt. “Hemen.”

Sokağa çıktıklarında yaklaşan siren seslerini duyabiliyorlardı, bir sürü siren. Ward büyük bir aracı açtı ve sürücü koltuğuna geçti.

Nina olduğu yerde duruyordu. “Ben FBI ajanıyım, bir yere gitmemize gerek yok.”

“Yaa, tabi,” dedi Bobby. “Buraya gelmeden önce polislerle çatıştık ve onları vurduk. Ölmediler ama bu onları vurduğumuz gerçeğini değiştirmez. Sokağın ortasında elinde rozetle beklemek istiyorsan buyur. Ama HBO’da değiliz prenses, burada kelleni uçuruverirler.”

Polisler bu fikri kabul ettiremeyince, dördü de arabaya atladı ve bir sorunla karşılaşmadan ana yola çıktılar. Ward sağa döndü ve gaza yüklendi, yirmi dakika sonra şehrin dışına çıkmış ve tepeye doğru kıvrılan yolu takip etmeye başlamışlardı. Kimse nereye gittiklerini sorma gereği duymadı, zaten biliyorlardı.

Nina Los Angeles’ta olanları, Ward da Hopkins’in anlattıklarını aktardı. Zandt de detayları vermeden Dik Adam’la olan geçmişini. Bobby ona bakarken Nina, Hopkins’in de aynı şeyi dikiz aynasından yaptığını gördü.

Bobby’nin kaşları çatıldı. “Cep telefonunu nerden buldu peki?”

“Bu Korkuluklar’la bağlantısı varsa hiç zorlanmamıştır. Seri bir kurban bulma ağları var, orada burada önlerine çıkan her şeyi patlatıyorlar. Bir telefon numarası bulmak onlar için çocuk oyuncağı olmuştur.”

“Neden aradı peki? Neden polisler gelmeden seni oradan çıkarmaya çalışsın ki?”

“Onun neyi neden yaptığını anlamanın yolu yok. Ama düşündüğü sadece ben değildim, yalnız olmadığımı biliyordu.”

“Davids onlara evde kimlerin olduğunu söyledi,” dedi Ward. “Bizi ele verdi.” Sesi güçsüz ve acı doluydu. “Korkuluklar’ın annemle babamı, tam da ortadan kaybolmaya karar verdikleri zamanda öldürmüş olması komik değil mi sizce de? Her şeyi planlıyorlar, yerli yerine koyuyorlar ve tam yakalarını bu işten sıyracakken McGregor gelip o kazayı ayarlıyor?”

“Davids onlara haber mi verdi? Ama neden?”

“The Halls’un ne olduğunu baştan beri biliyordu; ıslıl ıslıl bir kaçış, bir kartvizit, büyük bir para kaynağı. Sonra baban da onları duydu ve işi açısından bir fırsat olarak gördü, ama sonra öyle olmadıklarını anladı ve Davids’i zor durumda bıraktı. Bunların o insanlar olduğunu ya da en azından onlardan olduklarını söyledi. Davids o zaman yalnızca liderlerini öldürdüklerini söylemişti. Geri kalanlar kurtuldu o halde, şu an bu tepelerde olanların arkasında onlar bile olabilir. Davids’in o geceki gruptan olduğunu öğrenmiş, hatta belki de onu bu yüzden avukatları olarak tayin etmişlerdir. Bizimle çalış, yoksa otuz yıl önceki o gece ormanda neler yaptığını herkese anlatırız. Ya da açıkça, seni öldürürüz. Başka ne yapacaktı ki?”

“Sonra baban olayı çözmeye çok yaklaşıyor ve Davids de bunu haber vermezse işinin biteceğini biliyor. O yüzden de Hopkins’lerin sınışımak üzere olduğunu haber veriyor.”

Arabada bir sessizlik oldu.

Sonra Nina lafa girdi. “Onları o öldürttü. Gerçekten güvenebileceklerini düşündükleri tek adam.”

“O artık ölü bir adam,” dedi Ward kendi kendine konuşur gibi. “Kesinlikle.”

Tepeye ulaştıklarında yağmur yağmaya, pencerelerinden gördükleri karanlığın içinden gümüş çizgiler geçmeye başlamıştı. Yolun kenarındaki nehir, sel gibi görünüyordu. Yolda başka hiçbir araç yoktu.

“Dördümüzden başka kimse yok,” dedi Nina.

Ward ona baktı. “Destek çağırırsana.”

“Ben söyledim diye buraya helikopter falan göndermezler. En fazla, buraya ancak iki saat sonra gelecek iki tane suyu sıkılmış polis alabiliriz, onların da esas amacı beceriksizliğimi kanıtlamak olur.” Bir süre pencereden dışarı baktı. “Sigarası olan var mı? Galiba kullanmaya başlayacağım.”

Ward ceketinin cebinden buruşuk bir paket çıkarıp konsola koydu ve “Pek tavsiye etmem,” dedi. Nina solgun bir gülümsemeyle buna karşılık verse de bir tane alıp yaktı.

Davids’in evinden ayrıldıktan elli dakika sonra araba, uzun bir yokuşa doğru döndü. Hopkins hızını düşürmüştü ve Bobby de yukarı doğru çıkarken etrafı görebilmek için doğrulmuştu.

“Yaklaşıyoruz,” dedi Ward. Silahlarını dolduran Bobby ve Zandt’i izleyen Nina, gönülsüzce kendininkini kontrol etti, parmakları titriyordu. Adamların ikisi de onun hislerini paylaşıyor gibi gözüküyorlardı ama erkeklerin aklından geçeni bilmek imkansızdı. Onun kuşağında *Dirty Harry* filmindeki “Doğrusunu söylemek gerekirse, bu kargaşada ben de hesabı şaşırdım,” cümlesini ezberden söyleyemeyecek tek bir erkek yoktu. Punklara kendilerini şanslı hissedip hissetmediklerini sorabilecek birer Clint’ti onlar. Ve düzgün hareket etmezlerse, bir yerlerde onları alt edebilecek birilerinin olduğunu bilirlerdi.

O an Zandt ona bakıp göz kırptı ve olayın bununla hiçbir ilgisinin olmadığını fark etti. Filmler size nasıl hareket edeceğinizi söyleyebilirdi ama insanların kıyafet giymediği, herkesin kendi görevinin olduğu, bazıları ateş yakarken diğerlerinin de av peşinde koştuğu zamanlardan kalan hisler çok daha derin

ve etkiliydi. Kendilerini ait hissettikleri grubun büyüklüğü, yalnızca uğruna ölebilecekleri insanlara bağlıydı. Zandt de en az onun kadar gergindi.

Ward arabayı tepeye çekti. “İşte,” dedi. Ön camdan baktılar ve elli metre ilerideki küçük kapıyı gördüler.

“Orada kimse yok,” dedi Bobby. “Ne yapacağımızı bir daha söylesene.”

“Kapıdan geçip çimlerin üzerinde ilerledikten sonra sola dönünce ağaçlarla kapatılmış gizli bir yol görüyorsun. O yol, yukarıdaki düzlüğe çıkıyor.”

“O halde ağaçların arasında ya da yolun herhangi bir yerinde birileri olabilir.”

“Büyük olasılıkla.”

“Çabuk olalım o zaman.”

Ward onayladı. “Herkes hazır mı?”

“Her zamanki gibi,” dedi Zandt ve Ward pedala yüklendi.

Araba öne atıldı, tekerler ıslak zeminde hızla dönüyordu. Kalan mesafeyi hızla kat ederek kapıyı hedefledi.

Bobby “Kafalar aşağı,” deyince Nina ve Zandt hemen eğildi. O da kendisini koltuğun arkasıyla kapının arasına sıkıştırdı, silahı elindeydi. Bir saniye sonra araba kapıyı parçalayarak içeri girdi, kırılan parçalar cama doğru uçtu ve Nina’nın tarafını çatlattı. Ward uzun çimlerde kayarak ilerleyen arabayla boğuşarak, direksiyona yeniden hakim oldu.

Bu arada gazdan çektiği ayağına yine yüklenerek ağaçlara yöneldi. Bir tümseğin üzerinden geçtiler ve Nina bir an kendini boşlukta hissetti, daha bu geçmemişti ki aynı şey bir kez daha oldu. Arkadan bir homurdanma duyunca, Zandt’in de aynı hisleri paylaştığını anladı. Ward ve Bobby ise, koltuklarına sabitlenmiş gibi görünüyordu.

Daha alçak ama daha sert bir tümseği de geçtikten sonra, zemin düzleşti.

Ward ürkerek ağaçların arasından hızla ilerliyordu. “Birini görüyor musunuz?”

“Hayır,” dedi Bobby. “Ama yavaşlama.”

Yüz metre kadar sonra yol sert bir şekilde sağa kıvrıldı, bu kez giderek dikleşen bir yamaca doğru gidiyorlardı. Ward arabayı döndürüp durdukça Bobby’nin gözleri de bir o tarafa bir bu tarafa dönüyordu, ama kimseyi görmedi. Hiçbir silah ateşlenmedi. Zandt’in kafasını çıkardığını görünce hemen elini uzatıp onu geri itiyordu. Omzu bir önceki yarasından ötürü ağrıyor ama bu önemsiz acı, çok uzaktan geliyormuş gibi hissediliyordu. En azından o an.

“Neredeler?” dedi Ward.

“Muhtemelen en tepede sıra olmuş duruyorlardır.”

“Çok neşeli bir herifsin ama burada olmaktan memnunum.”

“Arkadaşlık yüzünden falan herhalde,” dedi Bobby. “Gerçi bu işin sonu kötü olursa gelip peşine düşeceğim.”

“Zaten peşimdesin, yıllardır senden kurtulmaya çalışıyorum.” Son köşeyi de döndüler ve The Halls’un, önlerinde yükselen haşmetli kapısıyla karşı karşıya kaldılar.

“Burada da kimse yok,” dedi Ward yavaşlayarak.

“Şimdi ne yapıyoruz?”

“Kapının diğer tarafında yol sola kıvrılıyor, birkaç tane büyük bina var. Depo gibi görünen birkaç giriş bölümü işte. Tüm bu yeşillik alanı kaplayan yüksek bir çit var, evler diğer tarafta.”

Diğer ikili dikkatle kafalarını kaldırdı. “Yani?”

“Ön kapı,” dedi Bobby. “Bunu aşmamıza imkan yok.”

“Giriş, tam da bizi bekledikleri yer olacaktır.”

“Başka seçeneğimiz yok.”

Taş revakın altından geçip ahşap yapıların arasına daldılar. Onlardan birinden gelen ışık, tüm otoparkı ay rengi gibi tuhaf bir beyazla aydınlatıyordu. Çok geçmeden her şey görülebilir

hale geldi ve Ward ayağını gazdan tekrar çekti. Araba otoparkın ortasına kadar ilerleyip durdu. Yüzü ifadesizdi.

“Ne?” dedi Nina.

Ward ona bakmadı. “Hiç araba yok. Daha önce geldiğimde burası arabalarla doluydu.”

Onlar da baktı, otopark tamamen boştu. Ward motoru kapattı ama anahtarları almadı.

Zandt talimat beklemeden kapıyı açıp indi, Bobby de elinde silahıyla küfür ederek diğer taraftan ona eşlik etti. Işık hepsini açık birer hedef haline getiriyordu ama aynı zamanda çatıda da kimsenin olmadığını gösteriyordu. Bekleyen hiç kimse yoktu, sadece iki büyük ahşap bina ve arada büyük bir çit. Diğer ikili de dikkatle arabadan indi. Elindeki silah Nina’ya büyük ve kullanamayacağı bir şey gibi görünüyordu.

“İçeri giren yol burası,” dedi Ward sağdaki binayı göstererek. Onlar da peşinden gittiler ve cam kapıların arkasında durdular. Bobby kafasını cama dayayıp içeri baktı. “Resepsiyon masasında da kimse yok.”

“Giriyor muyuz?”

“Sanırım. Önden sen geç.”

Ward öne geçip kapılardan birini yavaşça açtı. Alarm falan ötmedi. Kimse onu vurmadi. Kapıyı açıp dikkatle içeri girince, diğerleri de arkasından geldiler.

Lobi sessizdi, ne fonda çalan müzik vardı ne de taş şöminede yanan ateş. Masanın arkasında duran büyük tablo artık yoktu. Oda tamamen kullanımdan çıkarılmış gibi duruyordu.

“Lanet olsun,” dedi Ward. “Gitmişler.”

“Mümkün değil,” dedi Bobby. “Daha sadece bir saat oldu, toparlanmaya yetecek vakit bulmuş olamazlar.”

“Biraz daha fazla vakitleri vardı aslında,” dedi Zandt. “Wang, biz oradan ayrıldıktan beş on dakika kadar sonra kendini vurdu. Arayıp onları uyarmış olabilir.”

“Yine de yetmez. Her şeyi toplayamazlar.”

“Belki de zaten yola çıkmaya hazırlanıyorlardı,” dedi Nina. “Adamların emlakçılarını fena benzettin. Belki de bu mesaj onlara yetmiş ve birkaç gün kazandırmıştır. Fark etmez. Yine de burada ne olduğuna bakacağız.”

The Halls’un içine açılan arka taraftaki kapıya yöneldi. Korkunç bir öfkeyle doluydu; çok geç kalmış olmaktan ve tünelin sonundaki ışığı görene kadar takip ettiği hayaletin şimdi yine dans ederek ondan kaçacak olmasından korkuyordu. Diğerleri kımıldamadı ama onların gelip gelmediğini umursamıyordu bile. Oraya gitmeliydi, görmeliydi.

Silah sesini duymadı.

Ses kulaklarına ulaştığında çoktan düşmeye başlamış, sendeleyerek alçak masalardan birine çarpmıştı. Göğsünde korkunç bir acı vardı, vücudu dağlanıyormuş gibi. Bağırarak için ağzını açtı ama sesi çıkmadı. Zandt’in ona doğru koştuğunun farkındaydı.

Ward dönünce kapıda duran bir adamla karşılaştı, McGregor. Bobby ise resepsiyon masasının arkasında duran bir kadınla, duvarlardaki ahşap kaplamayla kamuflé edilmiş kapıdan çıkan kaslı bir genç gördü.

Üçünde de silah vardı ve üçü de onlara ateş ediyordu.

İlk önce genç olan öldü. Silahlara alışkın değildi ve tekniği, fazla film izlediğini gösteriyordu: Vücudun yan tarafında tutulan silah, bir çete üyesi gibi. Bobby onu tek vuruşta yere indirdi.

Ward direklerden birinin arkasından geçerek karşı tarafa gitti ve McGregor’u önce baldırından, sonra da göğsünden vurdu. O sırada kendi yüzüne de bir kurşun yiyordu ama ucuz kurtuldu. Yanından geçen merminin vızılıtısını duymuştu. Dizlerinin üstüne çökerek resepsiyon masasının köşesine saklan-

dı, kadının onu görmemesi için dua ediyordu. Kurşunların yarısını yere saçarak silahını doldurdu.

Zandt, yerde kesik kesik soluyan ve kıvranan Nina'nın yanına çöktü. Kadın, eliyle göğsündeki deliğe ulaşmaya çalışıyordu. Yukarıda, sağ köprücük kemiğinin altından vurulmuştu. "Ah Nina," dedi havada uçuşan mermilere aldırmadan. Nina öksürdü, yüzünde hem şaşkınlık hem de inkar vardı.

"Acıyor," dedi.

McGregor hâlâ ateş ediyordu. Masanın arkasındaki kadın Bobby'yi vurmak üzereyken Ward derin bir nefes alarak kalkmış ve şarjörünün yarısını kadının üzerine boşaltmıştı. Onun kendisiyle sahte giriş prosedürlerini konuşan kadın olduğunu, ancak kadın kaslı adamın üzerine yığılırken fark etti. Adını hâlâ bilmiyordu.

Bobby, adamın bileğine basarak McGregor'un tepesinde durdu. Metrelerce uzakta, adamın silahını gördü.

"Nereye gittiler?" dedi. "Ve ne zaman? Bildiğin her şeyi anlat yoksa ölürsün."

"Geber," dedi polis.

"Benim için hava hoş." Bobby omuz silkti ve adamı öldürdü.

O diğer cesetleri kontrol edip kimsenin yeniden ateş etmeye başlamayacağından emin olmaya çalışırken Ward da Nina'ya koştu. Zandt kadının elini sıkıca, göğsündeki yaraya bastırıyor ama yine de, parmaklarının arasından sızan kana engel olamıyordu.

"Hemen buradan gidiyoruz," dedi Ward.

"Hayır." Nina'nın sesi şaşılacak kadar güçlü çıkmıştı. Doğrulmaya çalıştı.

"Nina, berbat haldesin. Seni hemen hastaneye götürmeliyiz yoksa kan kaybından öleceksin."

Nina bir eliyle masanın bacaklarından birine sarıldı, diğeri de Ward'un bileğini yakaladı. "Çabuk ol, git ve oraya bak."

Ward tereddüt etti ve destek almak için Zandt'e bakmaya çalıştı ama kadın ajanın gözleri onunkilerden ayrılmıyordu.

Bobby de onun peşinden geldi. "Ah kahretsin Nina."

"Ben burada kalıyorum ve sen oraya gidiyorsun," dedi Nina, sadece Zandt'le konuşuyordu. Bilincini kaybediyor gibi tuhaf bir hali vardı. Bunun neden bu kadar önemli olduğunu açıklayabilecek kadar zamanı olsaydı keşke ama yoktu. "Lütfen John. Götür onları, hepiniz gidin. Lütfen kızın orada olup olmadığına bakın. Gidip bunu görmeniz lazım, hastaneye sonra gideriz."

Zandt bir an bekledikten sonra eğildi ve onu alnından öptü. Sonra ayağa kalktı. "Ben onun dediğini yapıyorum."

Ward aynı fikirde olmasa da silahını doldurmaya başladı.

"Bobby, sen burada kal," dedi. Arkadaşı karşı çıkacak gibi oldu ama Ward lafına devam etti. "Bu üçü gibi başkaları da olabilir. Kanamayı durdurmaya çalış ve bizden başka kimi görürsen indir. Ona ikimizden de daha faydalı olursun."

Bobby kadının yanına çömeldi. "Dikkatli olun dostum."

Ward ve Zandt hızla kapılara doğru gittiler. "Ne olursa olsun," dedi Ward, "bir arada kalıyoruz. Anladın mı?"

Zandt onayladı ve kapıyı açtı. Dışarıda bir patika vardı. Arkadan gelen ışık elli metrelik bir bölgeyi aydınlatıyor ve karşılarındaki evlerin büyüklüğünü ortaya çıkarıyordu. Hiçbir evde ışık yoktu. Koşmaya başladılar.

BÖLÜM OTUZ DÖRT

“Bir el fenerimiz olsa iyi olurdu.”

“Birçok şeyimiz olsa daha iyi olurdu,” dedi Ward. “Daha büyük silahlar, destek olacak insanlar, ne yaptığımıza dair bir fikir.”

Yoldaki ilk kesişim noktasında duruyorlardı, burası hiç arabası olmayan küçük bir şehrin ana caddesi gibiydi. İki tarafta da bakımlı çimler vardı. Dağların arasındaki kırk bin metrekarelik alan, her bir eve özel bir alan ve şık bir bahçe sunacak şekilde düzenlenmişti. İçeride bir golf sahasına yetecek kadar alan yoktu ki bu da, gözde emlakçıları Chip’in bile içeri giremediği anlamına geliyordu. Yolun iki tarafında son derece iyi konumlandırılmış iki ev vardı. Yol karanlığa doğru uzanıyor, arada çatallanarak başka insanlara da oturma imkanı sunuyordu ama bulundukları yerden bunları göremiyorlardı.

“Sen soldakine gir.”

“Sen beni dinliyor musun? Ayrılmıyoruz.”

“Ward, burada kaç ev var farkında mısın? Nina’nın durumu iyi değil.”

“Öldürülmemiz onun da işine yaramaz. Buraları kontrol etmek istiyorsan birlikte gireceğiz. Önce hangisi?”

Zandt hemen sağıdaki eve yöneldi. Eve yaklaştıkça, Ward planlarda gördüğü özelliklere bakıyordu. Ev, tüm orta dönem Wright evlerinin inşa edildiği yer olan Chicago banliyölerinde olması gerekiyor gibi görünüyordu. Ev güzeldi ve tüm bunların arkasındaki adamdan, bu güzellikten faydalananı olduğu için nefret etti. Wright topluma ve hayata önem veriyordu, bireyselliğe ve ölüme değil.

Zandt tasarımı o kadar da ilgilenmemiştir. “Nerde bu kapı?”

Ward, adamı evin solundaki bir balkonun altına doğru kıvrılan yola çevirdi. Birkaç adımda köşeyi dönüp büyük bir ahşap kapıyla karşılaştılar. Kapı aralıktı.

Birbirlerine baktılar. “Ana giriş?”

Ward başını salladı ve derin bir nefes alıp kapıyı ayağıyla hafifçe itti. Hiçbir şey olmamıştı.

Önden giren Zandt oldu. Bir polis olarak böyle olaylarda daha çok tecrübesi vardı ne de olsa, en azından Ward böyle umuyordu.

Tavandaki renkli cam panelden süzülen ışıkla aydınlanan kısa, yeşil ve soğuk bir koridor. Sonunda diğer odayı gösteren cam bir bölme daha.

Dikkatle etrafından dolaşp uzun ve alçak tavanlı bir oda gördüler. Daha fazla renkli cam ve yukarı konulmuş pencereler. Solda bir şömine. Kitap rafları ve bir oturma köşesi. Raflar boştu. Mobilyalar yerli yerinde olmasına rağmen, hah yoktu.

Ward ve Zandt sessizce odada dolaştılar. Ev son derece sessizdi. Ward elini kaldırıp bir şey gösterince Zandt baktı ve diğer odaya geçişi sağlayan, ahşap bir panelle kısmen gizlenmiş olan kapıyı gördü ve Ward’un peşine düştü. Birlikte kapıya yaklaştılar, Zandt hâlâ arkaya bakıyordu.

Kapı, bir mutfığa açıldı. İçerde yüksek pencereler olmadığndan, burası daha karanlıktı. İleride bir kahvaltı bölümü

olan ara bir kattı bu oda. Ward ağır ağır ilerledi. Masanın ortasında bir fincan vardı; içi kuru, sapıysa kırık. Dolaplardan birini, sonra da bir çekmeceyi açtı. İkisi de boştu.

Sessizce: “Bu ev tamamen temizlenmiş.”

Zandt de aynı fikirdeydi. “Belki de. Ama yine de kontrol etmeliyiz.”

Ward gözlerini devirdi ve evin geri kalanına bakmaya başladılar.

“Orada biri var,” dedi Nina.

Bobby onun büyük deri koltuklardan birine yaslanmış olarak uzandığı yerde oturuyordu. Lobi karanlıktı ve Bobby buna karar vermekte zorlanmıştı. Işıklar açık bırakıldığı için onları kapatmak, etrafta gizlenmiş olan insanlara burada olduklarını açıkça göstermiş olacaktı. Ama böyle birileri varsa, az önceki silah seslerini duymamış olmaları da imkansızdı. Bu yüzden sonunda, masanın arkasına geçip her birini teker teker kapatmıştı. Mükemmel olmasa da, böylesi daha güvende hissetmesini sağlıyordu. Duvarda yalnızca birkaç pencere vardı ve bu da dışardan görülmelerini engelliyordu ama yine de bu, kendilerini bir hedef tahtası gibi görmesine engel değildi. Lobi büyük ve karanlıktı, ve yerde üç tane ölü yatıyordu.

“Biraz önce ben de bir şey duydum,” dedi. “Ama bizimkiler olduğunu ummuştum.”

Nina öyle düşünmüyordu. “John bütün evleri kontrol edecektir. Bulacak bir şey olmasa bile hemen geri dönemezler. Hatta esas o zaman uzun sürer. Ayrıca ses ön taraftan geliyordu, arkadan değil.”

Doğruydı. “Seni burada yalnız bıraktığımı öğrenirse Ward beni öldürür ama gidip bir bakacağım.”

“Sen söylemezsen ben de söylemem ama çok oyalanma.”

Bobby, kadının silahının dolu olduğuna emin olduktan sonra kalktı. Olabildiğince sessiz ama hızlı olmaya çalışıyordu. Kapıya ulaşınca dikkatle kafasını dışarı çıkardı, hâlâ onlarınkinden başka bir araba yoktu. Etrafta başka biri de yok gibi görünüyordu, bu yüzden orada kalmaya karar verdi.

Ama sonra bir ses daha duydu. Çok yüksek bir ses değildi ama ortamdan kaynaklanmadığı açıktı. Mekanik bir sestti, kısa ve yalıtılmış bir *pıt*. Sanki otoparkın diğer tarafından, öteki binanın olduğu yerden geliyordu.

“Neymiş?” Şimdi Bobby ona bakmadığı için, Nina acısını savuşturmaya çalışmak zorunda kalmıyordu. Bunun sonucunda da başı dönmeye ve sesi çatlamaya başlamıştı.

“Bilmiyorum.” Kontrol etmek için dönünce, büyük koltuğun Nina’yı gayet iyi sakladığını gördü. Yapabileceği en iyi şey buydu. “Yaraya bastırmaya devam et.”

Dikkati elden bırakmayarak kapıyı açtı. Soğuk hava yüzüne vuruyor, yağmurun sesi kulaklarına doluyordu.

Evin diğer odaları da boştu. Dört yatak odası, küçük oda, çalışma odası, müzik odasına benzer bir yer. Hepsi boş ve temizlenmişti. Çok yakın zamana kadar burada yaşayan birilerinin olduğu belli olsa da her türlü iz silinmişti. Ward ve Zandt ortadaki merdivene geldiler, artık o kadar da sessiz olmaya çalışmıyorlardı ve yeniden giriş katına indiler. Burada da bir karşılama odası vardı, öndekine göre daha gösterişsiz olsa da bu da büyüktü. Yatay camlar oldukça büyük bir alanı gözler önüne seriyordu. Ward silahının emniyetini yeniden açtı.

“Diğer eve geçelim mi?” Bu evde onu ilgilendiren bir şey olmadığı ortadaydı. Diğer adamın istediği buysa, ona kızı aramakta da yardım etmişti ama kendisi daha çok, bir ya da iki tane Korkuluk Adam bulmak istiyordu. Ve onları oturtup birkaç şeyi açıklamalarını sağlamayı. Ama bu gerçekleşecek gibi

görünmüyordu, en azından burada. Başka hiçbir şey de, onun ilgisini burada daha fazla tutamazdı.

“Ben arka tarafa da bir bakacağım,” dedi Zandt. “Bu pek iyi bir gelişme olmasa da, sanırım ondan sonra gidebiliriz.”

Cam panelin ortasındaki kapıyı açıp çıktı ve yağmurun içinde kayboldu. Ward da onun arkasından çıktı ama duvarın yanından ayrılmadı. Şimdi Nina’nın haklı olabileceğini düşünüyordu. Belki de şu Wang denen adam işleri hızlandırmıştı ama tahliye, The Halls’a ilk gelişlerinden sonra Ward’un Chip’i dövmesiyle başlamıştı. Başka bir deyişle işi berbat etmiş, onlara kaçacak zaman vermişti. Ama böyle tepki vereceklerini bilmiyordu. Savaşa hazırlıklıydılar, zengindiler ve burası onların alanıydı. Ama yine de Ward her şeyin içine etmişti. Bu konuyu konuşmuş olmasalar da, Zandt’in de böyle düşündüğünden şüpheleniyordu. Adamın gözlerindeki bakış, giderek kızgınlanıyordu.

Diğer adamın karanlıkta gerçekleştirdiği arayışı dinlerken, duvarın dibinden ilerleyen uzun bir tel gördü. Köşeden geliyor ve duvarın dibindeki çiçeklerin arasından geçiyordu. Kablo gibi bir şey. Belki de internet hattıydı. Tam bakmak üzereydi ki, Zandt’in öksürdüğünü duydu.

Koşarak bahçeye gidince, Zandt’in orta yerde dimdik durduğunu gördü. “Ne?”

Bir şey söylemeden gösterdi.

Ward başta ne olduğunu anlayamadı ama sonra sağ tarafta, toprağın biraz şişkin olduğunu gördü. Yanına gidip baktı ve dudaklarını yaladı.

“Bunun bir evcil hayvan falan olduğunu söyle.”

Zandt başını hayır anlamında salladı ve Ward, adamın kolunun hâlâ havada olduğunu gördü. Başka bir yeri gösteriyordu.

Başka bir tümsek.

“Ah Tanrım,” dedi Ward, sesi güçlkle çıkıyordu. “Şuna

bak.” Bulunduğu yerden, daha da fazlasının olduğunu görebiliyordu. Üç sıra halinde, toplamda on iki tane.

Zandt dizlerinin üstüne çöküp en yakındaki tepeciği elleleriyle kazmaya başladı ve çim ellerinin arasından kaysa da, bir tutam almayı başardı. Toprak ıslak ve ağırdı. Ward da ona yardım etmek için çöktü ve toprağı eşmeye başladılar. İşleri zordu ve topraktan başka bir şey bulup da berbat bir kokuyla karşılaşmaları, üç dakikayı buldu. Ward geri çekildi ama Zandt, birden durmadan önce iki avuç yığın daha çıkardı.

“Küreğe ihtiyacımız var,” dedi Ward.

Zandt öyle düşünmüyordu. “Bu çukurlardaki her şey ölü. Ama Sarah hâlâ hayatta olabilir.”

“Hadi ama dostum. O da bu mezarlardan birinde olabilir.”

Zandt çoktan eve dönmüştü bile. Ward da tümseklere basmamaya çalışarak onun peşinden gitti ama en az bir tanesine basmıştı.

İçeri girince Zandt hemen ilk karşılama odasına geçti. “Yeniden bakmamız gerekiyor,” dedi. “Bir şeyleri kaçırmış olmalıyız.”

“Nerede olabilir bilmiyorum,” dedi Ward.

“O zaman buradan başlayalım.”

Odanın iki yanına koşup kitaplıkları altüst etmeye, mobilyaları yerlerinden çekmeye başladılar. Ward kısa sürede, burada bulunacak bir şey olmadığına ikna olmuştu ama Zandt her santimetrekareyi aramadan rahat edemeyecekti.

“Bu saatler sürer,” dedi Ward. “Ben...”

Durdu ve Zandt ona döndü. “Ne?”

Adam, odadaki bir şeye değil pencereden dışarı bakıyordu. Zandt de onun durduğu yere geçti.

“Şunu görüyor musun?”

Yirmi metre kadar ilerideki yol ayırımına bakıyordu. Orada, diğer evlere doğru giden ayırımların başladığı yerde bir şey

duruyordu. Çok büyük değildi ve bu mesafeden, ne olduğunu söylemek imkansızdı. Küçük bir dal yığını belki.

“Görüyorum,” dedi Zandt.

“Biz geldiğimizde orada değildi.”

Silahlarının emniyetlerini yeniden kapatarak dışarı çıktılar. Ward yolda yavaşça ilerliyor, Zandt ise kapıda durarak diğer evleri izliyordu.

Gerçekten de bir dal yığını gibi görünüyordu. Kısa, kıvrımlı ve bembeyaz dallar. Tertemiz. Birkaç metre kala, Ward ne olduklarını anlar gibi oldu. Yanlarına gidince eğilip bir tanesini aldı ve Zandt’e göstermek için döndü. Adam yaklaşıırken, ortaya çıkacak herhangi birini vurma görevini o üstlendi. Çünkü artık, burada birinin olduğundan eminlerdi. Onların da burada olduğunu bilen birinin.

Kısa bir incelemeden sonra Zandt konuştu: “Bunlar kaburga.”

“Ben de öyle düşünmüştüm. İnsan mı?”

“Evet.”

“Peki onları buraya kim koydu?”

“Ward, bak.” Yolun beş metre ilerisinde bir şey daha vardı.

Ward gitti ve almak için eğildi. “Kız mı erkek mi?”

Zandt, uyluk kemiğini ondan aldı. Kaburgalar gibi bu da temiz ve beyazdı, bir müzede sergilenmeye hazırlanmış gibi. “Emin olamıyorum ama pek büyük olmayan biri, onlu yaşlarda.”

İkisi birlikte ayağa kalktılar ve yola baktılar.

“Biri bizi bir yere yönlendiriyor,” dedi Ward.

“Sorun şu ki takip etmeli miyiz etmemeli miyiz?”

“Etmemek gibi bir şansımız olduğunu sanmıyorum.”

“Ama zaten cesetlerle dolu olan evi bulduk.”

“Bir ev. İlk baktığımız. Ya bu hoş bir tesadüf ya da böyle başka evler de var.”

Bir sonraki kesişimde, yolun soluna doğru bir kemik daha

vardı, sanki oradaki evi işaret eder gibi. Hemen kontrol ettiler. Bu kez mezarlar evin etrafına yayılmış ve daha iyi – ya da daha büyük bir gururla – gizlenmişti. O an Zandt, yerdeki taşların kullanışsız bir yol oluşturduğunu ve aslında orada oluş amaçlarının bir şey göstermek olduğunu anladı.

Evin diğer tarafında, The Halls'un derinliklerini gösteren bir kemik daha buldular. Bu birinin leğen kemiğinin yarısıydı.

İkisi de bunun sahibinin cinsiyetini teşhis edecek kadar deneyimli değildi ama kemiğin durumu ve siyatik düğümün büyüklüğü, Nina'ya bunun Sarah Becker'ın yaşlarında bir kadına ait olduğunu söylemeye yeterdi.

Bobby arabalarının gölgesinde on dakika durup bekledi. Lobiden ayrıldığından beri hiçbir ses ya da hareket dikkatini çekmemişti ama önemi yoktu. Daha önceki sesleri çıkaran bir şey vardı ve gitmiş olması pek de olası değildi. Kıpırdama-dan duruyor, bu şey her neyse, onu aramak zorunda kalmadan ortaya çıkması için bir fırsat veriyordu. Bir çeşit hayvan da olabilirdi bu, bir geyik belki. Pek olası olmasa da ihtimaller dahilindeydi.

Birkaç dakika sonra harekete geçti. Uzun süre dışarıda kalırsa Nina endişelenecekti ve şimdiden, oldukça uzun süredir dışarıdaydı, çok ıslaktı ve çok üşüyordu. Omzu şiddetle ağrıyordu. Dönüp geri girmenin bir anlamı yoktu. Diğer binaya bakmak zorundaydı.

Park yerlerini işaretlemek için çizilmiş hatların üzerinden yürüyordu. Bunu yaparken ışık onu tamamen görünür kılsa da, binaya ulaşmanın başka yolu yoktu. Burası otoparkın diğer tarafındakinin aksine özensiz görünen, görebildiği kadarıyla penceresiz bir depoya benziyordu. Ön cepheyi tamamen kat ederek sol tarafa gitti ve sonunda bir kapı buldu.

Kapıda büyük bir asma kilit vardı ama açıktı. Ward'un

adını söyleyip içerdekinin o olup olmadığını kontrol etmeyi düşündü ama bunun olamayacağını biliyordu. Buraya gelmek için lobiden geçmeleri gerekirdi. Bu başka biri olmalıydı, kapıyı açıp içeri girdi.

Kendini kısa ve alçak tavanlı bir koridorda buldu, duvarlar bir ahır gibi, başının hemen yukarısında son buluyordu. İçeride bir tür koku vardı ama pek de at kokusu gibi değildi. Bina-
nın diğer tarafında bir yerden loş bir ışık geliyordu. Koridor üç metre ileride, başka bir koridorla kesişiyordu.

O kesişim noktasından önce iki tane kapı vardı ve Bobby ikisini de açtı. Birinde her yerleşim yerinde olabilecek malzemeler vardı ve dosyalarla dolu bir duvar. Daha küçük olan diğer odaysa bir şarap mahzenine benziyordu ama raflar boştu. Bu hiç de iyiye işaret değildi. Eğer Chateau Lafite'i bile boşaltacak vakitleri olduysa, adamlar gideli çok olmuş demektir. Ama dosyaları almamış olmaları garipti bu durumda. Geri dönüş o odayı kontrol etti ve rasgele bir kutu aldı. İçinde dosya yerine, üzerlerinde "Scottsdale" yazan iki tane CD vardı ve Bobby onları cebine attıktan sonra, kutuyu yerine geri koydu.

Yeniden koridora çıktı ve diğer koridorla kesiştikleri yere kadar yürüdü. Adım atmadan önce kılını bile kıpırdatmadan durdu ve ağzını açtı. Bu şekilde daha iyi duyuyor, en ufak bir sesi bile kaçırmıyordunuz—östaki borusuyla ilgili bir şey. Bir ses duymadı ama yerde, ayağına kadar gelen bir kablo olduğunu fark etti. Bu, ışıklara bağlı olan bir kabloysa, onu kesmesi gerekirdi ama binanın bir parçası olmaktan çok, yeni bir eklentiye benziyordu. Başını kaldırınca bunun sol taraftaki koridora doğru devam ettiğini gördü ve köşeyi dönerek nereye kadar gittiğini görmek için onu takip etmeye başladı. İki adım kadar kalmıştı ki, bambaşka bir şey dikkatini çekti.

Binanın bu tarafı, gerçekten de bir ahır olarak inşa edilmişti. Koridorun iki tarafında da yarım metre karelik ayrı ayrı ka-

fesler vardı. İlkinde, yerde uzanan bir şey gördü. Bu bir insana benziyordu, küçük bir insana.

Bobby, demir parmaklıkların önünde diz çöktü. Yerde duran şey beş ya da altı yaşında bir çocuktü; bir erkek çocuk. Çıplaktı. Elleri ve ayakları bantla bağlanmıştı, ağzı için de aynı şey geçerli gibi görünüyordu ama yüzü o kadar küçük kalmıştı ki bunu tam olarak söylemek çok zordu. Samanların üzerindeki kan hâlâ ıslaktı. Parmaklıklara yapıştırılmış, sevimli bir küçük çocuğa ait, güzel bir havada çekilmiş bir fotoğraf vardı. Çocuk kameraya bakmıyordu, fotoğrafın çekildiğini bile fark etmemiş gibiydi hatta. Bobby bunun, yerde yatan çocuğun eski günlerden kalma bir fotoğrafı olduğunu anladı. Adı Keanu'ydu.

Bobby başını çevirdi ve parmaklıklara tutunarak bir sonrakı bölmeye geçti. Başka bir çocuk daha, bu seferki daha büyük ama en az diğeri kadar ölü. Kafesin üzerinde bir etiket daha. Bu kez fotoğraf, kameraya gülümseyen ama pek de rahat olmayan bir çocuğu gösteriyor. Sanki biri onu, okuldan eve dönerken sokağın köşesinde durdurmuş ve poz verip vermeyeceğini sormuş, o da bunun tuhaf olduğunu düşünmesine rağmen evet demiş gibi.

Hafif bir hışırtı duyuldu ve Bobby'nin yüreği ağzına geldi. Koridorun diğeri tarafında, birkaç metre ilerde bir yerden geldiğini anlayan kadar donakaldı.

Bu kafeste sekiz yaşlarında bir kız vardı. O da etiketlenmiş ve fotoğrafı asılmıştı. Adı Ginny Wilkins'ti. Bir gözünden vurulmuş olmasına rağmen henüz ölmemişti ve diğeri gözü kupkuru ve dümdüzdü. Ama buna rağmen vücudunun alt kısmı, hâlâ hafifçe hareket ediyordu. Sinir sisteminin hâlâ çalışan bir kısmı vardı ve bir süre daha buna devam edecekti.

Bobby başka bölmeler olduğunu farkındaydı, en azından iki tane daha. Ve bu binanın kazara açık bırakılmadığını da

biliyordu. The Halls'da hayat sürerken bile, burası belli başlı insanlar dışında herkese karşı korunuyor olmalıydı. Ama kızı bakmaya devam etti. The Halls'da onu sipariş eden kişi için alınıp buraya getirilmiş ve bu zindana bırakılmıştı.

Kendini aptal, küçük ve hasta hissetti. Cahil ve saf. Dünyanın kötü yüzünü gördüğünü, en vahşi köşelerinde kana bulanmış halde dolaştığını düşünüyordu. Ward gibi bir arkadaşına sahip olmak da buna yardımcı olmuştu. Kavgada işe yarayacak özellikleri olsa da, Bobby'ninkine göre daha sakın bir hayatı vardı onun. Ward'un kendisine özendiğini, bu vahşi taraflarını takdir ettiğini hissediyordu ki bu da, yaşlandığını kabullenmesine ve artık o yollarda yürümemeye karar vermesine sebep olmuştu. Kafeste güçlükle hareket edip can çekişen o et yığınının bakmaktan kendini alamazken, derinlerde yatan şeyleri hiç görmediğini fark etti. Haberlerde gösterilen savaşların ve cinayetlerin, spor haberlerinde duyduğu gelişmelerden farksız birer şov olduğunu ve diğerlerinden tek farkı toplum tarafından kabul edilebilirliği ve derecesi olan birer gövde gösterisi olduğunu fark etti; sorguladığı teröristlerin bile karanlıkla yüzeysel olarak ilgili olduğunu. Onlar en azından, neler yaptıklarını insanların bilmesini istiyor, bunu sadece kendileri için yapmıyorlardı. Bobby bunun bir fark yarattığını ve eğer hepimiz aynı türün bireyleriyssek, bizim için hiçbir umut kalmadığını, gündüz ne yapıyor olursak olalım, bazılarımızın geceleri yaptıklarını aklayamayacağımızı fark etti. İnsan davranışlarının bazıları kaçınılmazdı ama bu kesinlikle öyle bir şey değildi. Buna inanmak, hiçbir alt sınırımızın olmadığını kabullenmek anlamına geliyordu. Sanat eserleri verebiliyor olmamız, önünde olan şeyin olağan dışı bir şey olduğu anlamına gelmiyordu. Hoşumuza giden şeyleri alıp insanca, diğerlerine de canavarca diyemezdik. İkisini de yapan eller aynıydı. Beyin, vahşet duygusunu zayıflatmıyor; aksine bizi bunda daha iyi

hale getiriyordu. Tür olarak, hepsinden biz sorumluyduk ve içimizde kötü ruhlu bir kardeş taşıyorduk.

Sonra bir ses daha duydu, arkasından. Hemen dönüp bakmadı, Ginny ona yetiyordu. Zaten onu vurup da acısına son mu vermeli – ya da kendi acısına – yoksa kız medeniyete götürülürse kurtarılabilir mi, geri kalanı buna yeter mi, bunları düşünmekle meşguldü. Bunun gibi bir başka kararla daha yüzleşemeyecekti.

Anlaması uzun sürdü. Arkasındaki başka bir çocuk değil, Harold Davids'ti ve Bobby'yi kafasından vurmuştu.

Robert Nygard'ın ölümünden birkaç dakika sonra; Ginny Wilkins'in bacağı hâlâ kıpırdayıp çırpınıyor, evinden ve onu özleyenlerden binlerce kilometre uzakta dönmeye çalışıyordu.

Zandt yağmurun altında son eve kadar koşmuş ve odaların hiçbirine bakmamıştı. Şimdi sadece kemikleri takip ediyordu ve beş dakikadır tek bir kelime bile etmemişti. Ward da hızla onun peşinden gidiyordu. İzler artık onlarla oynayıp neyin ortasında olduklarını göstermiyor, sadece onları yolun ortasına çekiyordu. Tarak kemikleriyle yapılmış ve ortasına da bir diz kapağı yerleştirilmiş bir şekil. Omurgadan yapılmış ve Ward'un bildiği kadarıyla doğru sırayla ama ellişer santimetre aralıklı yerleştirilmiş uzun, yılansı bir hat. Dik Adam bunları çok önceden, özenle hazırlamış, yalnızca ilk kaburga yığınının son anda koymuş olmalıydı; nerde olduklarını gördükten sonra. Geri kalanlar zaman ve özen gerektiriyordu. Katil onları Davids'in evinden, onların değil kendi iyiliği için çıkarmıştı: çoktan bir buluşma hazırlamıştı ve bunun boşa gitmesini istemiyordu. Öyle ya da böyle, uzun zamandır tüm yaptıklarını o kontrol ediyordu.

Sonunda, ikinci uyluk kemiğinin bir ok işareti çevirdiği, ters V şeklinde konulmuş bir çift köprücük kemiği. Son yol ayrımını ve otuz metre ilerideki bir evi gösteren bir ok.

Ward koşup Zandt'i omzundan yakaladı.

“Oraya girmiyoruz.”

Adam onu duymazdan gelip elini omzundan çekti ve evin bahçesine doğru ilerlemeye başladı.

Ward kolunu yakaladı. “Orada bizi bekliyor olacak John, bunu biliyorsun. Kızı çoktan öldürdü, bizi de öldürecek ve gidip başkalarını yakalayacak, sonra onları da öldürecek. Bu kızı önemseydiğini biliyorum ama buna izin...”

Zandt dönüp yüzüne yumruk attı.

Ward ıslak zemine düştü, şaşkınlığı açısından fazlaydı ve bir şeyi kaçırıp kaçırmadığını düşündü. Zandt onu görmüş gibi görünmüyor, kim olduğu hakkında bile bir fikri yokmuş gibi davranıyordu.

Ward kayarak yeniden ayağı kalktı ve adamın peşinden koştu.

Zandt merdivenleri ağır adımlarla çıkıyordu. Diğer evlerin aksine, bunun kapısı ortadaydı. Merdivenler doğruca oraya çıkıyor; sanki ev, uzun ve karanlık bir huniden bahçeye dökülmüş gibi görünüyordu. Çenesi boynuna doğru geri kaçmak istiyor gibiydi ama yüzündeki kasılmalar ve deri, bunu engelliyordu.

Merdivenlerin tepesinde bir şey vardı.

Ward'un arkasından koşmakta olduğunu duyuyordu. Bu kez onu tutmak yerine yanında durmuştu, eşlik eder gibi. Zandt izlerin son parçasına ulaştığında, Ward sadece bir adım gerideydi.

Yağmurdan sırlıslıkla olmuş bir kazak. Ama düzgünce katlanmış ve üzerine bir isim işlenmiş. Şeftali renginde bir kazak ve üzerinde, Karen Zandt ismi.

BÖLÜM OTUZ BEŞ

İçinden bir ses, hiçbir şey söylememesini söylüyordu. Lobinin kapısının yavaşça açıldığını duyduğunda, hiç ses çıkarmamasını. Göğsü artık sıkışmanın çok daha ötesinde bir ağrıyla boğuşuyor; acı, karnını ezip yakarak tüm vücuduna, silahı tutan koluna kadar yayılıyordu.

Kapı kapandı. Birkaç adım sesi daha. Hâlâ kimse ona seslenmemişti, o an Bobby'nin öldüğünü anladı. Kendini göstermeden ve başını çevirmeden, odanın o tarafını görmesi mümkün değildi, ki bunlar da hem son derece canım yakacak hem de onu ortaya çıkararak ölmesine sebep olacaktı. Büyük ve yumuşak koltuğa gömülmeye çalıştı. Ayak sesleri, başka bir sesle birlikte giderek yaklaşıyordu; bir yuvarlanma sesi. Sonra yere bir şey bırakıldı ve bir sessizlik oldu.

“Burada olduğunu biliyorum,” dedi biri.

Nina'nın midesi bir tuhaftı, neredeyse bir şey söyleyecek, kendini ele verecekti. Neredeyse, çocukken öğretildiği gibi “Evet, buradayım,” diyecekti. Ama bu çok zaman önceydi ve şimdi dudakları birbirine kenetlenmiş, elindeki silaha da sıkı sarılmıştı. Eli, olması gerektiği kadar iyi çalışmıyordu.

“Burada ilgilenilmesi gereken biri olmasa,” dedi ses, “Bobby’yi burada bırakmazlardı.”

Ayak sesleri, etrafı gezip kontrol eden ayak sesleri. Kadının nerede olduğunu bilmiyordu belki ama burada olmalı ve o da kendisine söyleneni yapmalıydı. Çoğunlukla böyle yapardı. Dışardan güçlü, yetenekli bir lider gibi görünse de gerçekte hep birilerine itaat ederdi. O kadar uzun zamandır suçlu ve kاپana kısılmış durumdaydı ki, başka nasıl yaşanır bilmiyordu. Bunu ona Hopkins’in babası yapmıştı; sakın ve mantıklı bir hayatı alıp içine etmişti. “Belki de çoktan öldün ama bunu pek zannetmiyorum. Emin olmam lazım.”

Nina daha da aşağı kaymaya çalıştı ama canı çok yanıyor-du. Ayrıca bir fark yaratacak büyüklükteki her hareket, deri koltuğun ses çıkarmasına da sebep olacaktı.

“Bobby öldü,” dedi adam. Sesi yaşlı ama kendinden emindi. “Ve çok yakında diğerleri de ölecek. Seni bırakabilirdik aslında ama yarım kalan işleri tamamlamak lazım ve bu da benim işim.”

Ayak seslerinin yerini bir kayma sesi almıştı. Sanki adam her seferinde birkaç santimetre ilerliyor ve geldiği yönü böylelikle gizlemeye çalışıyordu. Nina o kadar korkmuştu ki, ağlamaya başladı. Çok çok uzun zaman öncesinden kalan, istemsiz bir tepkiydi bu, farkında bile olmadığı bir tepki.

Sol kolunu yavaşça arkasına aldı ve koltuğun kenarına dayadı, sonra ayaklarını milimetrik hareketlerle içeri çekmeye başladı. Eli titriyor ve kolundaki sinirler, alev almış gibi hissettiriyorlardı.

“Ölmek için güzel bir gece,” dedi adam sessizce. Sesi biraz daha yakındaydı. “Bu bir son değil, yeni bir başlangıç. Bir patlamayla başlayacak tertemiz ve yeni bir dünya.” Kısa bir kakhaha attı. “Aslında bu oldukça güzel.”

Kayma sesi durdu.

Nina var olan tüm gücünü kullanıyordu. Vücudu koltuğun önüne doğru kaydı. Kontrol etmek çok güçtü, öylece öne devrilmiş ve önündeki cam masaya doğru düşmeye başlamıştı. Her şeyi mahvettiğini biliyordu ama şimdi, sağındaki gölgeyi görebiliyordu.

Davids başını salladı. “Ah, işte buradasın.”

Nina elini kaldırıp tetiği çekti. Bir, iki, üç kez.

Karşılığında yalnızca bir el ateş edilmiş o da ıskalamıştı.

Hiç bitmeyecek gibi görünen bir süre boyunca, ikinci mermiyi bekledi ama öyle bir şey olmadı. Bir dizini öne doğru atıp kendini zorladı ve döndü.

Yerde, iki metre kadar ileride bir ceset vardı. Şimdi harekete geçtiği için, her ne kadar vücudu acıdan kavrulsa da, devam etmek daha kolay görünüyordu.

Ayağını yere koydu ve sendeleyerek ilerledi.

Kır saçlı bir adam yerde uzanıyordu, henüz ölmemişti. Nina, eğilerek onun başında durunca Harold Davids ona baktı. “Hiçbir şeyi değiştiremedin,” dedi ve sessizliğe gömüldü.

Nina onu dinlemiyor, resepsiyon masasının yanında duran bir şeye bakıyordu. Ne olduğunu tam olarak anlayamayınca birkaç adım daha attı.

Bu, üzerinde resepsiyon masasındaki parçalara bağlanan ve oradan da dışarı uzanan bir kablo bulunan bir makaraydı.

Yeni bir dünyanın başlangıcı.

Masaya eğilip düzeneğe baktı, sistemi harekete geçirecek bir şey yok gibi görünüyordu. Demek ki bu parça başka bir yerdeydi.

Yürüyerek The Halls’dan çıkamayacağını farkındaydı. Bacaklarından biri pes edip de asfalt zemine düşmesine sebep olmadan önce, otoparka ulaşmayı başardı.

Bu yeni acı, yüzüne düşen yağmur damlalarıyla birleşince,

kafasındaki karışıklığı geçirmeye yetti ve arabaya doğru sürünmeye başladı.

* * *

Ward, Zandt'in ön kapıdan girmesine engel olmaya çalışıyordu. Adamı kontrol etmek imkansız gibiydi ama Ward, eve oradan girmemeleri gerektiğini biliyordu. Zaten gidip kemiklerden bazılarını almasına engel olmuş, Sarah Becker'ın adını söyleyerek kurtarılacak başka birinin daha olduğunu hatırlatıp onu kendine getirmek zorunda kalmıştı. Kızın ölüp ölmediği, o aşamada önemli değildi. Bulmaları gereken biri vardı. Ward fikrini değiştirmiş ve eve girmeleri gerektiğine karar vermişti. Ne olacaksa olsun. Adam oradaysa, bu çok daha iyiydi ama ne olursa olsun, yolu sonuna kadar yürümeleri gerekiyordu.

Zandt'i evin diğer tarafına sürükledi ve başka bir kapı buldular ama kilitliydi. Bobby'nin de onlarla olmasını diledi. O bu kapıyı çabucak ve sessizce açabilir ama Ward bunu yapamazdı. Bu yüzden Zandt'i bir el işaretiyle uyararak kapıyı tekmeyle kırdı.

Koşarak eve girdiler, içeride onları bekleyen kimse yoktu. Evin ön kapısına doğru giden yarım bir merdiveni kullanmak için sola döndüler, ana girişin orda onları bekleyen biri olabileirdi. Ama odada, sırtı kapıya dönük eski bir sandalye ve şık bir yazı masasından başka bir şey yoktu. Birbirlerini koruyarak aşına oldukları yoldan ilerlediler ve arkadaki karşılama odasında durdular. Karanlık, sessiz ve soğuk bir yerdi ama o kadar da sessiz değil.

Yukarıdan bir ses duyular, sessiz bir vurma sesi. Boğuk ve uzaktan. Arka tarafta mutfakçı geçip ortadaki merdivenlere ulaştılar.

Üst kat. Dört yatak odası ve yerde halılar, bir şey yok. Ban-

yolar, bir şey yok. Çalışma odası, bir şey yok. Ama yine de bir yerden bir ses geliyordu. Yeniden ilk yatak odası. Ses daha burada daha yüksekti ama şimdi de aşağıdan geliyor gibiydi. İkinci yatak odası: Ses daha kısık ama hâlâ alt katta. Ward elinde silahla olduğu yerde döndü, her an birinin ortaya çıkabileceğini biliyordu çünkü kimse böyle bir tuzak hazırladıktan sonra, olabilecekleri görmek için beklemeyen gitmezdi.

Zandt yeniden ilk odaya dönüp yere diz çöktü. “Buradan geliyor.”

“İkinci kattayız,” dedi Ward ısıklık çalar gibi. Ama sesi yeniden duyunca, Zandt’in haklı olduğunu anladı.

Halıyı kenara çektiler. Yerde parkeler vardı ve altında da bir mahzen. Zandt, tahtaları kaldırmak için elleri kanayana kadar uğraştı.

Altta, bir kızın yüzü görünüyordu. Solgun ve zayıf. Kim bilir ne kadar zamandır kafasını üzerindeki tahtaya vurarak ses çıkarmaya çalıştığı için alını mosmor olmuştu. Ama hayatıydı.

Sarah gözlerini kırdı. Zihninin derinliklerinde, biri başını kaldırıp sudan çıkarmış ve onu, burnuna dolan sulardan kurtarmış gibi hissediyordu. Ağzı kıpırdadı.

Zandt elini içeri sokup yüzünü okşadı ve yeniden kızın adını söyleyince, kız da kafasını salladı. Ama bunu bile güçlkle yapıyordu. Gözleri kızarmış ve şişmişti. Zandt eğildi, kız yeniden konuşmaya çalıştı ama Ward’un tek duyduğu çatlayan bir fısıltıydı.

“Ne diyor?”

“Vuran tahtaya dikkat et.” Zandt eğilip alnını kızınkine dayadı, sanki ona sıcaklık geçirmeye çalışıyordu. Sarah, ağlamaya başladı.

Ward, ellerini sokup tahtaları çıkarmaya çalıştı ama baş-

ta hiç kıınıldamadılar. “Onları çivilemiş,” dedi. “Lanet olsun. Yardım et Zandt.”

Tahtalar yerlerinden oynamaya başladı ama yavaşça ve teker teker. Kız da itip yardım etmeye çalışıyordu ama çok güçsüzdü ve bulunduğu konumdan bir şey yapabilecek olsa, çoktan yapardı.

Son ikisi de çıkınca, Zandt uzanıp ellerini kızın altından geçirdi ve onu kaldırdı. Kızı omzuna atınca Sarah, Ward’un yüzünü gördü ve çığlık atmaya başladı.

* * *

Nina ayağa kalkmak zorundaydı, bunu yapmak zorunda olduğunu biliyordu. Olduğu yerden kapının koluna uzanamıyor, değil arabaya binmek, kapıyı bile açamıyordu. Bulunduğu bu noktadan bile, Davids’in kabloşunun otoparkı geçerek diğer binaya uzandığını görebiliyordu. Muhtemelen, Bobby’nin içinde bulunduğu binaya. Bunun arazinin geri kalanına da uzandığını ve son savunmaları olduğunu da biliyordu, belki de bundan bile fazlası.

Acıya dayanamayarak başını yine asfalta bıraktı. Bunca yıldır onunla birlikte gayet iyi durumda yaşayan, her istediğini yapan sağ kolu, şimdi işi bırakıyordu. Nina’nın tarafında olmayan birine ait gibi davranıyor ve onu dinlemiyordu. Verdiği his, jel dolgulu bir bulaşık eldiveniyle kömürden yapılma bir pençe arasında bir yerdeydi ki bu da pek iyi bir işaret değildi.

İki kez yutkunduktan sonra başını kaldırdı. Arabanın altındaki zemin, etrafındaki her yerden daha kuru görünüyordu. Oraya kıvrılıp da bir süre dinlenebilirdi sanki. Bu iyi bir fikir, diyordu vücudu, bu çok ama çok güzel bir fikir. Sağ kolu bile bu konuda onunla hemfikir gibiydi.

Sağ dirseğinin üzerine yuvarlanıp sol elinden destek aldı, duyduğu acı onu kendine getirdi ve birden ayağa kalktı. Sol eliyle kapıyı yokladı, açamayınca sağıyla denedi ve istediği şeyi yapmasına şaşırdı. Kapı açılmıştı.

Öne düştü ve kendini sürücü koltuğuna çekmeyi denedi ama başaramadı. Yeniden ayağa kalkmaya çalışıp direksiyona tutundu ve kalktı, bu kez düştüğünde, koltuğa denk gelmişti.

Doğrulamaya çalıştı ve kapıyı çekti. Sonra anahtarlara uzandı.

Orada değillerdi.

* * *

“John, dinle beni. O hasta. Ne dediğini bilmiyor.”

Zandt merdivende durakladı, silahı hazırды. Sarah onun arkasında kollarını beline dolamış, hem korunmaya hem de kendini tutmaya çalışıyordu. Sendeledi, neredeyse düşüyordu. Onu yakalayıp da kollarını omzuna dolamak ve kızı kendine çekmek için dönmesi gerekmişti. Kız artık bağırıyordu ama bunun tek sebebi sesinin kısılmasıydı. Ses kafasının içinde hiç susmadan devam ediyordu.

Ward yavaşça inip onlara doğru ilerledi. Ellerini havaya kaldırmış ve kısık, sakın bir sesle konuşmaya başlamıştı.

“Onu ben kaçırmadım,” dedi. “O sırada Santa Monica’da *değildim* ben, Santa Barbara’daydım. Kamılayabilirim, otelden aldığım faturalar var.”

“Aralarındaki yol sadece yarım saat sürüyor.”

“Biliyorum John, bunu biliyorum. Yalan söylüyor olsam bu konuda niye doğru söyleyeyim ki? Florida’da falan olduğumu söyleyebilirdim. John, ne saçmalıyorsun? Onlardan biri olsam seninle buraya gelip bu insanların peşine düşer miyim sanıyorsun?”

Merdivenlerin sonuna ulaştılar. Hâlâ arkasına saklanan Sarah’a destek olmaya çalışarak geniş koridorda ilerlediler ve ndeki karşılama odasına ıktılar. Bu kez n kapıdan çıkıyorlardı.

“İnsanların ne yapacağını tahmin edemezsin,” dedi Zandt. “Ben de dahil. Hele bir hareket et, kafanı uururum.”

“Ben değıldim.”

“O yle demiyor ama. Orada, Santa Monica’da olanın sen olduğunu söylüyor.”

Ward durdu. “Tamam,” dedi. “Tamam, şöyle yapalım. Ben burada kalayım, siz gidin. Onu dışarı çıkar, sonra geri dön ve konuşalım.”

“Geri geleceğim,” dedi Zandt. “Ama konuşmayacağız.”

Sarah düşecekmiş gibi hissediyordu ama adam onu yine tuttu. Taataya Vuur giderek arkada kalıyordu, merdivenin sonunda durmuştu. Onları kandırmaya çalıştığını biliyordu Sarah. Kaabileceklerini düşünmelerini istiyordu ve sonra yeniden peşlerine düşecekti. Yürümesi gerekmiyordu, çatıdan atlayıp havada süzülebilir, insanların evlerinin tepesinden uçup onları öldürebilirdi. O normal biri değıldi, diğer insanlar gibi değıldi.

Bunları iyi adama anlatmak istiyordu ama bu çok zordu. Taataya’yı şimdi vurmasını söylemek istiyordu ama yapamadı, adam da onu vurmadı. Hâlâ Sarah’ı taşıyor, evin önündeki odaya gitmeye çalışıyordu. Sarah’ın gittikleri yeri seçmek gibi bir şansı yoktu. Bacakları tutmuyordu ve nereye gtrlirse oraya gitmek zorundaydı.

Nina adamın orda olmayacağını düşünüyordu. Otoparkta ilerlemeye çalışırken, lobinin kapısını açarken, terk edilmiş büyük koltukların ve kanepelerin arasında yürürken, Nina Davids’in ortadan kaybolmuş olacağını ve adamın olması gereken yerde

bir boşluk olacağını düşünüyordu ama fark etmezdi. Anahtarlar olmadan arabayı çalıştıramazdı, onları ya Bobby almıştı ya da Davids. Bobby'nin nerde olduğunu bilmiyordu, Davids'i bulmak zorundaydı ve buna da adamın düştüğü yerden başlaması gerekiyordu.

Ve adam oradaydı. İnanamayarak, ceplerini karıştırmak için eğildi. Dizlerinin üstüne çökmek çok daha kolaydı ama yeniden kalkamamaktan korkuyordu. Otoparka gidip binaya geri dönebilmişti ama daha ne kadar gücü kaldığını bilmiyordu. Elini ceketin cebine soktu.

Davids'in eli fırlayıp Nina'nınkini yakaladı, ağzı açılmıştı. "Mary," dedi.

Nina korkuyla adamın yüzüne bakıyordu. Davids onu çekince, yere düştü.

Dizi avukatın yüzüne çarpınca, adamın boynu bir çatırtıyla döndü ama Nina, kendi kafasını yere çarptığı için bunu fark etmedi.

Kaygan zeminde çırpındı, o sırada kimsenin onu çekmediğini fark etti ve döndü. Ellerini yeniden ceketin cebine sokunca Davids kıpırdamadı.

Hâlâ anahtarları bulmak zorundaydı. Yapacağı son şey bu olsa bile.

Pantolonunun sağ cebinde, onları buldu. Üç takım anahtar. Hepsini aldı ve ondan uzak durmaya çalışarak, bir koltuğa gelene kadar yerde süründü.

İstediği şeyi almanın verdiği zafer duygusunun sayesinde, ayağa kalkması yalnızca otuz saniye sürdü. Ve yine lobideki ölü polisin üzerinden ve kapıdan geçerek otoparka çıktı. Nefesi giderek daralıyordu ve bunun farkındaydı; acısı arttığından değil bilincini kapatmaya başladığından. Kan kaybı ve şok. Vücudu yukarı doğru çekiliyordu sanki. Enerjiye ihtiyacı vardı ve Nina onu harcıyordu.

Arabaya ulaşmayı başardı ve kapıyı kapatmamış olduğuna sevindi. Kendini, yağmurdan sıırıslıkla olan koltuğa çekti.

İkinci anahtar doğruydu. O zaman, Bobby'yi bulmasına gerek olmadığını anlayarak kapıyı kapattı.

Motor, daha ilk çevirişte çalışınca Ford'a ve onun kurnaz, minik çalışanlarına şükretti. Artık işler, onun gençliğindeki gibi değildi. O zamanlar arabayı canlandırmak için uğraşmanız gerekirdi, bu yüzden de onlara isim takar ve onları severdiniz. Hadi bebeğim, hadi tatlım. Ama artık her şey her zaman çalışıyordu, bunun için isim takmanıza gerek yoktu. Nereye gittiğinizi bilmek yetiyordu.

Bir an başını direksiyona yaslayıp dinlenmek istedi ama bayılmak üzere olduğunu fark edince kalkıp arabayı geri vite-se aldı ve on metre kadar geriledi.

Sonra vitesi düzeltip sağ ayağına yüklendi ve çitlerin üzerine gitmeye başladı.

Ward korkmasına, kafasının karışmasına ve evde yalnız kalmak istememesine rağmen sözünü tuttu. Ön taraftaki odadan Zandt'in sesini duyana kadar olduğu yerde kaldı ve etrafındaki kabloya baktı.

"Aman Tanrım," dedi adam ve kız bir çığlık daha attı. Arından da tok bir ses duyuldu.

Ward koştu. Odada, pencerenin yanında soluk bir aydınlık yaratan tek bir lamba vardı. Kız köşeye saklanmış, miyavlar gibi sesler çıkarıyordu. Zandt yerde sırtüstü yatıyor, silahıysa ondan çok daha uzakta duruyordu. Yüzünde çok tuhaf bir ifade vardı.

Başında, elinde silahla dikilen bir adam vardı ve silah Zandt'in kafasına doğrultulmuştu.

"Ondan uzak dur," diye bağırdı Ward, kolları dümdüz, silahı ateşlenmeye hazırdu. "Geri çekil."

“Yoksa?” dedi adam, ona dönmemişti bile. “Yoksa ne olur?”

“Yoksa beynini dağıtırım.”

“Hadi ya?” Sonunda adam döndü. “Merhaba Ward,” dedi. “Görüşmeyeli uzun zaman oldu.”

Ward kendi yüzünü gördü.

Saçları daha uzun ve başka bir renkteydi, kızıl sarı gibi bir renk. Yüzünde biraz farklılık var gibiydi ama bu, sadece farklı bir akıl tarafından kullanılmaktan kaynaklanıyordu. Başka hiçbir farkları yoktu. Vücutları bile tamamen aynıydı, gözlemini kırıştırdı.

“Doğru.” Dik Adam dostça başını salladı. “Şimdi bunu yapabileceğini mi düşünüyorsun yani? Hayattaki tek gerçek kardeşini öldürebileceğini?” Silahının tetiğindeki parmağı daha da sıkılaştı. “Gerçekten bilmek istiyorum. John’u da öldürmüş olacağın gerçeğinin kararını etkilemesine izin verme ama.”

Dikkatini yeniden Zandt’e çevirdi.

“Dışarıdaki ‘teslimatımı’ beğendin mi? Onu er ya da geç geri vereceğimi söylemiştim.” Zandt’in yüzüne bir tekme savurdu.

Tekme adamın kafasını o kadar sert etkiledi ki, Ward bir an boynunun kırıldığını düşündü. Tetiği çekmeye çalıştı, yapamadı.

Zandt boynunu çevirip acıyla nefes aldı. “Kendine ne isim verdiğin umurumda bile değil,” dedi. Sesi dümdüzdü. “Hiç de olmadı. Vur şu pisliği Ward.”

Ward’un ağzı açık ve kupkuruydu. Kolları titremiyordu ama hareket de edemiyordu. Parmaklarını kıpırdatmak imkansızdı.

Dik Adam ona dönüp sırttı. “Konuşacak çok şeyimiz var,” dedi. “Ama bunları duyunca aklını kaçıracağını biliyorum ve gerçekten de gitmemiz gerekiyor. İyi niyetimin bir göstergesi

olarak, ikisinden birini sağ bırakacağım. Birini seçip diğerini harcamak senin elinde. Sen öldürmenin kıyısından bile geçemezsin dostum. Seni biraz hızlandırmamız lazım.”

“FBI yolda,” dedi Ward. Sesi kendine bile bitkin ve yalancı geliyordu.

“Sanmıyorum,” dedi Dik Adam. “Geliyor olsalar sizinle birlikte olurlardı.”

“Bunu neden yaptın? Neden annemle babamı öldürdün?”

“Onlar senin ailen değildi aptal. Onlar babamızı öldürüp hayatımızın içine sıçan insanlar. En baştan beri birlikte olmalıydık biz, şimdiye kadar neler yapmış olurduk bir düşün. Korkuluklar’da para var kardeşim ama aranan kan bizim.”

Köşedeki Sarah, ellerini kulaklarına dayamış, gözlerini de sıkı sıkı kapatmıştı. Ama hâlâ adamın sesini duyabiliyordu. O nefret dolu, nefret dolu sesi. Sarah’ın sonunda kendisini öldüren şeyin bu olacağını, bir gün adamın söylediği bir kelimenin ardından başının ikiye ayrılacağını ve aklıktan değil de böyle öleceğini düşünmesine sebep olana kadar konuşan, susmak bilmeyen sesi.

“Bence John’u öldür. Artık uğruna yaşayacak bir şeyi yok nasılsa. Böylece kızı da kurtarmış olursun. Biraz kötü durumda tabi ama yine de biraz eğlenebiliriz ha?”

“Vur onu Ward,” dedi Zandt. “Vur gitsin.”

“Beni kızdırmaya başlıyorsun John,” dedi Dik Adam, onu yine tekmeleyerek. “Sen de Ward. Artık harekete geçme zamanı. Benim buradaki işim bitti artık. Gitme zamanı.”

Sarah’ın aklı iyice karışmıştı. Babası olduğunu düşündüğü adam bir başkasıydı ve şu an yerde yatıyordu. Diğer adam... onun kim olduğunu bilmiyordu. Bir yansıma.

Taataya, hareketsiz olan yansımayla konuşuyordu. “Hadi ama dostum, şu işi halledelim. Vur şu herifi. Bunu yapmak istediğini biliyorsun.”

Taataya silahını yerde yatan adamın kafasına doğrulttu. Onu öldürüp kaçacaktı, bu kadarını söylemişti zaten. Ve yerdeki adamın babası olmayışı, onun evde annesi ve kız kardeşiyle birlikte olduğunu gösteriyordu. Ama sorun şu ki, evlerinin bir çatısı vardı ve Taataya oradan içeri girebilirdi. Ve tüm bu şeyleri ona yapabildiyse, kim bilir onlara neler yapardı.

Sarah ellerini kulaklarından çekti. Artık hiçbir şeyi engellemiyorlardı.

“Bu kanında var,” dedi Dik Adam. “Manifesto’yu okuduğunu biliyorum. Okudun ve doğru olduğunu biliyorsun.”

“O tam bir saçmalık,” dedi Zandt ve Dik Adam’ın ayağı hızla, eline bastı.

“Ward, teklifimi geri alıyorum,” dedi. Sesi ilk kez sakin olmaktan çıkmıştı. “Birini öldürmek istiyorsan, bu ancak kız olabilir. Bu adam benim uzun süredir beklediğim şey.”

Silahı doğruca Zandt’in suratını hedefliyordu.

Ama sonra, dışarıdan bir ses duymuş gibi başını kaldırdı.

Sarah düşünmedi bile, köşesinden fırlamıştı.

Vücudu buna hevesli değildi ve daha tam olarak ayaklarının üzerinde bile duramadan, gücü kesildi. Ama itme kuvveti onu yerdeki adamın ayağına kadar götürdü ve doğruca Taataya Vuur’un üzerine gitti.

Geri doğru sendeledi ve kemikten ibaret hale gelen kızın, yüzünü ısırmaya çalışan dişlerine vurdu.

Tam gözlerinin hizasına attığı yumruk, kızı arkaya düşürmeye yetmişti ama Ward’un üzerindeki o tılsım bozulmuştu.

Dik Adam’a bir kez ateş etti ve ıskaladı ama hemen o an, Zandt adamın üstüne atılınca bir daha ateş edemedi.

İki adam birbirlerini tekmeleyip yumruklayarak yerde yuvarlanıyordu. Ward bir kenarda hazır bekliyor, gerçekleştireceğine inandığı ve bedeli ne olursa olsun yapması gerektiğini bildiği saldırı için rahat bir an kolluyordu.

Sonra dışarıdan gelen sesi duydu, çalıştırılan bir motor sesi, arka arkaya çalınan bir korna. Bobby.

Burnundan akan kanlarla birlikte, kıpırdamadan yerde yatan kızı gördü sonra. Zandt'in seçiminin de bu yönde olacağını bilerek, kızın yanına koştu. Bir kolunu beline dolayarak Sarah'ı kaldırdı ve kapıya doğru koştu.

Kapıyı açınca, kendini ışığın altında buldu. Ne olduğunu anlamaya çalışırken, bunun bir önceki gün havaalanından kiraladığı aracın farları olduğunu fark etti. Bobby'nin ne planladığını merak ederek kızla birlikte aşağı iniyor, bir yandan da arkadaşının gelişine şükreliyordu. Sonra arabada yalnızca bir kişi olduğunu ve onun da Bobby değil, ölmek üzere olan FBI ajanı olduğunu gördü.

Pencereye koştu. "Bobby nerede?"

"Arabaya bin." Nina başka bir şey söylememiştir. "Bu o mu?"

"Evet, Bobby nerede?"

"Zandt nerede?"

"İçerde. Bobby'nin hangi cehennemde olduğunu söyleyecek misin?"

Nina bağırdı. "Bobby öldü." "Davids onu öldürdü. Üzgünüz Ward ama John'u al, lütfen, gitmemiz gerekiyor. Bütün arazi kabloyla sarılmış durumda ve *gitmemiz gerekiyor.*"

Kablolar. Her yerde.

Ward arka kapıyı açtı ve kızı olabildiğince nazik bir şekilde içeri soktu ve kapıyı açık bırakıp Zandt'e seslenerek eve koştu.

Ön taraftaki odada hiç kimse yoktu ve Zandt'in silahı, artık yerde değildi. Elinde silahıyla bağırmayı kesmeden evin içinde koşturmaya başladı. Akıllı hâlâ iki dakika önceki olayda kalmış, utançtan ölmek üzereydi. Yapmamıştı, adamı vurmamıştı. Ama şimdi yapabiliirdi, bunu biliyordu. Şimdi yapabiliirdi.

Arka taraftan yana doğru bir koşuşturma duyunca, arkadaki karşılama odasına doğru koşmaya başladığı an, Zandt hızla odadan fırlayıp onun üzerine yürüdü. Ward son anda fark edip bağırmaya başladı. “John, benim, o değil. Benim.”

John’un yüzü, kafasına hücum eden kandan kıpkırmızı kesilmişti. Silahı Ward’un yüzünden bir iki santimetre uzaktayken durdu.

“Kıyafetlerime bak John. Lanet olsun, kıyafetlerime bak.”

Bir an duraksadıktan sonra Zandt onu kenara itip geçmeye çalıştı ama Ward onu boynundan yakaladı.

“Nina dışarda. Bobby öldü. Gitmemiz gerekiyor.”

Zandt dirseğiyle karnına vurdu ve Ward’u geri itti. Ama yine yakalandı ve Ward onun kafasını sıkı sıkı tutup çekti.

“Her yerde kablolar var John. Gitmezsek hepimizi almış olacak. Sarah’ı almış olacak.”

Zandt bir an için gevşeyince, Ward onu ön taraftaki odaya çekti. Kapıya doğru ilerlediler ve yine ışığa çıktılar. Dışarda Nina motoru çalıştırıyor, Zandt’s e hâlâ boynuna dolanmış olan kola karşı bir ayı gibi mücadele edip karşı koymaya çalışıyordu. Bir an Ward kapıların önünden geçen bir gölge gördüğünü sandı ama yeniden baktığında bir şey yoktu.

Dışarı çıktıkları an, Zandt dünyada başka insanların da olduğunu fark etmiş gibi göründü. Sanki öldürmek zorunda olduğu adamdan başka şeylerin de bulunduğu bir pencereden bakıyor gibiydi. Ward, onu arabaya sürüklerken, yerden bir şey almak için durdu.

Zandt arabaya bindi ama bağırıyor, küfür ediyor, önündeki koltuğu yumrukluyordu.

Ward yolcu koltuğuna atladı. “Hadi Nina, gidelim.”

Nina bir an duraksadı ama sonra, ayağa kalkmaya çalışır gibi bacağını ileri itti. Islak çimlerin üzerinde yalpalayarak

geri doğru giden arabayı döndürdü, acıyla inleyip durduğunun farkında değil gibiydi.

Ward “Sarah’ı tut,” diye bağırdı Zandt’e ve kemerini taktı. Taşındıkları hazinelerle birlikte terk edilmiş olan sessiz evleri hızla geçerek The Halls’dan ayrılmak üzere yola koyuldular. Ward, lastiklerin altında kırılan kemik sesleri duydu ama bunun, zihninin oynadığı bir oyun olduğunu düşündü ve Zandt’in de aynı şeyi duyuyor olmadığını ümit etmeye başladı. Ayrıca bir an gözüne takılan şeyi görmemiş olmasını da umuyordu: Araziyi çevreleyen tepenin eteğinde duran bir adam silüetini.

Çok hızlı gidiyorlardı, bunu gerçekten görmüş olamazdı.

Nina, içeri girerken açtığı deliği hedefledi ve neredeyse tutturdu. Kopan parçalar ön cama çarpıyordu. Daha da kötüsü, arabaya çarpan kasilerden birinin çıkardığı kopma sesiydi ama araba yola devam etti. Sola doğru dönerken araba neredeyse devriliyordu ve Nina her şeyin boşa gittiğini düşündüğünde lastikleri yeniden yola oturtmayı başardı ve kapıdan geçerek dağ yoluna doğru, sağa döndü. Köşeyi döndükten hemen sonra, arabayı neredeyse yine parçalıyordu. Davids, arabasını oraya bırakmıştı ama Nina, etrafından do-laşmayı başardı.

Arka arkaya keskin virajlar ve giderek artan bir hız. Nihayet yolu gizleyen ağaçlara doğru uzanan düz ve uzun yol. Bu kez, yapamayacağını bilerek oradan dönmedi ve ağaçların arasında arabanın sığacağı bir boşluk bulup içinden geçti ve araba sarsılıp hoplayarak çimlerin öbür tarafına çıktı.

Oradan yola çıkana kadar geçen zamanda, arka lastiklerden birinden bir kıvılcım çıktı ve Nina yoldan çıkmalarına engel olmaya çalışırken araba kayıp yuvarlanmaya başladı. Düşüş, ani çarpışlar, ezilen ve parçalanan metal sesleri arasında araba

tepetaklak oldu ve yolun diğer tarafından uçarak hızla, soğuk Gallatin Nehri'ne düştü.

Hâlâ hayatta olduklarını fark edene kadar bir sessizlik oldu ve sonra tüm dünya patladı. Tepetaklak ve iki büklüm halini bozmadan, Ward'un tek görebildiği, dağların arasından patlayan ve yeni doğan bir güneş gibi görünen ışıktı.

HOUMA, LOUISIANA

Burası küçük ve oda servisi olmayan bir motel. Küçük ve tozlu bir ofisten uzanan, benimki gibi küçük odalarla dolu bir koridorun en sonundaki odadayım. Televizyon eski ve bok gibi. Yüzme havuzunda su var ama kimse yüzmüyor, en azından ben.

Yarın sabah erkenden, buradan ayrılacağım. Bobby'nin annesinin yaşadığı yerin adını ve çocukluğunun geçtiği sokağa dair tariflerini hatırlıyorum. Bulabileceğimi düşünüyorum. Ona oğlunu anlatabilmek istiyorum. Nasıl biri olduğunu, ne kadar iyi bir adam olduğunu ve nasıl öldüğünü. Belki babasının gömülü olduğu mezarı bulup ona da anlatırım. Bu, arkadaşımın sahip olacağı tek anı.

On gün önce Santa Monica'da bir arabada oturup John ve Nina'nın kızı bir kapıya götürmelerini izledim. Sarah ikisinin de elinden tutmuştu: Nina'nın sol, kendisinin de sağ kolu askıdaydı. Sarah hâlâ çok solgun ve güçsüzdü ama onu ve Nina'yı Utah'taki hastaneye götürdüğümüz zamankinden çok daha iyi görünüyordu. Görevdeki adam polisi aramak istemişti. Böyle-

yebildiği kadarıyla Sarah, kurşun ve bazıları gen terapisinde kullanılan başka kimyasallarla karıştırılmış sudan başka hiçbir şeyle beslenmemişti. Bununla elde etmeye çalışılan şeyin, zehirlenmeden başka elbette, ne olacağını düşünemiyordu bile. Ama John biliyordu. Kanıtlara doğru düzgün baktıktan sonra, Dik Adam'ın diğer kurbanlarının cesetlerinde de benzer belirtiler gösterdiğini; adamın, kafa travması ve cinsel şiddetle kendisi gibi insanlar yaratma çabasını anladığı gibi. Nina, olayın duyulmasını engellemek için kimliğini kullanmıştı. Doktorlar ikisine de bir haftalık giriş yaptılar ama ertesi sabah John ve ben gelip ikisini de kaçırdık. Evet, hâlâ tedaviye ihtiyaçları vardı ama aynı yerde kalmak çok riskliydi. Zandt Michael Becker'ı arayıp geleceğini haber verdi ve yola koyulduk.

Arabayı sırayla kullanarak, Utah'tan çıkıp Nevada'yı ve California'yı geçtikten sonra Los Angeles'ı da geride bırakıp Santa Monica'ya geldik. Yolun çoğunda uyusa da, Sarah'ı biraz tanıma fırsatı bulmuştum. Nazik bir kızdı ve benim çok farklı olduğumu söylemişti, bu çok iyi geldi. Bence zamanla iyileşecek ve bahse girerim, dışarıda yemek yemeye çıktığı ilk seferde (babasına kalsa ancak 2045 yılı civarında) salata yerine istediği gibi bir burger yiyecekti.

Becker'ların kapısına gelince, Nina Sarah'ın elini bırakıp kapıyı çaldı. Bir an, bir tablo gibi göründüler gözüme ve sonra kapı açıldı. Benim uzaktan izlemem gereken bir sevgi şöleni yaşanıyordu. Bir süre ön camdan onları izledim, aklımda kızın bana söylediği son sözler vardı.

Yeniden baktığımda Nina başını eğmiş arabaya dönüyor, Zandt ise hâlâ Becker'ların yanında duruyordu. Sarah nihayet onun gitmesine izin verdi ve annesiyle babasının yanına geçti. Michael Becker, Zandt'in elini sıktı ve aralarında bilmediğim bir şey oldu.

John geri çekilip ailenin içeri girmesine izin verdi ve kapı kapandıktan sonra bile bir süre orada durdu. Sonra o da yanımıza geldi ve oradan ayrıldık. Şu anda da Florida'da, eski karısını ziyaret ediyor.

Kazağa verdiği tepkiyi görünce, keşke kemiklerden birini alsaydım dedim. O an pek mantıklı düşünemiyordum, bu bilinçsiz bir hareketti ama sadece o tepeden bir şey alıp eve getirmek isteyeceğini düşünmüştüm. Sanırım bir kemik almak daha iyi olurdu, bir zamanlar kızının gerçekten parçası olmuş olan bir şey. Ama kazak da onlara, bu olayı kapatmak için ihtiyaç duydukları vedayı yaşatabilirdi. Bir süre sonra yeniden görüşmek üzere sözleştik, ikimiz de birbirimizin cep telefonunu aldık. The Halls'da, silahımı kullanamayışımı yüzüme vurmamak gibi görünüyordu.

Ama böyle bir görüşme, biraz beklemek zorunda kalacaktı sanırım. Önceliğinin, o Los Angeles'taki işlerini bitirdikten sonra Nina'yla buluşmak olmasını umuyordum. O kapıda birlikte durduklarını görünce, onların da anlaması gereken bir şeyi fark etmiştim. Zaten birliktelerdi.

Araba kullanırken kendimi dümdüz önüme bakarken buluyorum. Camın arkasını görmüyor, yalnızca görüntülerin bir film şeridi gibi gözlerimin önünden geçmesine izin veriyorum. Bazen Korkuluklar'ı düşünüp neyin doğru neyin yanlış olduğunu anlamaya çalışıyorum. Bütün bunların altında, Manifesto'dan çok daha mantıklı, daha manevi sebepler olduğuna inanmak istiyorum: Bunların, artık alıştığımız sınıflandırmaların bir delinin gözünden yansımaları olduğuna inanmayı. Ama o zaman, çoğu insanın ilk roman olarak adlandırdığı Daniel Defoe'nun *Salgın Yılları Günlüğü* de tüm Avrupa'yı mahveden bir hastalığın ardından yazılmıştı. O da suçun birlikte yaşamamızda olduğunu ve eğlencemizin ana kaynağı olan iki

şeyin de – film ve televizyon – dünya savaşlarından hemen sonra önünün açıldığını söylüyordu. Kurgulanmış manzaralar ve özenli planların, kasabalarda ve şehirlerde birlikte yaşamaya başlamamızdan sonra mı ortaya çıktığını merak ediyorum. Bir de aynı zamanlarda ortaya çıkan dinlerin doğuşunu da böyle açıklayıp açıklayamayacağımızı. Hayatımız ne kadar kalabalıklaşırsa birilerine o kadar bağlı hale geliyoruz. Ve hayallerimiz de bir o kadar önemli oluyor. Sanki tüm bunlar bizi birbirimize bağlamak ve eksik bir şeyi tamamlamamızı sağlamak için varmış gibi. Sanki bizi, insan olmanın yeterli olmadığı bir insanlığa itmek için varmış gibi. Şimdi internet gezegenin tamamına yayılarak insanları daha da yakınlaştırmaya çalışıyor ve ben bunun, tam da genetik kodumuzu çözüp genlerimizi kurcalamaya başladığımız zamana denk gelmesinin bir tesadüften fazlası olabileceğini düşünüyorum. Birbirimize yaklaştıkça, kim olduğumuzu anlamaya daha çok ihtiyaç duyuyor gibiyiz. Umarım genlerimizle ne yaptığımızı biliyor ve hatalı, kusurlu görünen parçaları çıkarmaya çalışırken, bizi canlı kılanları yok etmiyoruzdur. Umarım kararları veren geçmişimiz değil, geleceğimizdir. Ve artık umuyorum ki, hayatımda bir şeylerin eksik olduğunu hissettiğim zaman, bunun hiç gerçekleşmeyecek bir vaat olabileceğini bilsem bile, peşinde koşacağım. Yoksa kuşların bile gelmediği ve kışın kapıda olduğu bir yerde, yazı bekleyen korkuluklar gibi olacağız. Bir zamanlar doğru olandan ne kadar farklı bir formda yaşadığımız düşünülürse, tıpkı o zamanki gibi hayatta kalabilmemiz şaşırtıcı. Hayallerimizin bizi canlı ve sağlıklı tutmasını umuyoruz. Babamın bir zamanlar dediği gibi önemli olan kazanmak değil, kazanılacak bir şeyler olduğuna inanmak.

Sık sık onu ve annemi düşünüyorum, artık burada olmayan iki insanı. Onların ölümleri de diğerleri gibi, iyileştirebileceğiniz şeyler değil. Ölümü yakalayıp ona bir ders veremezsiniz,

tıpkı mutsuzluğu ya da hayal kırıklığını yakalayıp yapamadığınız gibi. Ve Dik Adam'ı ya da onun liderlik ettiği grubu da yakalayamadığımız gibi. Belki bir gün bunu başaracağız, belki de asla yapamayacağız. Belki etrafta onlar gibi insanlar daima olacak, bunu bilmek imkansız. The Halls'un yıkılışının başarılı bir kanıt yok etme çabası mı yoksa Yellowstone'un altında biriken basıncı tetikleyip patlamanın gerçekleşmesini sağlayarak kültürümüzü ve Batı dünyasının çiftliklerini ortadan kaldırıp Korkuluklar'ın amaçladığı topluma dönme çabası mı olduğunu bilmenin imkansızlığı gibi. Bizi geri döndürmeye mi çalışıyorlar, yoksa ileri, harabe bir yere götürmeye mi.

Nina, Davids'in söylediği bir şeyden yola çıkarak şöyle düşünüyor: Korkuluklar kendilerini, daha iyi birer avcı-toplayıcı olduklarına inandırmış ve varlıklarının da içlerindeki "saflik-tan" geldiğini düşünüyorlarmış, kaderden değil, ve her koşulda ayakta kalabileceklerini. Bilmiyorum. Şu anda kimseyle bunu tartışabilecek durumda değilim.

Mesaj, Sarah Becker döndükten bir gün sonra, Los Angeles'ta kaldığım otele iletilmiş. Kardeşimden. Beni nasıl bulduğunu bilmiyorum. Bir saat sonra otelden ayrıldım ve o zamandan beri de hiçbir yerde durmuyorum.

Mesaj bir videokasete yerleştirilmiş. İlk kısım, benimle tanıştıktan sonra çekilmiş. Öfkesi gözden kaçmıyor ama barışma umudunu da hâlâ koruyor gibi. Birlikte olmadığımız zamanlar hakkında bana biraz bilgi vermiş; kazağına işlenen isimden başka kim olduğunu gösteren hiçbir şeyi olmayan bir çocuğun San Francisco sokaklarındaki keşif turları. Koruyucu aileler, ilk cinayet. Belirsizlik yaşadığı bir dönem. Sonunda zengin ve sosyopat insanlar için tedarikçilik yapmaya başlaması ve patronlarıyla geçmişi arasındaki bağlantıyı fark edişi. Gizli bir gruba kabulü ve 1991 yılında Pennsylvania'nın küçük bir kasabasındaki McDonalds'ta, ilk işi. Vahşet ve kötüye kullanma

konusunda giderek artan bir hızla gelişen kendi deneyleri ve birlikte saf bir ırk yaratacakları saf bir gelin oluşturma çabası. İnsanı rahatsız edici bir şekilde, aşk gibi bahsettiği bir plan.

Videonun geri kalanını tarif etmek zor. Rahatsız edici bir yanı var ama bunun tek sebebi içeriği ya da var olduğunu ima ettiği şeyler değil. Kendim gibi görünen bir insanı o pozisyonlarda, o şeyleri yaparken görmek; benim yok olarak öyle olmadığımı umduğum bir insana dönüştüğüm karanlık bir dünyaya erişim sağlamak gibi. Bobby ve benim tek gördüklerimiz puslu, uzak çekimlerdi. Ama Dik Adam ya da benim ona seslenmem gerektiği haliyle Paul, bu olayların her birinde kendisinin oldukça net bir görüntüsünü kaydetmişti. Kendi kendine aldığı bir kayıt. Yanan otoparklarda duran, gülümseyen hali. Etrafa kablolar ve bombalar döşerken; Amerika'dan, İngiltere'den, Avrupa'dan bulunduğu ve ellerine silahlarla planlar tutuşturduğu günah keçileriyle karanlık odalarda toplantı yaparken. Kayıp oldukları bilinen insanların içleri boşaltılmış genç bedenlerinin yanında dururken. Bir şeyler yerken.

Ve dolayısıyla da, ben. Tüm bunları yaparken. Bir suç piramidinin tepesinde duran, yarım saatlik bir delil kaydı bulunan ben.

Bana gönderdiği bu kasetin bile hiçbir faydası yoktu. Bunu herhangi birine gösteremezdim ve bunun, Dyersburg ve Montana'daki polislerin neredeyse tümünün, kaçmam gereken insanlardan olmasıyla ilgisi yoktu. Kasetin tek yaptığı beni suçlu göstermekti. Bir ikizimin olduğuna dair herhangi bir kayıt yoktu, kafamda ve kasette olanlar dışında, benim varlığıma dair bile bir kanıt yoktu.

Santa Monica'da arabadan inmeden önce, Sarah Becker kulağıma eğilip sessizce bir şey söylemişti.

"Bunu yapmalısın," demişti. "Taataaya Vuur'u yalnızca sen öldürebilirsin."

Haklı. Benden istediği şeyden başka yapabileceğim bir şey yok. Gidip onu bulmaktan başka, yapabileceğim bir şey yok.

* * *

Bu arada kilometrelerce yolu kat ederken, geçmişten gelen sesleri ve bir zamanlar benim için yapılan şeyleri düşünüyorum; bana verilen sevgiyi. Ne hale geldiğim sorusunun cevabını bilmiyorum ve muhtemelen de hiçbir zaman bilemeyeceğim ama olabilecek en kötü şeyin olmadığını biliyorum. Babamın bana bıraktığı ve ölmediklerini söyleyen not, hiç hayal etmediği şekilde daima doğru olacak. Ben hayattayken onlar asla ölmeyecek. Keşke onları daha iyi tanıyabilseydim ama tüm dilekler gibi bu da, artık geç olmasından değil, hiçbir zaman yeteri kadar erken olamayacak oluşundan kaynaklanıyor.

Aklımda, bir televizyon ekranı dışında hiç görmediğim bir halleriyle kalacaklar hep. Ellerinde istekalarla, kameraya sırtları dönük halde sarmaş dolaş duran genç bir çift. Ve döndüklerinde babamın sırtarak kameraya hareket çekişi, annemin de dil çıkarışı.

Ve sonra, dans edişi.

